

Võng Du Chi Hải Tặc Vương Đích Nam Nhân

Contents

Võng Du Chi Hải Tặc Vương Đích Nam Nhân	1
1. Chương 1: Ác Mộng Hào Và Đom Đóm	2
2. Chương 2: Dìm Tàu Titanic	12
3. Chương 3: Thù Cũ	25
4. Chương 4: Nhà Tranh Tơ Lụa	36
5. Chương 5: Con Mồi Trong Quán Bar	47
6. Chương 6: Âm Mưu Của Saga	59
7. Chương 7: Bí Mật Của Lăng Viễn	65
8. Chương 8: Mối Tình Đầu	73
9. Chương 9: Quả Sinh Nhật	76
10. Chương 10: Vết Nứt	84
11. Chương 11: Bà Quán Gia	91
12. Chương 12: Come Out	101
13. Chương 13: Chia Tay	108
14. Chương 14: Truyền Thuyết Lưu Khắc Đảo	117
15. Chương 15: Chinh Đồ* Của Tắt Cỏ Tư	123
16. Chương 16: Tổng Đốc Đầu Tiên Nhậm Chức	130
17. Chương 17: Vinh Biệt, Thuyền Ác Mộng	136
18. Chương 18: Thanh Kỳ Tổ Tình	147
19. Chương 19: Hồng Tụ May Áo	159
20. Chương 20: Phòng Bệnh Số 307	166
21. Chương 21: Đêm Thứ Hai	173
22. Chương 22: Hải Thanh Thạch Tái Xuất	181
23. Chương 23: Buông Tay	189
24. Chương 24: Lên Đường Nào, Lăng Vân Hào !	198
25. Chương 25: Phản Bội Của Lăng Tiêu	207
26. Chương 26: Lựa Chọn Của Ân Kỳ	217
27. Chương 27: Đêm Trước Ngày Hẹn Mặt Game Thủ	225
28. Chương 28: Hội Hẹn Mặt Game Thủ (phần Đầu)	233
29. Chương 29: Hội Hẹn Mặt Game Thủ (phần Cuối)	242
30. Chương 30: Tắm Thân Xử Nam	249
31. Chương 31: Chiến Hòa Ác Liệt, Ngày Tháng Bình Di	258
32. Chương 32: Thời Đại Toàn Thịnh Của Hải Vực Kim Cương	267
33. Chương 33: Cảnh Sát Kiểm Tra Không Được Nhúc Nhích!	275
34. Chương 34: (chương Cuối) – Chinh Đồ Của Hai Người	282

Võng Du Chi Hải Tặc Vương Đích Nam Nhân

Giới thiệu

Tình trạng nguyên tác: Hoàn (34 chương) Hiệu đính: Windy “A, đáng chết.” Trơ mắt nhìn ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-hai-tac-vuong-dich-nam-nhan>

1. Chương 1: Ác Mộng Hào Và Đom Đóm

“A, đáng chết.....” Trơ mắt nhìn chiếc thuyền buồm chứa đầy mía của mình lần thứ ba bị cùng một chiếc thuyền hải tặc chặn lại, dù là một người rất ít phát giận như Lăng Viễn cũng nhin không được oán hận một tiếng.

Lăng Viễn cảm thấy rất chán hình thức trò chơi trực tuyến cái nào cũng như cái nấy cứ đánh quái thăng cấp hạ phó bản đi chiến trường, [Thời đại Hàng hải] hoa lệ rực rỡ hoàn toàn khác biệt mà công ty trò chơi thiết định vừa close beta liền hấp dẫn ánh mắt cậu.

Trong Thời đại Hàng hải không chia chức nghiệp, chỉ có ba loại thân phận: Hải quân lấy việc lùng bắt hải tặc làm chức trách, hải tặc lấy đánh cướp thuyền buôn làm nhiệm vụ, và hải thương (*thương nhân đường biển*) lấy chạy thương kiếm tiền làm mục đích.

Lăng Viễn từ hồi còn nhỏ đã thích chơi những trò chơi mô phỏng kinh doanh, bị hệ thống kinh tế khổng lồ đủ để sánh ngang với xã hội hiện thực trong Thời đại Hàng hải hấp dẫn, nhờ vào đầu óc kinh doanh không tồi của bản thân, trong ba tháng close beta cũng trở thành một thương nhân có chút danh tiếng tại hải vực Kim cương.

Lăng Viễn không tự bế, chỉ là không thích tụ tập góp vui cho lắm mà thôi, mở dịch vụ lâu như vậy, cũng kết giao không ít bằng hữu, tuy nhận được rất nhiều lời mời, lại chưa từng nảy sinh ý niệm gia nhập vào đội thuyền, cho tới bây giờ vẫn là một danh hiệp khách độc hành.

Phần lớn thời gian, cậu đều ngâm mình trong tiệm của mình – một xưởng ủ rượu cỡ nhỏ tại thủ phủ đảo Thiên Đường trong hải vực Kim Cương, xưởng ủ rượu kiểu này tính trên đảo Thiên Đường trước mắt đã có năm cái, tiệm của cậu là làm ăn tốt nhất.

Tồn tại của rượu Rum tại Thời đại Hàng hải được định nghĩa như xăng, thuyền rời bến nhất thiết phải trữ rượu, nếu không nửa bước khó đi. Lăng Viễn lựa chọn mở xưởng rượu, một là vì ngành này lợi nhuận tuy ít nhưng nhu cầu lớn, hai là tài liệu ủ rượu đơn giản dễ có, rất thích hợp với thương nhân nhỏ không có đội thuyền lớn chống lưng như cậu.

Tài liệu sản xuất rượu Rum ngoại trừ vài món như gỗ và sắt dùng làm thùng rượu, thì thứ có lượng tiêu hao lớn nhất chính là mía.

Lẽ ra Lăng Viễn không cần tự mình chở hàng, mỗi ngày đều có những đội thuyền buôn khác vận chuyển một lượng mía lớn từ đảo Khả Nhân chuyên trồng mía ở phụ cận đến đảo Thiên Đường để bán, cậu chỉ cần ngồi trong tiệm treo biển thu mua, rồi gửi đủ tiền qua là được.

Nhưng hai ngày nay hải vực Kim Cương và hải vực Tinh Thần (*trên đây nghĩa là ‘ngôi sao’*) tiếp giáp với nó đã bùng nổ một cuộc hải chiến đoàn thể quy mô lớn nhất từ trước tới nay, là bên tiến công, hải vực Kim Cương không chỉ xuất động toàn bộ chiến thuyền có trong hải vực, ngay cả những thương thuyền lớn cũng bị tạm thời trưng dụng tham chiến, khiến cho lượng mía vận chuyển đến đảo Thiên Đường giảm mạnh.

Hải chiến diễn ra thì phải cần một lượng tiếp viện lớn, Lăng Viễn đem số rượu Rum trữ trong tiệm tăng giá gấp đôi, mà vẫn nhanh chóng bị tranh mua sạch sẽ, mía dự trữ trong thương khố (*kho hàng*) mất thấy sắp không đủ dùng.

Đủ loại bất đắc dĩ, Lăng Viễn đành phải điều xuất chiếc thuyền buồm mà bản thân hiếm khi sử dụng, trên cột thông báo dán thông báo tuyển vài thủy thủ làm thuê tạm thời, tự mình qua đảo Khả Nhân vận chuyển mía.

Đảo Khả Nhân cách đảo Thiên Đường cũng không tính là quá xa, trong trò chơi qua lại một chuyến tốn khoảng trên dưới 20 phút, vì phần đông hải tặc cũng đi tham dự cuộc tiến đánh Tinh Thần, nên hành trình vận chuyển mía của Lăng Viễn cũng xem như thuận lợi, chỉ trừ...

Mỗi khi đến gần đích đến trong chạng vè, đều bị một chiếc thuyền hải tặc đen nhánh cản đường.

Lăng Viễn cảm thấy năng lực hải chiến của mình rất bình thường, nhưng bản lĩnh chạy trốn cũng có thể coi là sở trường, ấy thế mà ba lượt bị truy cản, đều thoát chiến* thất bại không có ngoại lệ, tuy sau đó toàn bộ người trên thuyền cũng hăm hở phản kháng, nhưng vẫn như cũ nan địch quân hồ**, lần nào cũng bị cướp đi hai phần mía.

**Thoát chiến: tức là chạy xa cách bên gây chiến một phạm vi nhất định thì sẽ được hệ thống phán định là thoát chiến, coi như thoát rồi.*

***Nguyên văn là ‘quả bất địch chúng’, ý nói ít người khó chống đông người, mình dùng câu đồng nghĩa cho dễ hiểu.*

Kho chứa hàng trên thuyền nhỏ vốn đã có hạn, mang không được bao nhiêu hàng hóa, lại thêm bị cướp nữa, cảnh ngộ có thể dùng ‘thê thảm’ để hình dung.

Cho nên lần thứ ba trong vòng một giờ bị đối phương chặn đường, cho dù Lăng Viễn tính tình có tốt hơn đi nữa cũng nhịn không được thấp giọng lên tiếng mắng.

“Lần nào cũng chặn tôi, bộ tôi có thù với thuyền trưởng của họ sao?” Lăng Viễn bắt đầu gõ chữ trên kênh thuyền*.

**Trong game bình thường thì có kênh (trò chuyện) đội ngũ, trong này thì có kênh thuyền, cùng thuyền thì sẽ đọc được, ý nghĩa tương tự.*

“Chắc là... Không có đâu,” Một vị thủy thủ làm thuê tiếp lời, “Người ta chính là gặp thuyền tạt cướp (hề thấy thuyền là cướp) mà thôi.”

“Cậu nhận ra hần?” Lăng Viễn kinh ngạc.

“Cậu không biết hần?” Lần này đổi thành ba người còn lại kinh ngạc.

“.....” Lăng Viễn không biết nói gì mới tốt, trong hiện thực cậu là trạch nam, trong trò chơi cũng không tiện nói bản thân là một trạch thương, cực ít khi ra khơi, suốt ngày chui rúc trên đảo, dù là nhân vật oai phong một cõi trên biển đi nữa, số người cậu biết cũng rất có hạn.

“Đó là Ác mộng hào của đội thuyền NIGHTMARE, là con thuyền hải tặc thuần đen duy nhất trên hải vực Kim Cương, thuyền trưởng của bọn họ tên là Tạt Cổ Tư*, đứng đầu bảng tiền thưởng, vua hải tặc trong truyền thuyết.” Một thủy thủ rất kiên nhẫn giải thích cho Lăng Viễn.

**Tạt Cổ Tư: Tên một nhân vật trong game Chiến Binh Rừng của TQ.*

Dù là kiến thức Lăng Viễn có hạn hẹp hơn nữa, cũng từng nghe nói đến cái tên Tạt Cổ Tư này.

Tạt Cổ Tư và đội thuyền NIGHTMARE mà hần suất lĩnh, tại hải vực Kim Cương hoành hành ngang ngược, tiếng ác truyền xa, thương đội lớn nhỏ đều đối con thuyền này cảm hận tận xương tủy. Nhưng vì hần thao tác tuyệt vời, thủ hạ cũng là một đám người tài rất có thực lực, do đó cứ nhắc tới nó, người người đều nghe tin đã sợ mất mật, tránh còn không kịp.

Trên bảng tiền thưởng, giá mạng của Tạt Cổ Tư là đứng đầu bảng*, số tiền thưởng so với hạng nhì cao hơn gấp đôi, con số treo giải khoa trương đó khiến Lăng Viễn không khỏi thể sự đều phải phảng phát động tâm, càng khỏi phải bàn đến đám hải quân giương cờ hiệu ‘trùng ác dương thiện**’ thực chất là hám tiền mê lợi kia.

**Ý nói người ta treo thưởng để lấy mạng ảnh.*

***Trùng ác dương thiện: Giương danh cái thiện trùng trị kẻ ác.*

Nhưng Tạt Cổ Tư không hổ là người đàn ông được xưng danh vua hải tặc, hải quân đến khiêu chiến không lần nào không bại trận trở về, giang hồ đồn rằng từ khi mở trò chơi đến nay Tạt Cổ Tư đã trải qua hơn

trăm lần chiến dịch nhưng chỉ từng có một lần bại, đối phương vẫn là thắng hiểm (*thắng với điểm số chênh lệch cực thấp*).

Biết mình gặp phải đối tượng khó giải quyết, Lăng Viễn thở dài, mày nhíu lại, nhìn phần mía còn lại trong danh sách hàng hóa cần mua trên người, bằng năng lực vận chuyển hàng của cậu thì ít nhất phải chạy thêm năm chuyến nữa, khó được dịp rượu ở Thiên Đường mắc mớ, Lăng Viễn không muốn dễ dàng buông tha.

Suy nghĩ một chút, cậu mở cửa sổ trò chuyện riêng, nhập tên Tát Cổ Tư vào, định cùng đối phương đàm phán.

Trong khi Lăng Viễn đang phiền não, chư vị trên tàu Ác mộng có thể nói là nhàn muốn chết.

[Đội thuyền*] Yul: A, chán quá đi à, hôm nay chẳng có con cá lớn nào, lác lư nửa ngày mà chỉ được có mấy con tép thôi hả?

**[Đội thuyền]: Các bạn có thể hiểu là [đội ngũ] trong game bình thường. Họ đang trò chuyện trong kênh thuyền.*

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Yul phó, tớ muốn uốn nắn lời cậu, không phải “có mấy” con tép, mà là “có một” con tép, chẳng lẽ cậu không phát hiện cậu cướp tới tới lui lui đều là cùng một chiếc thuyền sao?

[Đội thuyền] Yul: Ồi, tớ thật sự không để ý.

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiên Ni: Bởi vì đám cá lớn đều đi đánh Tinh Thần hết rồi, chắc là cái chỗ Kim Cương này chỉ còn lại hai ba con tép thôi, hoàn toàn không đủ nhét kẽ răng.

[Đội thuyền] Cổ Cổ: A a a Em cũng muốn đi đánh hải vực chiến a lão đại ~

[Đội thuyền] Yul: Gào cái con khỉ, cô cho là lão đại không muốn đi sao, còn không phải bởi vì chúng ta hôm nay phải đợi lệnh.

Không đếm xỉa oán giận của đám thuộc hạ, chính Tát Cổ Tư cũng đang nằm trên boong thuyền khép hờ mắt một bộ nhàn chán đến muốn ngủ, đột nhiên kênh trò chuyện riêng nhảy ra một câu ít nhiều hấp dẫn lực chú ý của hắn.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Chào ngài, có thể nói chuyện chút không?

Tát Cổ Tư nheo mắt, tùy tay gõ vài khẩu lệnh tuần tra, tên những chiếc thuyền cùng với người sở hữu nó ở khu vực đó liền hiện ra, Tát Cổ Tư thầm nghĩ, thì ra là thế.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Tiểu Điền.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Gì vậy, lão đại?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Tiểu tình nhân của người nào đó lần trước tụi em trò chuyện nhắc tới, có phải tên Thanh Kỳ không?

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Gì? Lão đại anh cũng trở nên nhiều chuyện từ hồi nào thế?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Hình như cậu ta chính là “một” con tép mà em mới nói.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Không phải chứ? Chẳng phải nói cậu ấy rất ít khi ra khơi, cho dù ra khơi cũng là đi theo người kia, cho nên mới truyền ra tai tiếng đó sao?

[Đội thuyền] Yul: Hử nữ bao giờ chả thích tin mấy lời đồn vô căn cứ.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Cái đó gọi là không có lửa làm sao có khói! Bất quá lão đại sao anh biết mới rồi là cậu ấy?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Cậu ta mật anh, thuận tay tra xét cái.

[Đội thuyền] Yul: Cậu ta mật anh? Chắc là tới xin tha chứ gì, thật đáng thương, vậy lần sau bỏ qua cho cậu ta đi, cũng chả phải đồ béo bở gì.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Lão đại, chắc không phải anh lại đang suy nghĩ vắn vẹo gì trong đầu chứ? Đánh không lại người ta liền khoét góc tường người ta là không được quang minh lỗi lạc đâu nga.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Cô đây là đang vũ nhục tôi sao?

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Lão đại mới không có đánh không lại người ta!

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiên Ni: Đúng đó.

[Đội thuyền] Yul: Thật muốn bỏ đầu cô ra nhìn coi cậu suốt ngày rớt cuộc suy nghĩ cái gì.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: 5555, ai cũng công kích tui...

Tâm tư Tát Cổ Tư hiển nhiên đã không đặt trên người mấy tên này nữa, khoét góc tường? Hử không có

hứng thú, bất quá nếu đối phương đã chủ động đưa tới cửa, đùa giỡn một chút cũng không phải không thể.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Nói chuyện yêu đương à? Thế thì tôi đây phải nghiệm hàng trước.

Lăng Viễn xem nhẹ ý khiêu khích trắng trợn trong ngữ khí của đối phương, “Hàng hóa anh cướp tôi đều sẽ thu hồi theo giá thị trường, thêm vào đó lại nộp cho anh 200 vàng coi như phí bảo hộ hôm nay, OK?”

“500.” Đối phương trả lời rất nhanh chóng rõ ràng.

Lăng Viễn có chút muốn lật bàn, cậu bán một thùng rượu chỉ lời được có năm vàng, cậu đã rất nhượng bộ rồi mà đối phương lại còn được một tác muốn tiến một thước, không đợi cậu cự tuyệt, lại một mật ngữ được phát qua.

“500 vàng, tôi sẽ vì cậu nói một câu trên kênh hải vực.”

500 vàng mua một câu, là “Anh yêu em” sao, Lăng Viễn hắc tuyến, nghĩ không ra rốt cuộc là câu nói gì lại đáng giá như vậy.

Một là rất tò mò, hai là chỉ chốc lát sau giá rượu lại tiếp tục tăng như vũ bão, dù bỏ ra năm trăm cũng được lời chứ không lỗ, Lăng Viễn cũng chỉ xem như cửa đi thay người.

“Gặp ở bến.”

Lăng Viễn neo thuyền tại cảng Thiên Đường, ném đồng hàng hóa may mắn sống sót vô tiệm, xuống thuyền vào bến, liếc mắt một cái liền thấy người mình muốn tìm.

Tát Cổ Tư vóc dáng cao lớn, một đầu tóc đỏ kiêu ngạo, mày kiếm mắt sáng, thân mặc áo Jacket hai hàng khuy phối với tua vàng, quần đen giày ống, trên vai phải là một chú chim anh vũ (*con vẹt đỏ*) chiếm đóng, tay trái cứ nhiên là một cái móc câu*.

**Này nghĩa là tại vị trí lẽ ra là bàn tay thì thay bằng móc câu, giống hình ảnh bạn Vua hải tặc trong phim Peter Pan, gọi tắt ‘câu thủ’.*

Trong Thời đại Hàng hải nhân vật mới đầu đều khỏe mạnh, chỉ có trong những trận hải chiến kịch liệt thuyền bị đánh chìm mới có xác suất một phần vạn tạo thành tàn tật, trong đó bao gồm độc nhân (*một mắt*), câu thủ (*giải thích bên trên*) và chân giả.

Bất quá mấy cái đó đều là tư liệu giới thiệu trên trang web, suy cho cùng bản thân việc chìm thuyền đã phi thường hiếm thấy rồi, dẫn tới tàn phế thì lại là sự kiện có xác suất nhỏ hơn nữa, trước đó, Lăng Viễn chưa từng gặp qua ai tứ chi không kiện toàn.

Tầm mắt Lăng Viễn dừng tại cánh tay trái của Tát Cổ Tư một hồi lâu, lúc này mới tiến lên, phát một cái yêu cầu giao dịch.

Đối phương rất đương nhiên tiếp nhận túi tiền Lăng Viễn đưa cho mình, cả một lời cảm ơn cũng không có, đương nhiên Lăng Viễn cũng không trông cậy đối phương sẽ nói cảm ơn, lời như thế mà phát ra từ miệng cái tên hải tặc có tiếng là xấu xa trước mặt này thì không khỏi quá mức không hợp.

“Mía trực tiếp giao dịch tới tiệm của tôi là được, Thanh Kỳ bán rượu.”

Tát Cổ Tư cúi đầu nhìn người thấp hơn hẳn nửa cái đầu, thiếu niên sắc mặt trắng nhợt, mái tóc đen mềm mại rũ bên sườn mặt, nhãn châu đen nhánh không sợ hãi sóng gió, tầm mắt thì cứ dừng mãi ở cái móc câu trên cánh tay trái của mình.

Nheo mắt lại, khóe môi bắt giắc cong lên. Chỉ năm trăm vàng ít ỏi hẳn tự nhiên là không để vào mắt, thiếu niên vẻ mặt lãnh đạm hồ hững trước mắt này mới chân chính khơi gợi hứng thú của hắn.

Thật muốn kéo xuống cái mặt nạ đó của cậu, thưởng thức nhiều biểu tình phong phú hơn nữa, đặc biệt là...

Tát Cổ Tư cắn môi dưới, ánh mắt neho lại càng thêm sâu.

“Có ai dạy cậu chưa, nhìn chăm chăm vào khuyết điểm của người khác là không lễ phép.” Tát Cổ Tư mở miệng hỏi.

“... Thực xin lỗi,” Lăng Viễn nghe vậy hơi sững sốt, “Tôi chỉ là cảm thấy rất ngẫu thôi.”

Tát Cổ Tư nâng tay trái, móc câu sắc bén khẽ cầm thiếu niên, khóe môi lãnh đẵng một nét cười tà khí, “Vậy cậu có vừa ý tôi không?”

“...” Lần này thì Lăng Viễn không biết nên trả lời cái tên tràn ngập cảm giác cái tôi* này thế nào.

**Ý nói anh này chỉ để ý đến mình, cái tôi rất mạnh mẽ*

Cũng may đối phương cũng không định tiếp tục làm khó cậu, hạ tay xuống, đi vòng qua cậu tiến về hướng cảng.

Lăng Viễn trước máy vi tính nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, theo bản năng sờ sờ cảm mình, nơi đó phẳng phất còn lưu lại xúc cảm của kim loại lạnh lẽo.

Phút chốc, Lăng Viễn phát hiện chính mình vẫn cứ đứng tại chỗ lãng phí thời gian, cậu phục hồi tinh thần, vội vàng trở lại thuyền, chuẩn bị tiếp tục đại nghiệp vận chuyển mía của mình.

Đột nhiên trên kênh hải vực toát ra một câu, danh tự người nói đặc biệt nổi bật.

[Hải vực] Tát Cổ Tư: Đom Đóm Cô Đơn hào hôm nay tôi bao.

... ..

Đom Đóm Cô Đơn là danh tự chiếc thuyền buồm của Lăng Viễn. Khi lấy được thuyền khế cậu nhìn trên màn hình một con thuyền nho nhỏ đơn bạc, giữa biển rộng mênh mông càng có vẻ bé nhỏ không đáng kể, cảm xúc bộc phát mới đặt tên đó.

Cậu kỹ lưỡng đếm đếm phát ngôn của Tát Cổ Tư tại kênh hải vực, chín chữ một dấu chấm câu, năm trăm vàng.

Đây còn là dựa trên cơ sở tên thuyền của mình có năm chữ, nếu lúc trước mà cậu gọi cái thuyền của mình là “Côn trùng*”, thì giá bình quân mỗi chữ sẽ càng cao hơn nữa.

**Giải thích chút, ‘Đom Đóm Cô Đơn hào’, nguyên văn là ‘Cô đơn đích huỳnh hỏa trùng hào’, chữ ‘hào’ nghĩa là tên, số hiệu, acc... ‘Huỳnh hỏa trùng’ nghĩa là ‘đom đóm’, nên ở câu này chữ ‘Côn trùng’ thực ra là ‘Trùng hào’, lấy từ ‘huỳnh hỏa trùng’ + hào. Chữ ‘trùng’ nghĩa là sâu bọ, côn trùng... Minh dịch vậy cho dễ hiểu.*

Lăng Viễn đối kết quả này biểu thị dở khóc dở cười.

Bất quá lời của Tát Cổ Tư vẫn dẫn tới một trận xôn xao trong hải vực, một bộ phận người thấy kỳ quái vì cái gì tên trùm hải tặc hiếu chiến không đi dây vào cuộc hải chiến với Tinh Thần, ngược lại đi cướp một cái thuyền bé tẹo tên chả ai biết; Một bộ phận khác là những hải tặc cũng đồng dạng không đi giúp vui, bày tỏ oán giận tuy phục tùng nhưng hơi không cam tâm.

[Hải vực] Hải tặc Monkey: ... Một chút thịt tép cũng không để lại cho các huynh đệ, đời sống hải tặc khổ quá a.

[Hải vực] Bộ lạc Mặt trời: Tan tầm về trễ không kịp tham gia hải vực chiến, còn đang vòng vòng khắp nơi tính kiếm chút tiền lẻ nè, quả nhiên chỉ kiếm được có chút tiền lẻ à ~~ nhìn trời.

[Hải vực] Không phải Hải Thần mà là hải sâm: Khỉ, mới vừa mua tin tình báo từ chỗ Kiều Trì, mau phun tiền của ông ra cho ông!

Lăng Viễn sợ run cả người, Kiều Trì là một NPC trong quán rượu, trả hán chút tiền hán sẽ bán cho bạn một tin tình báo, nội dung tình báo phần lớn là một chiếc thuyền nào đó thường lui tới hải vực nào đó, thuyền bị điểm danh nhất định không ít thứ béo bở, rất nhiều hải tặc đều thích trước khi ra khơi mua tình báo của Kiều Trì.

Thì ra bất tri bất giác chính mình đã bị tên quỷ tham tài Kiêu Trì bán đứng, Lăng Viễn bất đắc dĩ đỡ trán, may là Tất Cổ Tư nói một câu đó, không thì không biết có bao nhiêu hải tặc đang âm thầm nuôi ý định ra tay với mình, nghĩ tới đây, lại thấy năm trăm vàng đó xài cũng không phải quá uổng.

Rất nhanh trên kênh hải vực xuất hiện tiếng nói thuộc loại thứ ba.

[Hải vực] Robinson: Đom Đóm Cô Đơn? Đó không phải là thuyền của Kỳ Kỳ sao, Kỳ Kỳ cậu ra khơi?

Lăng Viễn thái độ làm người điều thấp lại cực ít khi rời bến, chỉ có những hảo hữu đặc biệt thân cận mới biết Đom Đóm là thuộc về cậu, Robinson là thuyền trưởng của đội thuyền Con Đường Tơ Lụa, thường giúp Lăng Viễn chở hàng, vài nhân vật cấp cao cũng có quan hệ không tệ với Lăng Viễn.

[Hải vực] Hồ ly nhỏ: Trời đổ mưa máu* sao? Tiểu trạch nam cư nhiên rời bến.

**Mưa máu: Nguyên văn 'Hong vũ': Là mưa có màu đỏ, một hiện tượng siêu nhiên rất hiếm xảy ra.*

[Hải vực] Raccoon nhỏ: Rời bến thì rời bến đi, còn bị Tóc đỏ dòm ngó.

[Hải vực] Cá sấu nhỏ: Người một trăm năm không ra khỏi cửa một lần, vừa ra khỏi cửa liền... Tôi đây có chút đồng tình với Thanh Tiểu Kỳ đồng chí rồi đó.

[Hải vực] Mực nang nhỏ: Phe trung gian thì tới làm khổ gì a!

Trong lúc Lăng Viễn đang bị một đám động vật trên kênh khiến cho đầu óc choáng váng, thành linh nhìn thấy Robinson đang nói:

[Hải vực] Robinson: Tụi này còn đang đánh Tinh Thần, Kỳ Kỳ cần hỗ trợ không? Có muốn tui trở về không?

[Hải vực] Thanh Kỳ: A? Ờ, tôi tốt lắm.

Lăng Viễn vội vàng ngăn cản, từ Tinh Thần chạy về đây nhanh nhất cũng phải mất bốn mươi phút, huống chi cậu biết câu nói kia của Tất Cổ Tư kỳ thật chỉ là ngụy trang.

[Hải vực] Naga nữ vương: Bị 19 dòm ngó còn nói rất tốt, Kỳ Kỳ đáng thương của chị, cứng quả nhiên bị cướp tới choáng váng rồi sao ~

[Hải vực] Thanh Kỳ: 19? Là cái gì?

[Hải vực] Naga nữ vương: Rượu thuốc Hồng mao* a.

**Tát Cổ Tư có tóc màu đỏ nên biệt danh là Tóc đỏ, tức Hồng mao. 19 đọc là [yì jiǔ], na ná từ Rượu thuốc tức Được tửu, đọc là [yàojiǔ]. Mà Rượu thuốc Hồng mao là một thương hiệu rượu thuốc rất nổi tiếng của TQ, nên chị này mới gọi Tát Cổ Tư là 19.*

[Hải vực] Thanh Kỳ:...

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương:...

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:...

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Em trai

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Chị

Người gọi là Naga nữ vương này trong hiện thực là chị ruột của Lăng Viễn, Lăng Lộ, vì tính đặc thù của trò chơi Thời đại Hàng hải, ngoại gia nữ rất ít, một MM (*viết tắt của muội muội, ý nói chơi nhân vật nữ*) chơi tới ngon lành giống như Lăng Lộ lại càng là lông phượng sừng lân, đi tới đâu cũng nhận lấy chú mục.

Lăng Lộ cũng thành lập một nhánh đội thuyền, tên là SIREN, quy mô không tính là lớn, chỉ có thể coi là một đội thuyền lưu nhàn. Lăng Viễn chơi game mưu cầu thanh tĩnh, tự nhiên phải cùng vị tỷ tỷ luôn gọi ông dụ bướm của chính mình kia tẩy trắng quan hệ, trong game cơ hồ không ai biết thân phận chị em của hai người.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Thật không cần hỗ trợ?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Chị đánh thắng được Tát Cổ Tư?

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Đánh không lại.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Vậy còn hỏi cái gì.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Thể hiện thể hiện chút tư thái.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: ...

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Nghỉ đông có về nhà không?

Lăng Viễn trầm mặc nửa ngày.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Không.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Ai, hai cái đứa này a...

Không đợi Lăng Lộ phát biểu cảm khái gì thêm, một mật ngữ mới được phát qua, nhìn thấy tên người nói chuyện, tâm tình bình tĩnh của Thanh Kỳ hơi hơi ba động.

“Anh đi giúp em?”

“Thật sự không cần, anh chuyên tâm hải chiến là được.”

“Ừm.”

“Không có rượu thì tới lấy.”

“Được.”

Đối thoại ngắn gọn của hai người chấm dứt tại đó, Lăng Viễn mới nhớ tới chuyện mía, vội vàng điều khiển thuyền buồm toàn tốc chạy về hướng đảo Khả Nhân.

Có một câu của Tát Cổ Tư hộ tống, đoạn đường kế tiếp thông thuận vô cùng.

Lần sau nếu lại phải ra khơi, trước khi đi cứ dứt khoát mua một câu nữa đi. Lăng Viễn nhìn những chiếc thuyền hải tặc cứ lượn lờ quanh mình nhưng không có một chiếc nào có ý đồ tới gần, nghĩ thầm.

2. Chương 2: Dìm Tàu Titanic

Đi tới đi lui năm chuyến, rốt cục cũng thanh lý xong cái danh sách hàng trong tay, Lăng Viễn lại đặt một đơn hàng ba ngàn cây mía tại đảo Khả Nhân nữa, rồi chờ hệ thống chậm rãi nhét đầy.

Thanh toán tiền hoàn công cho thủy thủ làm thuê, trở lại tiệm, Lăng Viễn nhìn mía chất đầy trong kho, lòng nhất thời tràn ngập cảm giác thỏa mãn. Lại tra ghi chép thương khố của tiệm, Tát Cổ Tư đã thông qua sàn giao dịch bán mía lại cho cậu, số lượng cứ nhiên còn nhiều hơn lượng lúc trước cướp đi rất nhiều.

Chẳng biết đứa nào xui xẻo cũng bị anh ta cướp thuyền hàng, tiện nghi cho mình. Dù có điếm không phúc

hậu, bất quá cảm giác này quả thật... Rất thích.

Đổ nguyên liệu vào máy bắt đầu ủ rượu, trong quá trình chờ đợi Lăng Viễn tâm tình không tệ quyết định tỏ lòng biết ơn với đối phương một chút.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Cám ơn mía của anh.

Nửa ngày mới có trả lời.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Dù sao cũng phải bán đi, với tôi mà nói bán cho ai cũng không khác biệt gì.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Vậy cũng rất cảm ơn anh có thể bán cho tôi.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Đừng khách khí, cậu có yêu cầu gì khác cũng có thể tới tìm tôi.

Khóe miệng Lăng Viễn có chút tiếu ý, hóa ra vua hải tặc trong truyền thuyết cũng có nghề tay trái.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Anh còn có nghiệp vụ nào khác nữa?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Trên có vào nhà cướp cửa, dưới có bồi tán gẫu bồi ngủ, chỉ cần cậu ra giá tốt, tôi đều phụng bồi.

Ai muốn anh bồi ngủ a, Thanh Kỳ oán thầm, đột nhiên trong lòng chợt động, nghĩ đến một chuyện.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Cướp thuyền? Thuyền nào cũng có thể cướp?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Toàn hải vực không có thuyền mà Tát Cổ Tư tôi cướp không được.

Khẩu khí tuy lớn, nhưng là lời thật.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Thuyền buôn lớn, không thành vấn đề chứ?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu đây là đang vũ nhục tôi sao?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Năm ngàn vàng một lần, trực tiếp báo danh tỵ.

Cái giá này, đổi lại là người khác, mạo hiểm rất lớn, bởi vì một lần cướp thuyền buôn cỡ lớn, chiến lợi phẩm

chưa hẳn có thể vượt quá năm ngàn vàng, lỡ mà xui xẻo gặp phải cái thuyền rỗng (*không chở hàng*) còn có khả năng chỉ cướp được mấy thùng rượu. Nhưng đối với Lăng Viễn mà nói, đây tuyệt đối là một cơ hội đáng để cược một phen.

Đội thuyền lớn nhất hải vực Kim Cương tên là Cướp biển vùng Caribbean, thuyền trưởng Jack là một tên gia hỏa rất thích khoe khoang, nghe nói là một phú tam đại* so với phú nhị đại* còn NB** hơn, thường xuyên xoát màn hình dùng tiền truy nã người khác, Lăng Viễn khá là không vừa mắt khí tức nhà giàu mới nổi trên người y, hai người cũng chưa từng chạm mặt lần nào.

**Phú nhị đại, tam đại: là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai / ba tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc.*

***NB: , chỉ người rất tự mãn kiêu ngạo*

Đoàn Cướp biển vùng Caribbean có một thói quen, chính là mang thuyền buôn đến những hoang đảo rất xa, lại mượn thủy thủ làm thuê lên đảo tiến hành công tác thu thập. Trên hoang đảo ngoại trừ xuất hiện vài vật liệu cơ bản thông thường, nếu vận khí tốt còn có thể bạo xuất nguyên liệu gia công hiếm thấy, ví dụ khoáng thạch và hương liệu hiếm, còn có châu báu có thể bán cho NPC với giá cao.

Sáng sớm cùng ngày Lăng Viễn rảnh rỗi không có chuyện gì làm, muốn tìm một công việc thu thập nào đó để xài cho hết giờ công trên người, vì thế đã chấp nhận thông báo tuyển dụng của đoàn Cướp biển vùng Caribbean trên bảng thông cáo.

Bình thường những thứ Lăng Viễn thu thập được đều rất phổ thông, phần lớn là trái cây và gỗ có thể tìm thấy ở bất cứ chỗ nào, không biết có phải là tích lũy đã lâu mà nhân phẩm bạo phát (*ý nói đột nhiên gặp may*) hay không, lần này Lăng Viễn mới cuộc cái đầu tiên liền đào ra một khối Hải thanh thạch (*Đá xanh đại dương*).

Hải thanh thạch là khoáng thạch hiếm nhất trong trò chơi hiện nay, là tài liệu không thể thiếu trong việc chế tạo thuyền đặc chủng, trên tất cả hải vực từ lúc mở trò chơi đến nay ra không quá ba khối, mà tại hải vực Kim Cương thì con số này là 0.

Ưu điểm lớn nhất của thuyền đặc chủng nằm ở chỗ có thể định chế, lực công kích lực phòng ngự đều cao hơn thuyền phổ thông rất nhiều, vô luận đối với hải quân hay là hải tặc, thuyền đặc chủng đều là cực phẩm trong mơ, Hải thanh thạch cực kỳ hi hữu tự nhiên cũng trở thành thương phẩm có tiền cũng không mua được.

Sự kiện đặc biệt trọng đại như khai quật được Hải thanh thạch này tất nhiên là phải được công bố toàn trò chơi, chẳng qua lúc đó là năm giờ rưỡi sáng thứ bảy, online chỉ có vài ba người đang treo máy, bởi vậy tin tức Lăng Viễn đào ra một khối Hải thanh thạch cho đội tàu Cướp biển vùng Caribbean không có ai biết.

Quan viên phụ trách trực ban của Cướp biển vùng Caribbean hận không thể ôm Lăng Viễn một cái.

Mà Lăng Viễn thì sao, dù vạn phần luyến tiếc, nhưng vì thiết định của hệ thống mà không thể không đem Hải thanh thạch vừa tới tay giao cho đội thuyền – tin tưởng cậu, nếu có thể cuốn gói bỏ chạy, cậu tuyệt đối sẽ không do dự.

Trưởng quan của Cướp biển vùng Caribbean rất tri kỷ mà thêm một ngàn vàng vào phí chi trả Lăng Viễn coi như tiền bo, nhưng Lăng Viễn giờ phút này toàn bộ tâm tư đều đặt vào khối đá trong khoang chứa hàng kia.

Thuyền đặc chủng cố nhiên vô dụng với cậu, nhưng cậu biết một người rất cần nó.

Lăng Viễn lại lưu luyến không rời mà tham quan khoang chứa hàng một vòng, rồi mới tâm không cam tình không nguyện rời khỏi đội thuyền mình làm thuê.

Lúc này hồi tưởng lại, khoang chứa hàng trên thuyền đã tiếp cận trạng thái bão hòa, không sai biệt lắm tới nay là có thể quay lại đảo Thiên Đường, muốn có được Hải thanh thạch, chỉ sợ đây là cơ hội duy nhất.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Tàu Titanic, đội thuyền Cướp biển vùng Caribbean, khả năng đêm nay sẽ từ đảo San hô trở về.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Không thành vấn đề, xem ca ca vì cưng đánh đắm nó.

Lăng Viễn lại một lần nữa không ngó ngang tới lời đùa giỡn của đối phương, diện vô biểu tình tháo xuống tai nghe, treo máy đi ăn cơm. Cậu cũng không đặt quá nhiều hy vọng vào lần này, không phải cậu không tin năng lực Tát Cổ Tư, mà là dù có cướp thuyền thành công, cũng chỉ tùy cơ đạt được hai phần hàng hóa của đối phương mà thôi, có thể thuận lợi trong một lần đạt được Hải thanh thạch, phần lớn vẫn là xem vận khí.

Đội Lăng Viễn ăn xong quay lại, vua hải tặc Tát Cổ Tư thân thông quảng đại không biết bằng thủ đoạn gì đã khóa trụ vị trí đối phương, sớm đã dong thuyền tiến tới.

Trên tàu Titanic có một món hàng quan trọng như vậy, càng không có khả năng lơ là thiếu cảnh giác, quan viên lớn nhỏ với thuyền trưởng Jack cầm đầu đều đã lên tàu Titanic, tự mình hộ tống Hải thanh thạch hồi cảng, hai chiếc thuyền gặp gỡ trong hải vực cách đảo Thiên Đường 200 hải lý.

Lăng Viễn cuộn thanh ghi chép trò chuyện lên xem, phát hiện kênh hải vực đã sớm ồn ào đến long trời lở đất.

[Hải vực] Jack: Tóc đỏ chết tiệt, đều là cướp biển*, mày chặn thuyền tao làm mốc gì!

**Thật ra đây là một đội thuyền buôn nhưng có tên là Cướp biển, chứ ko phải chơi chúc nghiệp Hải tặc.*

[Hải vực] Tắt Cổ Tư: Tôi xưa nay mặc kệ đối phương là thân phận gì, dù có là hải quân tôi cũng cướp không bỏ qua.

[Hải vực] Jack: Hôm nay ông không có tâm tình đánh với mày, tránh ra.

[Hải vực] Tắt Cổ Tư: Không thành vấn đề, hàng lưu lại, thả cậu đi.

“Mịa!” Jack hung hăng nện lên bánh lái, “Thằng đó làm sao biết trên tay chúng ta có hàng, ngay cả thời gian chúng ta quay lại và chuyện chúng ta cố ý đi đường vòng mà nó cũng biết, tóm lại đã lộ phong thanh rồi!”

“Làm sao mà biết chuyện này không quan trọng, bây giờ quan trọng là vô luận thế nào nhất định phải giữ được viên đá, nhất quyết không thể cùng đối phương cứng chọi cứng.”

Trong hiện thực Jack đích thực là một phú tam đại tiêu tiền như nước, chơi game online sở trường duy nhất chính là đập tiền, thế nhưng Thời đại Hàng hải còn đang trong thời kỳ close beta không có thu phí, Jack có tiền cũng không có chỗ xài, ngay cả quản lý đội tàu cũng là nửa vời chỉ có cái danh.

Cướp biển vùng Caribbean sở dĩ phát triển thanh to thế lớn, đội thuyền sở hữu hơn mười chiếc thuyền đủ loại, thuyền viên vô số, thì phải quy công cho thủ hạ kiệt xuất của Jack – Đại phó Slovakia*.

**Đại phó: Người lái chính trên thuyền. Slovakia: Tiếng Hoa là Tư Lạc Phạt Khắc, viết tắt Tư Lạc, cũng là tên một nhân vật trong phim Cướp biển vùng Caribbean.*

Tư Lạc và Jack từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, Jack hể vừa gặp khó khăn liền lùi bước đã quen mọi việc đều ỷ lại vào người bạn nổi khổ đáng tin cậy này, lúc này vừa nghe đối phương nói năng có lý, vội vàng đem quyền cầm bánh lái giao cho Tư Lạc.

Tư Lạc bình tĩnh trầm tư một phen, đầu vào đấy rồi mới an bài nhiệm vụ.

[Đội thuyền] Slovakia: Thuyền viên đang online toàn bộ lên tàu Titanic, những ai đã ra khơi nhanh chóng bỏ thuyền, giới thiệu cho bạn bè cấp cao ngành hàng hải đến làm thuê có thưởng.

[Đội thuyền] Slovakia: Thủy thủ nào chơi pháo thủ* đẳng cấp trung cấp trở lên nhồi đạn vào tất cả đại bác sẵn có, để lại tại mỗi nòng một người, tùy thời đợi lệnh.

**Đây có thể coi là một vị trí, kỹ năng hoặc sở trường mà người chơi lựa chọn.*

[Đội thuyền] Slovakia: Những người còn lại trước lấp đầy vào những vị trí kéo buồm, phải toàn lực bảo trì buồm căng đầy chạy hết tốc lực, tận sức chạy trốn, không cần chạm mặt chính diện với đối phương.

[Đội thuyền] Slovakia: Hàng của chúng ta lần này rất trọng yếu, nhất định phải tử thủ, an toàn về cảng tiền công gấp đôi, rõ cả chưa?

Bên dưới một mảnh tiếng hô hưởng ứng tràn đầy ý chí chiến đấu.

[Đội thuyền] Slovakia: Lucar có đây không? Tra xem phụ cận có hải quân tuần tra không.

Lucar được chỉ đích danh nhanh chóng bò lên cột buồm, nhìn khắp bốn phía, một lát sau kinh hỉ kêu lên:

[Đội thuyền] Lucar: Báo cáo trưởng quan! 45 độ hướng Tây Bắc phát hiện Viễn dương hào! Cự ly qua tra xét bằng mắt thường là 8 hải lý!

Lời này vừa nói ra, toàn thuyền trên dưới đều hưng phấn không thôi, phải biết rằng chiếc tàu mang tên Viễn dương này là hải quân hạm mạnh nhất hải vực Kim Cương, cũng là bộ đội hải quân duy nhất đã đánh bại Tát Cổ Tư trong truyền thuyết.

[Đội thuyền] Slovakia: Lập tức gọi trợ giúp.

[Đội thuyền] Lucar: Tuân lệnh!

[Đội thuyền] Jack: Mẹ nó, tuy là thật sự không muốn cúi đầu trước đám hải cẩu này...

[Đội thuyền] Jack: A a a, mình đúng là thủ lĩnh hải tặc uất ức nhất từ trước tới nay mà!!

[Đội thuyền] Slovakia: Co được giãn được mới là đại trưởng phu, bớt ở đó xoắn xuýt đi, lúc này có thể kéo dài được khắc nào hay khắc nấy, kiên trì đợi họ tới.

Jack mất hứng bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn tìm cái thùng vờ vệt tát nước.

Đương nhiên thuyền chưa bị công kích thì không tồn tại hư tổn, tự nhiên là cũng không bị nước tràn vào.

Tư Lạc biết đối phương chỉ đang làm ra vẻ, lười vạch trần cậu ta, tập trung tinh lực chăm chú nhìn màn hình theo dõi, chỉ huy con thuyền cẩn thận vòng qua một bãi đá ngầm – tuy nói biển sâu thì không tồn tại đá ngầm, nhưng tổ khai thác trò chơi vì muốn gia tăng độ khó của game, sau khi thuyền tiến vào trạng thái hải chiến sẽ gặp phải rất nhiều nhân tố quỷ nhiễu, như là đá ngầm, lốc xoáy, hải lưu vân vân.

Một khi bị đá ngầm cản trở, địch quân lại gần mình thêm một bước.

[Hải vực] Slovakia: Tát thủ lĩnh, đội thuyền hôm nay thân mang việc gấp, có thể giơ cao đánh khề không,

đội lên bờ tất có trọng tạ.

[Đội thuyền] Jack: Mẹ nó mẹ nó mẹ nó, cùng hải cẩu liên thủ đã đủ dọa người rồi, cậu còn công khai tự hạ thấp mình, mặt mũi của tôi đều bị cậu làm mất hết!

[Đội thuyền] Slovakia: Được a, cậu muốn mặt mũi, vậy đem thứ đó chấp tay dâng ra là được.

[Đội thuyền] Jack:.....

Jack bắt đắc dĩ đành phải câm miệng, phải biết rằng loại thuyền hải tặc có thể định chế này lòng cậu ta mơ ước đã lâu, trò chơi này nếu có thể nạp RMB, cậu ta đã sớm mua mười chiếc tám chiếc, nào phải cần uất ức như hiện tại.

[Hải vực] Thuyền trưởng Luke: Nếu là bình thường, đánh thì đánh, cũng đâu phải chưa từng đánh qua, hôm nay nhiều lời vô nghĩa như vậy, nhất định là có chuyện a.

[Hải vực] Bảy con sói: Tui ngửi thấy mùi thịt mỡ / *hít*

[Hải vực] Tám con ngựa: Hơn nữa thiết béo ~ thiết béo ~~

[Hải vực] Không phải Hải Thần là hải sâm: Lầu trên thiết chân tướng.

[Hải vực] Robinson: Jack lão đại kiểm ra thứ gì tốt hả, đừng có giấu chớ, chia sẻ với anh em bạn làm ăn chút đi.

[Hải vực] Slovakia: Nghe nói Tát thủ lĩnh mấy ngày hôm trước có hỏi thăm hải đồ đảo Lưu Khắc, vừa vặn hôm qua đánh ra một bản, nếu không ghét bỏ, giữ lấy xem như lễ gặp mặt thế nào?

Phía dưới lại một mảnh ồ lên, hải đồ kia cũng là một vật khá hi hữu trong trò chơi, tuy giá trị kinh tế không cao lắm, bắt quá mỗi người tại hải vực Kim Cương đều biết Tát Cổ Tư có thu thập hải đồ phích*, từng vì một bản hải đồ Lộc Minh đảo mà truy kích một đội thuyền loại nhỏ rông rã một tuần.

**Phích: tức vô cùng khó tính + yêu cầu cao với thứ gì, ví dụ “khiết phích” là ưa sạch sẽ đến quá đáng. Tuy nhiên mình nghĩ ở đây dùng “khổng”, tức đặc biệt yêu thích thì hợp nghĩa hơn. Anyway...*

Lăng Viễn nhìn cái tên quen thuộc xuất hiện trên màn hình, cảm thấy nao nao, Lưu Khắc đảo a....

[Hải vực] Tát Cổ Tư: Ngại quá, tôi hôm nay cầm tiền của người, thay người làm việc, tiền tôi đã thu, chuyện cũng nhất định sẽ làm được.

Lăng Viễn ngồi trước màn hình vốn đang lo lắng Tất Cổ Tư sẽ vì tầm hải đồ mà đổi ý, nhẹ thở phào một hơi.

Ngược lại Tư Lạc trên tàu Titanic nhìn đến lời này thì kinh ngạc vô cùng: Cái tên Tất Cổ Tư tự cao tự đại coi trời bằng vung đó cư nhiên cũng làm mấy chuyện mua bán nhận tiền cướp tiêu? Rốt cuộc là ai lại biết trên thuyền có hàng, lại còn mời được tay đầm có danh lớn như vậy?

Ý nghĩ đầu tiên của Tư Lạc là có nội gian, có thể là đối phương mang mã giáp* trà trộn vào đội thuyền, hơn nữa người này trong đội thuyền thân phận không thấp, thủy thủ bình thường làm trên sàn tàu chỉ biết là chuyến tàu lần này rất trọng yếu, lại không biết chuyện về Hải thanh thạch.

**Mã giáp: Tên nick YY, hoặc acc clone, ở đây thì mang nghĩa sau.*

Có dũng khí lắm, tốt nhất đừng có để tao tóm được. Tư Lạc nắm chặt nắm tay.

[Đội thuyền] Slovakia: Viễn dương hào còn chưa tới sao?

[Đội thuyền] Lucar: Tới ngay! Còn cách cỡ chừng ba phút nữa.

[Hải vực] Slovakia: Tất thủ lĩnh, người thuê các anh ra bao nhiêu tiền, tôi xuất gấp đôi.

Lăng Viễn hứ một tiếng, thật nực cười, Tất Cổ Tư há lại là loại người này sao.

[Hải vực] Tất Cổ Tư: Cậu đây là đang vũ nhục tôi sao?

Quả nhiên là vậy. Lăng Viễn rất tin tưởng vào ánh mắt mình, xoay chuyển ý nghĩ lại phát hiện chính mình bất quá cũng chỉ vừa mới nhận thức đối phương mà thôi, hơn nữa bị lừa năm trăm vàng cũng là sự thật thiên chân vạn xác, lúc này sao lại có thể chắc chắn anh ta sẽ không bán đứng mình vậy chứ?

Lăng Viễn còn ở bên này miên man suy nghĩ, bên kia tàu Titanic đã tiến vào tầm bắn của Ác mộng, Tất Cổ Tư ra lệnh một tiếng, bốn cửa đại bác nòng đôi nhất tề hướng đối phương khai hỏa, có ba phát bắn trúng khoang đáy tàu Titanic, nước biển nhanh chóng tràn vào khoang thuyền.

[Khoang thuyền] Slovakia: Vị trí tu sửa thuyền lấp đầy, trước sửa thuyền sau tát nước, pháo thủ không cần rời vị trí, kéo buồm chuyển hai người xuống sửa tàu.

Cướp biển vùng Caribbean dù sao cũng là đội thuyền lớn thuộc hàng đệ nhất, nhóm thuyền viên thân kinh bách chiến trải qua chút rối loạn ngắn ngủi, sau đó nhanh chóng vào vị trí làm việc của mình.

Tư Lạc cũng bắn lại được vài phát, chỉ có một phát trúng mục tiêu, còn lại đều bị đối phương đoán ra trước

mà tránh được, đạn đại bác rơi vào biển, kích khởi bọt sóng tung cao hàng trượng.

Ngay sau đó lại là một đợt trông thành kịch liệt, Ác mộng bắn ra một quả đại bác, vừa vọt rơi xuống boong tàu Titanic, thế lửa theo dây thừng nhanh chóng bò lên, nháy mắt buồm bị vây trong hừng hực liệt hỏa. Khoang thuyền tổn hại không được tu sửa đúng lúc, nước biển tràn vào đã cao một mét có thừa, thế cục có thể dùng nước sôi lửa bỏng để hình dung.

[Đội thuyền] Slovakia: Vừa rồi chấn động hai lần, là khoang đáy lại trúng đạn sao?

[Đội thuyền] Lạc Lạc Bì: Không phải! Dưới nước có dòng chảy ngầm, chúng ta va phải đá ngầm rồi!

Đối phương lời còn chưa dứt, thân tàu đã bắt đầu nghiêng sang bên trái, Tư Lạc thềm mắng một tiếng, dùng sức ổn định bánh lái, định chỉnh thân thuyền thẳng lại, Jack cúi kính ngay từ lúc này đã bắt đầu mắng Tát Cổ Tư không rảnh ra phút nào, các loại ân cần thăm hỏi người nhà của hắn, lúc này lại nhin không được tại kênh hải vực phát tiết.

[Hải vực] Jack: Đám hải cẩu trên Viễn dương hào mấy người còn chưa tới sao? Mấy người tính đổi tên thành Ốc sên hào hả? Ông đây cũng có mở tiệm tại Thiên Đường, mỗi tuần nộp thuế nhiều như vậy không phải để nuôi mấy người ăn không ngồi rồi!

[Đội thuyền] Lucar: Đến rồi đến rồi! Bọn họ đã khai hỏa với Ác mộng!

Lúc này Tát Cổ Tư trong phòng chỉ huy trên thuyền Ác mộng cũng cười lạnh một tiếng.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Quan đạo (*đạo trong đạo tặc*) cầu kết, thật đẹp mắt ha...

[Đội thuyền] Yul: Với bản tính của Jack, nếu ngay cả loại thủ đoạn trơ tráo này cũng dùng tới, có thể thấy đối phương khẩn trương với thứ trên thuyền đến mức nào, chúng ta lần này cướp đúng tiêu rồi.

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Lão đại, anh lấy tình báo chỗ nào vậy a? Rốt cuộc là hàng gì mà tình quý dữ vậy? Còn nữa anh vừa mới nói nhận tiền làm việc, trước đây mình đâu có làm mấy chuyện mua bán kiểu này đâu a, anh lừa gạt đám đàn đó đúng hông?

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiên Ni: Ngu ngốc, lão đại chúng ta muốn đánh cướp còn phải tìm cớ sao!

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Tớ chỉ là tò mò thôi mà!

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiên Ni: Thành thật kéo buồm của cậu đi, cậu tưởng mình đang chơi mười vạn câu hỏi tại sao à!

[Đội thuyền] Cổ Cổ:... Xử cậu giờ.

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiền Ni: Cậu tới a cậu tới a ~

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Đều rất rảnh đúng không...

Đang muốn nói thêm gì đó nữa, Tát Cổ Tư thu được lời thăm hỏi mang theo lo âu của cổ chủ lần hành động này.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Tôi thấy trên hải vực nói..... Hải quân cũng tới?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Đúng vậy, bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, tôi thể đơn lực bạc, sợ quá đi à ~

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Vậy có cần tôi giúp anh, ách, nghĩ nghĩ biện pháp?

Tát Cổ Tư phì một tiếng bật cười, nghĩ biện pháp? Đánh con đom đóm nhỏ của cậu đi cùng quân hạm bắn nhau sao?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cũng đang lo lắng cho anh sao, bảo bối?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:.....

Lúc nhìn thấy tin tức Viễn dương hào cũng tham chiến, Lăng Viễn vốn đang khẩn trương, do dự có nên nói chút gì không, kết quả lại bị Tát Cổ Tư mượn cơ hội đùa giỡn, vậy thôi thích gì làm đó đi.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Chúc anh may mắn.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Có những lời này của thần may mắn của anh rồi, cứng cứ ở trên bờ ngoan ngoãn chờ tin thắng trận của anh đi.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Yul đến điều khiển thuyền, anh lên tháp.

[Đội thuyền] Yul: Đã nhận.

Yul tiếp nhận bánh lái từ tay thuyền trưởng, Tát Cổ Tư hai ba cái đã trèo lên cột buồm, tới đài viễn vọng được bọn họ xưng là ‘tháp’, từ nơi này nhìn xuống tầm nhìn còn rộng mở hơn cả trong phòng chỉ huy.

Tàu Titanic dừng tại hướng năm giờ phía Đông Nam, thân tàu bén lửa hơn nữa đã bắt đầu nghiêng, nếu nhớ không lầm thì chỗ đó có đá ngầm, đối phương hẳn là đã mất năng lực hành động, hoàn toàn không đủ sức uy hiếp.

Viễn dương hào đang từ phương bắc tới gần, từ này đến giờ đã liên tục phóng ra mười hai quả đạn pháo, chỉ có một quả là trúng đuôi thuyền, NIGHTMARE có một đội thuyền viên toàn bộ đều là tay sửa thuyền bài danh đệ nhất, lỗ hổng bé tẹo đó đã nhanh chóng được vá xong, nước biển tràn vào cũng bị tát ra hết tám chín phần mười.

Ngón trỏ Tát Cổ Tư nhẹ gõ bên cạnh đài viễn vọng, theo kinh nghiệm mà phán đoán, tàu Titanic đã tổn hại đến 60%.

Hệ thống trong Thời đại Hàng hải vì bảo hộ thuyền, khi thuyền tổn hại 80% là có thể cân nhắc quyết định kết thúc chiến đấu, thuyền chiến bại sẽ tự động chuyển hai phần chiến lợi phẩm qua thuyền chiến thắng, sau đó sẽ cho thuyền chiến bại một khoảng thời gian bảo hộ nhất định, để có thể tu sửa hư hại trên thuyền, lần nữa lên đường.

Nhưng nếu trong khoảng thời gian ngắn bị hỏa lực công kích quá lớn, chỉ số tổn hại thuyền trực tiếp bị đánh tới 100%, sẽ gây đắm thuyền, thuyền chiến bại triệt để trở thành phế thải, toàn bộ vật tư trong khoang chứa hàng đều chuyển lên con thuyền đã cho nó một kích cuối cùng, nhưng loại tình huống này nếu không phải bị vây công thì hiếm khi xảy ra.

Tát Cổ Tư nheo mắt lại, Viễn dương hào thật là... Tới đúng lúc lắm, hẳn nâng cánh tay trái, đập mạnh lên đài quan sát, móc câu sắc bén khảm sâu vào tấm gỗ.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Vòng tới phía đông mục tiêu, lực độ 81, góc 30 độ, nòng pháo số bốn, chú ý tránh dòng chảy ngầm hướng Tây Bắc.

[Đội thuyền] Yul: ROGER*.

**Roger: Tiếng kêu ý nói đã nhận được lệnh và đã hiểu rõ.*

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Sườn Tây cách 0.2 hải lý có hải triều về hướng nam, cho thuyền lên.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Hải triều sẽ có ba giây đi ngang trước mặt Titanic, Bó Lỗ, có thể thu phục chỉ huy đài không?

[Đội thuyền] Brooks*: Ngài chỉ cần ngồi nhìn là được rồi lão đại.

**Tên Brooks này tiếng Hoa là Bó Lỗ Khắc Tư, gọi tắt Bó Lỗ.*

Bố Lỗ đầy mặt tự tin điều chỉnh tốt tầm ngắm, ngay sát na khi mục tiêu xuất hiện trong kính ngắm thì bóp cò, chỉ nghe ầm – một tiếng nổ, đài chỉ huy tàu Titanic dấy lên khói đen.

“F**K!” Tư Lạc nhìn màn hình theo dõi tối đen một mảnh rồi cuộc nhin không được mắng.

[Đội thuyền] Slovakia: (*Màn hình*) Giám sát đã bị hủy, đài viễn vọng bảo trì liên lạc bất cứ lúc nào!

[Đội thuyền] Lucar: Tóc đỏ đã tới phía chính đông của chúng ta, nhưng kỳ quái là không tiến thêm một bước hành động.

Không tiến thêm một bước hành động? Rõ ràng chỉ thêm một phát pháo trúng đích nữa thì... Một tia dự cảm không hay nảy lên trong lòng Tư Lạc.

[Đội thuyền] Slovakia: Trước mặt họ có xoáy nước hay không?!

[Đội thuyền] Lucar: Có một xoáy nước lớn, hơn nữa rất gần.

[Đội thuyền] Slovakia:!! Toàn thành viên căng buồm! Tốc độ!!

[Đội thuyền] Jack: Sao vậy?

[Đội thuyền] Hai mái chèo bập bênh: Báo cáo đại phó, khoang đáy đã đầy nước, dù có liều mạng căng buồm hơn cũng rất khó đạt được lực hành động lần nữa...

[Đội thuyền] Slovakia: Mẹ kiếp!

[Đội thuyền] Jack: Sao vậy sao vậy?

[Đội thuyền] Slovakia: Câm miệng! Nhanh chóng liên lạc tàu Viễn dương bảo dừng tay!

Tư Lạc nện mạnh hai đấm tay lên bàn điều khiển, từ kẽ răng oán hận rít ra mấy chữ:

“Tát – Cỗ – Tư – mày giỏi lắm...”

Thuyền Ác mộng lúc này:

[Đội thuyền] Yul: Lão đại, anh xác định muốn vào xoáy nước sao?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Ừm hửm ~

[Đội thuyền] Yul: Vào rồi chúng ta sẽ có hai vòng bại lộ trong tầm bắn của Viễn dương.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Hai vòng nhiều nhất trúng bốn phát pháo, tặng cho họ, vòng thứ ba quay đầu 180 độ, mọi nòng pháo trên mạn thuyền trái bắn hỏa lực lớn nhất.

Yul theo lời chỉ huy của Tát Cổ Tư mô phỏng chiến cuộc trong đầu, lập tức linh ngộ ý đồ thuyền trưởng nhà mình.

[Đội thuyền] Yul: Quả nhiên diệu kế.

Sau đó thuận thực bẻ bánh lái, thuyền Ác mộng tiến vào xoáy nước lớn.

Tàu Viễn dương sao có khả năng buông tha cơ hội tốt này, đạn pháo hỏa lực uy mãnh liên tiếp phóng ra, nhất tề trúng lên thân thuyền Ác mộng, còn chưa đợi đối phương đắc ý, chỉ thấy thuyền Ác mộng bị xoáy nước cuốn vào đột nhiên quay đầu hướng tới một hướng không thể tưởng nổi, nhanh chóng tránh khỏi tầm bắn của Viễn dương.

Đạn đã được định vị trước đó không thể nghịch chuyển toàn bộ bắn trúng thân tàu Titanic đã sớm tê liệt phía sau Ác mộng.

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn từ trong khiếp sợ, chỉ thấy Ác mộng sau khi thoát khỏi lốc xoáy tám cửa hỏa pháo nhất tề bắn ra, sau vài tiếng nổ kinh thiên động địa, tàu Titanic dưới công kích liên tiếp của hai chiếc thuyền đã đạt mức tổn hại cao nhất, thân thuyền không thể không chế bắt đầu chúc ngược chìm xuống.

[Đội thuyền] Jack: Đờ mờ sao có thể như vậy!!!

[Đội thuyền] Slovakia: Bỏ thuyền nhảy xuống biển!

[Đội thuyền] Jack: Tao phắc a!!!

[Đội thuyền] Slovakia: Nhảy nhanh, muốn chết sao?!

Nhảy xuống biển còn có một đường sinh cơ, lưu lại chỉ có một con đường chết, nhân vật trong Thời đại Hàng hải sẽ không dễ dàng tử vong, cho nên trừng phạt tử vong cũng theo đó mà cao đến mức khiến người ta chặc lưỡi.

Chuyện trong khi giao chiến làm đắm thuyền thực rất hiếm thấy, một phút đồng hồ sau toàn bộ ngoạn gia

đều từ hệ thống truyền thanh biết được tin tức này.

[**Hoàn đảo bá báo***] Tàu Titanic Đội thuyền Cướp biển vùng Caribbean tại hải vực Thiên Đường bị thuyền Ác mộng Đội thuyền NIGHTMARE vô tình kích trầm (*đánh chìm một cách tuyệt tình*), nhất thời phong vân biến sắc, từ nay về sau trên biển không còn tàu Titanic.

**Hoàn đảo: Vòng xoay, bá báo: Thông báo rộng rãi. Có thể hiểu đây là một điểm phát thanh chuyên công bố tin tức trọng đại trên biển. Dịch ra phức tạp nên giữ nguyên.*

3. Chương 3: Thù Cũ

ID thuyền trong game là duy nhất, cho dù thuyền đã chìm thì những thuyền khác cũng không thể lấy tên giống vậy, tàu Titanic cũng giống như cái tên bị kịch của nó vĩnh viễn chìm nơi sâu nhất giữa biển lớn.

Tốc độ xoát màn hình trên kênh hải vực nhất thời nhanh tới mức khiến người ta không kịp nhìn rõ.

Sau khi Lăng Viễn nhìn thấy tin tức hệ thống cũng ngây ngẩn cả người, kỳ thật lúc trước cậu cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao khi cướp thuyền chỉ có thể đạt được hai phần hàng hóa trong khoang chứa hàng của đối phương, cứ cho là cậu tin tưởng vào năng lực Tát Cổ Tư, có thể lấy được Hải thanh thạch hay không cũng phải coi vận khí.

Nhưng chìm thuyền thì không giống thế, nói cách khác, mọi thứ trong khoang chứa hàng tàu Titanic hiện tại đều đang ở trên tàu Ác mộng, bao gồm cả khối Hải thanh thạch vô giá kia, Tát Cổ Tư hiện tại cũng nhất định đã nhìn thấy, có lẽ đã đoán ra mục đích của mình rồi.

Nhưng mà.....

Hậu tri hậu giác Lăng Viễn lúc này mới phát hiện bản thân mình cho đến nay đã xem nhẹ một vấn đề.

Đó chính là Hải thanh thạch đó, là Hải thanh thạch thiết yếu cho thuyền đặc chủng, Hải thanh thạch có tiền cũng không mua được, Hải thanh thạch mà mỗi một hải tặc đều tha thiết ước mơ.

Mình xuất năm ngàn vàng thuê Tát Cổ Tư đi cướp thuyền, mà Hải thanh thạch sợ là năm vạn vàng cũng mua không được.

Tát Cổ Tư là một hải tặc ác danh ai cũng biết, hoành hành tứ hải, làm tốt nhất chính là mấy vụ mua bán kiểu vào nhà cướp của này, anh ta căn bản không cần phải tuân thủ hứa hẹn gì cả.

Lăng Viễn từ đầu chí cuối diện vô biểu tình trầm tư, có ai nghĩ đến tâm tình của cậu từng một lần vọt lên

đỉnh núi lại nháy mắt rớt xuống đáy vực như thế.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Thì ra... ..

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: A a a

Thanh âm của Tát Cổ Tư tựa như đang nổ non vang lên bên tai Lăng Viễn, Lăng Viễn rung mình một cái.

Không biết nên dùng lời nào hồi đáp đối phương, Lăng Viễn đành phải giả bộ không có ở đó, đối phương thế mà lại không mật qua nữa.

Quả nhiên. Lăng Viễn khó có thể miêu tả được tâm tình của mình lúc này, cứ ngốc ngốc cắn môi dưới ngẩng đầu nhìn trần nhà, xem ra thuyền đặc chủng là khỏi chơi nữa rồi, vẫn là nên nghĩ tới mấy thứ khác thôi.

Cũng may Lăng Viễn luôn luôn tính tình đậm bạc (*không màng danh lợi*), cảm xúc tình tự cũng lên nhanh xuống nhanh, một thoáng tâm tình dao động qua đi lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, thuận tay cầm lấy cái ly bên cạnh tính đi rót nước.

Vừa lúc đó di động một bên vang lên, Lăng Viễn nhận cuộc gọi sau đó rất tự nhiên kẹp máy giữa tai và vai, thung thủng đi vào bếp, chậm chậm rót nước nóng từ máy nước nóng lạnh ra đầy ly.

“Ha ha ha ha, nhìn thấy cái đó chưa?” Đầu kia điện thoại là Lăng Lộ trong game mật Lăng Viễn lại không thấy trả lời nhện không được gọi tới.

“Cái gì?”

“Chính là cái đó a, khi, em vừa rồi không ngồi trước máy tính sao?”

“Có a... ..”

“Thuyền của Kiệt 13* bị bắn chìm, ai bảo tên đó ngày thường kiêu ngạo như vậy, còn dám trêu chọc lão nương, thấy hấn thua một vỏ thật sự là sướng cả con người a.”

**Kiệt 13, thực ra tên đầy đủ tiếng Hoa là Quái y hắc Kiệt Khắc 13, tên Tiếng Anh là Black Jack 13, là tên một cuốn sách của tác giả Thủ Trùng Trì Trùng, người này được xưng là “Thần tranh châm biếm”, “Vua tranh châm biếm” của TQ, nhân kỷ niệm 30 năm làm nghề đã viết cuốn này. Hình bìa thì giống truyện tranh, bên trong thì không biết ~*

Kiệt 13? Lăng Viễn không biết nói gì, bà chị nhà mình sao cứ thích đặt ngoại hiệu cho người ta thế không

biết.

“Bất quá chuyện hôm nay không đơn giản đâu, người của Caribbean hình như rất quý thứ gì đó trên thuyền, em nói coi trên thuyền của họ có cái gì không thể để người ta thấy hở?”

“Ai biết được.”

“Còn nữa a, tên 19 kia lại còn nói chính mình được thuê, chuyện này không giống tác phong bình thường của hắn.”

“Có lẽ chỉ là lấy cớ thôi.”

“Chú em chú không hiểu rồi, tên đó đáng giận thì đáng giận, nhưng luôn nói cái gì chính là cái đó, hẳn là sẽ không nói dối.”

“Ồm... Em quả thật không hiểu gì về anh ta...”

“Hãy thôi quên đi, nói em cái gì em cũng qua loa cho có lệ, y như cái hồ nước lặng, mất cả hứng.”

“Cám ơn a.”

“Em thăng thần xuất gia làm hòa thượng đi.”

“Em sẽ suy xét, hết chuyện rồi thì em cúp máy nha.”

“Mau quỳ an đi.”

Cầm điện thoại ném về chỗ cũ, một lần nữa ngồi xuống Lăng Viễn bắt đầu xử lý ghi chép trò chuyện riêng sau khi mình rời đi.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: A!

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Em thấy cái đó không?

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Kiệt 13 bị bắn chìm, oa ha ha ha ha!

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Ê! Nói chuyện coi! Nhìn thấy thế em không vui à? Chị nhớ em từng nói em cũng rất ghét Kiệt 13.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Mợ nó chứ không có đây à...

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Nói chuyện!

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Em trai!!!!

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Em cái tên đầu heo này, chờ chị đây dùng điện thoại gõ tỉnh em.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Thanh Kỳ bán rượu phải không? Đồ quăng hết vô tiệm cậu rồi, cậu coi đi.

Đợi đã?!!

Một câu không hề thu hút theo sau đám mật ngữ liên tiếp của Naga nữ vương đã triệt để khiến Lăng Viễn kinh ngạc, cậu vội vàng bay nhanh về tiệm, điểm mở thương khổ, một khối Hải thanh thạch phát ra u quang lam nhạt lẳng lẳng nằm đó, mớ vật tư chung quanh bỗng trở nên ảm đạm vô quang.

Lăng Viễn há miệng thành hình chữ O, ngốc ngốc nhìn thật lâu, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Tát Cổ Tư đem tất cả chiến lợi phẩm bắt được trên tàu Titanic chuyển hết qua tiệm của cậu, thành quả thu thập lần này của tàu Titanic khá phong phú, tương đối có giá như Thorium, cây ngải, cây Lão nhân tu (*search cây Tillandsia usneoides để xem hình nha, là một giống cây họ dương xỉ mọc trên cao đổ xuống như bộ râu ông già ấy*), bên trong cư nhiên còn có thuốc nhuộm đen, không tính Hải thanh thạch, số còn lại giá trị cũng gần một vạn.

Lăng Viễn lúc này nghĩ, mình đúng là không hiểu gì về anh ta.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Vì cái gì?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Hửm?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Đó là Hải thanh thạch đó.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: SO?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Anh không muốn sao?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu đây là đang vũ nhục tôi sao?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:..... Không

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Có thích không?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Khụ, giờ anh đang ở đâu?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Nhớ tôi?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:..... Tôi chỉ muốn đưa tiền cho anh.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu cho là chút tiền đó đủ?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Không đủ, nhưng...

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Không bằng lấy thân báo đáp đi.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:.....

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Đùa cậu chơi thôi, tôi ở quán rượu.

Một tia ửng đỏ khó thấy nhuộm lên hai má Lăng Viễn lại nháy mắt tiêu thất, cậu ra khỏi cửa xưởng rượu, hướng tới tửu quán Thiên Đường cách đó không xa.

Quán rượu là nơi mà thủy thủ ra khơi trở về thích lưu lại nhất, nơi này có thể cung cấp lời đài cho người chơi đang online đối chiến để so kiếm và đấu rượu, cùng với sông bài mà mỗi một thủy thủ đều muốn ngừng mà không được, 21 điểm, Pai Gow, xúc xắc, cái gì đều có thể đổ, trong đó được hoan nghênh nhất chính là Texas Hold'Em Poker, quanh bàn này luôn tìm không thấy chỗ ngồi.

Kỳ thật tại Thời đại Hàng hải các loại sông bài đều được liên kết với nhau, chỉ cần có bàn chơi, thì chơi ở đâu cũng như nhau, nhưng có vài người chính là cảm thấy nơi đông đúc ồn ào như quán rượu thì mới có bầu không khí bài bạc, cho nên hễ đến tối là Thiên Đường tửu quán vĩnh viễn kín người hết chỗ.

Lăng Viễn có một sở thích nhỏ không tương xứng lắm với bề ngoài tính cách của cậu, chính là lúc rảnh rỗi không có gì làm sẽ đánh bạc chút tiền nhỏ, nhưng cậu lại phản cảm với những chỗ đông người, liền tự mua một bàn chơi poker nhỏ đặt trong tiệm, rảnh thì chơi vài ván, mỗi lần chỉ cầm 200 vàng làm vốn, thua hết thì rời khỏi, thắng đến 2000 vàng cũng sẽ đi, tuyệt không lưu luyến.

Đêm đến là lúc quán rượu náo nhiệt nhất, hải quân tuần tra xong, thương nhân chở hàng về và hải tặc vừa thắng trận đều chẳng phân biệt thân phận mà tụ tập một chỗ, hoặc tại lời đài so kiếm choảng lý, hoặc trên sông bài vùng tiền như rác, có người tấu lượng tốt ngàn chén không say, cũng có kẻ hùng hùng hổ hổ

ầu đã đánh lộn, trong không khí tràn ngập vị cồn nồng đậm hòa cùng mùi mồ hôi, nơi nơi đều ồn ào một mảnh.

Lăng Viễn cau mày đẩy cánh cửa gỗ quán rượu ra, từ ánh mắt đầu tiên liền nhận ra người đàn ông tóc đỏ đang ngồi trước bàn Texas Hold’Em toàn thân tản phát khí tràng cường đại, lần này lực chú ý của Lăng Viễn không hoàn toàn bị cái móc sắt trên tay anh ta hấp dẫn, vì thế chú ý tới xưng hào bắt mắt trên đầu Tát Cổ Tư, vua hải tặc.

Đó hẳn là danh hiệu đặc hữu cho hải tặc đứng đầu bảng tiền thưởng.

Thông thả bước qua, Lăng Viễn xem xét một chút quy tắc trên bàn đó.

Bàn đánh bài trong game được phân chia theo mức đặt cược nhỏ nhất trong một lần, thấp nhất chỉ cần 2 vàng, Lăng Viễn bình thường hay chơi là loại 20 vàng được đồng đảo hoan nghênh nhất, mà bàn trước mặt này chính là bàn có quy cách cao nhất trong các bàn chơi: 200 vàng cược lần đầu, tổ thêm vô hạn.

Tức là chỉ cần bạn ngồi xuống, mặc kệ bạn có chơi không, mỗi ván đều phải ném xuống 200 vàng.

Đối với một tiểu hải tặc bình thường mà nói, đi biển một chuyến vận khí tốt một giờ có thể kiếm 100 vàng, xui xẻo một chút thì có khả năng cả 50 vàng cũng kiếm không được.

Lấy kiếm tiền làm mục đích chơi game, Lăng Viễn âm thầm phê bình đám này quá mức xa xỉ, năm ngàn vàng mình tính đưa cho Tát Cổ Tư kia chắc gì đủ cho đối phương đánh mấy ván.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Tôi thấy cậu rồi.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Ừ.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Đợi hết ván này đã.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Được.

Lăng Viễn chán đến chết tìm một vị trí bên cạnh bàn để đứng, bắt đầu nghiên cứu thế bài, đợi thấy rõ ràng rồi cậu không khỏi nhướng nhướng mày.

Trên bàn đã phát đủ năm lá bài chung, đang chờ vòng tố cuối cùng. Năm lá chung ngoài ba lá A chuẩn, cơ, rô thì còn lại là 6 cơ và J chuẩn. Ba lá A đồng thời xuất hiện trên bài mở, là xác suất phi thường nhỏ.

Một số khái niệm trong Texas Hold’Em Poker: __Mỗi khi ván bài bắt đầu, tiêu chuẩn mỗi người chơi sẽ được chia 2 lá bài, đây là bài riêng của bạn và chỉ có mình bạn mới thấy nó, chúng được gọi là **deal cards.*

Sau đó lần lượt 5 lá bài tiếp theo sẽ được chia làm ba đợt và hiển thị trên bàn, 5 lá này đều được mở ra và mọi người đều có thể thấy nó, và chúng được gọi là *community cards*. Đợt chia bài *community cards* đầu tiên sẽ là 3 lá, đợt thứ 2 và đợt chia cuối cùng, mỗi đợt là 1 lá. Và qua mỗi đợt đó, người chơi sẽ có quyền đặt cược, như vậy tính cả vòng đầu tiên, khi chỉ mới có 2 lá bài, là tổng cộng sẽ có 4 vòng cược cho các người chơi, các vòng này được gọi là **betting round**.

__Một Poker Hand luôn được tạo thành bởi 5 lá bài. Không phải 4 lá, không phải 7 lá, mà **chính xác là 5 lá**. Bạn chỉ giữ 2 lá trên tay, và dùng chúng để kết hợp với bài trên bàn (*community cards*) để tạo thành 1 poker hand. Nhưng không phải lúc nào bạn cũng cần cả 2 lá trên tay để có thể tạo ra 1 poker hand. Bạn có thể sử dụng 4 lá *community cards*, hoặc cả 5 lá cũng được, điều đó không thành vấn đề. Yêu cầu duy nhất là phải có đủ 5 lá bài.

__Có 1 số sự kết hợp khác vẫn có thể tạo thành 1 poker hand. Ví dụ như bạn có 5 cây chuồn, thì bạn sẽ có 1 *flush* (Bài đồng chất). Tất cả những kiểu bài poker hand sẽ được giải thích ở mục kế tiếp.

The poker hands

DƯỚI ĐÂY LÀ DANH SÁCH CÁC POKER HANDS ĐƯỢC SẮP XẾP TỪ LỚN ĐẾN BÉ

Royal Flush (Thùng phá sảnh) [Lớn Nhất]:

__Nếu bài bạn kết hợp với bài trên bàn và có 1 sảnh đồng chất từ 10 đến A (10.J.Q.K.A). *Royal Flush* là mạnh nhất, có nó bạn chắc chắn thắng. **Sảnh (straight)**: là một bộ 5 lá liên tiếp nhau.

Straight Flush (Sảnh đồng chất):

__Đứng thứ nhì là *Straight Flush*, với 1 sảnh đồng chất 5 cây bất kỳ thì được gọi là *Straight Flush*. Nếu hai người cùng có *Straight Flush* thì ai có lá lớn hơn sẽ thắng, không phân biệt chất gì.

Four of a kind (Tứ quý):

__Nếu bài bạn kết hợp với bài trên bàn và có 1 bộ 4 lá giống nhau thì được gọi là *Four of a kind*. Trong trường hợp 2 người đều có *Four of a kind* thì người nào có đôi lớn hơn sẽ thắng.

Full House (Cù lũ):

__Nếu poker hands của bạn gồm 1 bộ ba lá & 1 bộ đôi thì bài đó được gọi là *Full House*. Trong trường hợp 2 người đều được *Full House* thì ai có bộ ba lá lớn hơn sẽ thắng. Ngoài ra còn có trường hợp bài trên bàn có sẵn 3 lá giống nhau và có 2 người cùng được *Full House* thì ai có đôi lớn hơn sẽ thắng.

Flush (Đồng chất):

__Nếu bài của bạn kết hợp với bài trên bàn và có 5 cây cùng đồng 1 chất với nhau thì được gọi là *Flush*. Trường hợp 2 người cùng có *flush* thì ai có lá lớn hơn sẽ thắng.

Straight (Sảnh):

__Nếu bài của bạn kết hợp với bài trên bàn và có 1 bộ 5 cây liên tiếp nhau, ví dụ như 2.3.4.5.6 thì được gọi là *Straight*, không phân biệt chất gì cả. Nếu 2 người cùng có *Straight* thì ai có cây lớn hơn sẽ thắng.

Three of a kind (Bộ ba lá):

__Nếu bài của bạn kết hợp với bài trên bàn và có 3 lá giống nhau thì được gọi là *Three of a kind*. Nếu hai người đều cùng có *Three of a kind* thì sau đó những lá bài khác hoặc cả 2 lá sẽ xác định chiến thắng, vì 1 ván poker luôn có 5 lá bài.

Two pairs (2 đôi):

__Nếu bài của bạn kết hợp với bài trên bàn và có 2 đôi thì được gọi là *Two pairs*. Nếu hai người đều cùng có 2 đôi không giống nhau, thì ai có đôi lớn hơn sẽ thắng, tuy nhiên nếu có cùng hai đôi cao giống nhau thì 2 đôi thấp sẽ được xét, nếu nó cùng bằng nhau hết thì lá thứ 5 sẽ được xét đến.

Pair (1 đôi):

__Nếu bài của bạn kết hợp với bài trên bàn và có 2 lá cùng loại thì được gọi là *pair*. Một ván bài poker luôn có 5 lá, 3 lá còn lại được gọi là *kickers*. Trong trường hợp người chơi có cùng đôi giống nhau thì người nào có *kickers* cao nhất sẽ thắng.

High card (lá bài cao):

__Nếu mà bạn không có đến 1 đôi, thì bạn nhìn cả bài trên bàn lẫn bài trên tay mình để xem đâu là lá lớn nhất mà mình có được khi kết hợp cả bài trên tay lẫn dưới bàn. Nếu 2 người đều không có đôi, hoặc tốt hơn, thì ai có lá lớn nhất người đó sẽ thắng.

Lúc này nếu ai trên tay nắm giữ A bích, vậy tuyệt đối thắng chắc (xem cái *Four of a kind*: Tứ quý bên trên), tiếp theo là có một đôi bài ví dụ đôi K, hoặc 1 con J hoặc 6, đều có thể tạo thành một bộ FULL HOUSE. Nếu đều không có, thì chỉ còn tính điểm bài trong tay.

Jack vừa bị Tát Cổ Tư đánh đắm thuyền yêu đoạt mất cục đá, định tới tửu quán bài bạc thoải mái phát tiết một phen, ai ngờ oan gia ngõ hẹp lại ngồi vào cùng một bàn với đối phương, lúc này đang nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt đối thủ, hận không thể quăng cái bàn đi nhào qua xé một miếng thịt của tên kia

xuống.

So ra thì Tất Cổ Tư một bộ khí định thần nhân, tựa hồ có mười phần mười chắc sẽ thắng.

Những người khác đã sớm bỏ bài không theo trong quá trình hai người không ngừng tăng giá, jeton (*chip chơi bài, thay cho tiền*) xếp thành một núi nhỏ tại chính giữa bàn, vây quanh một vòng người chờ xem kịch vui.

[Phụ cận] Jack: Tóc đỏ chết tiệt mày kiêu ngạo thế làm gì, trên tay tao là một đôi K đó, tao không tin mày lại đúng lúc có A bích.

[Phụ cận] Tất Cổ Tư: Cậu có muốn thử chút xem không?

Nói xong hắn đẩy hết tất cả jeton trước mặt mình qua.

[Phụ cận] Tất Cổ Tư: ALL IN.

Xung quanh vang lên một trận thanh âm hít khí, ngay cả Lăng Viễn cũng bị khí phách kinh người này áp chế, gần như lập tức tin tưởng A bích đang nằm trong tay Tất Cổ Tư.

Jack nhìn thẳng mặt Tất Cổ Tư, ý đồ nắm bắt từ đối phương dù chỉ một chút do dự, nhưng thứ mà cậu ta quan sát được chỉ có tràn đầy tự tin.

Là một phú nhị đại, Jack hoàn toàn không đặt tiền bạc vào mắt, nhưng cậu ta không thể chấp nhận một rồi hai hai rồi ba lần bại bởi đối phương, lại còn ngay cả quần lót cũng thua mất (*ý nói thua trắng*).

[Phụ cận] Jack: Hừ, coi như mày lợi hại, chút tiền này coi như đại gia thưởng cho mày, chúng ta chơi lại.

Jack lật bài trong tay hung hăng ném lên mặt bàn, quả nhiên là một đôi K.

Nhưng đối phương chỉ mỉm cười, đem tiền trên bàn thu về hết.

[Phụ cận] Tất Cổ Tư: Có việc đi trước, chào.

[Phụ cận] Jack: Mợ mày, đùa giỡn ông hả? Thắng một ván liền đi, rốt cuộc có phải đàn ông không vậy?!

[Phụ cận] Tất Cổ Tư: Tôi có phải là đàn ông không, cậu muốn mở rộng tầm mắt một lần không?

Quần chúng vây xem lập tức phối hợp cười quái dị, Jack bị nghẹn đến mặt đỏ bừng, nói không ra lời, ngay cả Lăng Viễn nhìn bộ dáng ăn tức đó của Jack cũng có hơi buồn cười.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Bảo bối nhi anh đến đây.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Trên tay anh thật sự có A bích?

Lăng Viễn nhin không được hỏi.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Một đôi 2.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:..... Làm không tệ.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu nói vụ nào, thắng cậu ta? Hay là đùa giỡn cậu ta?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Nếu là cái sau, đó là tôi đùa với cậu ta thôi, dù cậu ta muốn mở rộng tầm mắt tôi cũng không cho nhìn đâu, bất quá nếu là bảo bối nhi cưng đây thì...

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Stop, đến giao dịch.

Lăng Viễn hướng Tát Cổ Tư xin giao dịch, trong cột vàng nhập xuống con số một vạn.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Ừm... Số lượng hình như không khớp với thương nghị hồi trước.

Đối phương rõ ràng hiểu rõ còn giả bộ hồ đồ, Lăng Viễn cũng không muốn vạch trần, chiếm lợi phẩm Tát Cổ Tư đưa cho Lăng Viễn giá trị rõ ràng so với tiền thuê đã định nhiều gấp bao nhiêu lần, nhưng đó là cái giá Lăng Viễn không thể chi trả, đành phải dùng phương thức này thể hiện tâm ý.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Phần dư coi như tiền boa.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: A a a, Kỳ lão bản ra tay quả nhiên hào phóng, tôi đều có tâm cầu cậu bao dưỡng đây.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Xin đừng lấy tôi làm trò cười, như vậy rất thú vị sao?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Ừm, cũng khá.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Anh...

Lăng Viễn không nói thêm gì nữa, lực chú ý của cậu đều bị một thân ảnh cao lớn mới đi vào tửu quán hấp dẫn.

Người tới dáng người cao ngất, biểu tình lạnh lùng, trong đôi mắt hẹp dài ngưng tụ quang mang nhiếp nhân, quân trang hải quân trên người được chỉnh trang kỹ càng tỉ mỉ, khuy áo cài đến tận cổ, đứng ở nơi đó tựa như một bức điêu khắc hoàn mỹ, khí tràng cả người không chút ăn nhập với quán rượu thối nát.

Trong tửu quán không ít người nhận ra được người này, ai nấy đều nhiệt tình tiếp đón, nhưng đối phương không cấp chút hồi ứng nào, chỉ thông thả nhìn quét một vòng trong quán, sau đó tầm mắt tập trung vào Tát Cổ Tư và Lăng Viễn tại một góc, lập tức đi qua.

Lăng Viễn ngay từ vừa rồi liền không chế không được ánh mắt chính mình cứ mãi dừng trên người đối phương, tựa hồ hoàn toàn bị anh tư vĩ ngạn đó hấp dẫn.

Người đó đi tới, dừng lại, mặt hướng Tát Cổ Tư lạnh lùng mở miệng.

[Phụ cận] Lăng Tiêu: Hôm nay hải chiến đánh rất đẹp a Tát thuyền trưởng.

Rõ ràng là lời khen tặng, lại hoàn toàn nghe không ra ngữ khí tán thưởng.

[Phụ cận] Tát Cổ Tư: Không dám nhận, đều nhờ hạm trưởng Viễn dương hào phối hợp tốt.

Hạm trưởng Lăng Tiêu của tàu Viễn dương trong lời Tát Cổ Tư nghe vậy cười lạnh một tiếng.

[Phụ cận] Lăng Tiêu: Hy vọng có cơ hội để chúng ta tiếp tục phối hợp, tư vị chìm thuyền có bao nhiêu hay... Tôi nghĩ Tát thuyền trưởng hẳn là rõ ràng hơn ai hết.

[Phụ cận] Tát Cổ Tư: Ha, đương nhiên.

Tát Cổ Tư hướng đối phương hươ hươ cánh tay trái mang móc câu.

[Phụ cận] Tát Cổ Tư: Lễ vật Lăng hạm trưởng tặng, tôi còn hảo hảo nhớ kỹ đây, có cơ hội nhất định tạ ngài một món quà đáp lễ lớn.

[Phụ cận] Lăng Tiêu: Vậy là tốt nhất, chúng ta sau này còn gặp lại.

Lăng Tiêu liếc nhìn Lăng Viễn đang không nói một lời đứng một bên một cái, rồi xoay người rời khỏi quán rượu, Lăng Viễn nhìn bóng dáng rời đi đó xuất thần, thẳng đến khi Tát Cổ Tư bắt mắt dừng móc câu kêu cầm cậu về.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu không biết là đứng bên cạnh tôi mà còn dùng loại ánh mắt cơ khát này nhìn đàn ông khác sẽ khiến tôi thấy rất phức tạp sao?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: ... Anh nghĩ nhiều rồi.

Nếu tiền hàng đã thanh toán xong, Lăng Viễn cũng không muốn nán lại nơi chướng khí mù mịt này lâu, cũng xoay người đi ra ngoài.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Đi theo gian phụ?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Quay về tiệm.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Ừm hửm? Tôi tạm thời tin.

Lúc Lăng Viễn trở lại tiệm mình, đã có người đang chờ cậu ở đó.

“Em quen thuyền trưởng tàu Ác mộng?”

“Cứ coi là vậy đi.....”

“Hai người rất thân?”

“Hoàn toàn không.”

“Tốt nhất là không.”

Lăng Viễn mấp máy miệng, đang muốn lần nữa giải thích gì đó, người kia đã nhanh bước rời đi, để lại Lăng Viễn một mình một người đối diện với máy móc đang vang âm ầm.

4. Chương 4: Nhà Tranh Tơ Lụa

Lăng Viễn nhè nhẹ thở dài, lắc lắc đầu, đi đến xưởng đóng tàu trên đảo Thiên Đường tìm tư vấn một phen, một bên lên mạng tìm đọc tư liệu, thỉnh thoảng còn ghi chú lại.

Hải thanh thạch là tài liệu chế tạo thuyền đặc chủng khó kiếm nhất, nhưng không phải tài liệu duy nhất, trong số những nguyên liệu khác cũng không thiếu vật liệu gỗ và khoáng thạch giá cả đắt đỏ, nhưng tốt xấu gì cũng là thứ có thể dùng tiền mua được.

Lăng Viễn tại phần thiết định tính công kích của vũ khí phóng tay không chút ngại ngần, toàn bộ dùng phối trí cao cấp nhất, lại nghĩ đến sự kiện chìm tàu hôm nay, quyết định cường hóa luôn tấm thép bọc thân thuyền.

Tính sơ sơ phí tổn, phỏng chừng một phần ba số tiền mình tích góp đều phải tiêu phí tại chỗ này.

Lăng Viễn đem những tài liệu cần thiết liệt kê thành một danh sách, phát qua cho một nhà cung ứng có quan hệ mật thiết với mình, để người ta chuẩn bị đủ những tài liệu đã có, còn nếu không có thì cậu mới nghĩ cách đi thu mua.

Phía cung ứng thực rất tuyệt vời, ngày hôm sau lúc Lăng Viễn login, tài liệu mười phần đã thu phục được tám chín, giá cũng rất ưu đãi, Lăng Viễn chạy đến chỗ giao dịch treo lên tin tức thu mua, sau đó bỏ qua trò chơi lên mạng xem.

Hôm nay là thứ bảy, mỗi tối thứ bảy chính phủ đều có hoạt động đấu giá, đồ được đấu giá trên có khế đảo (*giấy tờ sở hữu đảo*) dưới có sủng vật thiên kì bách quái không gì không có.

Trước đây Lăng Viễn từng tham dự hội đấu giá vài lần, trong đó có một lần (*bị buộc*) tranh mua được một chiếc váy dài màu lam nước hồ cực mắc tiền, chiếc váy dài này đêm đó liền xuất hiện trên người Naga nữ vương.

Do quá trình bán đấu giá toàn bộ được công khai, mọi người đều biết người mua váy là ai, tin tức bất quái ‘Thanh Kỳ theo đuổi Naga nữ vương’ cũng truyền lưu một đoạn thời gian ngắn tại hải vực, cuối cùng bởi vì nam nữ nhân vật chính hoàn toàn không phản ứng nên đành xẹp xuống.

Sau khi nhìn những thứ được treo bán đấu giá hôm nay, mắt Lăng Viễn sáng lên, bên trong cư nhiên có khế tiệm của tiệm vải trên đảo Thiên Đường.

Trên đảo Thiên Đường có trên ba mươi cửa hiệu, trong đó có cửa hiệu loại nhỏ do người chơi mở giống như ‘Thanh Kỳ bán rượu’, cũng có cửa hiệu loại lớn do hệ thống đưa vào hoạt động.

Vào giai đoạn ban sơ của game, người chơi không có thực lực vận hành cửa hàng lớn, liền do hệ thống tạm thời quản lý. Theo kinh tế phát triển, chính phủ lần lượt đem những cửa hiệu này ra bán đấu giá, trả quyền kinh doanh lại cho người chơi, không can thiệp vào hệ thống tài chính nữa.

Đảo Thiên Đường trước đây đã thành giao được ba giao dịch khế tiệm, lớn nhất chính là xưởng đóng tàu duy nhất trên đảo mà đoàn Cướp biển vùng Caribbean đã dùng cái giá trên trời là 65 vạn vơ được, cái mức thành giao này khiến rất nhiều người đều phải chặc lưỡi, bất quá, đây cũng bị Lăng Viễn quy thành hành động khoe giàu nhằm chán của bọn nhà giàu mới nổi chết tiệt.

Lăng Viễn đối xưởng đóng tàu không có hứng thú, nhưng đối tiệm vải thì mơ ước đã lâu.

Nhìn bề ngoài, tiệm vải bé nhỏ không đáng kể, vật phẩm sản xuất cũng không thể được người chơi trực tiếp sử dụng, thậm chí rất nhiều thủy thủ còn không biết trên đảo có tiệm vải tồn tại. Nhưng vải bố mà tiệm vải sản xuất là nguyên liệu cấp hai thiết yếu cho việc tạo thuyền, nếu không được cung cấp vải bố, xưởng đóng tàu sẽ tê liệt, ngay cả một chiếc thuyền thoi cũng không tạo ra được.

Tuy Lăng Viễn thực động tâm với tiệm vải, nhưng cậu cũng rõ bằng thực lực kinh tế của mình trước mắt là không đủ để mua một cửa hiệu loại lớn, tuy Cướp biển vùng Caribbean lúc mua xưởng đóng tàu đã nguyên khí đại thương, tại hội đấu giá đêm nay sẽ không cấu thành uy hiếp, nhưng không hẳn không có những đội thuyền lớn khác đánh chủ ý lên tiệm vải.

Nghiêm túc suy tư xong, Lăng Viễn quyết định chọn một đối tượng. Đối phương là một thương đội cỡ trung, một mình nuốt tiệm vải thì khó khăn, nhưng song phương hùn vốn hẳn là không thành vấn đề. Càng quan trọng hơn là, đại phó của đối phương là một vị thương nhân phi thường có đầu óc kinh doanh, cùng Lăng Viễn hai người tinh tinh tương tích, đều rất tán đồng ánh mắt tinh tường trong thương nghiệp của đối phương.

Nghĩ đến đó, Lăng Viễn phát một mật ngữ qua cho Robinson Con Đường Tơ Lụa.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Có đó không?

Robinson không trả lời, ngược lại trực tiếp ném cho Thanh Kỳ một lời mời lên thuyền, Lăng Viễn chấp nhận bay lên thuyền rồi mới phát hiện ngoại trừ thuyền trưởng Robinson, đại phó Sinbad cũng ở đó.

[Chiếc thuyền] Robinson: Đang muốn tìm cậu, cậu liên mật tở, hai ta như vậy có tính là tâm ý tương thông không?

Lăng Viễn vui vẻ.

[Chiếc thuyền] Thanh Kỳ: Tôi đoán chân chính cùng tôi tâm ý tương thông là Sinbad huynh đi.

Sinbad hai tay dứt túi lẳng lặng tựa vào tường, nghe lời ấy liền cho Robinson một ánh mắt ‘Cậu thấy thế nào’.

[Chiếc thuyền] Robinson: Được rồi, hai người anh hùng sở kiến lược đồng*, tở mới là kẻ thứ ba, tở muốn ra ngoài khóc một lát, đừng ngăn cản tở.

**Anh hùng sở kiến lược đồng: Thành ngữ, chỉ hai người không bàn bạc mà ý kiến tương đồng.*

Nói xong thật sự không nhúc nhích gì nữa.

[Chiếc thuyền] Sinbad: Cậu ta đi nhà xí rồi.

Lăng Viễn gật gật đầu, cậu biết hai người này chung một phòng ngủ, người trong đội thuyền Con Đường Tơ Lụa cơ bản đều là bạn học cùng trường, Thời đại Hàng hải là một trò chơi phi thường chú trọng phối hợp đoàn đội, phần lớn nhân viên nòng cốt của những đội thuyền giỏi là đồng học đồng nghiệp hoặc bạn bè trong hiện thực.

Lăng Viễn tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, mở miệng hỏi:

“Chuyện đại hội đấu giá?”

Sinbad gật gật đầu, hỏi ngược lại cậu:

“Tiệm vải?”

Lăng Viễn cũng gật gật đầu, hai người ăn ý nhìn nhau cười, mấy lời thuyết phục đã chuẩn bị sẵn đề nghị song phương hùn vốn nháy mắt trở nên không có đất dụng võ.

“Cậu cảm thấy bao nhiêu thì cảm được nó?” Nếu mục tiêu đã nhất trí, Sinbad liền đi thẳng vào chủ đề.

“Tiệm vải so với mấy tiệm khác khá ít được lưu tâm, người cạnh tranh ít, tôi ước chừng nếu có 20-25 vạn thì tạm được rồi.”

Sinbad tỏ vẻ tán đồng, “Tôi cũng nghĩ như vậy, chúng tôi chạy thương cũng cần có vốn, vốn lưu động có thể dùng cho tiệm vải này ước chừng 20 vạn.”

“Tôi mới kiếm được chút tiền, giờ có thể cầm trên tay chỉ có 10 vạn. Mua khế tiệm xong, giai đoạn đầu đổ vào tôi thiếu phải 5 vạn.”

“30 vạn, hẳn là đủ rồi.”

“Điều kiện tiên quyết là không có đưa nào bị động kinh.”

“Vậy buổi tối hai ta đi tranh giành, gặp đối thủ thì thay phiên nâng giá.”

“Được.”

Lăng Viễn và Sinbad vào đại thánh lâu hai phủ Tổng đốc ghi tên báo danh, hàn huyền với nhau một chặp, Sinbad trở về chạy thương, Lăng Viễn quay về chỗ giao dịch kiểm tra danh sách hàng hóa mà mình thu mua, sau đó về tiệm lắc lư một vòng, đánh bài tiêu pha vài đồng, tùy tiện ăn chút đồ, rất nhanh đến tám giờ tối bắt đầu hội đấu giá.

Lăng Viễn và Sinbad tìm một góc hẻo lánh tại hội trường đấu giá sóng vai ngồi cùng nhau, bọn họ không ngại để cho người khác biết hai người là tổ đoàn mà đến, như vậy thì ngay từ đầu có thể loại bỏ một vài đối thủ thực lực kém.

Phần đầu của buổi đấu giá đều là một vài thứ nhỏ nhỏ, một chiếc cano thuần trắng bán giá ba vạn, một khối Nguyệt lượng thạch dùng làm vũ khí hiếm bán một vạn hai, một con rắn có thể gắn lên đầu được một tên lăm tiền nào đó thuộc hải vực Ngân Hà lấy giá tám vạn vớ được, Lăng Viễn quả thực không thể lý giải được điều này.

“Loại tiểu sủng vật này tuy chẳng có tác dụng gì, nhưng mà rất hiếm,” Sinbad thấy Lăng Viễn lắc đầu, lập tức đoán ra suy nghĩ trong lòng cậu, “Ở hải vực của chúng ta trước mắt mới có ba con.”

“Ba con?” Lăng Viễn nghi hoặc nói, “Tôi chỉ mới thấy Tát Cổ Tư có con chim anh vũ hồng lam đan xen, Jack thì có con khỉ.”

“Hạm trưởng tàu Viễn dương Lăng Tiêu biết không? Hắn có con đại bàng.”

Lăng Viễn càng kinh ngạc, “Chưa từng thấy anh ấy mang.”

“Là do chính phủ tặng lúc close beta được một tháng, cả ba con đều thế, trên diễn đàn từng có thông báo.”

“A, không chú ý.”

“Bất quá Lăng Tiêu rất ít mang ra ngoài, bộ cậu không thấy một hải quân nghiêm trang mà trên vai lại có một con chim chiếm đóng thì rất khôi hài sao?”

Lăng Viễn thử tưởng tượng một chút, nở nụ cười, “Quả thật có một chút.”

Bất quá ngược lại con anh vũ kia của Tóc đỏ thật xứng với anh ta, Lăng Viễn theo bản năng nhìn chung quanh một vòng hội trường, thế nhưng phát hiện một đoàn hỏa diễm quen thuộc biếng nhác ngồi ở loạt chỗ cuối cùng chệch phía sau cậu.

Cảm giác được có tầm mắt dừng trên người mình, Tát Cổ Tư hơi nghiêng đầu, đón nhận ánh mắt đối phương, thấy đó là cậu, bày ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Sinbad thấy Lăng Viễn cứ nhìn mãi ra đằng sau, cũng xoay qua xem xét một cái, đúng lúc thu biểu tình của đối phương vào đáy mắt.

“Hai người quen biết?”

Lăng Viễn quay lại, gật gật đầu, “Coi là vậy đi.”

“Hắn tới làm gì, miễn không phải đến cạnh tranh tiệm vải là được.”

Nghi vấn của Sinbad cũng là suy nghĩ trong lòng Lăng Viễn lúc này, vì hôm nay bán đấu giá là khế tiệm ở Thiên Đường, người ở hải vực Kim Cương đến đây không ít, mỗi người đều có thể là đối thủ tiềm ẩn.

Bất quá Tát Cổ Tư rất nhanh liền giải đáp nghi hoặc của hai người, hắn dùng giá siêu thấp 1600 kim vó được một tấm hải đồ hiếm, lúc có hai người nâng giá, hắn đều hướng đối phương trưng ra ánh mắt ‘hữu hảo’, hai người kia nhanh chóng buông tha việc tranh mua.

Rốt cục đến phiên bán đấu giá của khế tiệm tiệm vải, dưới lời mở đầu của người chủ trì buổi đấu giá Hải Thần (GM), khế tiệm được định giá khởi đầu với năm vạn vàng, mỗi lần tăng giá một vạn, từ mười lăm vạn trở xuống thì giá cạnh tranh lên rất nhanh, nhưng từ mười lăm vạn về sau thì người tranh ít dần.

[*Đấu giá*] Sinbad: 16 vạn.

[*Đấu giá*] Tiểu trùng: 17 vạn.

[*Đấu giá*] Thanh Kỳ: 18 vạn.

[*Đấu giá*] Phong nguyệt vô biên: 19 vạn.

[*Đấu giá*] Sinbad: 20 vạn.

[*Đấu giá*] Tiểu trùng: 21 vạn.

[*Đấu giá*] Cain: 25 vạn.

Hội trường vang lên một trận ồn ào.

[Trò chuyện riêng] Sinbad: Tên Cain đó là ai? Trước giờ chưa thấy qua, đây hình như cũng là lần đầu hắn ra giá thì phải.

[*Đấu giá*] Thanh Kỳ: 26 vạn.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Có khi nào là tiểu hào không?

[Trò chuyện riêng] Sinbad: Chắc không phải tới quấy rồi chứ.

[Đấu giá] Cain: 28 vạn.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Nếu là tới cố ý nâng giá thì rất đáng giận.

[Đấu giá] Thanh Kỳ: 29 vạn.

[Đấu giá] Cain: 30 vạn.

Quần chúng ồ lên một mảnh, có thể thấy cái giá này đã cao hơn dự đoán của mọi người vô cùng, ai cũng không nghĩ tới một tiệm vải nhỏ ít được chú trọng lại được hét giá 30 vạn, người tranh mua lại còn là một tiểu hào.

Biểu tình Lăng Viễn nghiêm túc, lúc này trên tay cậu không có lợi thế để cạnh tranh, huống chi nếu phân tích khách quan thì dùng cái giá 30 vạn lấy tiệm vải chưa hẳn đã có lời. Vốn là cùng Con Đường Tơ Lụa liên thủ lấy được tiệm vải là chuyện mười phần chắc chắn, không ngờ bị một Trình Giảo Kim giữa đường nhảy ra quấy rối, trong lòng Lăng Viễn có chút không cam.

Sinbad cũng đồng dạng không cam lòng, nhưng vẫn vỗ vỗ bả vai Lăng Viễn ý bảo cậu không cần quá để ý.

[Đấu giá] Chủ trì đấu giá: 30 vạn lần thứ nhất.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Tôi cho cậu mượn mười vạn.

Cái gì?

[Đấu giá] Chủ trì đấu giá: 30 vạn lần thứ hai.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Mau kêu.

[Đấu giá] Thanh Kỳ: 35 vạn!

Woa – hội trường sôi trào, mọi người đều quay đầu nhìn không chớp mắt Lăng Viễn ngồi trong góc, Sinbad cũng mang vẻ mặt bất khả tư nghị mà trừng mắt người bên cạnh.

[Trò chuyện riêng] Sinbad: Cậu lấy tiền đâu ra?

Lăng Viễn cũng không biết mình sao lại xúc động một cái liền hô lên, lại còn vì phòng ngừa tiểu hào tăng giá lần nữa mà trực tiếp hô 35 vạn.

Cậu vò vò đầu, này không biết phải mất bao lâu mới có thể thu hồi vốn, còn phải cùng người hùn vốn giải thích lai lịch mở tiền này, phải biết rằng cái loại thương đội chuyên nghiệp như Con Đường Tơ Lụa này khác với bản thân, ngày thường bị NIGHTMARE hủy hoại không ít, cùng Tát Cổ Tư càng là như nước với lửa.

[Đấu giá] Chủ trì đấu giá: 35 vạn lần thứ nhất.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Không có gì, vừa mới có người mật tôi nói muốn nhập cổ phần.

[Trò chuyện riêng] Sinbad: Ai?

[Đấu giá] Chủ trì đấu giá: 35 vạn lần thứ hai.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Nói trước, đây là tôi lấy tư cách cá nhân cho cậu mượn, cậu không cần nói rõ là mượn ai, tôi cũng không yêu cầu được tham dự vào việc quản lý cửa hàng.

[Đấu giá] Chủ trì đấu giá: 35 vạn thành giao.

[Đấu giá] Chủ trì đấu giá: Chúc mừng người chơi [Thanh Kỳ] dùng giá 35 vạn đoạt mua được khế tiệm tiệm vải đảo Thiên Đường hải vực Kim Cương.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Một hảo đồng chí không muốn lộ danh tính.

[Trò chuyện riêng] Sinbad:.....

Cầm mười vạn vàng Tát Cổ Tư đưa, Lăng Viễn cảm giác tay mình nặng trĩu.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Đều là tiền ăn cướp đi.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Lương tâm bất an rồi sao?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Tôi cảm thấy mình thành đồng lõa giúp anh rửa tiền đen, bây giờ đối ý còn kịp không?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu nếu đã lên thuyền giặc rồi, muốn xuống đâu có dễ dàng vậy.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Được rồi, bất quá nói trước dự phòng, trước khi tiệm hồi vốn sẽ không chia hoa hồng.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu cứ tùy ý.

Lăng Viễn nộp tiền, cầm cái ghế tiệm không dễ mới có, cùng Sinbad hai người chạy tới tiệm vải, Robinson cùng vài vị trưởng quan của Tơ Lụa đã không chờ nổi mà tới đó trước.

Mấy người này đều thi nhau biểu đạt cảm tưởng đối với hội đấu giá, công kích một lượt cái tên tiểu hào gọi là Cain kia, cảm tạ một lần người tài trợ không biết tên, phân tích tình hình kinh tế trước mắt, cuối cùng lại bày tỏ một chút kỳ vọng vào tương lai tốt đẹp của cửa hàng.

Robinson cho rằng tên tiệm ‘Thanh Kỳ bán rượu’ này vừa tao nhã mà lại thẳng thắn, thập phần tin tưởng tố chất lẫn tu dưỡng văn học của Lăng Viễn, ra sức khuyến khích cậu đặt tên cho tiệm vải.

Suy tư một phen, Lăng Viễn đề nghị gọi tiệm vải là ‘Nhà tranh Tơ Lụa’, rất đương nhiên, tên này chiếm được nhất trí tán thành của mọi thành viên Con Đường Tơ Lụa.

Bàn bạc xong, Robinson đảm nhiệm chủ tiệm trên danh nghĩa của Nhà tranh Tơ Lụa, Sinbad và Thanh Kỳ nhận chức phó chủ tiệm, người chơi vào tiệm là có thể nhìn thấy danh tự của nhóm chủ tiệm ở bảng tin tức treo trên tường cửa hàng. Lăng Viễn nghĩ may mà Tát Cổ Tư nhìn xa trông rộng, từ đầu đã tỏ ý không muốn tham gia quản lý, phỏng chừng cũng đã nghĩ tới việc này rồi, nếu không thì danh tự bốn người mà được treo song song trong tiệm tuyệt đối sẽ trở thành kỳ cảnh của Thiên Đường.

Robinson mang tính chất khoe khoang mà bày đơn hàng sợi dây trong tay cho Lăng Viễn xem, Lăng Viễn kinh ngạc.

[Cửa tiệm] Thanh Kỳ: Làm sao mà cậu có nhiều sợi dây như vậy?

[Cửa tiệm] Robinson: Ha ha, tiểu Tân* lúc trước có đề cập chuyện muốn mua tiệm vải, nên tôi đã tích góp sợi dây từ sớm rồi.

**Sinbad tiếng Hoa là Tân Ba Đạt, gọi tắt tiểu Tân.*

Sợi dây đối với tiệm vải cũng như mía đối với nhà máy rượu, là nguyên vật liệu có lượng tiêu hao lớn nhất. Hải vực Kim Cương có hai đảo có sản lượng dây khá lớn, một là đảo Lạc Sa ở hướng Tây Bắc đảo Thiên Đường, cái còn lại là Mực Lỗ đảo ở phía Nam, khoảng cách từ cả hai đảo tới đảo Thiên Đường không chênh lệch nhau lắm, một chuyến khứ hồi mất độ nửa giờ.

Lật lật một xấp đơn hàng thật dày, lượng dây thêm vào tăng lên chừng sáu số, Lăng Viễn đêm nay vô cùng may mắn đã vợ được tiệm vải vào tay. Lại nghĩ đến Robinson người này tuy đầu óc kinh doanh kém Sinbad một bậc, nhưng về năng lực quản lý và nhân quang dùng người đều không có chỗ nào để bắt bẻ, so

với vị thuyền trưởng nào đó chỉ biết trên kênh hải vực mắng chửi người và tán gái thật sự không biết cao hơn mấy đẳng cấp.

Lăng Viễn vốn định rèn sắt khi còn nóng cùng Sinbad làm quen một chút thao tác vận hành tiệm vải, ai ngờ người bên Tư lựa tranh mua được tiệm vải quá hưng phấn, ồn ào muốn đi ăn khuya thịt nướng, lại nghe nói Lăng Viễn cũng ở cùng một thành phố, liền ép buộc xúi giục cậu cùng đi.

[Cửa tiệm] Robinson: Kỳ Kỳ chắc còn đi học chứ hả, trường nào?

[Cửa tiệm] Thanh Kỳ: C âm (*trường âm nhạc C*).

Mọi người nghe xong đều rất kinh hãi.

[Cửa tiệm] Robinson: Sao trùng hợp vậy? Tụi này học C đại này.

C đại và C âm rất gần nhau, chỉ cách một con đường, Lăng Viễn càng không có lý do cự tuyệt, đôi bên hẹn gặp mặt tại phố ăn vặt ngoài cửa Bắc đại học C. Đêm đến mới là thời điểm bắt đầu một ngày ở thành phố C, loại phố ăn vặt nơi sinh viên tụ tập này lại càng thêm náo nhiệt vô cùng.

Lăng Viễn tuy là sinh viên C âm, nhưng lại không ở ký túc xá, vừa vào học liền thuê phòng ở phụ cận trường học, không cần phải chịu đựng cái mạng trường có thể động kinh tùy thời tùy chỗ và nổi khổ 12 giờ cắt điện.

Đợi cậu đến gần chỗ hẹn gặp, nơi đó đã tụ tập một đám người, đang hi hi ha ha đứng nói chuyện phiếm. Cậu còn chưa đi qua, đám người kia đột nhiên đồng loạt xoay xoay quay đầu nhìn cậu chòng chọc, dọa cho Lăng Viễn giật bắn mình, không biết có nên đi qua nhận quen biết không.

Dè dặt bước qua, làm cái tự giới thiệu, lập tức có mấy người cao hứng hẳn.

“Ha ha ha, tui cá cược thắng rồi, đưa tiền đưa tiền.”

Lăng Viễn thành Trọng nhị hòa thượng sờ không tới ý nghĩa*.

**Trọng nhị hòa thượng sờ không tới ý nghĩa: Ý nói mù mờ không rõ chuyện gì xảy ra. Nghĩa đen là ‘Hòa thượng cao hai trọng thì sờ không tới cái đầu (của ảnh)’. Đây có điển tích mà lưỡi trình bày J*

“Mới này họ đem cậu ra cá độ, cá cậu có phải Thanh Kỳ không.” Một người hảo tâm trong đó giải thích.

“Hừ, mấy người nhất định là ăn gian, lén ra ám hiệu đúng không?” Bên thua không phục nói.

“Ám cái bờ lám xám, là nhìn khí chất, khí chất a có hiểu không?” Một em gái đeo kính nhảy ra phản bác.

“Hơn nửa đêm cách năm mươi thước mà có thể nhìn ra khí chất, cậu cho cậu là Tôn Ngộ Không à?”

“Kỳ thật rất dễ nhận ra, cảm giác rất giống với trong game, tuy không lên tiếng, nhưng có thể khiến người ta liếc mắt một cái liền chú ý tới.”

Người nói cuối cùng này văn văn nhả nhả, mang cặp kính không gọng, khóe miệng thủy chung mang theo nét cười ôn hòa.

“Sinbad?” Lăng Viễn lớn mật suy đoán.

“Bingo! Thế Kỳ Kỳ cậu đoán coi tui là ai?” Một cậu trai thoát nhìn cũng rất sáng sửa thân thiết đặt tay lên vai Lăng Viễn.

Lăng Viễn bị nụ cười tươi rói của đối phương lây sang cũng có một tia tiểu ý, “Trong game đại khái chỉ có mình cậu gọi tôi như vậy, Captain (*thuyền trưởng*).”

“Ha ha, cậu có thể gọi tôi là Lỗ ca, tôi vốn họ Lỗ.”

“Gạt người ta gọi ông là anh thật không biết xấu hổ,” Một nữ sinh có gương mặt trái xoan rất nhỏ nhắn xen miệng, “Kỳ Kỳ cậu cứ gọi cậu ta là Lỗ Chủ.”

“Lỗ ca.” Lăng Viễn nhu thuận kêu một tiếng.

Robinson giật mình một cái, không nghĩ tới đối phương vâng lời như vậy, cao hứng nhào tới ôm vai Lăng Viễn, “Vẫn là Kỳ Kỳ của anh ngoan, tiểu C cô mềm mại chanh chua đáng đời không gả đi được.”

Cô nương bị Robinson gọi là tiểu C không phục đốp lại, hai người ông một câu tui một câu tranh cãi, dưới chân cũng không nhàn rỗi, chỉ một lúc đã tới quán thịt nướng bọn họ thường xuyên thăm viếng, chủ quán thấy khách quen đến, nhanh chóng thu xếp ghép bàn thêm ghế.

Có Robinson trời sinh thân thiện và Sinbad cùng chung chí hướng ở đó, Lăng Viễn vốn thập phần không am hiểu giao tế lần đầu tiên tham gia họp offline hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ – đương nhiên, đối với Lăng Viễn mà nói thì những người khác đều là bạn net, còn đối với những người khác thì chỉ có mỗi mình Lăng Viễn là bạn net.

Robinson đang hớn ha hớn hở nói về các loại trải nghiệm mắt thấy tai nghe trong trò chơi, Lăng Viễn đối việc ăn uống không có ham muốn gì, chuyên tâm cùng Sinbad kể bên thấp giọng thảo luận kế hoạch kinh doanh tiệm vải.

Trong lúc bàn bạc Sinbad lại hỏi về vị góp phần hùn thần bí kia, Lăng Viễn mới đầu cảm thấy nói cho cậu ấy cũng không sao, nhưng đúng lúc đó đề tài trên bàn ăn đột nhiên chuyển hướng sang đủ loại việc xấu của Tát Cổ Tư, Lăng Viễn liền đem lời định nói nuốt trở vào, chỉ thoải thác nói là một người bạn không muốn lộ danh tính.

Cơm no rượu say nhàn thoai cũng đủ, lần tụ hội được cử hành để chúc mừng trúng được tiệm vải tuyên cáo kết thúc, Robinson thấy đã muộn tổ về muốn đưa Lăng Viễn về lại bị cự tuyệt, hai nhóm người liền tạm biệt tại đó.

Đợi Lăng Viễn về đến nhà login thì vừa lúc nhìn thấy mấy người có liên quan đang chờ để bắt quái tin tức có dính dáng đến cậu trên kênh hải vực.

[Hải vực] Cecelia: Lớn lên trông thế nào á hả? Tuyệt đối là một tiểu sói ca, chính là cái loại khiến người ta vừa nhìn đã muốn yêu thương chà đạp.

Tuy không thấy được đoạn trước, nhưng Lăng Viễn có trực giác người cô ấy đang nói tới chính là mình, đây chính là cô bạn tên tiểu C hôm nay đi. Yêu thương chà đạp? Hai từ này có thể để kể bên nhau mà dùng sao, Lăng Viễn hết biết nói gì.

[Hải vực] Cecelia: Còn gọi lão đại của chúng ta là “Lỗ ca”~ Aiyou, thiệt ngoan nga.

[Hải vực] Thủy Yêu: 555 tui bị cảm không đi, mấy người cũng không biết mang cho tui chút đồ về làm kỷ niệm nữa.

[Hải vực] A Kiệt: Chẳng phải đã đem cho cậu gói thịt nướng rồi đó sao?

[Hải vực] Thủy Yêu: Ai muốn thịt nướng a, tớ muốn ảnh chụp sói ca!

[Hải vực] Thiên Đường tiểu hoa si: Muốn ảnh chụp +1

[Hải vực] Đại hà mã ngoan ngoan: +2

[Hải vực] Naga nữ vương: Bán ảnh chụp sói ca, một tấm 500, muốn thì nhanh mua.

5. Chương 5: Con Mồi Trong Quán Bar

Lăng Viễn đang yên lặng nhìn trên kênh hải vực mọi người đem mình ra trêu đùa, thành linh bị lời của Lăng Lộ dọa hoảng hồn.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Chị!

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Chị đi theo xem náo nhiệt cái gì.

Đợi nửa ngày bên kia mới trả lời.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Em biết Yul của Nightmare?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Đó là ai?

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Xem ra là không biết, kỳ quái, cậu ta vì cái gì mà chị muốn mua ảnh chụp?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:..... Chị à chị bán thật a?

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Chị là cái loại người bán đệ cầu tài này sao?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Khó mà nói.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Nếu em đã nói vậy thì chị đây liền bán thật.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Đừng!!

Đội thuyền Nightmare.

[Đội thuyền] Yul: Thì ra Naga nữ vương nói bán ảnh chụp là giả a, hầy hầy, vốn đang tính mua về thưởng thức tí đó chứ.

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Yul phó, cậu mua ảnh chụp đàn ông làm cái gì a? Chẳng lẽ cậu là cái kia?

[Đội thuyền] Yul: Tôi muốn nhìn coi người có thể khiến lão đại này lên ác ý trông ra sao a ~

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Gần đây không dí cậu nên cậu lại ngứa da đúng không?

[Đội thuyền] Yul: Chẳng lẽ anh không muốn xem?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Không muốn.

[Đội thuyền] Yul: Đờng có giả bộ nữa lão đại.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Là cậu nghĩ quá nhiều.

[Đội thuyền] Yul: Thật vậy à?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Anh chỉ là cảm giác trêu đùa cậu ấy rất thú vị, không phải như kiểu xấu xa mà cậu nghĩ.

[Đội thuyền] Yul: Ngay cả Hải thanh thạch cũng tặng, phí tổn trêu đùa của anh có hơi cao a.

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiển Ni: Lão đại của chúng ta có thứ gì mà chưa thấy qua, sao có thể để một cục đá nát vào mắt, Yul phó cậu cũng quá chấp nhất rồi.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Cậu ta không phải chấp nhất với cục đá, mà là chấp nhất với lão đại.

[Đội thuyền] Yul: Là ai cho hủ nữ này vào, bầu không khí của đội thuyền đều bị làm hỏng theo rồi!

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Hình như chính là bản thân Yul phó cậu nga.

[Đội thuyền] Yul: Khỉ thật...

[Đội thuyền] Yul: Tội chính tôi phạm phải thì tự tôi chuộc, tôi muốn tự tay đá cô ta ra.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Lý đội, phó đội khi dễ em!

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Bản báo cáo lần hành động trước anh muốn thấy nó sáng mai.

[Đội thuyền] Yul: Hứ, xem như cô lợi hại!

Đội thuyền thành viên [Yul] đã logout.

Lăng Viễn hiển nhiên không biết vì mình mà có một người đêm nay không thể không thức trắng đêm viết báo cáo, ngược lại vì uống chút rượu có hơi mơ mơ màng màng, logout sớm đi ngủ, còn ngủ rất say sưa, thẳng đến hôm sau một cú điện thoại đánh thức cậu.

“Tiểu Viễn, là tớ Kỷ Tử a, van cậu nhất định phải giúp tớ.”

Kỷ Tử là bạn thuê chung nhà với Lăng Viễn, tình trạng gia đình không quá tốt, vẫn bị vây trong trạng thái vừa học vừa làm.

“Mẹ tớ bệnh, tớ ở bệnh viện chăm sóc bà, ca làm thêm buổi tối đi không được, cậu có thể làm thay tớ được không?”

Lăng Viễn do dự, “Không thể xin phép nghỉ?”

“Tháng này tớ xin nghỉ hai lần rồi, ông chủ nói nếu lại xin nữa thì khỏi đi làm luôn đi, tớ còn chờ lĩnh tiền lương để chi trả tiền thuốc men đây, Tiểu Viễn đại nhân nhờ ngài nhờ ngài, thương xót thương xót con đi, ô ô ô.....”

“Được được được,” Lăng Viễn thật sự hết cách với tên này, “Cậu đừng khóc nữa, tôi đi là được mà.”

“Biết ngay Tiểu Viễn tốt nhất mà, con cảm ơn ngài a, con cũng thay mẹ con cảm ơn ngài a.”

“Được rồi, đừng nhiều lời.”

“Tớ gọi điện thoại cho A Quan nói trước, cậu trực tiếp tìm anh ta là được, cậu từng gặp rồi, tay bartender đó.”

“Tôi biết rồi.”

“Đừng quên a, buổi tối tám giờ.”

“Ừm.”

“Đúng rồi, lỡ như có chuyện gì thì tìm ông chủ.” Đối diện không yên lòng lại căn dặn.

Cúp điện thoại, Lăng Viễn bắt đầu xoa xoa mi tâm, không phải cậu không có một trái tim lấy việc giúp người làm niềm vui, chỉ là cái chỗ mà vị đồng học này của cậu đang làm thuê cậu thật sự không thích. Theo lý mà nói sinh viên học viện âm nhạc bọn họ đi làm thêm ca hát ở quán bar là chuyện không thể bình thường hơn, nhưng quán bar mà Kỷ Tử làm lại không phải quán bar bình thường, mà là một gay bar.

Kỷ Tử là thẳng, lại làm thêm tại gay bar, lý do đơn giản là tiền nhiều, hơn nữa cậu chàng bộ dạng an toàn, không lo sẽ bị quấy rối, nhưng Lăng Viễn thì không giống thế.

Lăng Viễn từng làm thay Kỷ Tử rồi, đã thống nhất làm giùm ba ngày, mới ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện, may mắn lúc ấy chủ quán bar đang có mặt ở đó mới xử lý được.

Ông chủ kia còn rất tán thưởng Lăng Viễn, mời cậu đến hát cố định, bị quyết đoán cự tuyệt. Rồi ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày nào cũng có chuyện, tuy cũng không phải tất cả đều là vì cậu mới xảy ra, bất quá ông chủ vẫn là bị thể chất hấp dẫn chuyện không may của Lăng Viễn dọa tới, không đề cập đến lời mời đó nữa.

Qua hơn nửa năm, A Quan vẫn còn nhớ rõ người làm thay vừa đến liền gây chuyện này, thấy cậu tới, nửa đùa nửa thật trêu chọc cậu, “Anh đẹp trai, hôm nay tính giày vò chúng tôi kiểu gì đây a?”

“Không hoan nghênh thì tôi đi.”

“Đừng đừng đừng, nói đùa thôi.” A Quan vội vã từ trong quầy chạy ra, rất chân chó mà lấy lòng thiếu niên mặt lạnh hoàn toàn không thấy câu nói đùa của anh ta là buồn cười này, “Ông chủ của chúng tôi biết hôm nay cậu tới, còn đặc biệt sửa chủ đề của bar lại, cậu không phát hiện bầu không khí không giống trước sao?”

Vừa nghe A Quan nói vậy, Lăng Viễn mới phát hiện hoàn cảnh quán bar quả thật không giống lần trước cậu tới đây, quán bar lúc trước y như quán rượu trong game hoàn cảnh ồn ào, tiếng người huyên náo, ánh đèn biến ảo liên tục loang loáng đến mức Lăng Viễn không mở mắt ra được.

Mà hôm nay ngọn đèn quán bar trở nên nhu hòa, nhạc jazz trầm trầm mang theo âm hưởng khêu gợi, nghe tựa như tình nhân thì thầm bên tai, khách đến cũng bị hoàn cảnh lây nhiễm mà hạ thấp tiếng trò chuyện, hoặc dứt khoát lẳng lặng ngồi thưởng thức âm nhạc, có một câu thường nói thế nào nhỉ, ‘Một khung cảnh an tĩnh và thanh bình.’

Lăng Viễn rất vừa lòng với thay đổi này, cảm giác bài xích dưới đáy lòng cũng giảm đi vài phần.

“Uống chút gì nha, anh đi chuẩn bị cho cậu.”

“Nước.”

“Hắc, được rồi.”

Lăng Viễn lên sân khấu, lập tức có phục vụ sinh đem ghế chân cao lại. Cậu nối dây cho guitar, tiện tay gảy hai ba tiếng, lại thử canh dây lại một chút, tiếng nhạc jazz đang phát từ loa nhỏ dần, thay vào đó là tiếng ca trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lăng Viễn, một vài khách đang tán gẫu trước đó lúc này cũng ngừng nói chuyện với nhau, lực chú ý chuyển đến thiếu niên đang tự đàn tự hát trên bục.

Lý Vân Đình vừa đẩy cửa quán bar Mê Tình liền bị hiện trường quỷ dị chấn trụ.

Hắn lui ra ngoài, nhìn kỹ bằng hiệu, không sai, lại lần nữa đi vào. Đi sau hắn Vu Vinh vốn còn đang tỏ vẻ khó hiểu với hành vi khác thường của hắn, nhưng sau khi theo vào rất nhanh cũng sợ ngây người.

“Thì ra lưu manh cũng có lúc làm văn nghệ a.” Vu Vinh lẩm bẩm thì thầm.

Hai người tìm một vị trí khuất ngồi xuống, Lý Vân Đình nhanh chóng quét một vòng quán bar, tầm mắt cuối cùng tập trung lên tiêu điểm ánh mắt của mọi người.

Đó là một cậu trai cùng phong cách của Mê Tình trước đây rất không hợp, ngoại hình và giọng hát đều sạch sẽ như nhau, ánh đèn quanh bức biểu diễn hân ám, một dải ánh sáng nhu hòa từ trên đỉnh đầu cậu chiếu xuống, hàng mi dài mảnh đổ bóng mờ che khuất đôi mắt, mang thất tình lục dục đều ẩn giấu đi.

Nhìn cậu Lý Vân Đình liền hiểu ra nguyên nhân quán bar không như bình thường, cậu ấy chắc chắn không phải một người sẽ vì quán bar mà thay đổi chính mình, bởi vậy toàn bộ quán bar vì cậu mà thay đổi.

Bất quá là một danh thợ săn xuất sắc, Lý Vân Đình vẫn đánh hơi được trên người thiếu niên một tia khí tức không dễ bị phát hiện.

“Lão đại, mật thám của anh nói mục tiêu hôm nay sẽ gặp mặt Sa Bì ở đây, rốt cuộc mẹ nó không đáng tin a?” Vu Vinh sắp lại, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lý Vân Đình đang hí mắt trầm tư.

Lý Vân Đình cười lạnh một tiếng, “Bọn họ sở dĩ hẹn gặp ở đây chính là bởi vì nơi này đủ ồn đủ loạn, nói chuyện không dễ bị nghe lén, nhưng bây giờ thì sao? Anh nghĩ là mục tiêu vừa vào cửa nhìn thấy bên trong cái dạng này lập tức xoay người đi ra.”

“Ể? Thế hôm nay mình hết đất diễn rồi.”

Lý Vân Đình mở nắp chai bia uống một ngụm, tỏ vẻ không có ý kiến.

“Một chuyến công toi, dứt khoát về nhà chơi game cho rồi.”

Lý Vân Đình liếc trắng mắt, “Gấp cái gì, đến cũng đã đến rồi, ngồi một lát.”

Vu Vinh lầu bầu làm tổ trong sô pha, bắt đầu nhàn chán đánh giá bốn phía, chẳng được bao lâu cũng chú ý tới Lăng Viễn trên bục.

“Chưa thấy qua nha, mới tới? Tổ chất không tồi a.”

“Thanh âm rất có từ tính, kêu cũng nhất định rất êm tai.”

“Tuy là một mỹ thiếu niên, nhưng vừa nhìn biết ngay là loại khó nhằn rồi.”

Lý Vân Đình liếc xéo Vu Vinh mới vô đã bình phẩm con nhà người ta từ đầu đến chân, trong ánh mắt lộ vẻ khinh thường:

“Biết thì nói cậu là cảnh sát, không biết còn tưởng cậu là lưu manh.”

“Em mà là lưu manh thì anh chính là đầu sỏ lưu manh.”

“Đừng có nói như thể anh cũng xấu xa giống cậu.”

“Em chẳng qua là không đạo đức giả mà thôi, đâu có như anh, ở trong game của tiểu nam sinh còn không thừa nhận.”

“Đã bảo không phải như cậu nói rồi, trong game rất nhàm chán nên tìm chút việc vui mà thôi.”

“Ha, đồ vịt chết mạnh miệng.”

“Anh không có hứng thú với người trên mạng.”

“Nga? Trên mạng không có hứng thú?” Vu Vinh hất hất cằm về phía sân khấu, “Thế trong hiện thực có hứng thú không?”

Lý Vân Đình quay đầu lại tỉ mỉ đánh giá Lăng Viễn một phen, loại dự cảm đó càng cường liệt, không khỏi gật gật đầu:

“Ừm, đúng khẩu vị anh.”

Vu Vinh không nghĩ tới lần này hẳn thừa nhận thẳng thắn như vậy, sững sốt, “Thật sao?”

“Anh không gạt người.”

Vu Vinh trầm mặc vài giây, “Ông chủ Kỳ mà biết chắc thương tâm lắm.”

“Cậu ấy chưa từng nhìn thẳng anh.”

“Ha ha ha thì ra lão đại anh là một người cuồng ngược a.”

Lý Vân Đình hơi mỉm cười, ngửa đầu cạn chai bia.

“Em nói chứ,” Vu Vinh đột nhiên ngưng cười, “Anh nếu thực sự coi trọng thì hành động nhanh chút, không là bị người ta đoạt trước à.”

Lý Vân Đình theo tầm mắt của cậu ta nhìn qua, quả nhiên thấy một người đã uống đến say bí tỉ hướng về phía người trên sân khấu xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua.

“Tiêu mỹ nhân, đến, đến hát cái thập bát mặc* cho đại gia nghe coi ~”

**Thập bát mặc: Chữ ‘mặc’ nghĩa là ‘sờ’, thập bát là 18, đây là một bài ca dao lưu truyền trong dân gian TQ mang tính chòng ghẹo, có nhiều phiên bản nhưng giai điệu đều tương tự nhau.*

Lăng Viễn chỉ giương mắt liếc nhìn đối phương một cái lại nhanh chóng rũ mắt xuống, “Tôi là đàn ông.”

“Ha ha ha ha ha ha,” Người kia giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười, cười phá lên, “Tối chỗ này ai mà thích gái a?”

“Bất quá anh ngược lại không ngại coi cứng như gái mà dùng.” Gã say vươn tay nắm cầm Lăng Viễn.

Chỉ nghe “Ba” một tiếng thanh thúy, Lăng Viễn vung tay hất móng vuốt vô lễ của đối phương ra.

“Oắt con, mày không phải đi bán sao, ông mày có chính là tiền, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Lăng Viễn lần này ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nhìn y, nhãn thần trong trẻo nhìn thẳng đối phương, chăm chú đến mức gã say rợn cả người.

“Mẹ nó,” Dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của Lăng Viễn, gã say thẹn quá thành giận theo bản năng cầm ly nước để một bên, tạt về phía Lăng Viễn, “Tao cho mày kiêu!”

Lăng Viễn nhắm mắt lại, chất lỏng lạnh lẽo ập thẳng vào mặt, những giọt nước thuận theo tóc và hai má chảy xuôi, có vài giọt đọng trên lông mi cậu, thế mà trong ánh mắt lần nữa mở ra nhìn về phía gã say vẫn không có một tia sợ hãi.

Gã say giờ nắm đầm định cho tên nhóc không biết điều này một bài học, tay bỗng cứng lại giữa không trung, một người đàn ông khỏe môi mang theo ý cười xấu xa trông như đang lơ đãng bắt lấy cổ tay y, lại khiến y không thể di động chút nào.

Lăng Viễn từ lần làm thay trước liền tập mãi thành quen với loại trường hợp này, thấy viện binh giá áo, tướng là A Quan báo với bảo an, liền không để ý tới chuyện phía sau nữa, đứng lên vào toilet thu thập hậu quả – may là mình dự đoán được trước chỉ uống nước trắng, lần sau dứt khoát khỏi cần nước luôn đi, không đúng, phải là không có lần sau.

“Mày, mày là ai, dám phá hỏng chuyện tốt của ông?” Gã say thấy con mồi rời khỏi, ngược lại đem lửa giận phát tiết lên cái tên rồi việc đi lo chuyện thiên hạ trước mắt. Tác dụng của cồn khiến năng lực phán đoán của gã đối với nguy hiểm rớt xuống tận đáy, hoàn toàn không suy xét đến sự chênh lệch thực lực rõ ràng giữa đôi bên.

Lý Vân Đình không đáp lại vấn đề ngây thơ của đối phương, ngược lại bắt lấy tay y sờ soạng lên thắt lưng mình.

“Anh thích đàn ông? Thấy tôi thế nào?” Ngữ khí Lý Vân Đình mười phần mười khiêu khích.

Gã say vừa định nói ai cảm thấy hứng thú với loại mãnh nam như mày, đột nhiên tay sờ đến thứ gì đó, giật thót cả mình, rượu tỉnh mất một nửa.

“Đó, đó đó, đó là cái gì?”

“Anh cảm thấy giống cái gì thì chính là cái đó.” Lý Vân Đình rũ mắt bĩu môi, cố ý giả trang bộ dạng thực ủy khuất.

Gã say vội vàng rút tay về, còn chưa đợi gã nói gì, chỉ cảm thấy bụng đau nhói, nắm đấm của đối phương đã thoi vào dạ dày mình, phút chốc gã đau đến nói không ra lời, từng giọt mồ hôi lớn từ trán nhỏ xuống, ngay sau đó sau lưng lại một trận đau, trực tiếp bị khuỷu tay Lý Vân Đình đánh cho đổ xuống sàn.

Còn chưa chờ mọi người trong bar tiêu hóa tình huống đột phát bên này, tựa như phối hợp với Lý Vân Đình, ngay chớp mắt khi gã say ngã xuống đất một đám người đẩy cửa bar xông vào.

“Cảnh sát kiểm tra, mọi người đứng tại chỗ không được nhúc nhích, trình chứng minh thư.”

Trong quán bar lập tức kinh khởi một trận náo loạn không nhỏ, A Quan mới vừa rồi thấy Lăng Viễn bị quấy rối lại tìm khắp nơi không thấy bảo an đang gọi điện thoại báo cho ông chủ quán bar trực tiếp cầm đi động sừng sờ tại chỗ: Té ra tên nhóc Lăng Viễn tu luyện nửa năm thể chất rủi ro càng nghiêm trọng thêm.

Lăng Viễn vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã bị một người đang hoảng hốt vừa vặn tông phải, người đó liếc nhìn Lăng Viễn một cái, ngay cả câu xin lỗi cũng không có, nhanh chóng lùi vào toilet.

Đồ ăn ở quán này xem ra không sạch sẽ lắm. Trong lòng Lăng Viễn cho ra kết luận như vậy.

Ra ngoài được hai bước, Lăng Viễn phát hiện không khí có gì đó không đúng, một vài người đang kiểm tra chứng minh thư của khách bar, có mấy người còn bị ấn lên tường soát người.

Có người phát hiện Lăng Viễn mới từ toilet đi ra, tiến đến, “Cảnh sát kiểm tra, lấy giấy tờ ra.”

Lăng Viễn liếc mắt nhìn anh ta, lấy giấy tờ đưa qua. Đối phương cúi đầu vừa nhìn, liền nhú mày với Lăng Viễn:

“Thẻ sinh viên? Sinh viên tới cái chỗ này làm gì?”

“Làm thêm.”

“Sinh viên đứng đắn có thể làm thêm ở chỗ này sao? Giơ tay lên, úp mặt vào tường.”

Cảnh sát hiển nhiên phi thường bất mãn với động tác rề rề của Lăng Viễn, thô bạo lật thân thể nhỏ nhắn của cậu qua đẩy lên tường, tay sờ loạn trên người Lăng Viễn một trận, thân thể Lăng Viễn bị áp chế run rẩy nhè nhẹ.

“Đây là cái gì?” Cảnh sát lôi từ trong túi của Lăng Viễn ra một cái gói nhỏ đựng những hạt tròn tương tự long não.

“Không biết.” Lăng Viễn bình tĩnh đáp.

“Không biết?”

“Không phải của tôi.”

“Không phải của cậu sao lại tìm thấy trên người cậu?”

“Tôi không rõ.”

Một người có vẻ là lính đội (*người dẫn đội*) của họ đi tới hỏi, “Có chuyện gì?”

“Đội trưởng, tìm được thứ này trên người cậu ta, cậu ta nói không phải của mình.”, lại đưa thẻ sinh viên ý bảo cấp trên xem, “Là một sinh viên.”

Đầu lính nhìn lướt thứ trong tay thuộc cấp, “Mang về.”

“Vâng.”

Lý Vân Đình rất hứng thú mà nhìn màn phát sinh bên này, thu hết biểu hiện của đối phương vào đáy mắt. Thiếu niên từ đầu chí cuối vẫn duy trì vẻ mặt trầm tĩnh ung dung, chỉ khi nhìn thấy thứ vốn không nên xuất hiện trên người mình kia bị đào ra thì chân mày mới nhú lại một cái rất khó nhận ra.

Bất quá khi thiếu niên bị soát người thân thể có đôi chút dị thường không giấu diếm được quan sát sắc bén của Lý Vân Đình, loại phản ứng này càng thêm chứng thực suy đoán của hắn.

Nước trên mặt cậu đã được lau sạch, nhưng mái tóc đen ướt sũng còn dán vào hai má. Lượng nước trong ly không nhiều lắm, quần áo phần lớn đều may mắn thoát nạn, chỉ có phần cổ của chiếc áo lông cổ cao là bị làm ướt, hai cúc áo trên cùng vì thế bị mở ra, xương quai xanh tinh xảo dục ẩn dục hiện.

Không thể không thừa nhận, người này thật sự càng lúc càng hợp với khẩu vị mình, trong ánh mắt Lý Vân Đình bắn về phía đối phương không hề che giấu dục vọng của bản thân.

Nhân châu chuyển hướng, Lý Vân Đình nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang bất động thanh sắc đang tính đi vòng qua bên người mình, khước môi hắn giương lên, nhắc chân cho một cước, đem kẻ không hề phòng bị đạp bay lên bụi biểu diễn, tông đồ thiết bị âm thanh, giá đỡ micro và dàn âm thanh ngã thành một đống, nhất thời vang lên tiếng hú chói tai.

“Kháo, làm gì vậy chứ!” Cảnh sát đầu lĩnh thấy thế phóng lại, vài nhân viên phục vụ cũng tiến tới luống cuống tay chân nâng người lẫn thiết bị dậy.

Lý Vân Đình rút thẻ ra nhá trước mặt người tới một cái, đối phương lập tức đổi sang thái độ tất cung tất kính, “Lý đội, xin lỗi.”

Dùng ánh mắt ra dấu về phía gã trung niên có chút đứng thẳng không nổi ở một bên, “Ông ta vừa rồi đem một gói gì đó nhét vào túi đồ nhỏ kia, tôi thấy tận mắt.”

Lăng Viễn mới đầu nhìn người bị đá ngã cảm thấy rất quen mắt, vừa nghe anh ta nói thế mới nhớ ra, chính là người vừa rồi đã tông vào mình ngay cửa toilet.

Lý Vân Đình chỉ chỉ gã trung niên, “Mang theo thuốc, có ý định giá họa”, lại cúi đầu chỉ chỉ gã say dưới chân mình, “Đùa giỡn dân lành, đoạt súng tập kích cảnh sát.”

Gã say quy trên đất dậy không nổi lúc này rất muốn nói, tao không có đoạt súng, là mày cầm tay tao ấn lên mà, thế nhưng từ sau khi trúng một đấm kia của đối phương miệng chỉ có thể phun ra từng đợt mật vàng.

Viên cảnh sát đang đề Lăng Viễn lập tức hiểu ý buông cậu ra, tiến lên chế trụ gã trung niên kia, tên xui xẻo còn lại cũng không biết bị đạp tới nơi nào, run cầm cập không phản kháng được.

Lăng Viễn thấy hiềm nghi giải trừ, tính quay lên sân khấu lấy guitar rời đi, dù sao dưới loại tình huống này mình có đi A Quan cũng không thể nói gì mình, đi một nửa cậu bỗng phát giác cổ tay mình bị nắm lấy, nhìn lại thì ra là người cảnh sát mới vừa giải vây cho mình.

“Tôi tốt xấu gì cũng giúp cậu hai lần, cả câu cảm ơn cũng không có, quá lãnh đạm đó.”

“Nga, cảm ơn.” Lăng Viễn tùy ý tiếp lời.

“Quá có lệ rồi, trong mắt không có chút cảm kích nào.”

Lăng Viễn khá là không biết nói gì, “Xin lỗi, tôi không biết cách thể hiện cho lắm.”

“Không biết cách thể hiện cũng không sao, dùng hành động thực tế tỏ lòng cảm kích là được.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ lấy thân báo đáp gì đó.” khi Lý Vân Đình nói chuyện đồng thời trong mắt phát ra dục vọng nóng rực, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.

Lăng Viễn cúi đầu, trầm mặc trong chốc lát, “Tôi lúc trước không sợ hãi, là vì thứ đó không phải của tôi, tôi tin tưởng cảnh sát biết nói đạo lý, sẽ trả lại trong sạch cho mình.”

“Lúc trước? Vậy hiện tại thì sao?” Lý Vân Đình thấy Lăng Viễn một hơi nói một câu dài như vậy, hứng thú bị câu ra.

“Hiện tại tôi đã biết không phải tất cả cảnh sát đều nói đạo lý, lỡ mà gặp phải cái loại như ngài, vậy khả năng trong sạch thật sự không còn rồi.” Lăng Viễn ngẩng đầu, nhãn thần sáng lấp lánh nhìn thẳng Lý Vân Đình, “Nếu không biết ngài là một cảnh sát, có lẽ thật sẽ hiểu lầm ngài là một tên lưu manh.”

Nói xong Lăng Viễn giẫy khỏi tay đối phương, qua kia cầm guitar lên, rời khỏi quán bar không quay đầu lại.

Luôn ở bên cạnh nghe lén Vu Vinh nghe thấy cái câu nghe mãi muốn thuộc luôn đó, cười đến không thở nổi, thẳng đến khi Lý Vân Đình quay đầu hung tợn trừng mắt cậu ta một cái mới dần dần khống chế được.

“Sếp, thì ra anh cũng có hôm nay.”

“Hừ,” Lý Vân Đình đối kiểu chế giễu rất tổn hại tình cảm bạn bè này chỉ cười nhạt, lập tức đi đến trước mặt viên cảnh sát đã soát người Lăng Viễn, “Thứ của đứa nhỏ đó đâu?”

Tiểu cảnh sát ngẩn người, nửa ngày mới phản ứng lại, “A” một tiếng, “Giấy tờ cậu ấy chưa cầm!”

Lý Vân Đình vươn tay, “Đưa tôi đi, tôi biết cậu ấy, giúp cậu trả lại.”

Đối phương từ phản ứng của lính đội đã phán đoán được người trước mặt này hẳn là cấp trên của mình,

không nghi ngờ gì hẳn, vội vàng lấy thẻ sinh viên của Lăng Viễn ra, hai tay dâng lên.

Nhìn tấm thẻ màu xanh lam có ghi tên Lăng Viễn cùng với tên trường và khoa, Lý Vân Đình lộ ra nụ cười không rõ nghĩa, tiểu cảnh sát và Vu Vinh một bên cảm giác độ ẩm quanh mình đột nhiên giảm xuống, không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

6. Chương 6: Âm Mưu Của Saga

Lúc Lăng Viễn về đến nhà thì đã khuya, tắm rửa một cái liền đi ngủ, không đăng nhập vào game. Ngày hôm sau tham gia diễn tập cho buổi diễn ở trường, lại bị lặn qua lặn lại đến tận khuya, đợi đến ngày thứ ba Lăng Viễn login, nhận được thông báo đi giao dịch, nguyên liệu cậu treo mua đều đã thu đủ, cậu vội chuyển tài liệu đến xưởng đóng tàu, hạ một cái đơn đặt hàng thuyền đặc chủng.

Đặt thuyền xong ra cửa trực tiếp quẹo vào Nhà tranh tơ lụa kế bên, muốn nhìn một chút tình huống hoạt động của tiệm lúc mình không có mặt, lại ngoài ý muốn phát hiện trong kho của tiệm vải chất đồng rất nhiều mía, Lăng Viễn kinh ngạc vội vàng mật Sinbad.

“Online?”

“Ừm, đang chuyển hàng đây.”

“Mía trong tiệm vải là chuyện gì?”

“Nga cậu không nói thì tôi quên mất. Hôm qua bọn tôi đi một chuyến tới đảo Khả Nhân thuận tiện chở một thuyền mía cho cậu, kết quả kho hàng trong xưởng rượu của cậu đầy, nên tôi quảng trong tiệm vải trước, cậu mau thanh lý kho hàng đi.”

Kho đầy? Lăng Viễn thực hoang mang, rõ ràng trước khi rời khỏi mình đã mở tự động quản lý, chỉ cần có mía được giao dịch đến kho sẽ trực tiếp ủ thành rượu bán ra, mà chuyện làm ăn trong tiệm luôn rất tốt, sẽ không xuất hiện tình trạng tồn đọng thương phẩm, sao đột nhiên nổ kho được chứ?

Mang theo nghi vấn bay nhanh về tiệm, mở kho hàng vừa nhìn, Lăng Viễn bình tĩnh đại ngộ.

Trong kho chất đồng hàng hóa đủ loại, trên có khoáng thạch mấy trăm vàng một khối, dưới có hoa quả trị giá chỉ có vài vàng, còn có các loại vũ khí second hand, đồ trang sức, quần áo cũ, gia cụ hư hỏng, nói dễ nghe thì là rục rỏ muôn màu, nói khó nghe một chút chính là loạn thất bát tao, hiển nhiên có người coi tiệm của cậu thành cái trạm thanh lý rác thải.

Không cần xem ghi chép của cửa tiệm cậu cũng biết là ai làm.

Từ khi Tát Cổ Tư giúp cậu đánh cướp tàu Titanic, cũng đem chiến lợi phẩm toàn bộ chuyển vào tiệm cậu, liền dưỡng thành một thói quen, mỗi lần sau khi rời bến trở về đều đem tang vật cướp được ném hết vô tiệm cậu.

Dù sao thì Lăng Viễn phần lớn thời gian đều lưu lại trên đảo, liền thuận tay đem đám chiến lợi phẩm này cái nào cần xử lý thì xử lý cái nào cần bán thì bán, cuối cùng tiền kiếm được khấu trừ mấy số lẻ còn lại đều trả cho Tát Cổ Tư, đối phương thuận lý thành chương tiếp nhận, như thế mọi thứ đều là chuyện đương nhiên.

Vì thiếu một nhân tình của đối phương trong chuyện Hải thanh thạch, giúp tiêu thụ tang vật còn kiếm được tiền, hướng hồ chỉnh lý và buôn bán vốn chính là hứng thú và sở trường của Lăng Viễn, bởi vậy Lăng Viễn cũng liền cam chịu loại quan hệ bất thường này giữa hai người.

Nếu đối chiếu với trong hiện thực, thì là đối phương cướp bóc cậu thủ tiêu tang vật, đối phương trộm mộ cậu xuất hàng, đối phương giết người cậu chôn xác, đối phương kinh doanh phi pháp cậu rửa tiền, chính cái loại quan hệ giữa thủ phạm chính và tông phạm này đây.

Nhìn cái kho hàng hai ngày không tới bị nhồi nhét tới muốn nổ, Lăng Viễn lắc lắc đầu, bắt đầu nhận mệnh tiến hành phân loại rác, nguyên vật liệu dùng để gia công thì bán tới cửa hàng tương ứng, tài liệu kiến trúc xây dựng thì ném tới sở giao dịch nhà đất, trang phục vật dụng rút từ phó bản thì treo đấu giá, mấy thứ vô dụng rách nát trực tiếp tiêu hủy, vật tư cá biệt hi hữu thì để dành dự phòng những tình huống có thể phát sinh sau này... Sau khi sửa sang xong toàn bộ, Lăng Viễn mang theo tiền đến quán rượu, quả nhiên nhìn thấy Tát Cổ Tư đang bài bạc ở đó.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Hết ván này giao dịch với tôi.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Làm gì?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Đưa tiền cho anh.

Đợi một lát, mới thấy đối phương trả lời.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu giữ trước đi.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Hả?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Mỗi lần giao dịch rất phiền toái, lại nói tôi sắp phải rời bến rồi, tiền mang trên người không an toàn, gửi ngân hàng lại tốn phí thủ tục, cậu trực tiếp cất giùm tôi là được, chờ khi nào tôi cần dùng thì hỏi cậu lấy.

Nói đến ngân hàng, ngân hàng trong Thời đại Hàng hải tuyệt đối là một ngoại tộc. Trong hiện thực gửi tiền trong ngân hàng sẽ có lợi tức, trong đa số các trò chơi tuy gửi ngân hàng không có tiền lời, nhưng ít ra

cũng sẽ không trừ tiền, chỉ có tại Thời đại Hàng hải là muốn để tiền trong ngân hàng phải bị trừ phí bảo quản.

Nhưng nhóm thủy thủ lại không thể không đem tiền gửi vào ngân hàng, bởi vì mang trên người rồi bến lờ gặp cướp mà bại trận sẽ bị cướp mất một khoản theo tỉ lệ nhất định, mang càng nhiều bị đoạt càng nhiều.

Tát Cổ Tư nói câu nào cũng có lý, nhưng Lăng Viễn cứ có cảm giác không đúng chỗ nào.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Tiền anh mang trên người mà cũng không an toàn?

Hình như không có ai dám cướp của anh đi.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Trời có mưa nắng thất thường, người có họa phúc bất ngờ, ai biết được.

Lăng Viễn lười tranh cãi cùng anh ta, tùy tay cầm cuốn sổ thường dùng ghi chép đặt trước máy tính, ghi ngày tháng với số tiền vào, miễn cho sau này bàn giao không rõ ràng. Đột nhiên có người mật cậu hẹn gặp ở tiệm vải, chờ khi cậu qua đó, người tới đã chờ cậu trong tiệm.

“Ông chủ Kỳ, kính đã lâu.”

“Cũng vậy.”

Lăng Viễn nói lời này không phải khách khí, người trước mặt này tuy cậu không biết, nhưng tên của y thì cậu nghe nhiều đến muốn thuộc, Lăng Viễn vừa mới đặt hàng một con thuyền tại xưởng đóng tàu do y quản lý.

Cướp biển vùng Caribbean là một đội thuyền quy mô cực lớn, để duy trì sự vận hành ổn định, các tầng quản lý được phân công thập phần rõ ràng. Thuyền trưởng Jack phụ trách gây sự, đại phó Slovakia chủ sự, thủ hạ có chuyên gia phụ trách nhân sự, huấn luyện, hải chiến, chạy thương, thu thập, quản lý thuyền, vân vân mây mây.

Người đàn ông tên Saga trước mắt này là chủ quản tài chính của Cướp biển vùng Caribbean, một tay y chưởng quản tất cả các cửa tiệm công thương nghiệp dưới trướng Caribbean, ngân sách đội thuyền cũng đều do y quản lý, có thể nói là người đứng đầu khổng chế đại quyền kinh tế của Caribbean.

Năng lực quản lý tài sản của Saga cũng quả thật số một, nếu không thì dưới tay cái tên Jack bại gia tử đó cũng sẽ không thể đem công trạng đội thuyền phát triển đến mức ngày càng đi lên, trên sáu trong bảy hòn đảo chủ yếu tại hải vực Kim Cương đều có sản nghiệp, hơn nữa cơ hồ lũng đoạn ngành chế tạo tàu thuyền.

Tại đảo Thiên Đường, ngoại trừ xưởng đóng tàu, y còn quản lý một tiệm rèn, một gian phường nhuộm, cùng một xưởng ủ rượu không kinh doanh đối ngoại chỉ cung ứng nội bộ cho đội thuyền.

Những người hoạt động trên phiến hải vực này muốn không biết Saga cũng khó, bởi vì chỉ cần bạn tùy tiện đi vào một cửa hàng, liền thấy tên y được treo tại vị trí bắt mắt nhất, hướng chỉ là chức nghiệp thương nhân có nghiệp vụ lui tới với hầu hết các loại cửa hàng như Thanh Kỳ.

Saga xuất hiện nơi này, Lăng Viễn tuyệt không ngoài ý muốn, xưởng đóng tàu là bạn hàng lớn nhất của tiệm vải, thường nhuộm lại là nhà cung cấp chủ yếu cho các loại vải nhuộm mà tiệm vải sản xuất ra, kể từ một khắc khi Lăng Viễn trúng được tiệm vải đó, thì chuyện hai người gặp gỡ đã được định sẵn.

“Ông chủ Kỳ thật bận rộn quá, tôi đợi cậu vài ngày mới rốt cục nhìn thấy chân thân.”

“Ách, thật có lỗi, gần đây quả thật có hơi bận.”

“35 vạn mua tiệm vải, ông chủ Kỳ thật quyết đoán, không sợ không thu hồi được vốn ư?”

“Có thể hồi vốn hay không, chẳng phải đều trông cậy vào ngài sao.” Lăng Viễn miệng thì nói lời nịnh nọt, trong mắt lại không hề mang chút siểm nịnh nào.

“Ha ha.....” Saga cúi đầu cười cười, ra chiều suy nghĩ, “Kỳ thật trước khi tôi đến đã nghĩ bàn chuyện hợp tác sau này với cậu.”

Lăng Viễn không nói gì, lẳng lặng chờ đợi câu sau của y.

“Giờ thì xem ra không cần bàn nữa, ông chủ Kỳ là một người thông minh, tôi nghĩ chúng ta ngày sau nhất định sẽ hợp tác vui vẻ.”

“Hy vọng như thế.”

Saga nhắc chân đi ra ngoài, đến cửa tiệm lại dừng lại, vươn tay vuốt ve tấm biển có đề tên chủ tiệm.

“Ở đây chỉ có ba người, tôi còn tưởng phải là bốn đó chứ.”

“Có ý gì?”

Saga quay lại đầu nhìn Lăng Viễn, ánh mắt sáng ngời mang theo ý cười.

“Hội đấu giá hôm đó, tôi cũng có mặt.”

Lăng Viễn có hơi ngoài ý muốn, bữa đó người ở hải vực Kim Cương tới rất nhiều, cậu không để ý có những ai đi, nhưng lúc trước cậu đoán Caribbean vừa mua xưởng đóng tàu, hẳn là không có năng lực đánh chủ ý

lên tiệm vải.

“Tôi nhớ rõ ràng lúc kêu giá đến 30 vạn ông chủ Kỳ dừng lại, thẳng đến một khắc cuối cùng mới tăng giá, hơn nữa một lần tăng chính là 5 vạn.”

“Phải, đúng như vậy.”

“Vì sao?”

Lăng Viễn cảm thấy không giải thích được câu hỏi của đối phương, vì sao cái gì chứ, thuận miệng bịa một lý do, “Giá cao quá, tôi lúc đó đang do dự.”

“Phải không? Tôi còn tưởng là tình huống khác kìa.”

“Tình huống gì?”

“Có thể là ông chủ Kỳ lúc ấy trên tay chỉ có 30 vạn, lâm thời có người cho cậu mượn 5 vạn.”

Lăng Viễn trầm mặc.

“Chỉ có người tham gia đại hội đấu giá mới có thể giao dịch với nhau, chắc hẳn lúc ấy một cổ đông khác cũng đang ở hiện trường đi.”

“Anh muốn nói gì?”

“Nightmare Tát Cổ Tư ngày đó cũng đi, còn mua một tấm hải đồ, người có mặt tại đó đều nhìn thấy.”

Lăng Viễn trong lòng căng thẳng, “Hôm đó rất nhiều người đi.”

Saga gật gật đầu, “Cậu nói không sai, bất quá gần đây còn xảy ra một sự kiện, tôi cảm thấy rất kỳ quái, ông chủ Kỳ cậu thông minh như vậy, đến giúp tôi phân tích coi có phải là trùng hợp hay không.”

“Chắc cậu biết việc trước đó không lâu chúng tôi có một con thuyền bị đánh chìm chứ.”

Saga căn bản không cần chờ đối phương trả lời, tiếp tục hỏi: “Cậu có biết lúc ấy trên thuyền có cái gì không?”

Lăng Viễn do dự, người này rõ ràng có chuẩn bị mà đến, cũng không phải một câu không biết của cậu là

có thể lừa gạt cho qua.

“Tôi đã hỏi qua quan viên trực ban buổi sáng cùng ngày, cậu ta nói khối Hải thanh thạch kia chính là do cậu, ông chủ Kỳ, tự tay đào ra. Lúc đó còn quá sớm, cơ hồ không có ai online, bởi vậy biết chuyện này ngoại trừ vài nhân viên cấp cao trong đội thuyền chúng tôi, cũng chỉ có cậu.”

“Tất Cổ Tư nói hẳn được thuê, tôi tin tưởng hẳn không phải người sẽ nói dối những loại chuyện như thế này.”

“Nếu như nói trước đó đều là suy đoán không có căn cứ, thì mới đây có người mang theo Hải thanh thạch đến tiệm của tôi đặt một chiếc thuyền đặc chủng, ha ha, ông chủ Kỳ, cậu nói coi đây có phải rất trùng hợp không?”

!! Chủ tiệm có thể xem bản ghi chép đơn đặt hàng, cậu vậy mà quên bég mất chuyện này!

Lăng Viễn cau mày, Saga cười tươi như hoa.

“Sau khi sự kiện đó phát sinh, anh Tư Lạc rất tức giận, vẫn luôn tra xét người đứng sau màn làm chủ vụ cướp thuyền, cùng với kẻ đã lộ phong thanh, còn có đội thuyền nhỏ đã hùn vốn với cậu kia, hình như cũng không hợp với Nightmare nhỉ.”

“Anh muốn tôi làm gì?”

“Cái gì cũng không cần làm,” Saga cho cậu một bộ mặt tươi cười vô hại, “Yên tâm, tôi tạm thời không nghĩ tới chuyện nói ra.”

Một chân bước ra khỏi cửa, thanh âm Saga từ bên ngoài lượn lờ vào, “Thuyền ba ngày sau hoàn công, đến lúc đó nhớ tới lấy, cậu đặt hàng hình như là một chiếc thuyền hải quân thì phải... Thật là thú vị.”

Bốn chữ cuối âm lượng rõ ràng yếu đi, như thể Saga đang nói cho chính mình nghe, nhưng lại từng chữ từng chữ truyền vào tai Lăng Viễn, biểu tình của cậu cứng lại tại chỗ, không thể phán đoán mục đích của đối phương khi nói với cậu những lời này.

Nếu đơn thuần muốn hại cậu, trước mặt mọi người tố giác cậu là được, tin tưởng chư vị Cướp biển vùng Caribbean nhất định sẽ không tin Lăng Viễn chỉ ngay sau khi bọn họ mất đi Hải thanh thạch lại ‘đúng lúc’ có được một khối;

Nếu là uy hiếp, không lý do gì lại không cần cậu làm gì cả;

Nếu là lợi dụng, chút buôn bán nhỏ đó của Lăng Viễn trước mặt Saga chính là tiểu đánh tiểu nháo, hoàn toàn nhìn không ra có giá trị lợi dụng;

Nếu là tán tỉnh... Hồi tưởng lại kiểu cười âm dương quái khí của Saga, Lăng Viễn nháy mắt loại bỏ khả năng này.

Từ khi cùng người bên Con Đường Tơ Lụa phát triển thành bạn ngoài đời thực, Lăng Viễn hoàn toàn không để tâm chuyện Tất Cổ Tư góp phần hùn trong Nhà tranh tơ lụa bị bọn họ biết, chỉ là tìm không thấy cơ hội thích hợp để nói ra mà thôi. Nhưng cậu tin tưởng, cho dù cậu nói ra thì bọn Robinson cũng sẽ không trách cậu, dù sao đây chỉ là trò chơi, không nhất thiết phải phân biệt tốt xấu rạch ròi như vậy.

Cậu thậm chí còn nghiêm túc suy xét tính khả thi của việc sau khi nói ra sự tình, đôi bên sẽ chuyện cũ bỏ qua, bắt tay giảng hòa.

Nhưng mặt khác của việc này lại không đơn giản như thế, nhất là trong đó còn liên lụy đến người kia.

Hải thanh thạch của Cướp biển vùng Caribbean bị đoạt, dùng để tạo chiến hạm hải quân đặc chủng.

Tại hiện trường chìm thuyền, hải quân cũng có đi, còn rơi vào bẫy của Ác mộng khai pháo với bên cầu viện, gián tiếp trở thành một trong những hung thủ đánh chìm tàu Titanic.

Cái này không thể nói rõ ràng.

Chỉ cần có tâm, chết còn có thể nói thành sống, huống chi có nhiều điểm trùng hợp đáng ngờ như vậy.

Bản thân Lăng Viễn như thế nào không quan trọng, nhưng cậu không muốn người khác bởi vì cậu mà bị bôi nhọ. Không thể ước đoán được ý đồ chân chính của Saga, tự nhiên cũng nghĩ không ra đối sách thích hợp, Lăng Viễn đành phải quyết định mau chóng tìm cơ hội thăng thân thân phận Tất Cổ Tư với bọn Sinbad, còn lại đi bước nào tính bước ấy.

7. Chương 7: Bí Mật Của Lăng Viễn

Lúc Lý Vân Đình đi vào C âm thì trời đã chạng vạng, trong tòa nhà học viện của Lăng Viễn mọi người bận rộn ra ra vào vào, có người khiêng thiết bị, có người trang điểm thật đậm để biểu diễn, thỉnh thoảng còn có vài bạn nhỏ ăn vận cổ trang đi ngang, khiến người ta phải hoài nghi bản thân mình đang ở thời đại nào.

Lý Vân Đình tùy tiện kéo một nam sinh mặc áo đuôi tôm đen lại, hỏi thăm về Lăng Viễn.

Người đó kinh ngạc đánh giá Lý Vân Đình, nhìn ngang nhìn dọc đối phương đều không giống sinh viên chỗ nào, liền hỏi: “Anh tìm Lăng Viễn, anh là gì của cậu ấy?”

“Anh họ.” Lý Vân Đình mặt không đổi sắc đáp.

“Nga ~ Thì ra là anh họ Lăng a, Tiểu Viễn không ở trong trường, bình thường anh tới đây thì không tìm thấy cậu ấy đâu, bất quá anh vận khí tốt, đêm nay tụi em có hội diễn cuối kỳ, cậu ấy có biểu diễn, đang ở hội trường biểu diễn trên tầng cao nhất ấy.” Nam sinh đưa tay chỉ chỉ trên lầu.

Cảm ơn nam sinh xong, Lý Vân Đình đi thẳng lên tầng cao nhất. Người trong hậu trường rất đông rất loạn, hần đi một vòng không phát hiện mục tiêu, liền quay lại khán phòng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Buổi diễn còn chưa bắt đầu, người xem đã vào khán phòng không ít. Những đêm diễn của học viện âm nhạc xưa nay luôn rất hút người xem, trong đó khoa thanh nhạc mà Lăng Viễn đang học là được hoan nghênh nhất, không hề thiếu những ca sĩ thành danh chính là từ nơi này mà ra, không ai biết giờ khắc này một sinh viên không tiếng tăm gì trên sân khấu, giây tiếp theo có trở thành danh nhân nổi tiếng hay không, bởi vậy mỗi khi gặp những buổi biểu diễn thế này, dưới đài đều không còn chỗ ngồi.

Đợi không bao lâu, buổi diễn đã bắt đầu, Lý Vân Đình không biết Lăng Viễn diễn thứ mấy, dứt khoát kiên nhẫn coi từ đầu, cũng may học viện âm nhạc biểu diễn chất lượng rất cao, nên không thấy nhàm chán, đợi gần hai giờ, ước chừng buổi diễn sắp xong luôn rồi, cũng không thấy Lăng Viễn xuất hiện.

Đột nhiên trong khán phòng một trận hưng phấn, nữ sinh la hét, nam sinh huyết sáo, đèn flash chớp không ngừng, Lý Vân Đình cũng vực dậy tinh thần, muốn nhìn xem là dạng người nào khiến mọi người trở nên hăng hái như thế.

Cùng với âm nhạc vang lên, từ sau sân khấu chậm rãi bước ra một cô đào phong tư yếu điệu, đầu đội mũ phượng, thân khoác khăn choàng, khoe mắt hơi xéch, sóng mắt lưu chuyển, khoe môi mang cười, nhất tiểu khuynh thành, không khỏi khiến người tán thán, hay cho một giai nhân phong hoa tuyệt đại!

Cô đào cất giọng y a, hiện trường nhanh chóng an tĩnh lại, người nghe khi thì như được đưa vào khe núi, suối chảy róc rách, chim nhỏ hót ca; lúc lại như nằm trong rèm trướng, mỹ nhân bên cạnh, thì thầm tâm sự. Tiếng ca đó phẳng phất như một chiếc chùy nhỏ tinh xảo, từng nhất từng nhất gõ lên trái tim Lý Vân Đình.

Từ một khắc ‘cô đào’ xuất hiện, Lý Vân Đình đã không chuyển mắt theo dõi cậu*, tầm mắt di động theo thân hình cậu, trong mắt phát ra thứ ánh sáng thiêu đốt người.

**Chỗ này tác giả dùng danh xưng ngôi thứ 3 số ít phái nam nha.*

Cùng với âm cuối cùng lạc định, ‘cô đào’ tay phải tựa trán, tay trái giữ chặt góc thủy tự, nửa che nửa đẩy lại để lộ nửa khuôn mặt tuyệt sắc, dục cự hoàn nghênh, muốn nói lại thôi, phong lưu bất tận, quyến rũ nói không nên lời, dòng thời gian đóng băng tại đó, vạn vật vô quang.

Một lát sau, hiện trường yên tĩnh vang lên tiếng vỗ tay điên cuồng cùng tiếng thét chói tai, Lý Vân Đình trong một tràng tiếng hô ‘nữa đi’ hai tay dứt túi đứng dậy, bất động thanh sắc đi ra ngoài.

Vòng vào hậu trường, Lý Vân Đình đi đến trước một gian phòng hoá trang duy nhất đóng chặt cửa, một

đồng học đang đứng đó nghịch di động, thấy Lý Vân Đình muốn vào, vội vàng ngăn lại.

“Xin lỗi bên trong có người không thể vào.”

Lý Vân Đình vén áo để lộ giấy tờ chứng minh thân phận bên trong, “Cảnh sát tra án, tránh ra.”

Kỷ Tử miệng há thành hình chữ O, cậu chưa từng trải qua loại sự tình này, không biết nên ứng đối thế nào.

Lý Vân Đình không để ý tới cậu nữa, tự mình mở cửa đi vào, rồi đóng cửa lại sau lưng.

Người trong phòng hoá trang nghe thấy tiếng cửa phòng mở, quay đầu nhìn, thấy khách không mời xâm nhập, lộ ra biểu tình kinh ngạc, lớp trang điểm trên mặt còn chưa tẩy đi, khóe mắt hơi xéch tồ hồng, điểm thêm vài phần kiều mỵ cho vẻ mặt nghi hoặc.

Lý Vân Đình chỉ cảm thấy yết hầu căng chặt, sải chân tiến tới, trước khi đối phương kịp phản ứng một phen túm áo, nhấc cậu từ ghế lên thuận thế đẩy cậu tựa vào bàn trang điểm, chai chai lọ lọ nhất thời lẫn đầy một sàn, ngay sau đó cả người ập lên.

Người kia khi cảm nhận được xúc cảm xa lạ trên môi mình thì sợ ngây người, không nghĩ tới lại có người gan lớn như vậy, dám trực tiếp xông vào phòng hoá trang mà cường hôn mình, chờ khi cậu phục hồi tinh thần lại thì đầu lưỡi đối phương đã xâm nhập, điên cuồng đoạt lấy hơi thở cậu, động tác vừa dã man vừa bá đạo, thô lỗ đến mức không giống như đang hôn môi, mà là đang chiếm hữu.

Người bị cường hôn giãy giụa phản kháng mấy cái, bất đắc dĩ khí lực đối phương lớn hơn bản thân quá nhiều, nhất thời không hề có chút lực hoàn thủ.

Thời điểm Lý Vân Đình rút cuộc chịu buông cậu ra, cậu đã sắp ngạt thở, chỉ có thể mở miệng hô hấp, tức giận trừng mắt cái tên khốn vô lễ trước mặt, dùng ánh mắt biểu đạt bất mãn của chính mình, chỉ tiếc tức giận của cậu sau lớp trang điểm, thoát nhìn càng giống đang khiêu khích dục cự hoàn nghênh.

“Quả nhiên là cậu,” trong thanh âm khàn khàn của Lý Vân Đình tràn ngập tình dục, hần vươn tay ái muội vuốt ve gò má Lăng Viễn, “Nhờ cậu ban tặng, tôi lần đầu tiên cứng với một phụ nữ.”

Lăng Viễn sửng sốt nhìn người trước mặt, không thể tiếp nhận được việc trên đời lại có một kẻ không biết xấu hổ đến vậy.

Lý Vân Đình kề môi bên tai Lăng Viễn, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được chậm rãi nói, “Cậu không biết bộ dạng cậu giả đào hát có bao nhiêu gợi cảm đâu, vừa rồi tôi đã muốn ngay trên sân khấu lột trần cậu, trước mặt khán giả toàn trường thao cậu.”

Lăng Viễn run lên, thân thể nhanh chóng dâng lên cảm giác khác thường, khó tự ức chế khe khẽ run rẩy,

cho nên khi môi Lý Vân Đình từ tai mình lần về đến môi, một lần nữa hôn lên cũng không cự tuyệt, mà theo bản năng nhắm mắt lại, cảm thụ cái hôn thâm trầm mà ôn nhu hoàn toàn bất đồng với vừa rồi.

Đại não thiếu dưỡng khí trở nên không còn minh mẫn, ý thức cũng dần dần bắt đầu như đi vào cõi thần tiên nào, Lăng Viễn theo bản năng đáp lại, đối phương sau khi thu được tín hiệu như nhận được khích lệ, tiến thêm một bước làm sâu thêm nụ hôn, hai người tựa như tình nhân yêu nhau tha thiết đã nhiều năm, nhịp độ thân thể phối hợp vô cùng hài hòa.

Mãi đến khi cảm nhận được tay Lý Vân Đình bắt đầu không an phận hoạt động cao thấp, Lăng Viễn mới rốt cục ý thức được chính mình đang làm gì, dùng tất cả khí lực mình có đẩy Lý Vân Đình ra, vọng nhìn đối phương, biểu tình mang theo bất an kinh hoàng, vô thanh đối diện vài giây, Lăng Viễn xách vấy vội vã trốn khỏi phòng hoá trang.

Kỷ Tử vẫn lúng ta lúng túng canh giữ trước cửa thấy bạn tốt của mình chạy vội ra ngoài chẳng thèm quay đầu, lại nhìn vào phòng hoá trang một mảnh hỗn độn, không biết đã xảy ra chuyện gì. Vị cảnh sát kia ngược lại vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, đi đến đứng trước mặt cậu.

“Có khăn giấy không? Bạn học.”

“Ách, a, có.” Kỷ Tử vội vàng lục khăn giấy từ cái túi bên cạnh, đột nhiên dường như nghĩ đến cái gì ngắc đầu nhìn Lý Vân Đình, buông khăn giấy ra, lấy bịch khăn ướt đưa đến.

“Cám ơn.” Lý Vân Đình vừa chùi son trên môi vừa nói.

“Cái đó... Cảnh quan,” Kỷ Tử thật cẩn thận hỏi, “Xin hỏi có phải là Tiểu Viễn đây phải chuyện gì không a, vì cái gì cảnh, vì cái gì ngài lại tới tìm cậu ấy?”

“Ừm, có thể có chuyện, cũng có thể không có chuyện.”

“Hả?” Kỷ Tử bị lời Lý Vân Đình làm cho mù mờ.

“Nếu cậu nói địa chỉ của cậu ấy cho tôi, vậy tôi cam đoan cậu ấy sẽ không có việc gì.”

Kỷ Tử đầy mặt hồ nghi nhìn chằm chằm Lý Vân Đình, trong lòng không rõ vị cảnh sát này có ý định thiện hay ác đây, lỡ mà đối phương mang ý xấu, vậy chẳng phải mình đã hại Tiểu Viễn sao?

“Đương nhiên, cậu có thể lựa chọn nói ở đây, cũng có thể lựa chọn theo tôi về sở thảo luận, yên tâm, tôi sẽ dặn đồng nghiệp tiếp đãi cậu thật tốt.”

“...”

Kỷ Tử khóc không ra nước mắt nhìn theo bóng dáng Lý Vân Đình rời đi sau khi có thứ hấn muốn, nghĩ rằng tên lưu manh này làm giả thẻ cảnh sát ở đâu, bữa nào mình cũng đi làm một cái mới được.

Lăng Viễn tâm tình ngũ vị tạp trần ngồi ở trước cửa nhà mình, lúc này chỉ thầm nghĩ phải lập tức trốn khỏi cái tên gia hỏa nguy hiểm kia, ngay cả trang phục diễn cũng chưa thay đã vội chạy ra ngoài, trực tiếp mang bộ dạng này trở về căn nhà mình thuê, dọc theo đường đi có thể nói là bị bao người chú mục.

Về nhà rồi, lại phát hiện vì đi quá gấp, chìa khóa và di động đều bỏ lại trong phòng hoá trang, nhất thời có chút khóc không ra nước mắt.

Người đàn ông đã cưỡng hôn cậu trong phòng hoá trang, chính là viên cảnh sát trước đó không lâu trong quán bar đã ôm mục đích không thuần khiết hai lần giải vây cho cậu, nhưng anh ta vì sao lại xuất hiện tại trường học, xuất hiện ở đó, còn đối cậu...

Càng đáng chết hơn là phản ứng của cậu lúc đó, đã nhanh chóng chệch đường ray về hướng không thể khống chế, đối phương tựa hồ hoàn toàn nắm giữ nhược điểm của cậu, chỉ tùy tiện đã dễ dàng khơi dậy dục vọng của cậu, trước mặt người đó, Lăng Viễn có loại ảo giác bản thân phẳng phất như xích lô.

Cố gắng lắc đầu muốn quên đi loại cảm giác không thoải mái này, Lăng Viễn bắt đầu nghiêm túc suy xét vấn đề vào cửa, hay là hỏi hàng xóm mượn điện thoại gọi cho người kia, để anh ấy đem chìa khóa dự bị lại đây, bất quá cậu phải giải thích thế nào với đối phương chuyện mình ăn mặc trang điểm thế này chạy thẳng về đây?

Lăng Viễn đang trong tình thế khó xử vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy tên đầu sỏ hại cậu phải ngồi ở chỗ này có nhà mà không thể về xuất hiện tại cửa thang máy.

Lý Vân Đình ra khỏi thang máy nháy mắt đã thấy Lăng Viễn một mình ôm gối ngồi ở cửa, như con thú nhỏ bị chủ nhân đuổi ra khỏi nhà, trên người còn mặc một thân trang phục diễn ả đào, son trên môi có chút nhòe, trông có hơi chật vật, tự đáy lòng nhất thời nảy sinh một cỗ thương xót.

Thấy đối phương mở miệng kinh ngạc nhìn mình chằm chằm, biểu tình như gặp quỷ, Lý Vân Đình không tự chủ được mỉm cười.

“Cậu hình như rất giỏi vớt đồ bữa bãi a,” Lý Vân Đình giơ giơ di động và chìa khóa trong tay, “May là tôi đến cứu vớt cậu, không thì cậu định ngồi ngoài này cả đêm à?”

“Sao anh tìm được tới đây?” Lăng Viễn cau mày hỏi miếng thuốc dán làm sao cũng vậy không rách này.

“Cảnh sát muốn tra một người cũng không khó.” Lý Vân Đình nhún nhún vai, nói cứ như đúng rồi.

“Anh dùng thân phận cảnh sát điều tra tôi?” Lăng Viễn không thể tin nổi, thân là nhân viên công vụ quốc gia cư nhiên dùng phương thức này lấy quyền mưu tư, mà cái tên da mặt còn dày hơn cả đế giày này giờ

phút này đang dùng chìa khóa mở cửa nhà cậu, không chút khách khí đi vào.

Lẻo đẻo theo sau Lý Vân Đình vào nhà Lãng Viễn đầy mặt bất mãn nhìn đối phương vô lễ nhìn bốn phía đánh giá chỗ ở của mình, “Cậu ở một mình?”

“Anh không biết tự tiện xông vào nhà dân là trái pháp luật sao?”

“Nếu cậu cần ngày mai tôi bổ sung giấy phép khám xét nhà cho cậu.”

“Anh...” Lãng Viễn rốt cục ý thức được nói gì với người này cũng vô dụng, vì thế rất thức thời ngậm miệng, vào nhà thay quần áo tháo trang sức, Lý Vân Đình lại càng không khách khí, chủ động vào bếp rót nước uống.

Sau khi Lãng Viễn cởi trang phục diễn ra chỉ nghe sau lưng truyền đến một tiếng huýt sáo, nhất thời ý thức được tính cảnh giác của mình lúc ở nhà quá thấp, hoàn toàn quên mất trong cùng một không gian còn có một sắc lang tồn tại. Lãng Viễn quay đầu lại liền nhìn thấy quỷ đáng ghét kia đang ung dung nhàn nhã tựa khung cửa, trong tay cầm ly của cậu, thoải mái đánh giá thân trên xích lỏa của mình.

Lãng Viễn nhanh chóng cầm áo sơmi một bên mặc vào, luống cuống tay chân gài nút.

Người đàn ông đó tiến về trước một bước, Lãng Viễn không tự giác lui về phía sau, người đó lại tiến thêm một bước, Lãng Viễn lại lui, mắt thấy sắp lui đụng tường rồi.

“Anh dừng tới đây, bước qua nữa thì tôi...” Lãng Viễn dừng bật đem lời chưa nói nuốt xuống, nhưng không ngăn được đối phương đã nghe ra ý tứ của cậu bật cười.

“Cậu không cần khẩn trương, tôi sẽ không làm gì cậu.” Lý Vân Đình cố gắng trưng ra biểu tình có vẻ hòa ái dễ gần nhất của mình, “Kỳ thật lần này tôi tới tìm cậu chỉ là muốn mời cậu cùng tôi kết giao, vừa rồi ở phòng hoá trang chỉ là chuyện ngoài ý muốn, tôi nhất thời mất khống chế, tôi hướng cậu xin lỗi.”

“Nếu xin lỗi mà hữu dụng, thì...” Lãng Viễn lại ngậm miệng, trong lòng hận chết mấy phim thần tượng.

Bất quá đợi đã, người này vừa mới nói cái gì, cầu kết giao? Lãng Viễn sọc đen.

“Anh nói muốn kết giao với tôi? Nhưng tôi hoàn toàn không quen biết anh.”

“Tôi tên Lý Vân Đình, Vân trong vân tiêu (*mây xanh*), Đình trong lời đình (*sấm chớp*), giới tính nam, tuổi mụ ba mươi, nghề nghiệp cậu đã biết, công tác ổn định, không có ham mê bất lương, có xe có nhà có tiền gửi ngân hàng, không cha không mẹ không có tiền sử kết hôn. Giờ thì cậu biết rồi, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

“... Anh cho đây là tới KFC gọi thức ăn nhanh sao?”

“Không thì cậu muốn thế nào? Tôi không ngại trước hẹn hò vài lần rồi mới từ từ tìm hiểu.”

Lăng Viễn cảm thấy bản thân mình cùng người trước mắt này hoàn toàn không thể câu thông.

“Được rồi mấy cái này đều không quan trọng,” Lăng Viễn khoát tay, “Thực xin lỗi anh đã tới chậm một bước, tôi không phải độc thân.”

“Cậu có đối tượng?” Lý Vân Đình không tin nhú mày, “Bạn gái?”

“Không phải.”

“Bạn trai?”

Lăng Viễn không phủ nhận.

Lý Vân Đình càng kinh ngạc, “Thế cậu vì cái gì cứ đeo cái bộ mặt dục cầu bất mãn?”

Lăng Viễn có cảm giác tức giận cả đời mình đều dùng hết đêm nay, “Tôi dục cầu bất mãn? Tôi thấy là anh dục cầu thừa thãi thì có!”

Lý Vân Đình lắc đầu, “Tôi không cảm thấy bạn trai hiện tại của cậu có thể thỏa mãn cậu.”

Nói xong hắn lại tiến về phía trước một bước, “Thử với tôi xem, tôi tin tưởng tôi so với người đó càng hiểu rõ cậu.”

Hai người hiện tại đã cách nhau không tới một centimet, Lăng Viễn có thể cảm nhận được khí tức đối phương phả lên trán mình, nhin không được hồi tưởng nụ hôn triền miên vừa rồi kia, nhịp tim lại có chút không thể khống chế.

“Tôi và bạn trai của tôi tình cảm rất tốt, khiến anh thất vọng rồi.” Lăng Viễn cúi đầu nói, “Nếu không còn chuyện gì khác mời trở về đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Một lần, thật sự một lần cũng không được?”

Lăng Viễn nhú mày, “Tôi không phải người tùy tiện.”

Lý Vân Đình thò tay vào trong áo, Lăng Viễn hoảng sợ, chắc không phải anh ta then quá thành giận tính rút súng ra chứ? Rất nhanh cậu phát hiện mình lo nhiều rồi, đối phương lấy ra một tấm thẻ cứng màu lam, từ góc độ của cậu nhìn qua cái thẻ đó nhìn quen mắt vô cùng.

“Thẻ sinh viên của tôi... sao lại ở chỗ anh?”

“Đã nói cậu thích vứt đồ bừa bãi rồi, bạn nhỏ.”

“Trả tôi.”

“Vay một lần.”

“Chuyện đó không thể nào.”

“Một lần tôi cam đoan khiến cậu say đắm tôi.”

“Anh có thể đừng vô sỉ vậy nữa được không?!” Lăng Viễn thực sự nổi giận.

“Anh đi đi, thẻ tôi không cần nữa, cùng lắm thì báo mất giấy tờ.”

“Không tiễn.”

Lăng Viễn nói xong liền rũ mắt quyết tâm không nói lời nào nữa.

Lý Vân Đình đứng tại chỗ trầm mặc nửa ngày, đầu dần dần áp sát bên tai Lăng Viễn, “Tôi biết, cậu là một...”

Khi mấy chữ cuối lọt vào tai Lăng Viễn cậu tức thì trợn to hai mắt, mang theo biểu tình không thể nào tin nổi nhìn Lý Vân Đình.

Lý Vân Đình thỏa mãn nhìn lời của mình khiến gương mặt lạnh nhạt của đối phương thay đổi lớn như thế, khí định thần nhàn thẳng người lại, cất thẻ sinh viên của Lăng Viễn vào, xoay người ra ngoài.

“Số điện thoại của tôi đã lưu vào di động cậu, tôi chờ cậu.” Lý Vân Đình khoát khoát tay ra sau, đầu cũng không quay lại rời khỏi đó.

Lăng Viễn hơi lão đảo một cái, ngả người lên mép giường, câu nói kinh người của Lý Vân Đình còn vang vọng bên tai, cậu thuận thể đổ người ra giường, cánh tay che khuất đôi mắt, trong một phiên bóng tối lâm vào hồi ức.

8. Chương 8: Môi Tình Đầu

Mười bốn mười lăm tuổi chính là cái tuổi chớm yêu của thiếu nam thiếu nữ, Lăng Viễn thuở sơ trung vì bề ngoài xuất sắc cùng khí chất u buồn nhàn nhạt, được nữ sinh trong trường ngầm phong là vương tử, thường xuyên nhận được thư tỏ tình của con gái.

Bất quá khí chất u buồn gì đó đều là do mấy nữ sinh ái mộ Lăng Viễn YY ra, dùng lời chị của Lăng Viễn Lăng Lộ mà nói, này kỳ thật phải gọi là thiên nhiên ngốc. Đứa em trai bảo bối này của cô từ nhỏ đã yên tĩnh đến mức có hơi quá, không thích khóc cũng không thích cười, ở nhà trẻ bị bạn giật đồ chơi đồ ăn cũng chẳng hề hấn gì, tựa hồ trên đời không có chuyện gì có thể kích khởi hứng thú của cậu.

Tiểu Lăng Viễn lúc tám tuổi đi theo chị tới nhà thiếu nhi, bị sư phụ sau này của cậu liếc nhìn một cái đã trúng ý, nửa dụ nửa lừa thu làm quan môn đệ tử học hát ả đào, hát một lần là hát luôn chín năm.

Bất quá dù vậy Lăng Lộ cũng không phát hiện Lăng Viễn có tình cảm đặc biệt gì với chuyện ca hát, dường như chính là cái loại cảm giác ‘Đã học rồi thì thôi cứ học cho xong’ đó, vô cùng tùy ý.

Về sau có một đợt trò chơi cờ tỷ phú rất thịnh hành, Lăng Viễn dậy lên ít nhiều hứng thú, thỉnh thoảng cũng sẽ chủ động lôi kéo Lăng Lộ chơi chung, sau đó nữa trong nhà mua máy tính, liền chuyển sang chơi vài loại game mô phỏng kinh doanh. Lăng Lộ để có thể thêm vài đề tài nói chuyện chung với đứa em trai rất khuyết thiếu sở thích của mình, cũng cùng em chơi, đương nhiên, trong đó cũng bao gồm Thời đại Hàng hải, cái này nói sau.

Theo tuổi tác ngày càng tăng, số con gái coi trọng Lăng Viễn cũng càng ngày càng nhiều, kiểu nào cũng có, nhưng Lăng Viễn thủy chung chẳng có biểu hiện gì, cảm giác tim đập thành thịch được miêu tả trong tiểu thuyết đó, Lăng Viễn chưa bao giờ thể hội qua.

Tóm lại Lăng Viễn chính là một thiếu niên bình thản như nước như vậy, hai chữ ‘kích tình’ tựa hồ cách biệt cùng cậu, ngay cả Lăng Lộ cũng cảm thấy cậu có khả năng cả đời cứ nhạt nhẽo như thế mà qua, cho đến năm đầu Lăng Viễn vào trung học ấy Tiêu Trần dọn đến cách vách nhà họ.

Hôm đó Lăng Viễn tan học về nhà, liền nghe mẹ nói láng giềng có hàng xóm mới vừa chuyển tới, họ có một đứa con trai cùng tuổi với Lăng Viễn, tướng mạo anh tuấn lại biết lễ phép, sau đó không kiềm được đem con mình so sánh với đối phương một phen.

Dùng cách nói của mẹ thì, đứa nhỏ nhà bên ôn hòa, biết lễ nghĩa, biết cách ăn nói, trong suốt quá trình lúc bà qua nhà thăm thủy chung mặt mang mỉm cười tiếp khách, mấy cái này đều là những phẩm chất Lăng Viễn cực kỳ thiếu thốn.

Không bao lâu thì chuông cửa vang, Lăng Viễn ra mở cửa, là dì mới chuyển đến cách vách qua thăm hỏi lễ. Dì nhìn thấy Lăng Viễn cũng thực thích, nghe nói Lăng Viễn đang học tại trường mà con trai mình phải chuyển đến, liền cường liệt yêu cầu Lăng Viễn ngày kế mang Tiêu Trần đi chung.

Lăng Viễn không quá nguyên ý tiếp xúc người lạ, nhưng trường bối đã nhờ cự tuyệt cũng không được, cũng nên tạo quan hệ tốt với hàng xóm mới, cho nên miễn miễn cưỡng cưỡng đáp ứng.

Lăng Viễn vĩnh viễn sẽ không quên buổi sáng sớm đó khi cậu lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Trấn, cậu giống như mọi buổi sáng khác, rửa mặt, ăn điểm tâm, nói tạm biệt với người nhà, ra cửa, tiếp theo ấn chuông cửa nhà kế bên, chờ đợi vị thiếu niên ôn hòa, biết lễ nghĩa, biết cách ăn nói trong lời mẹ mình kia.

Cửa mở, Tiêu Trấn áo sơ mi mở phanh lộ ra cơ ngực nghiêng dựa vào cạnh cửa, cảm hơi giường lên, diện vô biểu tình đánh giá Lăng Viễn, ánh mắt bắn ra từ đôi mắt hẹp dài tựa như băng, tàn nhẫn đâm vào lồng ngực Lăng Viễn.

Trong nháy mắt đó, Lăng Viễn rốt cục cảm nhận được cảm giác tim đập thành thịch.

Việc chuyển trường của Tiêu Trấn đã làm dậy lên một làn sóng nhỏ tại trường họ, bảng soái ca lần nữa được đổi mới, nhóm nữ sinh ào ào chuyển hướng, một vài nữ sinh có hảo cảm với Lăng Viễn trước đó vì mãi không được đáp lại, cũng dần dần nghiêng về hướng Tiêu Trấn.

Lăng Viễn phát hiện Tiêu Trấn tại trường học thật đúng là ôn hòa biết lễ nghĩa biết cách ăn nói, vô luận đối ai cũng đều duy trì nụ cười hoàn mỹ, đối mặt nữ sinh đến tỏ tình cũng tao nhã hữu lễ, tuyệt không nói những lời khiến cho nữ sinh sượng mặt, càng ngày càng nhiều nữ sinh chìm đắm trong ôn nhu của cậu ấy.

Hiện tượng này sau khi họ lên trung học càng nghiêm trọng thêm, rất nhanh hai người có danh hiệu mới, Lăng Viễn là Vương tử sâu muộn, Tiêu Trấn là Kỵ sĩ ôn nhu, chỉ là trong mắt vương tử không có công chúa, chỉ có kỵ sĩ.

Thời kỳ trưởng thành Tiêu Trấn nhỏ gọn rất nhanh, cậu nguyên bản chỉ cao hơn Lăng Viễn một chút, sau khi kết thúc quá trình tăng trưởng chiều cao đã cao hơn Lăng Viễn gần một cái đầu, khi hai người mặt đối mặt tiếp xúc, Lăng Viễn không thể không thường xuyên ngẩng đầu trông lên.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tầm mắt Lăng Viễn bắt đầu đầu cố ý vô tình đuổi theo Tiêu Trấn, nhìn cậu ấy thể dục buổi sáng, nhìn cậu ấy chơi bóng, nhìn cậu ấy đọc sách, trong mắt chỉ dung chứa mỗi người đó, tầm mắt thẳng thắn ngây ngô không biết che giấu, chỉ cần có tâm là có thể phát hiện.

Lăng Viễn đem thư tình nữ sinh viết cho mình ra so sánh, rốt cục hiểu được hóa ra loại tâm tình này của mình gọi là yêu.

Lăng Viễn không thích Tiêu Trấn trước mặt người khác, cậu cho rằng đáng vẻ tươi cười vạn nhân mê đó quá dối trá, cậu thích Tiêu Trấn khi ở một mình cùng cậu, Tiêu Trấn cao ngạo lạnh lùng, không đặt bất luận kẻ nào vào mắt đó.

Trừ những khi Lăng Viễn đơn phương chú mục, thì trong trường học cậu và Tiêu Trấn hồ động kỳ thật cũng không nhiều, hai người thậm chí nói cũng không nói với nhau lời nào, nhưng hai người họ cũng được công nhận là một đôi bạn tốt, có nữ sinh thậm chí nói đùa rằng Lăng Viễn là ‘Chưởng ngại lớn nhất trên

con đường dụ dỗ Tiêu Trấn’.

Mấy ngày đầu Tiêu Trấn vừa chuyển đến chỉ vì chưa quen đường, mới phải đến trường về nhà đều đi theo Lăng Viễn, chuyện này về sau tựa hồ dường thành thói quen, sau mỗi một ngày Tiêu Trấn đều kiên trì cùng Lăng Viễn kết bạn đồng hành, thói quen này vẫn kéo dài đến khi hai người tốt nghiệp trung học, ngay cả trong lúc Tiêu Trấn quen vài người bạn gái, sau khi tan học cũng chỉ cùng Lăng Viễn một đường về nhà.

Đó cũng chính là thời khắc vui vẻ nhất trong một ngày của Lăng Viễn, cậu luôn cố ý bước thật chậm, khao khát thời gian trôi qua chậm hơn chút nữa, đèn đỏ lâu thêm chút nữa, đường về nhà dài hơn chút nữa.

Ba mẹ Tiêu Trấn bề bộn nhiều việc, thường xuyên đi công tác, mẹ của Lăng Viễn rất nhiệt tình, mỗi lần đều để phần cơm chiều cho Tiêu Trấn, đối với người bạn đầu tiên từ nhỏ đến lớn mà đưa con mình kết giao, bà tự nhiên hoan nghênh vô cùng.

Ăn xong cơm chiều hai người liền làm bài tập ngay trong phòng ngủ của Lăng Viễn, Lăng Viễn lại thường xuyên nhìn gương mặt trông nghiêng của Tiêu Trấn xuất thần, sau khi Tiêu Trấn phát hiện luôn lạnh lùng liếc nhìn cậu một cái, cậu liền vội vàng cúi đầu ra vẻ đang đọc sách.

Có khi Tiêu Trấn không muốn về nhà ngủ một mình, liền trực tiếp ngủ lại nhà Lăng Viễn, hai người ngủ trên cùng một cái giường, Lăng Viễn thuần khiết chưa từng một lần có ý nghĩ không an phận.

Một ngày nọ vào năm hai trung học, Lăng Viễn tắm xong tựa vào đầu giường đọc sách, nghe được tiếng cửa phòng tắm mở, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiêu Trấn để trần thân trên chỉ mặc độc cái quần ngủ đi ra, khăn tắm choàng trên đầu, tay phải tùy ý lau lau mái tóc đen ướt sũng.

Tầm mắt Lăng Viễn lập tức không dời đi được, không chuyển mắt nhìn Tiêu Trấn đi về phía mình.

Tiêu Trấn từ trên cao nhìn xuống Lăng Viễn chốc lát, đột nhiên mở miệng, “Cậu thích tôi.”

Lăng Viễn chỉ sửng sốt vài giây, rồi yên lặng gật đầu.

Tiêu Trấn hiếm thấy nở nụ cười với Lăng Viễn, lại không phải kiểu cười ôn nhu trước mặt người khác, mà là có chứa vài phần trêu tức.

Cười xong, Tiêu Trấn cúi người qua, hôn Lăng Viễn.

Đầu Lăng Viễn trống rỗng, Tiêu Trấn liền ngay lúc Lăng Viễn mơ mơ màng màng muốn cậu.

Cứ như vậy, mối tình đầu của Lăng Viễn, nụ hôn đầu tiên lẫn đêm đầu đầu cho cùng một người.

Từ đó về sau, hai người liền bảo trì loại quan hệ không thể đưa ra ánh sáng này, khi thi đại học Tiêu Trần đăng ký vào một trường nào đó ở tỉnh, Lăng Viễn báo danh trường âm nhạc trong cùng thành phố, hai trường cách nhau một khoảng, hai người sống tách biệt, Tiêu Trần hề muốn làm liên gọi điện thoại kêu Lăng Viễn qua, sáng sớm hôm sau Lăng Viễn một mình rời đi, quan hệ giữa hai người tựa như đã hình thành một loại công thức.

Lăng Viễn cảm thấy Tiêu Trần đối mỗi người đều thực ôn nhu, chỉ riêng với mình lại rất lạnh khốc, kỳ lạ là cậu cũng không chán ghét loại cảm giác này, ngược lại thấy ngọt ngào như được ăn mật. Mỗi khi Tiêu Trần dùng cái loại nhãn thần băng lãnh hoặc khinh miệt cao cao tại thượng nhìn xuống cậu, cậu liền hưng phấn đến mức cả đầu ngón tay đều tê dại khó nhận.

Lăng Viễn cũng từng nghiêm túc suy nghĩ vì sao bản thân mình lại có phản ứng khác hẳn với người bình thường như vậy, cho đến khi Tiêu Trần trong lúc vô ý vạch trần.

Cậu ta nói, Lăng Viễn, em trời sinh chính là M.

Thời điểm Tiêu Trần nói lời này là dán sát bên tai Lăng Viễn, đột nhiên, gương mặt Tiêu Trần nhạt nhòa, biến thành Lý Vân Đình bên tai cậu khẽ nói, tôi biết, cậu là M

9. Chương 9: Quà Sinh Nhật

Lăng Viễn bừng tỉnh khỏi cơn mộng, phát hiện bản thân vẫn duy trì tư thế tối hôm qua mặc nguyên quần áo ngủ một đêm, chuyện cũ đã lâu không chạm đến lại từng nét một tái hiện trong mơ, bí mật chỉ có cậu và Tiêu Trần hai người biết đó nay bị người thứ ba vén màn thấy được, Lăng Viễn cảm thấy bất an sâu sắc.

Giờ khắc này Lăng Viễn đột nhiên rất muốn nhìn thấy Tiêu Trần, ý nghĩ này khiến cậu nhớ ra hôm nay là ngày gì.

Cậu vội vàng đứng lên rửa mặt chạy vội tới trường, thầy hướng dẫn cậu trước đó đã ngàn dặn vạn dò muốn Lăng Viễn hôm nay phải trình diện với thầy, kết quả cậu vừa đến trường liền bị giữ lại, mãi đến giờ cơm chiều mới được thả.

Sau khi về nhà Lăng Viễn không thể chờ đợi nổi login, quả nhiên thu được thông tri từ xưởng đóng tàu, trước khi đến đó cậu liên hệ Lăng Lộ, hỏi chuyện nhờ cô đã lo liệu xong chưa.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Chú em, chuyện mà chị của chú đã đáp ứng có khi nào không xong đâu? Đợi trong tiệm.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Viễn liền thấy Naga nữ vương mặc một thân váy dài màu xanh nước hồ siêu sang quý chậm chậm tiến vào xưởng rượu của mình.

“Bộ này còn chưa đổi ư?”

“Em trai thân ái của chị đưa, sao chị nỡ đổi chứ.”

“Thứ em cần đâu?”

“Mang theo đây, bắt quá em từ lúc nào lại có hứng thú với thứ đồ chơi này? Em rõ ràng cả cửa cũng không ra khỏi.”

“Em tặng bạn.”

“Chị hy sinh nhan sắc lấy cho em, kết quả em lại dùng để mượn hoa hiến phật.”

“Lần sau em lại mua cho chị cái váy để thay đổi.”

“Em nói đó, chị sẽ nhớ kỹ.”

Cùng Lăng Viễn qua lại vài câu, Lăng Lộ lúc này mới giao dịch cho cậu một tấm hải đồ, chính là tấm trước đó vài ngày Tư Lạc tại kênh hải vực đã dùng để thu mua Tát Cổ Tư.

Đảo Lưu Khắc, hòn đảo chở một bí mật khác của cậu và Tiêu Trấn, cậu cũng chỉ đến đó một lần, không nghĩ tới sự kiện cướp thuyền lần này lại khiến cho tấm hải đồ này trôi lên mặt nước. Xong chuyện rồi mới nghĩ lại, đây có lẽ chính là ý trời?

Từ ngày đó sau khi nghe được lời chiêu hàng của Tư Lạc và biết được đam mê đặc biệt của Tát Cổ Tư, Lăng Viễn đã sớm muốn lấy tấm hải đồ này tặng Tát Cổ Tư trả khoản nợ nhân tình, nhưng cậu lại không quen người của Caribbean, vì thế phải làm phiền người lặn lội trong game vô cùng khôn khéo - Lăng Lộ.

Lăng Lộ cùng người của Caribbean cũng không quen, nhưng không thể ngăn cản được chuyện thuyền trưởng của bọn họ là một đại sắc lang, Lăng Lộ lại là một đại mỹ nữ, tùy tiện làm nũng một cái đối phương liền thí diên thí diên đem hải đồ dâng lên, cả tiền cũng không thu.

Lấy được hải đồ rồi, Lăng Viễn lúc này mới qua xưởng đóng tàu, tại đó ngoài ý muốn gặp Saga, Lăng Viễn còn chưa chuẩn bị tâm lý cùng người này một mình ở chung, không tự nhiên lắm lên tiếng chào hỏi.

“Cậu cũng thật chậm, tôi chờ cậu cả một ngày, cậu tới trễ thêm tí nữa là tôi đi rồi.” Saga không kiên nhẫn nói với Lăng Viễn.

“Chờ tôi? Làm gì.”

“Cậu đoán coi.”

“.....”

Lăng Viễn vừa suy đoán vừa cùng NPC xướng đóng tàu lĩnh khế thuyền, lĩnh xong vẫn chưa đoán ra.

“Anh là muốn tham quan thuyền đặc chủng?” Lăng Viễn nhìn thuyền khế trong tay chột nghĩ.

“Cậu đoán lại đi.”

“.....”

“Đi đăng ký đi, ngu ngốc.” Saga tức giận nói.

“Thế, cảm ơn, tạm biệt.”

Lăng Viễn thở dài một hơi, cuối cùng không cần bởi Saga chơi đoán đồ nữa rồi, vội vàng quảng khế thuyền vào cục quản lý tàu thuyền, khế thuyền chỉ khi được nộp lên chỗ này thì mới có hiệu lực, NPC phụ trách đăng ký muốn Lăng Viễn đặt tên cho thuyền, Lăng Viễn nghĩ nghĩ, nâng tay nhập vào ba chữ.

Hôm nay tửu quán Thiên Đường náo nhiệt khác thường, người đến hơn phân nửa là vì tham gia đại hội đấu kiếm toàn game do NPH tổ chức, chỉ có trong quán rượu tại hòn đảo thủ phủ trên mỗi hải vực mới nhận báo danh, phần thưởng của cuộc thi đấu rất dày, người báo danh cũng không ít.

Lăng Viễn vào cửa đã bị hiện trường người người chen chúc chắn trụ, cậu vật lộn đi tới bảng thông báo, xem tiến độ thi đấu, đại hội đã bắt đầu được một hồi lâu, lúc này đang diễn ra trận 16 loại 8. Server Lăng Viễn đang ở tổng cộng có tám hải vực, mỗi hải vực chỉ chọn ra một người xuất sắc nhất tham gia thi đấu vòng tứ kết, bởi vậy 16 loại 8 chính là trận chung kết nội bộ hải vực rồi.

Đang tham gia chiến đấu tranh đoạt quán quân hải vực Kim Cương là hai người, một là Tát Cổ Tư, một là Lăng Tiêu.

Hai người này từ ngoài biển đánh tới trong đất liền, thật có thể nói là oan gia ngõ hẹp.

Bởi vì các cuộc so kiếm đều được tiến hành trong phòng kín, Lăng Viễn và người bên ngoài đều như nhau không thấy được tình huống trận đấu, đành phải chờ tin tức hệ thống.

Đợi khoảng chừng mười phút, hệ thống mới tuyên bố trận đấu kết thúc, Lăng Tiêu bại trận, Tát Cổ Tư chiến thắng, nghỉ ngơi mười phút sau đó tiếp tục tiến hành đấu vòng tứ kết.

Trên kênh hải vực phe ủng hộ Tát và phái ủng hộ Lăng cũng đã quần nhau túi bụi.

Lăng Viễn không quan tâm chuyện so kiếm gì gì đó, cậu chỉ thầm mong Tát Cổ Tư mau ra, đem thứ kia giao cho anh ta mà thôi.

Lòng đang nghĩ nghĩ, vừa ngẩng đầu đã thấy Tát Cổ Tư ra khỏi sân đấu, một đầu tóc đỏ giữa đám đông có vẻ bắt mắt vô cùng, đi theo sau anh ta ra ngoài là Lăng Tiêu, tuy rằng thất bại, khí chất vương giả không giảm đi mấy may.

Lăng Viễn không chút suy nghĩ đi qua, vươn hai tay cùng lúc tóm hai người lại, hai người kia thấy thế đều sửng sốt.

Nhìn lướt qua cánh tay đang tóm lấy mình, hai người hồ nghi liếc mắt nhìn nhau một cái.

Lăng Viễn cũng ý thức được động tác này không ổn, vội vàng buông tay, dùng ánh mắt ý bảo Lăng Tiêu chờ, ngược lại mặt Tát Cổ Tư.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Giao dịch tôi.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Lại muốn đưa tiền? Đã nói cậu giữ đi rồi.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Không phải, đến giao dịch.

Tát Cổ Tư xin giao dịch, Lăng Viễn thả hải đồ vào, đối phương nhìn trong chốc lát, điểm nhận.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Ủm hửm?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Tặng cho anh.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Quà sinh nhật? Tuy không biết cậu làm sao mà biết, bất quá tôi rất thích.

Lần này đến phiên Lăng Viễn ngây ngẩn cả người.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Hôm nay là sinh nhật anh?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Thì ra cậu không biết? Vậy cậu ngược lại rất biết cách đoán mò đấy.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Thật trùng hợp...

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Trùng hợp gì? Cậu cũng sinh nhật?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Không, sinh nhật vui vẻ.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Kỳ thật cậu là tới trả nhân tình cho tôi chứ gì.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Cậu cảm thấy một tấm hải đồ có thể trả xong?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Được chút nào hay chút nấy.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Tôi muốn cậu trả không xong hơn, tôi quyết định.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Quyết định cái gì?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Để đáp lễ cho món quà sinh nhật, lát nữa tôi nếu cầm giải quán quân, liền đem phần thưởng tặng cho cậu.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Tuy không biết phần thưởng là gì, nhưng chúc anh may mắn.

Giải quyết xong bên này, Lăng Viễn vội vàng hướng Lăng Tiêu một bên phát lời mời giao dịch.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Tặng anh, sinh nhật vui vẻ.

Tiêu Trấn nhìn nhìn khế thuyền Lăng Viễn giao dịch cho mình, khóe miệng giương lên.

[Trò chuyện riêng] Lăng Tiêu: Trấn Viễn hào.....

[Trò chuyện riêng] Lăng Tiêu: Đi xem một chút.

Hai người sóng vai ra khỏi quán rượu, không phát hiện Tát Cổ Tư ở sau lưng có chút đăm chiêu nhìn bọn họ rời đi.

Lăng Viễn đứng trên boong tàu Trấn Viễn, tự đáy lòng cảm nhận được sự cường đại của tổ mỹ thuật trò chơi, dù là cậu không phải trong nghề, cũng cảm thấy chiếc thuyền này thật sự rất đẹp.

Màu của thân thuyền Lăng Viễn chọn là màu lam hải quân, lan can thuần trắng càng khiến màu lam thêm nổi bật vẻ trang trọng, hỏa pháo vốn đen như mực cũng được đổi thành thân pháo vàng ròng, bánh lái cũng đổi thành cùng loại vật liệu, bên trên được khảm một con chim ưng giương cánh muốn bay.

Cửa vào khoang thuyền bằng gỗ toàn bộ dùng đồng cổ bọc lấy phần khung, bên trên điêu khắc hoa văn tinh xảo, vách khoang treo huy hiệu hoàng tộc, trong góc sừng sững vệ binh khôi giáp, khoang đáy được bày đầy những bồn hoa cỏ vùng nhiệt đới tươi tốt, trong tủ trưng bày bày tiêu bản sinh vật biển quý hiếm, phòng nghỉ cho thuyền trưởng toàn là được đặt những vật dụng xa hoa quý tộc, càng khỏi nói đến đám thiết bị xa xỉ Lăng Viễn căn bản xem cũng xem không hiểu trong phòng chỉ huy.

Đầu thuyền đồng dạng được khảm một con chim ưng khổng lồ, chim ưng được điêu khắc trông rất sống động, mắt tựa hồ tản ra tinh mang, mỏ ưng và móng vuốt sắc bén vô cùng, mỗi một chiếc lông vũ đều cứng cáp hữu lực, đây là dấu hiệu đặc hữu của hải quân ở Thiên Đường.

Lăng Viễn không nhìn biểu tình Tiêu Trấn, cũng biết đối phương nhất định rất vừa lòng với chiếc thuyền này, đối với những người xem biển cả là cuộc sống như Tiêu Trấn và Tát Cổ Tư bọn họ, thuyền là sinh mệnh thứ hai của họ, mà Trấn Viễn hào tuyệt đối có đủ mị lực chinh phục bất cứ một người nào đã nhìn thấy nó.

Tiêu Trấn lẳng lặng thị sát từ trên xuống dưới một vòng, cuối cùng đứng ở đầu thuyền, sau một lát, một con chim ưng bay ra, gào thét một tiếng lao vút lên mây xanh, trên không trung ngọn cờ hiệu của hải quân Thiên Đường xoay một vòng, chậm rãi dừng trên vai hắn.

Trong nháy mắt Tiêu Trấn xoay người đó, ánh tịch dương xuyên qua khe hở giữa Tiêu Trấn và con chim ưng, phản chiếu trên khuôn mặt Lăng Viễn, chói lọi đến mức Lăng Viễn không mở được mắt, trái tim phảng phất như ngừng đập tại một khắc đó.

Nhớ tới cảnh tượng buồn cười mình tưởng tượng ra trước đó không lâu trong hội đấu giá, Lăng Viễn phát hiện chính mình đã luôn xem nhẹ mê luyện trong lòng với người trước mắt, bất cứ hoàn cảnh nào bất cứ tư thái gì, Tiêu Trấn đối với cậu đều là tồn tại hoàn mỹ nhất.

Lăng Viễn nuốt nuốt nước miếng, cố gắng thu hồi những suy nghĩ viễn vông, “Rất đẹp trai, bình thường sao không thấy anh mang.”

“Không muốn cho người khác nhìn.” Tiêu Trấn trả lời như không có việc gì, từng bước một đến gần Lăng Viễn, thẳng đến khi khoảng cách giữa hai người trở nên ái muội vô cùng.

Lăng Viễn nghĩ anh ấy sẽ nói cảm ơn, hoặc là ‘anh rất thích’, nhưng Tiêu Trấn nói đều không phải những lời đó.

Hắn nói bốn chữ khác.

“Đêm nay qua đây.”

Lăng Viễn đỏ mặt cúi đầu, nhẹ nhàng gật gật.

Nhà trọ của Lăng Viễn cách nhà Tiêu Trấn thuê cũng không xa, ngồi xe bus cũng chỉ ba trạm, hai năm nay Lăng Viễn vẫn luôn cứ chạng vạng thì bắt xe qua, sáng hôm sau lại bắt xe cùng một tuyến đường trở về, Tiêu Trấn chỉ tới một lần giúp Lăng Viễn mang hành lý hồi mới vào trường, từ đó về sau không còn đặt chân tới nơi này nữa.

Ngồi trên xe bus, Lăng Viễn nhìn chìa khóa trong tay mà ngẩn ngơ. Sau khi thuê được nhà, Lăng Viễn lập tức đem chìa khóa dự bị đưa cho Tiêu Trấn, thật giống như một chuyện theo lẽ thường phải làm, mà Tiêu Trấn lại chưa bao giờ đem chìa khóa nhà mình đưa cho Lăng Viễn.

Cũng may Lăng Viễn cũng không muốn, cậu không mong khi mình dùng chìa khóa mở cửa, nhìn thấy lại là Tiêu Trấn đang cùng cô gái khác lăn giường, cậu không biết lỡ như gặp phải trường hợp như vậy, cậu nên dùng thân phận và biểu tình gì để đối mặt.

Trong mối quan hệ của hai người, Lăng Viễn thủy chung ở vị thế thấp, cậu có cảm giác Tiêu Trấn vốn là thắng, là bản thân cậu cứ bỏ mặc tất cả cường hành bề cong hằn, thậm chí bởi vì cậu nhất thời sơ ý, làm hại Tiêu Trấn đến nay có nhà mà không thể về.

Tuy rằng thời khắc mấu chốt Tiêu Trấn cũng có biểu hiện gánh vác mà đàn ông phải có, sau đó cũng chưa bao giờ biểu lộ một tí một hào ý tứ trách tội Lăng Viễn, nhưng điều này cũng không thể giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng cậu.

Vì thế, Lăng Viễn lòng mang áy náy cũng chưa từng dùng thân phận tình nhân can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của đối phương.

Chừng ấy năm con gái bên người Tiêu Trấn chưa hề có lúc nào không có, Tiêu Trấn chưa từng giấu diếm Lăng Viễn, Lăng Viễn cũng chỉ làm bộ như không thèm để ý, ít nhất cậu là người duy nhất mà người kia không thay đổi.

Lăng Viễn có thể vì Tiêu Trấn buông tha quyền lợi bình đẳng trong tình yêu, nhưng cậu cũng thường vì thế mà hoang mang, bản thân mình đối với Tiêu Trấn rốt cuộc là gì? Người yêu? Người tình? Hay chỉ là một bạn giường, một chất điều hòa vào những khi giữa oanh oanh yến yến ngẫu nhiên đối khẩu vị...

Lăng Viễn đang trầm tư thì bị chuông điện thoại cắt ngang, nhìn cái tên ‘Vân Đình’ trên màn hình, mày mắt Lăng Viễn nhăn nhúm vào nhau, đây là hôm qua Lý Vân Đình tới trả di động cho cậu đã tự tiện lưu vào, cậu còn chưa kịp xóa.

Có lẽ mình nên suy xét đối số, bất quá này đối với cảnh sát mà nói hình như cũng chẳng phải vấn đề gì, đối phương ngay cả địa chỉ của mình mà còn biết, chẳng lẽ mình phải đổi nhà luôn?

Điện thoại kết nối, giọng điệu đối phương rất bất mãn.

“Sao mà chậm vậy mới tiếp điện thoại?”

Lăng Viễn rất muốn nói, tôi có thể tiếp điện thoại của anh là đã rất tốt rồi, thực tế nói ra khỏi miệng lại là, anh có chuyện gì?

“Tôi nghĩ lại rồi, tối hôm qua tôi quả thật có hơi nóng vội, tôi cho rằng cậu nói đúng, chúng ta hẳn nên bắt đầu từ hẹn hò tìm hiểu lẫn nhau.”

Tôi nói vậy hồi nào, lại tạo thành hiểu lầm lớn như vậy với anh? Lăng Viễn bất đắc dĩ đỡ trán.

“Đêm nay có rảnh không? Ra ngoài cùng tôi ăn bữa cơm đi.”

“Xin lỗi, không rảnh.”

“Đi đi, hôm nay là một ngày rất đặc biệt với tôi, hôm nay là...”

“Tôi mặc kệ hôm nay là ngày gì của anh, hôm nay đối với tôi cũng là một ngày thực đặc biệt, tôi đã có hẹn.” Lăng Viễn lạnh lùng ngắt lời đối phương.

“Với bạn trai?” Độ ấm trong thanh âm Lý Vân Đình hạ thấp xuống.

“Đúng vậy.” Lăng Viễn trảm đinh chặt sắt nói.

Bên kia điện thoại trầm mặc chốc lát, “Vậy được rồi, vài ngày nữa có rảnh không, lễ tình nhân chúng ta cùng đi xem phim có được không?”

Lăng Viễn cảm giác mình sắp bị da mặt dày như hợp kim titan của đối phương đánh bại, “Làm gì có hai tên đàn ông nào trong lễ tình nhân cùng đi coi phim?”

“Vì cái gì hai người đàn ông không thể cùng nhau coi phim trong lễ tình nhân?”

Lăng Viễn nghẹn lời, dù sao cậu từ trước đến nay chưa từng suy nghĩ tới vấn đề này, cậu và Tiêu Trấn cả phim cũng chưa xem, càng khỏi nói đến hẹn hò trong lễ tình nhân. Trong khái niệm của Lăng Viễn, quan hệ giữa cậu và Tiêu Trấn là không thể phơi bày, cậu chưa bao giờ nghĩ tới việc để cho đoạn luyến tình này trôi lên mặt nước.

“Nè nè, cậu còn đó không?” Từ di động truyền ra tiếng thúc giục không kiên nhẫn.

“Cứ cho là tôi muốn coi phim, cũng tuyệt không phải cùng anh,” Lăng Viễn một lần nữa cầm điện thoại quyết đoán cự tuyệt, “Còn nữa xin anh về sau đừng có gọi điện thoại tới, mỗi lần đổi số rất phiền.”

Nói xong liền cúp máy, lưu cho Lý Vân Đình một chuỗi tiếng tút tút máy bận.

Treo máy rồi Lăng Viễn mới phát hiện xe đã đến trạm, vội vàng xuống xe, trên đường đi đến nhà Tiêu Trần, câu hỏi kia của Lý Vân Đình vẫn quấn quanh trong đầu Lăng Viễn lái đi không được.

Án vang chuông cửa nhà Tiêu Trần, sau một lát cửa mở, từ bên trong một bàn tay vươn ra kéo Lăng Viễn vào nhà, lập tức hôn lên, Lăng Viễn mới đầu sửng sốt sau đó chủ động phối hợp, hai người rất nhanh đẩy đưa cùng nhau chẳng phân biệt được đó với đây, những suy tư vẫn vơ vẩn rồi sớm đã quăng lên chín tầng mây.

Hai người từ ngoài cửa hôn đến phòng khách, lại từ phòng khách hôn đến phòng ngủ, Lăng Viễn mắt sắc, liếc một cái liền thấy thứ không thuộc về căn phòng này, hơi hơi nhíu mi.

Tiêu Trần theo tầm mắt Lăng Viễn cũng liếc nhìn món đồ lót của con gái kia, khinh miệt cười nhạo một tiếng, “Không cần nữa, ném đi.”

Lăng Viễn chần chờ, miệng đối phương còn đang không an phận dạo chơi trên cổ cậu.

“Là của Tiểu Mỹ, anh và cô ta chia tay rồi.”

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Tiêu Trần dừng động tác thân mật, “Anh bất quá là lúc trên giường gọi cô ta một tiếng gái điếm, liền tổn thương trái tim pha lê của đại tiểu thư, con gái đúng là phiền phức,” Tiêu Trần nắm cầm Lăng Viễn, trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc, “Vẫn là con trai tốt, em nói có phải không?”

Giây tiếp theo, tươi cười trên môi Tiêu Trần đột nhiên tiêu thất, hẩn thu hồi tay, lui về phía sau một bước, “Giờ thì, cởi quần áo đi, đồ điếm.”

Lăng Viễn nhắm mắt lại, đầu ngón tay run rẩy hướng đến cúc áo trước ngực...

10. Chương 10: Vết Nứt

Kích tình qua đi, Lăng Viễn mệt mỏi nghiêng thân qua, hơi cuộn người lại. Rất nhiều lần ông sau khi phóng thích sẽ nhanh chóng lãnh đạm lại, nhưng thân thể Lăng Viễn lại dừng trong cơn hưng phấn do cao trào mang đến, thường thường cần một đoạn thời gian rất dài mới bình phục được khoái cảm từ vận động kịch liệt.

Tiêu Trần đối tấm thân này vô cùng quen thuộc lúc này thích giữ lấy Lăng Viễn từ sau lưng, dùng ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng nõn của cậu, cảm thụ thân thể mẫn cảm của đối phương dưới động chạm của đầu ngón tay mình run rẩy khó mà ức chế.

Lăng Viễn dần dần tỉnh táo lại, những ý niệm loạn thất bát tao trước đó lại quay về tàn sát, cậu cầm lấy tay Tiêu Trấn đang dừng trước ngực mình.

“Vài ngày nữa chúng ta đi coi phim có được không?”

Tiêu Trấn thực kinh ngạc, “Sao tự dưng em lại nghĩ tới chuyện này?”

“Chúng ta còn chưa cùng nhau đi xem phim lần nào.”

“Hồi lớp mười một không phải có đi coi một lần sao?”

“Đó là cả trường cùng đi.”

Tiêu Trấn trầm mặc không nói.

“Vậy ngày mười bốn được không?”

Tầm mắt Tiêu Trấn đang dừng ở nơi khác thu hồi, biểu tình ngờ vực rơi trên sườn mặt Lăng Viễn, “Lễ tình nhân?”

Lăng Viễn không phủ nhận.

“Hai người chúng ta đều là nam.”

“Không ai quy định hai nam không thể cùng nhau xem phim trong ngày tình nhân.”

Tiêu Trấn chống người dậy, xoay Lăng Viễn qua, từ trên nhìn xuống cậu.

“Em sao vậy, trước đây em đâu có thế này.”

Nhìn Lăng Viễn mặt không chút thay đổi trầm mặc, mi mắt buông rũ không nhìn mình, tầm mắt vẫn luôn truy đuổi theo mình giờ chẳng biết phiêu tới chỗ nào, Tiêu Trấn càng cảm thấy không vui.

“Có phải còn muốn anh cùng em hẹn hò dạo phố mua sắm không?” Ngữ khí Tiêu Trấn rõ ràng nghe ra châm chọc, “Em trở nên giống con gái từ hồi nào thế?”

“Nếu anh không muốn đi, em cũng có thể đi cùng người đàn ông khác.”

“Em dám.”

Ánh mắt Tiêu Trấn nhìn về phía Lăng Viễn lạnh tựa ba thước hàn băng, Lăng Viễn yên lặng nhìn thẳng hần một lát, nhắm mắt lại, “Em mệt.”

Lăng Viễn nhắm mắt lại nhưng không lập tức ngủ, cậu cảm giác được Tiêu Trấn lần nữa nằm xuống bên người mình, thậm chí có thể cảm giác được tầm mắt sắc bén của đối phương vẫn chưa từng rời khỏi mình. Bản thân Lăng Viễn cũng không rõ mình vì sao có dũng khí nói ra lời vừa rồi, chẳng lẽ Lý Vân Đình trong vô hình đã thực sự chi phối cảm xúc cậu?

Cậu lại vì cái gì nằm trên giường của người mình yêu, nghĩ tới một người đàn ông khác?

Lăng Viễn tìm mãi không ra đáp án rốt cục trong cơn mệt mỏi mãnh liệt đột kích trầm trầm ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau cậu mơ hồ nghe được tiếng di động vang, một lát sau lại dừng, mông mông lung lung cậu tưởng mình nằm mơ, nhưng một lát sau lại dứt quãng nghe được tiếng của Tiêu Trấn.

Cậu chậm rãi mở mắt ra, nhìn thoáng qua bên cạnh, Tiêu Trấn đã không còn ở đó.

Lăng Viễn khoác tấm chăn ra khỏi phòng, thấy Tiêu Trấn đang đứng trước cửa sổ lặng lẽ ngưng mắt nhìn di động của cậu trong tay. Cậu đi qua, cầm lại di động, quả nhiên trong hồ sơ lưu cuộc gọi đã nhận nhìn thấy cuộc gọi từ ‘Vân Đình’.

“Hắn là ai.” Tiêu Trấn không vui hỏi.

“Sao anh tiếp điện thoại của em.” Lăng Viễn không đáp mà hỏi.

Tiêu Trấn không nói nữa, Lăng Viễn cũng dứt khoát không mở miệng, hai người trầm mặc đối mặt đứng một hồi, Lăng Viễn xoay người vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc này Lý Vân Đình đang đứng trước cửa nhà Lăng Viễn, gõ thật lâu cũng không thấy ai ra mở, gọi điện thoại qua là một giọng đàn ông xa lạ nghe máy, trong thanh âm tràn ngập địch ý, có thể thấy được Lăng Viễn một đêm không về, trọn cả đêm đều cùng người này một chỗ.

Lăng Viễn là con mỗi Lý Vân Đình coi trọng, dù tình cảm của anh đối Lăng Viễn lúc này còn xa mới đạt tới trình độ tình yêu, nhưng anh vẫn thấy khó chịu với loại cảm giác con mỗi mà mình dán mắt vào lại bị người khác chiếm hữu.

Di động vang, gọi tới là Vu Vinh, ấn nút nhận, giọng nói ồn ào của đối phương liền truyền tới.

“Lão đại, hiếm khi được nghỉ, sao không thấy anh login a, lại đi tìm tiểu ca trong quán bar kia á?”

“Có việc?” Lý Vân Đình đi về hướng thang máy.

“Không có việc gì thì không thể tìm anh sao, anh không đến, tiểu tình nhân nhi của anh trong game thấy tịch mịch thì làm sao?”

“Cậu nói Thanh Kỳ? Cậu ấy online?”

“Từ hôm qua logout cùng lúc với anh tới giờ không lên lại.” Vu Vinh không hổ xuất thân nhân viên điều tra, ngay chi tiết nhỏ ấy cũng không bỏ qua.

“Anh thật không biết cậu đem những thứ học được trong trường quân đội dùng vào bát quái lại đạt tới mức chuyên nghiệp vậy đó.” Lý Vân Đình mỉa mai.

“Anh đây là đang khen em sao lão đại?”

“Cậu thấy sao?”

“Này, em coi như đang nghe khen!”

Lúc Tát Cổ Tư login, Thanh Kỳ không có trên mạng, Lăng Tiêu ngược lại online, hai người gặp gỡ tại bến tàu Thiên Đường, hồi tưởng lại một màn tại quán rượu tối qua, Lăng Tiêu hơi mang địch ý trừng mắt nhìn đối phương một cái, đối lấy đối phương nhướng nhướng mày như đang khiêu khích.

[Phụ cận] Tát Cổ Tư: Lăng hạm trưởng, cậu cùng Kỳ Kỳ nhà tôi là quan hệ gì nha?

Lý Vân Đình cố ý gọi thật ái muội.

Tiêu Trần cười lạnh, tôi còn chưa có hỏi anh, anh ngược lại hỏi tôi trước à.

[Phụ cận] Lăng Tiêu: Vấn đề này hình như nên là tôi tới hỏi anh đi.

[Phụ cận] Lăng Tiêu: Tôi cảnh cáo anh, loại người mang đầy tiếng xấu như anh, tốt nhất cách cậu ấy xa một chút, miễn cho bị mọi người hiểu lầm, bôi nhọ trong sạch của cậu ấy.

[Phụ cận] Tát Cổ Tư: Thật là chính nghĩa lắm nhien nha, nếu tôi nói với cậu, Kỳ Kỳ đã thông đồng với tôi từ lâu thì sao?

[Phụ cận] Robinson: Đừng nói hư nói vượn, Kỳ Kỳ làm sao có quan hệ với người như ông được.

Tát Cổ Tư và Lăng Tiêu vẫn luôn nói chuyện trên kênh công cộng, bên tàu Thiên Đường người đến người đi tất cả đều xem được, Robinson trùng hợp đi ngang, nghe được câu cuối cùng của Tát Cổ Tư, nhin không được xen mồm.

Tát Cổ Tư thấy đồng bọn cùng hùn vốn đến, liền ngừng lời, cười mà không nói.

[Hải vực] Hồ ly nhỏ: Đầu sỏ hải tặc cùng thượng tướng hải quân lại đánh nhau nữa rồi, làm sao đây, tui đột nhiên cảm thấy thiệt manh / che mặt.

[Hải vực] Mực nang nhỏ: Tương ái tương sát sao? Tây bì* này có hơi quý dị.

**Tây bì: Đọc là xīpí à CP à couple. Đúng nghĩa thì Tây bì là một làn điệu trong ca kịch dân gian TQ, đậm với đàn nhị.*

[Hải vực] Đại hà mã ngoan ngoan: Công thụ không quá rõ ràng...

[Hải vực] Lộ Lộ: Không phải đâu a, cường cường rất đáng yêu ~

[Hải vực] Thủy Yêu: No! Tổ không thể chấp nhận!!

[Hải vực] Cecelia: Yêu Yêu cậu nghĩ đi, hai người bọn họ giáo cơ, vậy Kỳ Kỳ có thể xứng với lão đại rồi.

[Hải vực] Thủy Yêu: Ngao! Một khi tiếp nhận loại thiết định này, ngược lại thấy thật rung động!

[Hải vực] Sinbad: Phụt –

[Hải vực] Robinson: Mấy đứa Tơ Lụa mau về nhà đi, đừng có trên hải vực dọa người khác.

[Hải vực] Robinson: Thuận tiện nói luôn tui đã hẹn Kỳ Kỳ chiều nay tới phòng ngủ tui này chơi rồi (ˆoˆ)/~

[Hải vực] Mực nang nhỏ: Mạch phu* tự trọng!

**Mạch phu: Nghĩa đen là cám (làm từ lúa) mạch, tuy nhiên theo ngôn ngữ mạng TQ hay dùng thì từ này đọc tương tự Mại hủ à Bán hủ*

[Hải vực] Sinbad: Rõ ràng là tớ hẹn cậu ấy bàn chuyện đứng đắn...

[Hải vực] Robinson: Bàn xong chuyện đứng đắn là có thể chơi mấy thứ không đứng đắn rồi (˘o˘)/~

[Hải vực] Thủy Yêu: Lão đại... Dọa người nhất hình như là cậu đi...

[Hải vực] Đại hà mã ngoan ngoãn: Thực xin lỗi, lão đại nhà chúng tôi khiến mọi người hậm hực rồi.

[Hải vực] Cecelia: Lão đại, mau xuống khỏi hải vực đi, không thì tui đây đều hận không thể che danh hiệu đội thuyền nè.

[Đội thuyền] Robinson: Đám tiểu nha đầu các cô, ở bên ngoài thì phải tán tụng tui biết không? Một chút tự giác cũng không có!

[Đội thuyền] Cecelia: Minh ông 2 (2: *nhị, ý chỉ ngu ngốc*) là đủ rồi, dựa vào cái gì lôi kéo chúng tôi cùng ông 2 chứ?

[Đội thuyền] Robinson: Rõ ràng là cô khơi mào, tui bắt quá là phối hợp với cô thôi.

[Đội thuyền] Thủy Yêu: Lão đại, không trả lời mới thật là có JQ, cậu xem Lăng Tiêu đại đại nhà người ta, cũng không tỏ thái độ, ngồi ổn trên cái ghế nam chính số một trong vụ scandal với Kỳ Kỳ, cái loại mạch phu ác ý như cậu í hử, là không có tiền đồ nhất.

[Đội thuyền] Sinbad: Sao tôi lại là bạn học với mấy người vậy chứ, tôi có loại xúc động hận không thể che giấu danh hiệu đội thuyền...

[Đội thuyền] Robinson: Cậu cũng có thể đi học cái Đập bông*, sau đó chuyển tới trường của Kỳ Kỳ làm bạn học cậu ấy.

**QT là Đạn miên hoa, Miên hoa: Là cây bông vải. Đây cũng là tên một bài nhạc Hoa cổ. Link: <https://www.youtube.com/watch?v=4NV78c-iix0>*

[Đội thuyền] Đại hà mã ngoan ngoãn: Lại nói, Sinbad cậu hẹn Kỳ Kỳ bàn chuyện gì nha?

[Đội thuyền] Sinbad: Kỳ thật là cậu ấy nói có chuyện quan trọng phải nói với chúng ta, tớ cũng không biết là chuyện gì.

[Đội thuyền] Cecelia: Cậu vậy xem!

[Đội thuyền] Thủy Yêu: Cầu vầy xem +1

[Đội thuyền] Đại hà mã ngoan ngoan: Yếu ớt nói +2

[Đội thuyền] Robinson: Thật có lỗi, phòng ngủ nam sinh, nữ sinh miễn vào!

[Đội thuyền] Cecelia: Khi ~~~

Mấy người tán dóc trên kênh đội thuyền, thành linh trên kênh hải vực toát ra một câu.

[Hải vực] Vô công bắt thụ lộc: Cái tình huống gì đây... Tui bắt quá đi rót ly nước mà thôi, liền có tiền triển đầy tính hài kịch như này.

[Hải vực] Vô công bắt thụ lộc: Là một người kiên định theo Tát Kỳ đảng, tui cường liệt kháng nghị mấy người hủy tây bì của tui.

[Hải vực] Yul: Lại còn Tát Kỳ đảng, sao cô không tát kỳ mã* đi?

**Tát kỳ mã: Sachima, đây là tên gọi một loại bánh của TQ, quen thuộc lắm đó, là bánh cốt hộp quét đường + gừng... bên mình, search hình sachima là ra ngay nha.*

[Hải vực] Vô công bắt thụ lộc: Yul phó, thực xin lỗi, tuy cậu một mảnh si tâm, nhưng tớ thật lòng thấy cậu cùng lão đại không thích hợp.

[Hải vực] Yul: Hứ... Lăn!

[Hải vực] Không phải Hải thần là hải sâm: Hết người Tơ Lụa tới Nightmare sao?

[Hải vực] Otaku: Mời đại diện Hải quân Thiên Đường phát biểu.

[Hải vực] Mực ống nhỏ*: Càng ngày càng náo nhiệt, dọn ghế ra xem vui.

**Bạn này khác bạn Mực nang nhỏ nha.*

[Hải vực] Chúc nghiệp bán hàng rong: Có bán cô ca bóng rang mực ống nướng ghế đầu gây phát sáng áo mưa dùng một lần ai mua được tặng một tờ tạp chí đồng nhân hải vực Kim Cương ~

[Hải vực] Mực ống nhỏ: Ê, lâu trên đờng nướng tui kiếm tiền chó!

[Hải vực] Naga nữ vương: Tắt Kỳ đảng? Là một người theo Lăng Kỳ đảng biết rõ chân tướng, tôi tỏ vẻ mấy người đều là dị đoan.

[Hải vực] Jack: Nữ vương em tới rồi ~~~

[Hải vực] Jack: Nữ vương ủng hộ ai tôi ủng hộ người đó!!

[Hải vực] Jack: Bất quá tôi nhất định phải tỏ thái độ bản thân tôi kỳ thật là Kiệt Na đảng! (*Kiệt trong Kiệt Khắc tức là Jack, Na trong Naga ấy*)

[Hải vực] Naga nữ vương: Please lăn!!

[Hải vực] Naga nữ vương: Ai kia mau tới lĩnh thanh niên 2B nhà cậu đi.

[Hải vực] Slovakia: Thuyền trưởng, lúc khai thuyền xin hãy chuyên tâm.

[Hải vực] Jack: Ô ô ô.....

[Hải vực] Vô công bắt thụ lộc: Chân tướng? Chân tướng chính là lão đại nhà tôi ở sau lưng thâm lặng trả giá vì Kỳ Kỳ, ngay cả tôi nhìn thấy cũng phải cảm động đến rơi lệ.

[Hải vực] Naga nữ vương: Hừ, cô nếu nhìn thấy Kỳ Kỳ ở sau lưng thâm lặng trả giá vì tên khốn nạn Lăng Tiêu đó, sợ là nước mắt có thể làm ngập lụt Thiên Đường.

Lúc Lăng Viễn tới phòng ngủ Robinson hai cô nàng còn đang ồn ào, Robinson đầy mặt cầu huyết chỉ vào ghi chép trò chuyện cho Lăng Viễn xem, Lăng Viễn đứng tại chỗ trầm mặc một hồi, mới do dự mở miệng.

“Kỳ thật lần này tôi đến chính là muốn nói với các anh chuyện này.”

“Hôm đó tại hội đấu giá người cho tôi vay tiền hùn vốn mua tiệm vải chính là Tắt Cổ Tư.”

11. Chương 11: Bà Quả Gia

Robinson và Sinbad hai người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Lăng Viễn, làm sao cũng không nghĩ tới được đại cổ đông ẩn tàng lâu như vậy cư nhiên là vua hải tặc tiếng tăm lừng lẫy của hải vực Kim Cương, tuy trước đó Sinbad đã từng hoài nghi khoản tiền đó có mờ ám, nhưng chưa bao giờ nghĩ theo chiều hướng này.

“Cho nên, chúng ta bây giờ vẫn góp vốn cùng tặc? Không biết này có tính là rửa tiền đen không a,” Robinson lẩm bẩm, “Mớ tiền khốn nạn đó chắc có rất nhiều là cướp từ chỗ chúng ta đi.”

Lăng Viễn tìm cái ghế ngồi xuống, hít sâu một hơi, đem chuyện đang chờ mứa thì bị Tát Cổ Tư đánh cướp, năm trăm vàng hòa giải, cùng với chuyện sau đó từ đầu chí cuối nói một lần, chỉ giấu đi phần về Hải thanh thạch.

“Cậu vừa nói thế tôi ngược lại nghĩ tới,” Sinbad tỏ vẻ đang cố gắng nhớ lại, “Từ sau đại hội đấu giá, quả thật cả một đoạn thời gian dài không bị Ác mộng cướp lần nào.”

“Tuy nói vậy không sai, nhưng tớ thủy chung có loại cảm giác thông đồng làm bậy a.” Robinson nói tiếp.

“Anh xem, đây chỉ là trò chơi, không cần phải tính toán rõ ràng như vậy.” Lăng Viễn bình tĩnh phân tích, “Làm hải tặc cũng không nhất thiết là người xấu đúng không, nói không chừng Tát Cổ Tư trong hiện thực còn là cảnh sát đó.”

Lời này nói xong, trong đầu Lăng Viễn lập tức hiện ra hình tượng vị cảnh sát nào đó, nghĩ thầm, cảnh sát có người còn không bằng hải tặc đâu.

“Tát Cổ Tư người này tuy làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng chuyện cướp bóc vốn chính là một trong những thiết lập của trò chơi, đơn thuần từ góc độ chơi game mà nhìn nhận, anh ta chơi rất thành công không phải sao?”

Hai người kia đều không thể phủ nhận, là một danh hải tặc, Tát Cổ Tư làm thật sự không thể xuất sắc hơn nữa.

“Anh ta thao tác tốt, cũng rất có tài lãnh đạo, càng hiểm thấy chính là dám làm dám chịu, nói được làm được. Lúc trước mọi người không hợp, chỉ là bởi vì thân ở lập trường bất đồng, thử nghĩ xem, nếu là bạn chiến đấu, còn ai có thể đáng tin cậy hơn anh ta?”

Lăng Viễn cũng không phải vì thuyết phục hai người bạn họ mà cố ý khuếch đại ưu điểm của Tát Cổ Tư, cậu nói đều là lời thật lòng, từ một khắc khi Tát Cổ Tư theo đúng ước định đem Hải thanh thạch giao cho cậu đó, Lăng Viễn liền một lòng nhận định đối phương là một người tốt.

Hai người không lên tiếng, nhưng kỳ thật đáy lòng đều tán thành lời Lăng Viễn.

“Bất quá dù sao tiệm vải là của mọi người, tôi tôn trọng ý kiến các anh, nếu các anh vẫn cường liệt phản đối, thì dù khoản tiền này mượn từ anh ta, nhưng về sau buôn bán có lời rồi trả lại anh ta là xong, tôi nghĩ anh ta sẽ không quá để ý đâu.”

Sinbad liếc mắt nhìn Robinson một cái, phát biểu quan điểm trước: “Tôi không có gì ý kiến, lại nói anh ta cũng có giá trị lợi dụng, có tiền mọi người cùng nhau kiếm.”

“Đừng có nói dung tục như vậy,” Robinson khinh bỉ Sinbad quá thẳng thừng, thò tay vỗ vỗ bả vai Lăng Viễn, “Phải nói thêm một người bạn thì thêm một con đường làm ăn, đúng không!”

Lăng Viễn thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, thở dài một hơi, để lộ một nụ cười nhàn nhạt.

“Bất quá hợp tác thì hợp tác, trước đó phải ước pháp tam chương,” Sinbad đẩy kính, “Một là về sau Nightmare không thể cướp thương thuyền của chúng ta nữa.”

“Chuyện này tất nhiên, tôi sẽ nói lại với anh ta.”

“Thứ hai tôi hy vọng vật tư đối phương cướp được ưu tiên xử lý cho chúng ta.”

“Chuyện này khỏi phải nói, chiến lợi phẩm của Ác mộng vẫn do tôi xử lý thay.”

Hai người nghe vậy hơi có chút kinh ngạc, Robinson không rõ nghĩa nhướng nhướng mi, không nghĩ tới quan hệ giữa hai người đã tốt đến mức này.

“Thứ ba là chuyện này chỉ mấy người chúng ta biết, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, hiện tại Caribbean là bạn làm ăn lớn nhất của chúng ta, mà quan hệ giữa Caribbean và Nightmare mọi người đều rõ ràng, lỡ như sự tình lộ ra, rất khó nhìn mặt nhau.”

“Nhất trí.”

Robinson vỗ vỗ tay, “Nhiệt liệt chúc mừng đại hội cổ đông lần đầu tiên của Nhà tranh Tơ lụa viên mãn bế mạc, ba bên tại đại hội nhất trí đạt thành nhận thức chung, đặt nền tảng cho sự phát triển tốt đẹp quan hệ xã hội ngày sau.”

“Chỉ có hai bên tham dự có được không?” Lăng Viễn thực bất đắc dĩ.

“Chẳng lẽ cậu không thể đại diện toàn quyền cho bên thứ ba sao?” Robinson chế nhạo.

Lăng Viễn lắc đầu, không thảo luận vấn đề này nữa, tiếp tục mục đích tiếp theo cậu đi chuyến này, cậu muốn Sinbad đi tìm Saga, lấy việc cung cấp dịch vụ vận chuyển làm điều kiện tiên quyết, ký đơn đặt hàng vải bố cho xưởng đóng tàu trên mấy đảo nhỏ xung quanh.

Vì không xác định Saga đối với mình là địch hay bạn, Lăng Viễn tạm thời còn chưa muốn chủ động chạm mặt đối phương.

Thật ngoài dự liệu, Saga rất sẵn khoái đáp ứng điều kiện Sinbad đưa ra, ký đơn hàng lớn nhất từ sau khi bọn họ mua được Nhà tranh Tơ lụa, còn chủ động giảm giá cung ứng thuốc nhuộm cho họ.

Cách làm này của Saga ngược lại khiến Lăng Viễn cảm thấy bất an.

“Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo (*Chẳng có việc gì tự dưng ân cần, không phải tặc chính là trộm*).” Sinbad thấp giọng nói với màn hình, quay đầu thấy Lăng Viễn nhìn mình, lại bổ sung, “Tuy hình dung như vậy không thích hợp lắm, bất quá về mặt ý tứ, cậu nhất định hiểu.”

Lăng Viễn xoa xoa huyết thái dương, trong lòng đối lời Sinbad không thể tán đồng hơn nữa.

Buổi tối Lăng Viễn cùng người bên Tư Lạ ăn xong cơm tối mới về nhà, Lý Vân Đình kể từ cú điện thoại hồi sáng vẫn không gọi lại, điều này khiến Lăng Viễn nhẹ thở phào. Sau khi Lăng Viễn login, Lăng Lộ là người đầu tiên liên hệ cậu.

“Mau tới tiệm, có thứ tốt cho em.”

Khi Lăng Viễn đi vào Thanh Kỳ bán rượu Lăng Lộ đang nhàm chán ngồi tại bàn chơi bài nhỏ của cậu bài bạc, Lăng Lộ đối bài Texas hứng thú không lớn, thuần túy là giết thời gian trong lúc đợi người, thấy Lăng Viễn đến, lập tức quăng bài không theo.

“Chơi với ai thế?” Lăng Viễn vừa hỏi vừa đi qua coi thông tin liên kết mạng.

“Một thanh niên 2B mà thôi.”

Quả nhiên Lăng Viễn phát hiện Jack trong vài người cùng bàn, ánh mắt đảo qua, cư nhiên thấy có cả Tát Cổ Tư.

Người đứng ngoài quan sát ván bài đều được ghi trong phần thông tin của bàn đánh bạc, Lăng Viễn vừa lộ mặt, Tát Cổ Tư quan sát tinh tế lập tức chú ý tới.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Đến rồi à.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Ừm.

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Thật muộn.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Có việc?

[Trò chuyện riêng] Tát Cổ Tư: Có thứ cho cậu.

Lăng Viễn bị Tát Cổ Tư đánh thức.

“Đồ tốt chị nói cho em, thứ gì đâu?”

Lăng Lộ lật tìm trong túi trữ nửa ngày, lấy ra một thứ như cuộn da dê đưa qua.

“Ồ, em nợ chị hai lần đó nha.”

Lăng Viễn mở ra vừa nhìn, cư nhiên là một tấm hải đồ, cậu dùng ánh mắt mang ý hỏi nhìn Lăng Lộ.

“Kiệt 13 hôm nay chủ động chạy đến chỗ chị hiến vật quý, không lấy thì phí, em không phải có bạn rất thích sao, cho em.”

“Nhưng em không rõ tấm này anh ta có chưa.”

“Yên tâm, đây là hải đồ Môn Liệt đảo mới ra, trước đây chưa có ai đánh ra, ít nhất tại hải vực chúng ta trước mắt vẫn là cái duy nhất.”

Lăng Viễn thật vui vẻ, “Em thay anh ta cảm ơn chị.”

“Không cần, hiếm thấy có người khiến thằng em thiên nhiên ngốc của chị dễ tâm như vậy, chị rất hiếu kỳ người đó là ai, Tiêu Trần hình như không có sở thích này đi.”

“Ừm, không phải anh ấy, là...”

Lăng Viễn lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tào Tháo đến.

[Cửa tiệm] Thanh Kỳ: Sao anh lại tới đây?

[Cửa tiệm] Tát Cổ Tư: Mật cậu không thấy trả lời, đoán cậu tám phần là ở đây.

Tát Cổ Tư phiêu mắt sang người thứ ba trong tiệm.

[Cửa tiệm] Tát Cổ Tư: Thì ra là đang hẹn hò, tôi quấy rầy hai người sao?

Lăng Lộ hiển nhiên đối với sự xuất hiện của đối phương ngoài ý muốn hơn Lăng Viễn nhiều.

[Cửa tiệm] Naga nữ vương: Tôi hôm nay trên hải vực ồn ào với người ta nửa ngày, còn chém đinh chặt sắt nói Tát Kỳ gì đó đều là YY, quấy cả buổi hóa ra hai người thật cùng một chỗ?

[Cửa tiệm] Thanh Kỳ: Anh ta là bạn em.

[Cửa tiệm] Naga nữ vương: Thì ra em muốn cái đó là cho hắn? Sớm biết thế chị mới không thêm quan tâm em.

[Cửa tiệm] Thanh Kỳ: Chị nghĩ nhiều rồi.

[Cửa tiệm] Naga nữ vương: Mà thôi bỏ đi, chị lười quản em.

Lăng Lộ xoay người trừng mắt nhìn Tát Cổ Tư đang khoanh tay dựa tường xem vui một cái.

[Cửa tiệm] Naga nữ vương: Cảnh cáo ông anh đừng có suy tính gì, Kỳ Kỳ là người đã có gia thất.

[Cửa tiệm] Tát Cổ Tư: Có gia thất? Với ai, cô sao?

[Cửa tiệm] Naga nữ vương: Với tôi cũng vẫn tốt hơn với ông, đi à.

Lăng Lộ nói xong liền rời đi như một trận gió.

[Cửa tiệm] Thanh Kỳ: Nữ vương đại nhân đi thông thả.....

Trong tiệm chỉ còn lại có Lăng Viễn và Tát Cổ Tư hai người.

“Lần sau trước khi đến nhớ báo.”

“Tôi có báo, cậu không trả lời.”

Lăng Viễn vừa rồi tâm tư đều đặt trên tấm hải đồ, giờ kéo kéo phần ghi chép trò chuyện lên, quả thật là cậu đã bỏ qua tin của Tát Cổ Tư.

“Xin lỗi là tôi sơ sót.”

“Hình như cậu rất để ý chuyện người khác biết tôi và cậu quen biết.”

Lăng Viễn nghếch đầu nghĩ nghĩ, “Hình như cũng không phải đặc biệt để ý.”

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Lăng Viễn thoải mái hơn, trong hiện thực cậu còn không để ý ánh mắt của người

khác, hướng chi là trong trò chơi.

Đây cũng là điểm mà Lý Vân Đình tán thưởng ở Thanh Kỳ, mới đầu anh chẳng qua rảnh rỗi nhàm chán muốn đùa giỡn thiếu niên có vẻ ngoài lạnh lùng này một chút, nghiền ngẫm biểu tình bất đắc dĩ thậm chí có chút tức giận của đối phương khi bị mình khiêu khích, bất quá dần dần anh phát hiện rất nhiều phẩm chất riêng rất ưu tú từ đối phương, ví dụ như trong sáng chân thật và ngay thẳng.

Cậu ấy không giống những người bị mình cướp khác hễ một ngụm cần trúng là đôi bên từ đó về sau thành cừ địch không đội trời chung, cũng không vì thân phận vua hải tặc mà đùa cợt nịnh nọt mình. Cậu ấy sẽ thoải mái nhận ân huệ của mình, cũng sẽ nghĩ mọi cách báo đáp.

Cậu ấy sẽ ngay trước mắt công chúng tiện tay kéo mình, cũng không cảm thấy làm bạn cùng mình là chuyện gì đáng mất mặt hay kiêu ngạo, cậu ấy không biết cách che giấu, lại càng không giả nhân giả nghĩa, sau khi Lý Vân Đình thật lòng có hảo cảm với thiếu niên này xong, ngôn từ ngược lại càng thêm trang trọng.

“Nga đúng rồi, cái này cho anh.” Lăng Viễn đem hải đồ mới có được từ Lăng Lộ giao dịch cho Tát Cổ Tư.

“Môn Liệt đảo?” Tát Cổ Tư hơi kinh ngạc nhíu mày.

“Hy vọng anh còn chưa có.”

“Thứ này mới ra một ngày, theo tôi được biết chỉ có Caribbean đánh được một tấm.”

Lăng Viễn cười cười, không nói.

“Cậu ngược lại rất thích lấy bên nhà đông bổ sung nhà tây nhỉ.” Tát Cổ Tư một câu hai nghĩa nói.

Lăng Viễn có điểm ngượng ngùng, “Anh thấy rồi?”

“Nếu không muốn để tôi thấy, cũng đừng làm đến cao giọng vậy. Chiếc thuyền đó quá mức bắt mắt, muốn không chú ý đến cũng khó.”

Lăng Viễn đột nhiên có hơi xấu hổ, không biết nên nói tiếp thế nào, loại chuyện như đem thứ có được từ chỗ A dùng chế tạo thuyền cho B là đối thủ một mất một còn của A này, thật sự khó mà giải thích thông được.

Tát Cổ Tư nhìn ra cậu không được tự nhiên, “Cậu không cần áy náy, khối đá đó là của cậu, cậu thích xử trí thế nào là chuyện của cậu, không cần cảm thấy có lỗi với tôi.”

Lăng Viễn thấy đối phương trái lại trấn an mình, nội tâm như có dòng nước ấm.

“Cần tiền sao? Vừa rồi thấy anh thua rất nhiều.”

“Ha ha, bộ dáng mặt mặt như vậy bị cậu thấy rồi, thôi được, lấy một chút đi.”

Tát Cổ Tư nhận tiền xong lại nghĩ tới một chuyện, “Lần trước trong phó bản tôi đánh ra được tiêu bản Bắc Hải uyên ngư, cậu thu rồi phải không?”

“Ừm, cái đó rất hiếm nên tôi giữ lại không bán, thế nào?”

“Yul mới làm cái thuyền, chuẩn bị cho cậu ta chút đồ bày biện bên trong.”

“Thuyền màu gì?”

“Hình như là màu đỏ sẫm?”

Lăng Viễn quen tay hay việc mở ra một ngăn tủ, lấy ra hai tiêu bản hình cá thật to, tại trong một ngăn khác lấy một rương châu báu phủ vải màu vàng, cuối cùng lại xách ra hai chậu san hô.

“Tôi nhớ chỉ đánh ra có một con.”

“Tiêu bản cá này là một đôi, một là Uyên ngư, một là Ương ngư, lúc hai con đặt cùng nhau sẽ có hiệu ứng đặc biệt.”

Lăng Viễn đem hai tiêu bản miệng đối miệng treo trên tường, quả nhiên một lát sau giữa hai con cá chậm rãi dâng lên một cái bong bóng nước hình quả tim, bay tới giữa không trung lại tách một tiếng vỡ tan, bắn ra vô số giọt nước li ti.

“Có ý tứ.”

“Mấy hôm trước có người bán ương ngư tại sàn giao dịch, tôi thấy anh đã đánh được một con liền tự chủ trương mua, vừa lúc hợp thành một đôi.” Lăng Viễn lại chỉ chỉ cái hộp và chậu hoa trên tay, “Hai loại này phối với màu đỏ sẫm đều rất hợp.”

Cậu mở tấm phủ rương, chỉ thấy dưới cùng là hơn mười cái đầu lâu nhỏ, rương tọa lạc trên một đồng xương khô, thân rương tạo bằng vàng ròng, nắp nửa mở, bên trong lộ ra vô số vàng bạc châu báu, xung quanh rương cũng phân tán rất nhiều tiền vàng.

Tát Cổ Tư huýt sáo một cái, “Đủ khí phái.”

Lăng Viễn tại chỗ bất động cả một hồi, lại chạy vào kho, một lát sau, ôm một chú cừu bảo bảo ra.

“Cậu đây là tính nuôi dê trong khoang thuyền cậu ta sao?”

“Cừu bình thường mặt đều màu da, con này là cừu bảo bảo biến dị, lông trắng mặt đen, rất ít gặp, rất nhiều cô gái đều thích.”

“...Nếu tôi nhớ không lầm, Yul là một thằng đờn ông thực thụ.”

Lăng Viễn nói, “Anh xem hải vực.”

Vì thế Tát Cổ Tư mở kênh hải vực ra.

[Hải vực] Lộ Lộ: Vô công bắt thụ lộc tỷ tỷ sinh nhật vui vẻ ~~~

[Hải vực] Vô công bắt thụ lộc: Cảm ơn Lộ Lộ muối tử, đến ‘mua’ một cái ~

“Tôi nhớ MM này thuộc đội thuyền của anh.”

Lý Vân Đình đương nhiên biết hôm nay là sinh nhật Tiểu Điền, sinh nhật cô em này chỉ sau mình một ngày, mấy năm qua đều bị đồng sự gộp chung chúc mừng, cuối tuần trước một đám người vừa ăn vừa uống vừa ca, Tiểu Điền tặng anh một mô hình, anh một đại nam nhân tự nhiên là lười đi chọn quà, trực tiếp thanh toán hóa đơn coi như làm quà.

“Cậu cũng thật đủ chu đáo, đối ai cũng vậy sao?”

Lăng Viễn nghĩ nghĩ, “Nếu anh muốn nghe tôi nói tôi chỉ đối với mình anh như vậy, tôi không ngại cùng anh diễn trò thỏa mãn lòng tự kỷ của anh.”

“Kỳ Kỳ, cậu càng ngày càng có tự giác làm bà quản gia cho tôi.” Tát Cổ Tư vừa mới thu liễm được một lúc, nhin không được lại bộc lộ bản tính lưu manh.

“Tôi không ngại làm quản gia, nhưng chữ ‘bà’ thì miễn đi.” Lăng Viễn thưởng cho đối phương cái liếc trắng mắt, “Tôi quên mất nói chuyện đứng đắn với anh luôn đây này.”

“Hai ta trước giờ cũng chưa từng nói chuyện gì không đứng đắn mà.”

“Tôi hôm nay đã thẳng thắn thân phận của anh với người bên Tơ lụa, tôi cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì mà không thể gặp người.”

Tát Cổ Tư mỉm cười, vừa thấy bất ngờ lại vừa thấy không ngoài ý muốn chút nào.

“Sau đó họ cũng tiếp nhận, điều kiện đưa ra chính là về sau anh không thể cướp thuyền hàng của họ nữa.”

“Cướp của người mình rồi lại bán cho người mình sao? Tôi không có nhàm chán vậy.”

Lăng Viễn gật gật đầu, thật cao hứng đối phương dùng loại từ ‘người mình’, “Còn nữa tuy chúng ta không ngại người khác nhìn thế nào, nhưng dù sao quan hệ cùng Caribbean vẫn có điểm phức tạp, cho nên chuyện này tạm thời đừng công khai ra ngoài.”

“Không thành vấn đề, cậu nói sao thì làm vậy.”

“Vậy không còn chuyện gì nữa.”

“Yêu cầu các cậu đưa ra tôi đều tiếp nhận, có phải tôi cũng có thể đưa ra yêu cầu không?”

Lăng Viễn sững sốt, “Anh có yêu cầu gì?”

Tát Cổ Tư hướng Lăng Viễn xin giao dịch, “Đến, mang cái này lên.”

“Đây là cái gì?” Lăng Viễn nhìn thứ Tát Cổ Tư cho mình, cảm thấy có chút ghê tởm.

“Ngoan, mang lên nhìn coi.”

Lăng Viễn động động con chuột, gia hỏa ghê tởm trong tay tiêu thất, một lát sau, chỉ cảm thấy trên cổ một mảnh mịn màng, nghiêng đầu nhìn lại, một con bạch tuộc băng lãnh dính dấp màu tím xuất hiện tại đầu vai mình, một trong số những xúc tu của nó vừa vờn duỗi qua quần lấy cổ cậu.

“...Cái thứ buồn nôn gì đây?”

“Xúc tu hệ, rất hợp cậu.” Tát Cổ Tư híp mắt cười hì hì nói.

Lăng Viễn nhú nhú mày, “Tôi nhất thiết phải mang con này?”

“Ừm, không được tôi cho phép thì không cho tháo xuống, đây chính là điều kiện của tôi.”

“Vì sao?”

“Tuyên cáo quyền sở hữu.”

“.....”

Lăng Viễn rốt cuộc cũng không nghĩ ra Tát Cổ Tư có ý gì, mấy ngày kế tiếp, mỗi một người nhìn thấy Lăng Viễn đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu, nhìn đến mức cậu nổi cả da gà da vịt.

“Trên mặt tôi có cái gì sao?” Lăng Viễn rốt cuộc không thể nhịn được nữa nói với Robinson và Sinbad đang nhìn chăm chăm vào cậu.

“Không có, ha ha, con bạch tuộc này rất hợp với cậu.” Robinson vội vàng dời tầm mắt đi.

Sinbad nói: “Thanh Kỳ, tôi rất thưởng thức sự thẳng thắn của cậu.”

Lăng Viễn ngốc ra, đổi chủ đề cái xoắn vậy là sao đây?

Tiêu Trần cũng thấy, sắc mặt hắc rất khó coi.

“Tiểu Viễn, em còn vì chuyện xem phim mà cáu với anh? Nếu em là cố ý chọc giận anh, vậy chúc mừng em thành công rồi.”

Nói xong xoay người liền đi, không cho Lăng Viễn cơ hội hỏi thêm gì.

Cuối cùng vẫn là Lăng Lộ cho cậu đáp án.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Mợ nó em còn nói không cùng 19 trợn chung một chỗ? Con bạch tuộc này là phần thưởng cho người xuất sắc tại đại hội đấu kiếm toàn game, cả server chỉ có một con như vậy, hệ thống phát thông báo, tất cả mọi người đều biết đây là của Tát Cổ Tư!

12. Chương 12: Come Out

Mấy ngày nay của Lăng Viễn trôi qua thật sự không tốt, Lý Vân Đình gần như ngày nào cũng phải gọi điện thoại đến quấy rối cậu, cậu không tiếp đối phương liền gọi liên tục, còn ám chỉ rất rõ ràng cho dù cậu đổi số anh ta cũng sẽ điều tra ra, khiến Lăng Viễn quảng ý niệm này khỏi đầu trước khi quá muộn.

Lăng Viễn có một lần chịu không nổi trực tiếp tắt máy, đối phương tối đó tìm tới cửa, kết quả Lăng Viễn cả máy cũng hết dám khóa.

Nếu bị người khác làm phiền như vậy thì còn có thể báo cảnh sát, nhưng nếu người gây rối chính là cảnh sát thì sao?

Mà mục đích của Lý Vân Đình chỉ có một, muốn hẹn cậu vào ngày lễ tình nhân cùng nhau xem phim.

“Tôi đã nói rất nhiều lần là tôi sẽ không đi xem phim với anh.”

“Không xem phim cũng có thể làm chuyện khác, ví dụ như ăn cơm hát K chơi điện tử? Hay là cậu thích mấy hạng mục hẹn hò truyền thống khác?”

“Lúc anh nghe người ta nói có thể nghe trọng điểm được không? Tôi là nói tôi sẽ không hẹn hò với anh, mặc kệ là làm gì!” Lăng Viễn có cảm giác tính cách tốt đẹp của mình trước mặt người này luôn có thể bị bào mòn hầu như sạch bách.

“Cậu không đáp ứng tôi, là vì cậu có hẹn?”

Lăng Viễn trầm mặc.

“Không nói lời nào chính là không có chữ gì? Làm sao mà bạn trai cậu ngay cả ngày lễ tình nhân cũng không trải qua cùng cậu thế?” Lý Vân Đình sắc bén tóm được điểm phát lực, tận dụng triệt để công phá tâm lý đối phương.

“Ai nha, này cũng thật quá đáng mà, là do hần bạn quá, hay là ...?”

“Chắc không phải hẹn người khác chứ.”

Thấy Lăng Viễn thủy chung không nói lời nào, cũng không treo điện thoại mình, Lý Vân Đình biết mình nhất châm kiến huyết rồi, tiểu gia hỏa khả ái này ngay cả nói dối cũng không biết.

“Bởi vì để ý ánh mắt người khác mà không trải qua lễ tình nhân với bạn trai, ngược lại cùng nữ sinh hẹn hò, cái loại đàn ông như vậy chẳng lẽ không nên giáo huấn một lần sao? Cậu phải cho hần biết cậu không phải không ai muốn, vậy thì hần mới có thể quý trọng cậu.”

Lăng Viễn nhúu chặt mày, “Thực xin lỗi, tôi không giỏi diễn trò như anh, chuyện của tôi, không cần anh bận tâm, nói một lần cuối cùng, xin đừng có gọi tới nữa.”

Cường hành cúp máy, Lăng Viễn cắn chặt môi dưới nhìn điện thoại trong tay, lời của Lý Vân Đình khơi dậy vấn đề mà cậu vẫn lảng tránh trong tiềm thức, buộc cậu phải nhìn thẳng vào sự thật mà cậu không muốn đối mặt nhất, thuốc nổ dù chôn sâu bao nhiêu cũng có ngày nào đó gặp phải mồi lửa, mà Lý Vân Đình chính là sợi dây dẫn lửa đó.

“Này, sao thế? Này?... Tiểu Viễn nói chuyện.”

Lăng Viễn nghe thanh âm thúc giục truyền từ di động mới phản ứng lại thì ra ngón tay mình đã theo bản năng gọi cho Tiêu Trần.

“Tiêu Trần, ngày mai.....”

“Ngày mai anh có hẹn.” Đối diện ngắt lời cậu, trả lời vừa lưu loát vừa dứt khoát.

Lăng Viễn lập tức treo máy, nhanh chóng lật một dãy số khác gọi qua.

“Này, lời mời của anh vừa rồi còn hiệu lực không?”

Lăng Viễn vừa nói chuyện xong tiếng chuông di động lại vang lên.

“Tiểu Viễn, em cứ nhiên cúp điện thoại anh?”

“Thực xin lỗi, Tiêu Trần, ngày mai em cũng có hẹn.”

Tút –

Tiêu Trần sắc mặt âm trầm giờ di động, hai người ở chung nhiều năm như vậy, Lăng Viễn trước nay đối hắn ngoan ngoãn phục tùng, chưa từng ngỗ nghịch hắn bao giờ, hôm nay lại liên tục hai lần treo điện thoại hắn, chẳng lẽ có liên quan tới người đàn ông gọi tới sáng sớm hôm đó?

“Tiêu, anh cảm thấy mai em mặc cái này thế nào?” Dương Uyển từ phòng thử đồ đi ra, nhìn thấy bóng dáng cao ngất anh tuấn của bạn trai, tim liền đập loạn, nghĩ đến hotboy học đường* chạm tay là phỏng lại cùng mình trải qua lễ tình nhân năm nay, cô liền không thể ức chế đắc ý ra mặt.

**Nguyên văn: Giáo thảo (school grass): Chỉ anh chàng đẹp trai nhất trường, tương ứng với nó là Giáo hoa (school flower) chỉ cô gái đẹp nhất trường.*

Trong nháy mắt Tiêu Trần xoay người, trên mặt đã một lần nữa treo lên nụ cười tiêu chuẩn theo đúng kiểu của họ Tiêu.

Lễ tình nhân nơi nơi đều là tình lữ có đôi có cặp, tổ hợp Lý Vân Đình và Lăng Viễn vừa xuất hiện tại rạp chiếu phim liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, một vài nữ sinh thậm chí bắt chước bạn trai đen mặt bên cạnh lấy di động ra chụp ảnh, Lăng Viễn xấu hổ cúi đầu, Lý Vân Đình ngược lại thoải mái phóng khoáng, thậm chí còn ôm vai người bên cạnh hướng ống kính bày ra nụ cười mê chết người.

“Tôi cứ nghĩ cậu không để ý người khác nhìn thế nào.” Lý Vân Đình xáp qua đối Lãng Viễn khi bị mình ôm thân thể rõ ràng cứng đờ thấp giọng nói.

“Tôi không để ý,” Lãng Viễn rũ mi mắt không biết suy nghĩ cái gì, “nếu đi cùng người mình thích.”

Lý Vân Đình cắn môi dưới cười mỉm nhìn chăm chăm Lãng Viễn không nói lời nào, nhìn không ra anh có để ý tới câu nói mang ý xỏ xiên rõ ràng của đối phương không.

Tiêu Trấn đi vào rạp chiếu phim nhìn thấy chính là một màn này, một người đàn ông xa lạ ái muội ôm bả vai Lãng Viễn, nụ cười lưu manh treo trên mặt, môi cơ hồ dán lên gò má Lãng Viễn, mà Lãng Viễn trong lòng anh ta thì một bộ rũ mi thuận mắt, hoàn toàn không có dáng vẻ muốn thoát khỏi đối phương.

Biểu tình lẳng lẽ trong nháy mắt thay thế ôn nhu mỉm cười, đảo mắt lại khôi phục nguyên trạng, có vài nữ sinh từ khi Tiêu Trấn vừa đến đã âm thầm quan sát hẩn chỉ cho rằng mình vừa rồi có một chớp mắt sinh ra ảo giác.

Dương Uyển phát hiện bạn trai dừng bước, nghi hoặc quay đầu, thấy hẩn đang nhìn chòng chọc nơi nào đó. Theo tầm mắt hẩn nhìn qua, cư nhiên là hai người đàn ông cứ chỉ ái muội, không khỏi “A” một tiếng.

“Thế mà lại có hai người đàn ông vào lễ tình nhân cùng nhau xem phim, này cũng quá.....”

Lời còn chưa dứt, đã thấy bạn trai quay đầu về nhìn mình, tuy trên mặt vẫn mang nụ cười nhất quán, nhưng ý cười như băng này là ảo giác của mình sao?

“Ách... Các anh biết nhau?”

“Là hàng xóm của anh.” Nói xong Tiêu Trấn liền hướng về phía hai người kia thẳng tắp đi qua.

“Thật tình cờ a, Tiểu Viễn.” Tiêu Trấn cười nói.

Lãng Viễn có một thoáng kinh ngạc, cậu đáp ứng cùng Lý Vân Đình hẹn hò không sai, nhưng cậu không nghĩ tới việc dùng điều này kích thích Tiêu Trấn. Cả thành phố nhiều rạp phim như vậy, cậu không ngờ lại trùng hợp ai cũng chọn cùng một rạp này.

Lý Vân Đình quan sát nhạy bén lập tức phát hiện biến hóa của Lãng Viễn, quan hệ giữa người con trai cười đến đây mặt xuân phong ảm áp trước mặt này và Lãng Viễn nhất định không phải bình thường, nhìn nhìn cô nàng đang kéo cánh tay cậu ta, Lý Vân Đình tựa hồ hiểu được điều gì.

Nhìn người đó diễn kỹ tình xảo, thiếu niên hồn nhiên không hề biết cách che giấu cảm xúc bên mình đây nhất định bị đối phương ăn chắt còn gì đi, Lý Vân Đình trong lòng thầm thở dài một hơi.

“Chào cậu a, bạn của Tiểu Viễn sao? Rất vui được làm quen cậu, tôi là bạn trai Tiểu Viễn.” Lý Vân Đình đoạt trước Lăng Viễn vươn tay ra.

“Không phải,” Lăng Viễn nhanh chóng phủ nhận, “Chúng tôi chỉ là quen biết thôi.”

Lý Vân Đình xé mắt trừng Lăng Viễn, cậu rốt cuộc có biết là tôi đang giúp cậu không.

“Nga? Em nói anh không phải, vậy ai phải, cậu ta sao?” Lý Vân Đình thấy đối phương không có ý tứ bắt tay, dứt khoát sửa lại thủ thế, chỉ vào Tiêu Trấn hỏi.

Tầm mắt Lăng Viễn đảo vài vòng trên cánh tay Tiêu Trấn đang bị Dương Uyển kéo lấy, cậu không phải lần đầu tiên đối mặt hình ảnh này, nhưng hôm nay bàn tay đó bỗng có vẻ chướng mắt lạ thường.

“Cậu ấy là bạn học của tôi.” Lăng Viễn thản nhiên nói.

“Anh không phải nói cậu ta là hàng xóm của anh sao?” Dương Uyển xen mồm hỏi Tiêu Trấn.

Lăng Viễn nghe vậy sắc mặt càng tái nhợt đi.

“Là hàng xóm cũng là bạn học.” Tiêu Trấn nói với Dương Uyển, “Anh có chút chuyện muốn nói với cậu ấy, chờ anh một chút được không?”

Dương Uyển tuy rằng không vui nhưng vẫn ra vẻ rộng lượng gật đầu.

Lý Vân Đình có tâm ngăn cản, nhưng vừa thấy bộ dáng Lăng Viễn đáng thương hề hề, liền bất đắc dĩ buông tha, giương mắt nhìn hai người một trước một sau rời đi, lưu lại chính mình cùng Dương Uyển mắt to trừng mắt nhỏ.

Đối phương tuy là một mỹ nữ, nhưng trước mặt thuần gay, mỹ nữ có mỹ hơn đi nữa cũng chỉ là mây bay, mà Dương Uyển thì nhận định Lý Vân Đình là một biến thái thích đàn ông, thần sắc càng mang theo vài phần thái độ khinh miệt.

Tiêu Trấn mang theo Lăng Viễn đi đến một góc vắng vẻ không người.

“Gần đây tính tình em càng lúc càng lớn đó, Tiểu Viễn.”

“Chỉ vì anh không cùng em xem phim, em liền tìm đủ mọi cách kiếm người tới chọc giận anh, trong game là Tát Cổ Tư, hiện thực thì cùng tên côn đồ đó? Tên đó vừa nhìn là biết không phải người gì tốt.”

“Em tốt nhất cách hẩn xa một chút, biết chưa?”

Lăng Viễn vẫn trầm mặc không biện giải, đến giờ mới mở miệng.

“Vậy anh dùng thân phận gì nói với em những lời này? Bạn bè, bạn học, hay là hàng xóm?”

“Nếu chỉ là thế, thì anh hẩn không có gì tư cách gì đối bạn bè em khoa tay múa chân.”

“Em rốt cuộc muốn thế nào?” Tiêu Trấn nói, “Lẽ nào mục đích của em là muốn bức anh công khai, để cho tất cả mọi người đều biết chúng ta là một đôi đồng tính luyến ái?”

“Em đừng có ngây thơ quá chứ Lăng Viễn, em có biết vừa rồi lúc anh mới vào mấy người bên cạnh đều đang chỉ trỏ hai người, ngay cả Dương Uyển cô ấy cũng nói...”

“Người khác nói cái gì rất quan trọng sao? Trong mắt anh, em còn không bằng một người qua đường xa lạ.”

Tiêu Trấn hít sâu một hơi, “Tiểu Viễn, em về nhà trước, mai anh đi tìm em, chúng ta từ từ bàn luận chuyện này.”

“Nếu anh là bạn trai em quang minh chính đại, vừa rồi có thể xông tới, túm áo đối phương chất vấn anh ta, thậm chí chỉ cần anh muốn, còn có thể danh chính ngôn thuận đánh anh ta một trận.”

“Nhưng anh chỉ có thể kéo em tới cái chỗ không người này nói chuyện, thậm chí còn không dám cao giọng.”

“Em rất trạch, nhưng em không phải chuột, thỉnh thoảng em cũng muốn đi dưới ánh mặt trời. Anh không muốn đi cùng, em chỉ đành tìm một người nguyện ý bồi em, nhưng chỉ cần một câu của anh, em lập tức đi nói rõ ràng với đối phương, nói là thực xin lỗi, bạn trai chân chính của tôi hẹn tôi, tôi muốn đi cùng anh ấy.”

Lăng Viễn ngẩng đầu nhìn thẳng Tiêu Trấn thật lâu, Tiêu Trấn cau mày, nửa ngày cũng không trả lời.

“Quên đi, là em si tâm vọng tưởng,” Lăng Viễn tự giễu, “Sắp mở màn rồi, em đi trước.”

Lúc Lăng Viễn và Tiêu Trấn một trước một sau trở lại, phim đã sắp bắt đầu chiếu, trên mặt Dương Uyển đã có vẻ không kiên nhẫn, bất quá nhìn thấy Tiêu Trấn, lập tức thu lại.

Lý Vân Đình muốn mang Lăng Viễn vào trước để giảng cho Tiêu Trấn một đôn, nhưng đối phương chậm chạp không phối hợp, ngược lại bị Tiêu Trấn đoạt trước dẫn bạn gái vào, lúc đi ngang mình còn lạnh lùng quăng lại một cái liếc mắt.

“Xem phim vui vẻ.” Tiêu Trấn nói.

Dứt lời, lưu cái bóng lại cho Lý Vân Đình.

Lý Vân Đình gõ đầu Lăng Viễn, ai thán cái tên không biết tranh giành này, “Cơ hội tốt như vậy, cậu không tranh thủ, người khác liền giành trước, cậu ta càng ưu nhã, cậu càng chật vật, có hiểu không.”

“Xin lỗi, tôi học thanh nhạc, không phải học diễn xuất,” cảm xúc Lăng Viễn về mặt ngoài thì đã bình phục, “Chúng ta vào thôi.”

Phim dài hai tiếng, Lăng Viễn một phút cũng không xem vào, tâm tư cậu cứ bay đến tận đâu đâu, Lý Vân Đình bên cạnh lần đầu tiên thành thành thật thật, cả một đầu ngón tay cũng không thừa cơ chạm cậu.

Một bộ phim xem hết, sắc trời đã tối thui, Lăng Viễn không thấy Tiêu Trấn trong đám người tan cuộc, như vậy cũng tốt, cho dù nhìn thấy cũng không biết nên đối mặt thế nào.

“Đói không? Đi ăn cái gì nhé?”

Lăng Viễn lắc đầu, “Không có khẩu vị.”

“Vậy tôi đưa cậu về nhà.”

Lăng Viễn gật gật đầu.

Lý Vân Đình đưa Lăng Viễn một đường trầm mặc về đến cửa nhà, nhìn đối phương lấy ra chìa khóa mở cửa đi vào, hai người một trong một ngoài đứng mãi không nói gì.

“Tôi đi đây, cậu đừng nghĩ vớ vẩn, đi ngủ sớm một chút.” Lý Vân Đình gật gật đầu, xoay người rời đi.

Cổ tay anh bị người bắt lấy, thanh âm Lăng Viễn khàn khàn mang theo áp lực từ sau lưng truyền đến.

“Ở lại đi.”

Lý Vân Đình kinh ngạc xoay người, thân ảnh Lăng Viễn giấu trong bóng tối, chỉ có ánh mắt mơ hồ lấp lánh ánh sáng mỏng manh.

13. Chương 13: Chia Tay

Trên sofa, Lý Vân Đình quần áo chỉnh tề ngồi ngay ngắn nơi đó, Lăng Viễn quỳ bên chân lại không mảnh vải che thân.

Lý Vân Đình từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lăng Viễn đã có trực giác như vậy, đối phương là một M tinh thần, loại M này bình thường che giấu rất sâu, nhưng cũng không phải không có vết tích gì để có thể tìm ra.

Nếu có một chuyên gia tâm lý học ở đây, sẽ từ phương thức đi đứng, tư thế ngồi, tư thái đặt chân, thậm chí là mức độ cong gập của ngón tay phân tích ra sự khác biệt hoàn toàn giữa S và M, bất quá Lý Vân Đình ngoại trừ tâm lý học tội phạm ra, thì đối điều này một chút cũng không biết, cái anh linh hội được chỉ là trực giác mẫn tuệ của một người bản thân là S.

Tựa như Gay có thể phát hiện một Gay khác, những người bù đắp được cho nhau theo bản năng sẽ có sự hấp dẫn về mặt khí tràng.

Một M tinh thần sẽ không đạt được quá nhiều khoái cảm từ đau đớn, trối lại dùng roi quất cố nhiên cũng có thể khiến cho họ hưng phấn, nhưng điểm hưng phấn lại bất đồng về bản chất với M thể chất. M thể chất chỉ cần đau liền hưng phấn, mà khoái cảm của M tinh thần lại bắt nguồn từ căn nguyên gây ra cơn đau, – hơn nữa lực nhấn nạy của bọn họ đối với đau đớn phi thường hữu hạn, chỉ cần vượt mức một chút xúu thôi là tiêu.

So ra, lắng nhục và giẫm đạp hữu hiệu hơn gây đau đớn và ngược đãi rất nhiều.

Cơ hồ hết thấy M tinh thần đều sẽ luyện chân và sùng bái bộ phận sinh dục, Lý Vân Đình có cảm giác giờ khắc này anh đang đánh cược.

Nếu có thể thuận lợi đạt được sự sùng bái đỉnh cao của người này, thì sẽ có được trái tim cậu – tính chuyên nhất của M tinh thần là phi thường khủng bố, một khi yêu, bọn họ rất ít khi phản bội, mà Lăng Viễn sở dĩ quỳ gối nơi này, điều này thuyết minh giữa cậu và người lúc trước có được cậu đã sinh ra một vết nứt thật lớn, đây cũng chứng tỏ, cơ hội của Lý Vân Đình đã tới.

Sùng vật một lần nữa nhận chủ, Lý Vân Đình tuyệt không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

Lý Vân Đình dùng mũi chân nâng cầm đối phương, “Giữa hai người có từng làm thế này không?”

Lăng Viễn hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng đang lảng tránh vấn đề này.

Chân Lý Vân Đình một đường đi xuống, cuối cùng dừng lại tại nơi yếu ớt nhất của Lăng Viễn, Lăng Viễn như bị điện giật run bắn lên, chỗ không nên có phản ứng nhanh chóng ngừng đầu.

“Cậu ta biết em thích cái này không?” Lý Vân Đình hết lần này đến lần khác cường điệu sự thật Lăng Viễn phản bội lúc này.

“Van anh đừng nói nữa.” Lăng Viễn rốt cục nhìn không được cầu xin.

Lý Vân Đình dựa người ra sau, hếch chân đưa đến bên môi Lăng Viễn, “Vây liếm cho tôi.”

Lăng Viễn cả người run bần bật, môi dưới cơ hồ bị cắn nát, rốt cục ngăn không nổi dụ hoặc, run rẩy vươn đầu lưỡi...

Lý Vân Đình từ trên cao liếc nhìn xuống Lăng Viễn, phản ứng thân thể đối phương hoàn toàn trốn không khỏi ánh mắt anh, anh biết Lăng Viễn đã đến rất gần cực hạn.

Nhưng anh còn muốn tiếp tục nhẫn nại, chưa thể xuất thủ.

Mang cờ hiệu SM làm một đêm tình là cách làm của mấy người trẻ tuổi huyết khí phương cương, trong mắt Lý Vân Đình những người đó căn bản chính là ngụy S.

Một S ưu tú chân chính là phải khống chế được dục vọng bản thân, khi khát cầu đối với tình ái của M đạt đến đỉnh điểm, khi thân thể mẫn cảm nhất mới ra tay, tựa như cho bình cam lộ vào lúc một người cơ khát nhất, chỉ có như vậy mới có thể mang đến khoái cảm cực hạn cho đối phương.

Đương nhiên muốn làm được điểm ấy là rất khó khăn đối với bản thân, loại lực tự khống này không phải bất luận kẻ nào đều có thể đạt tới, lúc này Lý Vân Đình cảm giác chính mình có chút không kiềm chế nổi.

Đây vẫn là lần đầu tiên anh xúc động như thế kể từ sau khi không còn là thanh niên.

Anh thừa nhận lực dụ hoặc của thân thể Lăng Viễn so với trong dự đoán của anh còn lớn hơn, sự tình dần dần phát triển theo hướng không thể khống chế.

Cảm nhận được xúc giác dưới chân thay đổi, Lý Vân Đình rũ mắt nhìn, Lăng Viễn không dần nổi đã tự tiện đem chân anh ấn lên hạ thể mình.

“Em thật to gan, ai cho phép em?”

Ánh mắt Lăng Viễn mờ mịt mê ly, “Tôi, tôi chịu không nổi, xin, xin anh cho tôi.”

“Tôi nói được tính hay em nói được tính?”

Lăng Viễn run lên hướng về phía sau, ánh mắt chớp lóe dờn đi.

Loại phản ứng của tiểu động vật này làm Lý Vân Đình mềm nhũn ra, khiến anh không thể tiếp tục tra tấn đối phương.

Anh nhẹ nhàng giẫm rồi giẫm vật dưới chân, “Tự mình động.”

Lăng Viễn được miễn xá rốt cục thở phào một hơi, hai tay chống ra sau đỡ lấy thân thể, khó bộ khuynh về trước, cao thấp ma sát vào lòng bàn chân Lý Vân Đình, động tác nhục nhã đó còn mang theo vài phần ngây ngô không thuần thực, càng dễ dàng kích phát thú tính của người nhìn.

Tiếng rên rỉ cậu ả nhắn đã lâu rốt cục tràn khỏi miệng, thanh âm đó so với trong tưởng tượng của Lý Vân Đình còn tốt hơn đẹp hơn – từ ngày đó tại sân khấu của trường nghe Lăng Viễn hát ả đào, Lý Vân Đình liền bắt đầu ảo tưởng đến một ngày đối phương có thể dùng thanh âm đó phát ra tiếng rên xiết mê người dưới chân mình.

Mất thấy Lăng Viễn sắp đến đỉnh điểm, Lý Vân Đình bỗng nhiên nhấc mũi chân lên.

“A –” Lăng Viễn thất khổng kêu một tiếng, mở mắt ra, thở hào hển nhìn Lý Vân Đình, trong ánh mắt tràn ngập khát cầu.

“Mở to mắt nhìn tôi, tôi không phải thể thân mà em ảo tưởng.”

Thân thể Lăng Viễn kịch liệt chấn động một cái, Lý Vân Đình rất bất mãn thấy mình nói trúng rồi, hừ lạnh một tiếng, chủ động tiến hành kích thích cuối cùng đối nơi đã tiếp cận cực hạn đó.

Mắt Lăng Viễn mờ đi, khoái cảm từng làn sóng đột kích, nhưng rốt cuộc cậu cũng không dám nhắm mắt hưởng thụ, hình ảnh Lý Vân Đình rõ ràng khắc lên võng mạc cậu, khắc vào não bộ cậu, khiến cậu nhớ kỹ bộ dáng người đàn ông đã ban cho cậu cao trào.

Sau một hồi thở dốc, Lăng Viễn phục trên sàn, chủ động thanh lí sạch sẽ những ô uế tán lạc trên chân đối phương lẫn trên sàn, Lý Vân Đình rất vừa lòng với điều này.

“Dầu bôi trơn đâu?”

Lăng Viễn nghi hoặc nhìn về phía anh, lắc lắc đầu, Lý Vân Đình cảm thấy có hơi ngoài ý muốn, bất quá lập tức hiểu ra.

“Tự lên giường đi.”

Anh vào phòng tắm, tìm một chai gì đó có thể thay thế, rồi quay lại phòng ngủ Lăng Viễn, đối phương đã ngoan ngoãn quỳ sấp tại đó, sau lưng cong thành một độ cung mỹ hảo.

Lý Vân Đình đi đến trước mặt cậu, cúi thân xuống dán sát bên tai cậu thấp giọng nói:

“Tôi biết em vẫn luôn luôn đợi cậu ta đến.”

“Nhưng thật đáng tiếc cậu ta sẽ không đến đây.”

“Mà tôi sẽ không dừng lại.”

Lý Vân Đình nói xong, tay chậm rãi phủ lên lưng Lăng Viễn, cảm nhận nơi đó có một thoáng cứng lại trong chớp mắt. Ngón tay anh theo phần trũng nơi sống lưng một đường hướng xuống, thẳng tới vùng cấm địa nào đó.

...

Tham hoan tiêu tán, Lăng Viễn khép mắt cuộn mình trong lòng Lý Vân Đình, khóe mắt tựa hồ có nước mắt trong suốt.

Lý Vân Đình vươn tay phất qua vệt nước mắt nơi khóe mắt cậu, nhưng rất nhanh càng nhiều lệ trào lên, tựa như một chuỗi hạt châu đã đứt dây, giọt sau nối tiếp giọt trước từ trong đôi mắt đóng chặt của Lăng Viễn hoa lạc.

Thút thít vô thanh so với gào khóc càng khiến người cảm thấy áp lực, phảng phất như bao nhiêu tình cảm mãnh liệt ngày xưa đã đi đến đoạn cuối, chỉ còn lại trầm tịch cắn nuốt hết thảy.

Lý Vân Đình đau lòng ve vuốt gương mặt gầy của Lăng Viễn, cúi đầu hôn lên đôi mắt thiếu niên đang cuộn trào lệ thủy, ném những cay đắng của cậu, nước mắt Lăng Viễn giống như một mũi khoan sắc bén vô hình châm vào nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng Lý Vân Đình.

“Tôi hy vọng biết bao nước mắt của em lúc này là vì tôi mà chảy.”

Lý Vân Đình thăm thì bên tai Lăng Viễn, trong thanh âm cũng thấm đẫm bi thương.

“Nhưng tôi biết không phải.”

Ánh sáng mặt trời buổi sáng sớm tiến vào phòng ngủ, Lý Vân Đình tỉnh lại thì nhìn thấy thiên sứ choàng lớp áo ban mai an tĩnh ngủ trong vòng tay mình, trên mặt còn vương nước mắt. Tối hôm qua Lăng Viễn không biết khóc bao lâu, khóc mệt liên tục tiếp ngủ trong lòng anh, Lý Vân Đình sợ đánh thức cậu, động

cũng không động một cái, giữ cánh tay tê đến chết lặng.

Lý Vân Đình thấy Lăng Viễn ngủ thật sâu, cẩn thận nâng đầu đối phương, rút cánh tay ra, lại ngậy người nhìn đối phương một lát, nếu không phải vì tính chất đặc thù của công việc bản thân, anh thực sự một khắc đều không muốn rời khỏi Lăng Viễn.

Lặng lẽ ẩn xuống một nụ hôn, Lý Vân Đình từ bên ngoài đóng cửa phòng ngủ lại.

Lăng Viễn không biết chính mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy trong mộng lung nghe thấy tiếng cửa chính mở, chắc là Lý Vân Đình đã rời đi. Sau một lát, Lăng Viễn cảm giác tình huống không đúng, cố gắng mở mắt ra, lại thấy Tiêu Trấn mặt mũi xanh xám đứng ở trước giường.

Không đợi Lăng Viễn mở miệng nói gì, Tiêu Trấn tiến lên một phen xóc tẩm chăn đắp trên người Lăng Viễn lên, những gì mắt thấy khiến hắn hút một ngụm khí lạnh.

Tối hôm qua Lăng Viễn khóc đã rồi ngủ, giờ phút này thân không mảnh vải, dấu vết đỏ tươi yêu diễm rõ ràng trên người tả rõ hết thấy phát sinh tại đây đêm qua, mỗi một hôn ngân đều phảng phất như đang châm biếm Tiêu Trấn.

“Em vậy mà cho anh đội nón xanh?!” Tiêu Trấn nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn chưa từng thất khống thế này.

Tiêu Trấn một phen túm cánh tay Lăng Viễn, dùng sức kéo cậu khỏi ổ chăn, không nói một lời lôi Lăng Viễn ra ngoài. Lăng Viễn khí lực còn xa mới bằng Tiêu Trấn, giờ phút này không hề có chút lực chống đỡ lại, chỉ có thể tùy ý Tiêu Trấn một đường nghiêng ngã lão đảo lộn mình tới phòng tắm, mở vòi sen từ trên đầu cậu dội xuống.

Dòng nước lạnh như băng tưới từ trên xuống dưới, Lăng Viễn run cầm cập, chỉ có thể nâng cánh tay vô lực lên chống cự.

“Hắn chạm em chỗ nào, hả? Chỗ này, hay là chỗ này?” Tiêu Trấn vô tình cọ rửa thân thể Lăng Viễn, hận không thể đem dấu vết Lý Vân Đình lưu lại đều xóa đi, “Em cơ khát tới vậy sao, đồ tiện nhân thiếu thao này.”

Rằng Lăng Viễn va vào nhau lập cập, nghe thấy lời vũ nhục mình từ miệng Tiêu Trấn càng ngày càng khó nghe, một câu cũng nói không nên lời, cả người phát run cuộn mình trong góc.

Lúc gian nan thời gian lại trôi qua lê thê lạ thường, Lăng Viễn cảm giác như mình sắp đông cứng, Tiêu Trấn mới dừng tay, ôm Lăng Viễn co thành một cục ra, ném lại lên giường, cúi người áp lên, bên tai Lăng Viễn từng câu từng từ thì thầm:

“Em tốt nhất nên nhớ kỹ, anh không thích người khác chạm vào đồ của anh.”

Ý thức Lăng Viễn bắt đầu tan rã, mạch suy nghĩ càng trở nên không rõ rệt, cậu không biết Tiêu Trấn xâm phạm mình bao lâu, thân thể từ đau đớn ban đầu đã chuyển thành chết lặng, thần trí từng chút tách khỏi thể xác, chỉ nghe một thanh âm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn không ngừng lặp đi lặp lại bên tai:

“Em là của anh.”

Khi Lăng Viễn một lần nữa khôi phục ý thức mơ hồ nghe được di động đang rung, ngoài cửa cũng truyền đến tiếng chuông cửa, nhưng cậu một tia khí lực cũng không dùng nổi, bất tri bất giác lại ngất đi.

Trong thời gian đó Lăng Viễn lại tỉnh dậy vài lần, ánh sáng trong phòng khi sáng khi tối, tối rồi lại sáng, thời gian đối với cậu đã là một khái niệm hoàn toàn không biết, chuông cửa điện thoại vẫn dứt quãng vang lên, trong đó còn có bài [Tín ngưỡng] của Trương Tín Triết, đó là nhạc chuông cậu thiết lập riêng cho Tiêu Trấn.

Lý Vân Đình ở bên ngoài nhà nôn nóng ấn chuông cửa, giờ cách lúc anh rời đi buổi sáng đó đã qua tròn hai ngày một đêm, Lăng Viễn không mở cửa cũng không tiếp điện thoại, mới đầu anh còn cho là đối phương cố ý trốn tránh mình, nhưng theo thời gian qua, dự cảm không hay dần dần nảy lên trong lòng, anh thậm chí có xúc động muốn phá cửa mà vào.

Ngay lúc anh đang chuẩn bị hành động, người đàn ông đã từng gặp mặt một lần tại rạp chiếu phim ngày đó hiện thân, Lý Vân Đình không vui nhìn đối phương lấy ra chìa khóa mở cửa, cửa vừa mở Lý Vân Đình đẩy cậu ta ra đoạt trước vọt vào.

Trong nháy mắt tiến vào phòng ngủ Lý Vân Đình sợ ngây người, người nằm trên giường cơ hồ hấp hối, trên ga giường tuyết trắng đầu đầu cũng thấy vết máu đỏ sẫm.

Lý Vân Đình trong lòng căng thẳng, quay đầu liên vung một quyền qua người phía sau, người kia hiển nhiên cũng bị tình huống trước mắt dọa ngốc, thế mà không tránh, trúng thẳng một đấm của Lý Vân Đình.

Lý Vân Đình tìm quần áo luống cuống tay chân bọc lên người Lăng Viễn, nhiệt độ nóng rực từ da thịt tiếp xúc truyền đến khiến Lý Vân Đình tâm kinh đảm chiến, cho dù công việc anh làm phải vào sinh ra tử, cũng chưa từng khẩn trương đến mức độ này.

Tiêu Trấn cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng, vài lần muốn qua hỗ trợ, đều bị Lý Vân Đình phần nộ cản về.

Sau khi Lăng Viễn được đưa đến bệnh viện bác sĩ sắc mặt rất khó coi, dạy dỗ hai người một trận, song phương ai cũng không lên tiếng.

Ngoại trừ khí lạnh xâm nhập dẫn tới viêm phổi, phía sau bị thương cũng rất nghiêm trọng, Lý Vân Đình thấy bác sĩ vừa có ý định báo cảnh sát, bất đắc dĩ phơi bày thân phận, Tiêu Trấn thấy cũng âm thầm kinh ngạc.

Lý Vân Đình phải đi làm, mỗi ngày chỉ có sớm tối là có thể qua, Tiêu Trấn canh giữ trước giường hai ngày, Lăng Viễn mới từ từ tỉnh lại.

Lăng Viễn đã nhìn quen Tiêu Trấn cao quý trước mặt người khác, cũng nhìn quen Tiêu Trấn cao ngạo khi cùng mình một chỗ, nhưng chưa từng gặp qua Tiêu Trấn tiêu tụy như thế, vành mắt đen và râu mọc lởm chởm càng khiến hắn trông sa sút khác thường, khóe môi còn có vết bầm do bị đánh.

Cậu thở dài, ý bảo Lý Vân Đình một bên sắc mặt không tốt lách đi một chút, cậu muốn một mình nói mấy câu cùng Tiêu Trấn.

Trước khi Lý Vân Đình ra ngoài dùng ánh mắt cảnh cáo Tiêu Trấn, Tiêu Trấn đứng dậy rót nước cho Lăng Viễn, sau đó cũng không biết nên ngồi vào ghế hay ngồi vào bên giường, liền thẳng thắn đứng cạnh.

Lăng Viễn không nhìn hắn, ánh mắt luôn rã rời trên bức tường trắng đàng xa, lẳng lặng suy nghĩ thật lâu, lúc này mới mở miệng.

“Tiêu Trấn, chúng ta chia tay đi.”

Tiêu Trấn giống như bị trúng một kích mạnh lao đảo ra sau một bước, biểu tình kinh hoàng vô cùng.

Lăng Viễn vẫn đầy mặt bình thản, ngữ khí bình tĩnh như đang nói chuyện thời tiết hôm nay.

“Tôi không vì anh thủ thân như ngọc, bắt quá chúng ta đều rõ ràng, người chặt đứt mối dây giữa chúng ta trước tuyệt đối không phải tôi.”

“Anh là người đàn ông đầu tiên của tôi, tôi cũng từng tưởng rằng sẽ là người cuối cùng, nhưng Tiêu Trấn, tôi mười bốn tuổi đã thích anh, mười sáu tuổi dâng mình cho anh, trong lòng tôi anh là người tôi yêu nhất, còn trong lòng anh tôi là gì của anh? Người yêu? Hay... Chỉ là bạn giường?”

“Có khi tôi vẫn thường hoài nghi, anh cùng tôi một chỗ, đến tận cùng là lương tình tương duyệt, hay chỉ là tôi đơn phương tình nguyện,” Lăng Viễn chậm rãi lắc đầu, “Lúc trước tuy người chủ động là anh, nhưng người yêu trước là tôi, là tôi đã kéo anh lên con đường mà anh vốn không muốn đi, thậm chí hủy đi hình tượng hoàn mỹ của anh, hại anh đoạn tuyệt cùng người nhà.”

“Bởi vì mang áy náy với anh, cân cân giữa chúng ta chưa bao giờ cân bằng, tôi thà chịu đựng anh ở trước mặt tôi một lần lại một lần đổi bạn gái, cũng không dám theo đuổi quyền lợi thuộc về chính mình. Đối đãi phân quan hệ này, tôi vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí, như đi trên băng mỏng.”

“Nhưng mà.....” Lăng Viễn cúi đầu.

“Sáu năm, tôi mệt rồi, chúng ta dừng ở đây đi.”

Tiêu Trấn không thể tin nổi nhìn người trước mắt, biểu tình trên gương mặt đó hẳn vô cùng quen thuộc, vô luận đối ai, Lăng Viễn đều là một bộ thần nhiên không quan trọng như thế, tựa như đối phương tồn tại cũng tốt, không tồn tại cũng được, đối cậu đều không có khác biệt.

Nhưng Lăng Viễn chưa từng dùng loại biểu tình này đối mặt hẳn bao giờ, ánh mắt cậu ấy nhìn mình luôn tràn ngập sùng bái, bắt đầu từ sơ trung nhân thần không chút che giấu ái ý trong sân trường không lúc nào không đuổi theo hẳn, khiến hẳn muốn bỏ qua cũng khó.

Vì thế hẳn tiếp nhận cậu, tiếp nhận như theo lẽ phải làm vậy thôi, tình cảm đó so với cho đi, thì càng giống một loại bố thí, Tiêu Trấn chưa từng nghĩ tới có một ngày chính mình cũng sẽ biến thành người qua đường trong mắt Lăng Viễn.

Hai ngày nay tại bệnh viện hẳn cơ hồ cho là mình phải mất đi con người đối phương, nhưng Lăng Viễn tỉnh lại rồi, mình lại mất đi trái tim cậu ấy, Lăng Viễn luôn ngưỡng vọng chính mình đó rốt cục bị hẳn tự tay giết chết, ngay tại buổi sáng ánh dương quang tươi sáng đó.

Rõ ràng là hai người từng da thịt thân cận, giờ lại xa lạ vô cùng, Tiêu Trấn nhắm mắt lại, cảm nhận một trận choáng váng.

Tiêu Trấn đi, Lý Vân Đình vào, anh không quang minh chính đại nghe toàn bộ đối thoại của hai người – xác thực mà nói chỉ có mình Lăng Viễn nói, khi nghe Lăng Viễn thuật lại quá khứ, anh thật lòng vì cậu mà khổ sở, mà lúc Lăng Viễn rốt cục tỏ vẻ buông tay, anh lại mơ hồ có một tia... Mừng thầm?

Lý Vân Đình đứng trong phòng chốc lát, mở miệng nói: “Thực xin lỗi.”

Lăng Viễn lúc này mới chú ý tới trong phòng có thêm một người, nhìn anh một cái, “Anh muốn chỉ cái nào, là tôi phải nằm đây, hay là phải chia tay anh ấy?”

“Nếu là cái trước, anh không cần thiết phải xin lỗi, bởi vì ngày đó chủ động lưu anh lại là tôi. Anh nói đúng, lúc ấy tôi quả thật từ đáy lòng kỳ vọng anh ấy có thể đến ngăn cản chúng ta, kỳ thật là tôi lợi dụng anh, người phải nói xin lỗi là tôi mới đúng.”

“Nếu là cái sau, anh càng không cần phải xin lỗi, nếu tình cảm không có vết nứt, thì sẽ không dễ dàng bị người khác chia rẽ. Quan hệ giữa tôi và anh ấy nhiều năm nay đã bất thường như vậy, thiếu chẳng chỉ là một người đến đánh vỡ cái yên tĩnh bề ngoài, mà người này trùng hợp là anh.”

Đây vẫn là lần đầu tiên từ khi hai người nhận thức tới nay Lăng Viễn nói nhiều như vậy, nhưng so với đứa nhỏ trốn trong lòng mình khóc ngày đó, Lăng Viễn vừa lý trí lại lãnh đạm này khiến Lý Vân Đình càng không yên lòng hơn.

“Tuy biết ngay khi em vừa chia tay liền đề xuất chuyện này là không tốt, nhưng mà,” thanh âm Lý Vân Đình có chút khàn khàn, “Tiểu Viễn, anh thích em, cùng anh kết giao đi.”

Lăng Viễn kinh ngạc nhìn Lý Vân Đình một cái, thế nhưng nở nụ cười, người đàn ông này từ lần đầu tiên gặp mặt đã vô liêm sỉ xin lên giường, sau đó liền quần chết không buông, đến lúc cầu kết giao ngược lại giả vờ cẩn cẩn thận thận, tuy đã tận lực che giấu phong mang, nhưng chẳng lẽ anh ta không ý thức được bản thân dùng là câu cầu khiến mà không phải câu nghi vấn sao? Đây có lẽ chính là ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’ mà mọi người thường nói?

Trên người anh ta và Tiêu Trấn có đồng dạng khí chất, tuy Lăng Viễn không thể nói rõ đó là cái gì, nhưng cậu không thể không thừa nhận lúc trước cũng chính loại khí chất này ở Tiêu Trấn khiến cậu mê muội.

Lăng Viễn lắc lắc đầu, “Thực xin lỗi.”

Bị cự tuyệt Lý Vân Đình lập tức khôi phục bản tính, “Vì cái gì? Chẳng lẽ em không hài lòng với công phu trên giường của anh?”

Lăng Viễn sững sốt, không nghĩ tới đối phương nghi ngờ đầu tiên lại là điểm ấy, “Không, tôi rất vừa lòng, tuy tôi không phải người kinh nghiệm phong phú, bất quá tôi đoán không có mấy ai có thể làm tốt hơn anh.”

“Vậy em vì sao cự tuyệt anh? Lúc trước em có bạn trai, hiện tại đã không còn, độ phù hợp giữa thân thể chúng ta lại rất cao, vì cái gì không thể cùng một chỗ?”

“Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi lúc trước cự tuyệt anh không phải vì tôi có bạn trai, chúng ta có thể đến với nhau không cũng không quyết định bởi kỹ xảo của anh, mà tùy vào việc đôi bên có tình cảm với nhau hay không.”

“Anh có.” Lý Vân Đình trầm đĩnh chặt sắt nói, thấy Lăng Viễn một bộ không tin, vội vàng bổ sung, “Anh thừa nhận, ngay từ đầu anh chỉ muốn kéo em lên giường, anh rất tự tin, anh cho là cùng qua một đêm em sẽ say đắm anh.”

Ngữ khí Lý Vân Đình dần dần ôn hòa lại, “Kết quả anh thua, khi em nằm trong lòng anh khóc, anh đã say đắm em rồi.”

“Lúc ấy anh đã nghĩ, nếu em là của anh, tuyệt đối sẽ không để em thương tâm đến mức phải rơi nước mắt lần nữa, dù là khóc, cũng chỉ có thể là ở trên giường bị anh làm đến khóc.”

Lăng Viễn nỗ lực khắc chế xúc động muốn mắng người, vì cái gì một câu nói rõ ràng thực phiến tình vào miệng anh ta lại khiến người ta cảm động không nổi.

“Hai ngày em mất liên lạc đó, anh vẫn luôn rất bất an, anh thà rằng hy vọng em đang trốn anh giống như trước, cũng không mong em gặp chuyện không may, tại một khắc nhìn thấy em đó, tim anh muốn nhảy ra ngoài, lúc em được đưa đến bệnh viện chỉ còn có nửa cái mạng, bác sĩ nói tình trạng em rất không tốt, lúc ấy anh...” Lý Vân Đình như đang nhớ lại một chuyện rất không hay, hung hăng cắn chặt môi.

“Anh từng mạo hiểm rất lớn nằm vùng làm nội ứng, cũng từng bị người cầm súng chĩa vào đầu, anh đều chưa từng sợ hãi như lần đó, sợ hãi cứ như vậy mất em.”

“Tiểu Viễn, anh thật lòng thích em, em cho anh là nhất kiến chung tình cũng tốt, nhất nhật sinh tình cũng được, tóm lại nửa đời sau anh chỉ muốn làm với một mình em.”

Lý Vân Đình từ lúc chào đời tới nay vẫn là lần đầu tiên nói mấy lời tình thoại triền miên như vậy, chính anh đều sắp bị chính mình đả động.

Lăng Viễn nắm nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lời tỏ tình của anh thật cảm động, bất quá tôi nghĩ chúng ta vẫn là không hợp.”

Lý Vân Đình bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Em biết ưu điểm lớn nhất của con người anh là gì không?”

“Không biết xấu hổ?”

“Là không dễ dàng bỏ cuộc.” Lý Vân Đình phát phát tay với Lăng Viễn, “Hôm nay quá muộn rồi, em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh lại đến cùng em.”

14. Chương 14: Truyền Thuyết Lưu Khắc Đảo

Mấy ngày kế tiếp, Lý Vân Đình đều không đến, nghe nói tạm thời có án tử, không thể nào phân thân. Đồng sự của Lý Vân Đình thay phiên vào thăm vào giờ cơm chiều, mỗi lần đều mang đến bữa tối tình yêu cho Lăng Viễn. Tuy Lăng Viễn năm lần bảy lượt tỏ vẻ không cần như thế, nhưng mọi người nói đây là Lý đội đặc biệt quan tâm, bọn họ chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.

Chuyện Lăng Viễn nằm viện trừ Tiêu Trấn, bạn học lẫn bạn net của cậu đều không biết, đương nhiên cũng không dám nói với Lăng Lộ, bởi vậy có thể có người tới thăm mình, dù chỉ là người xa lạ, Lăng Viễn vẫn cảm thấy lòng đầy cảm kích.

Đương nhiên vị tỷ tỷ kia có địch ý với mình có khả năng chỉ là lỗi giác của Lăng Viễn.

Mà suy nghĩ trong lòng Tiểu Điền là, thân là một người kiên định Tát Kỳ đảng, kiên quyết không thể để bản thân bị vị tiểu soái ca nhìn mà bất thương trước mặt này dụ hoặc phản chiến, nội chuyện Kỳ Kỳ tặng cho mình cừu bảo bảo mặt đen thôi là đã đủ phải ‘kiên quyết không thể’ rồi!

Thẳng đến ngày Lăng Viễn xuất viện Lý Vân Đình cũng không tới, một người đồng nghiệp họ Vu đến bệnh viện hỗ trợ làm thủ tục xuất viện, Lăng Viễn cẩn thận quan sát đối phương, cảm giác Lý Vân Đình giống đại lưu manh, mà anh chàng Vu Vinh này thì như tiểu lưu manh.

“Chúng ta không phải lần đầu tiên gặp.” Vu Vinh bấu môi lè lưỡi.

Lăng Viễn nghi hoặc nhìn anh ta.

“Hôm đó tôi cũng có mặt ở quán bar.”

Lăng Viễn không có ấn tượng gì, bất quá cậu vốn cũng rất khó đối người xa lạ sinh ra ấn tượng.

“Cái câu cậu nói cuối cùng rất hay, tôi rất tán thưởng cậu đó,” Vu Vinh vỗ vỗ bả vai cậu, “Yên tâm đi, tôi không giống Tiểu Điền ngu ngốc đó, tôi tuyệt đối đứng về phía cậu.”

Lăng Viễn hoàn toàn không hiểu đối phương đang nói cái gì, đành phải theo lễ tiết mà gật nhẹ đầu.

Khi Lăng Viễn lần nữa đăng nhập trò chơi, một đám người lấy Lăng Lộ cầm đầu đều bạo phát, đối mặt chất vấn của mọi người, cậu đành phải viện cái lý do rách nát là ra ngoài du lịch, trên núi không có tín hiệu để lừa gạt cho qua ải.

Cậu cho rằng thời gian dài như vậy không đến kho hàng xưởng rượu nhất định sẽ muốn nổ giống lần trước, kết quả không có, hỏi Sinbad, mới biết thì ra gần đây Tất Cổ Tư cũng không biết vì sao mà không login, bất quá hẳn là anh ta đã dấn dò bên Nightmare, không cướp thương thuyền của Tơ lụa nữa.

Lăng Viễn xử lý tốt sự vụ của tiệm xong liền chẳng còn gì làm, ngồi trước màn hình ngẩn người. Vài ngày ngẩn ngui lại dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện, cùng một người đàn ông khác lên giường, bị bạn trai sáu năm cường bạo đến phải nhập viện, sau đó chia tay, ngay sau đó lại được người thổ lộ.

Lăng Viễn phát hiện thời điểm chính mình lần nữa nghĩ đến Tiêu Trấn đã không còn kích động ngày xưa, thậm chí cảm giác đau lòng cũng rất ít.

Cậu từ nhỏ đã biết bản thân không giống những đứa bé khác tình cảm dạt dào, tâm tình cậu không dễ dàng nhấp nhô lên xuống, ngược lại rất dễ bình phục, nhưng trước mặt Tiêu Trấn chính mình vẫn là một người vô pháp tự áp chế tình cảm, cậu không nghĩ tới sau khi kinh lịch thứ cảm tình khắc cốt ghi tâm đó mình lại có thể nói buông là buông.

Lăng Viễn điều khiển Thanh Kỳ đi vào giáo đường trên đảo Thiên Đường, nơi này không chỉ có NPC chủ quản đăng ký kết hôn, còn có NPC phụ trách giải quyết ly hôn, Lăng Viễn đến trước mặt NPC tên là Huệ Đặc Lợi đó, cùng hắn đối thoại.

[Phụ cận] Huệ Đặc Lợi: Vị tiên sinh này, tôi nhìn thấy trên người ngài quả thật có một đoạn nhân duyên, tuy chúng tôi xử lý ly hôn là xuyên suốt toàn hải vực, nhưng người vô duyên cùng ngài chỉ sợ không phải đăng ký trên hệ thống của chúng tôi đi? Thực xin lỗi chúng tôi không thể thụ lý, ngài đừng ngại tìm đến chỗ hai người lúc trước kết duyên thử xem? Hoặc là tại giao diện quan hệ hôn nhân xin ly hôn, nếu đối phương cũng đồng ý là có thể chính thức ly hôn.

Lăng Viễn nghe đối phương nói một tràng xong, mở giao diện nhân vật, nhìn danh hiệu từ đầu đến cuối bị che giấu ‘Bạn lữ của Lăng Tiêu’ trên một cột trong đó, lâm vào trầm tư.

Thời gian Thời đại Hàng hải close beta cũng không dài, người chơi biết trò chơi này có hệ thống kết hôn, nhưng cơ hồ không ai biết nó còn có hệ thống kết hôn đồng tính, Lăng Viễn cũng do một dịp tình cờ rất ngẫu nhiên mới phát hiện chuyện này.

Đó là vào lúc mở game không lâu, Lăng Lộ đến thành phố C thăm Lăng Viễn, thấy Lăng Viễn đang chơi Thời đại Hàng hải, hưng trí lên, dứt khoát chiếm mấy tính, còn thuận tiện chiếm luôn giường Lăng Viễn, đuổi em trai qua nhà Tiêu Trần tá túc.

Lăng Viễn mang theo notebook đến nhà Tiêu Trần tiếp tục chơi, Tiêu Trần thấy thế cũng có cái Client game qua. Lăng Viễn đứng ở bên tàu Thiên Đường nhìn hải âu bay tứ tán, xoay người lại chỉ thấy một người mang danh tự được tạo thành từ họ của hai người trong ảnh tịch dương chậm rãi đi về phía cậu.

Đáy lòng Lăng Viễn khẽ động, đó đại khái là lần Thanh Kỳ đối Lăng Tiêu trong trò chơi nhất kiến chung tình.

Đó là giai đoạn trò chơi mới bắt đầu, Lăng Viễn không có thuyền, Tiêu Trần lại càng là tân binh vừa báo danh vào hải quân tại Thiên Đường, hai người liền tùy ý lên một chiếc thuyền của NPC, mặc nó mang họ đến một nơi không biết.

Cuối cùng bọn họ đến một hòn đảo nhỏ hoang vu, đảo Lưu Khắc, đảo này không thuộc hải vực Kim Cương, Lăng Viễn về sau cũng không đến đây lần nào nữa, lần ngẫu nhiên tiếp xúc đó chính là lần duy nhất, Lăng Viễn vẫn luôn cho rằng đó là ý trời.

Sau khi hai người đổ bộ lên đảo Lưu Khắc từ ánh nhìn đầu tiên đã thấy tượng điêu khắc khổng lồ của hai người đàn ông Hy Lạp cổ, đều mặc trang phục trong chiến tranh, phạm vi che chắn của khôi giáp Hy Lạp cổ cũng chẳng khác biệt đồ tắm của nữ giới thời hiện đại bao nhiêu, vì thế cánh tay và bắp chân cường kiện của hai người đều lộ hết ra ngoài, tuy là từ đá tạc thành, nhưng vì nghệ nhân tay nghề tinh xảo, thoát nhìn dường như có xúc cảm đàn hồi.

Trong đó người tương đối cao lớn cầm kiếm nhìn về phương xa, người còn lại xoay nghiêng, hơi ngẩng đầu nhìn nam tử bên cạnh, Lăng Viễn nhìn nhìn, lại từ trong đôi mắt bức tượng điêu khắc kia phát giác một tia tình tứ khó giải bày.

Hai người đi vào Tổng đốc phủ, cùng NPC đại Tổng đốc tạm thời đối thoại, lúc này mới biết, người cao hơn trong hai bức tượng chính là dũng sĩ Achilles đao thương bất nhập nổi tiếng trong thần thoại Hy Lạp, mà vị bên cạnh là người yêu đồng tính của Achilles – Patroclus.

Achilles và Patroclus tình cảm rất tốt, Patroclus đối Achilles trung trinh như một, Achilles tuy cũng xem Patroclus là người bạn đời thân thiết nhất, bất quá này cũng không trở ngại chàng ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, không chỉ cùng phụ nữ phát sinh quan hệ, còn cường thường đàn ông dẫn tới đối phương phải bỏ mạng, từ đó dẫn phát chiến tranh, mà Patroclus cũng chết do trận chiến dịch này.

Achilles gián tiếp hại chết người yêu đến tận lúc này mới phát hiện tâm ý chân thật của chính mình, chàng ôm thi thể người yêu khóc lóc đau thương, hối hận bất tận dâng lên trong lòng. Bất quá theo thời gian trôi qua, sau khi trải qua một loạt hành động cực kỳ bi ai điên cuồng, Achilles cũng đi lên con đường hủy diệt bản thân.

Achilles chết đi, thân nhân và chiến hữu chàng đem tro cốt hai người trộn chung, hợp táng tại một hòn đảo tại Biển Đen tên là Lưu Khắc, nghe đồn như vậy có thể để linh hồn hai người đã chết làm bạn, vĩnh viễn không phân ly. Sau đó cũng nghe nói mỗi khi chạng vạng, linh hồn hai người đều sẽ xuất hiện, kết bạn quanh quần trên đảo.

Lúc Lăng Viễn và Tiêu Trấn lên đảo chính là ban đêm, bọn họ dạo trên bãi biển chốc lát, quả nhiên nhìn thấy linh hồn hai người tay trong tay cùng đồng hành, ánh mắt hai người thường trao đổi, trong đó ẩn chứa thứ ngôn ngữ chỉ có bọn họ mới hiểu.

Tiêu Trấn tiến lên cùng hai người đối thoại, Achilles chỉ đáp một câu, “Rất nhiều khi, chỉ khi người mất đi, mới biết được chính mình từng có.”

Lời thoại Patroclus lại càng đơn giản, chỉ có bốn chữ: “Ta không hối hận.”

Lăng Viễn thấy Tiêu Trấn đứng tại chỗ bất động, không biết đang suy nghĩ gì, liền đề nghị đi dạo quanh đảo một chút. Vì thế hai người vô tình đi đến giáo đường, ngoài ý muốn phát hiện thiết định đặc biệt của game.

Giáo đường tại đảo Lưu Khắc là giáo đường duy nhất tiếp nhận hôn nhân đồng tính.

Nghi thức ngắn gọn trôi qua, Lăng Viễn nhìn trên đầu nhân vật của mình chói lọi danh hiệu ‘bạn lữ của Lăng Tiêu’, hàng trăm loại tư vị dâng lên trong lòng, kim lòng không đậu quay đầu nhìn Tiêu Trấn ngồi ở một bên, lại phát hiện đối phương cũng đang nhìn cậu.

Đó cũng là lần duy nhất tại trò chơi hai người đội danh hiệu bạn lữ của đối phương hoạt động, ngày hôm sau khi bọn họ trở lại Thiên Đường, Tiêu Trấn liền ẩn danh hiệu đi, Lăng Viễn cũng che giấu theo, dù sao loại chuyện như đồng tính kết hôn này cũng không có gì đáng lớn tiếng tuyên dương.

Nay hồi tưởng câu chuyện Achilles, Lăng Viễn không chỉ có cảm khái, nếu lúc ấy Tiêu Trấn và Lý Vân Đình tới chậm một ngày, chỉ sợ chính mình cũng sẽ theo gót Patroclus, chỉ là không biết khi đó Tiêu Trấn có thể giống Achilles hối tiếc muộn màng?

Lắc lắc đầu, vứt đi những ý nghĩ dư thừa, Lăng Viễn tại giao diện quan hệ hôn nhân nhấn vào xin ly hôn.

Tiêu Trấn vài ngày kể đều không login, Lăng Viễn liền để chuyện này qua một bên. Bất quá vừa mới chia tay được không lâu, Lăng Viễn phát hiện bản thân không muốn cô độc một mình, mỗi ngày xử lý xong chuyện hai cửa tiệm, liền đi theo mấy đội thuyền quen biết ra khơi, có khi thì theo Tơ lụa vận chuyển hàng hóa, lúc lại theo Nightmare cùng nhau đánh cướp khắp nơi, về sau càng ngại chạy thương nhảm chán, đơn

giản hễ Tắt Cổ Tư vừa online liền ngâm mình trên thuyền Ác mộng, những người quen biết Lăng Viễn đều nói cậu đổi tính, Lăng Viễn chỉ cười không giải thích.

Tắt Cổ Tư cũng giống như đổi thành người khác, lúc trước cứ mở miệng ra là bảo bối nhi đùa giỡn Lăng Viễn, hiện tại ngôn từ đã đứng đắn hơn nhiều, này khiến Lăng Viễn càng sẵn lòng cùng đối phương đi chung. Dù sao Tắt Cổ Tư mà nghiêm chỉnh thì ưu điểm rất nhiều, anh ta từng đến nhiều nơi, hiểu rõ điểm đặc sắc từng hòn đảo nhỏ, khi đi biển thường xuyên giảng giải cho Lăng Viễn những từng trải hiểu biết của mình, lần nào cũng khiến Lăng Viễn trước nay cứ trạch trong đảo Thiên Đường nghe đến mê mẩn, nếu không phải nhờ Tắt Cổ Tư, cậu cũng không biết Thời đại Hàng hải này còn có nhiều cổ sự bối cảnh phong phú đến vậy.

Lăng Viễn tại ngành hàng hải ngoại trừ cầm bánh lái, thì chẳng có hạng mục nào có thể ra tay, mà thuyền Ác mộng tự nhiên không tới phiên cậu lái, cho nên sau khi lên thuyền cậu toàn ở không chơi bởi lêu lổng, lúc không có hải chiến thì nghe Tắt Cổ Tư giảng giải, hải chiến bắt đầu thì lẳng lặng ngồi một bên coi Tắt Cổ Tư chỉ huy.

So với hiểu biết sâu rộng của Tắt Cổ Tư, thì Lăng Viễn càng thích bộ dạng anh khi chỉ huy hải chiến hơn. Anh luôn biểng nhác tựa vào bánh lái, ra vẻ tùy ý hạ mệnh lệnh, nhưng sự quen thuộc của anh đối với biển cả, sự nắm vững chiến thuật, tư duy logic, cùng với phán đoán trước rất chuẩn xác hành động đối phương, thường thường hai ba hiệp đã hoàn toàn đưa thuyền đối phương đến ngưỡng cân bằng.

Những khi đó, loại biểu tình quyết đoán khi Tắt Cổ Tư bày mưu tính kế, luôn có thể khiến Lăng Viễn mê muội, mỗi lần hệ thống tuyên bố hải chiến thắng lợi, khoe môi Tắt Cổ Tư đều sẽ giương lên một nét cười ngự trị chúng sinh, thứ thái độ miệt thị vạn vật thường khiến Lăng Viễn không tự chủ nhìn đến thất thần.

Chỉ có tận mắt nhìn tư thế hiên ngang oai hùng khi Tắt Cổ Tư tác chiến, Lăng Viễn mới thực sự phát giác được mị lực của vua hải tặc, xưng hào này đặt trên thân người đàn ông trước mắt không thể nghi ngờ vô cùng xứng đáng, đại khái toàn hải vực cũng chỉ có người này mới xứng với danh hiệu này.

Đối với việc Lăng Viễn trở thành một thành viên ngoài biên chế của Nightmare, trên dưới đội thuyền có hai loại thái độ. Giống Vô công bắt thụ lộc MM thì tỏ ra vô cùng nhiệt tình với Lăng Viễn, nhìn thấy Lăng Viễn liền líu ríu không ngừng, nếu ngày nào đó Tắt Cổ Tư online mà Lăng Viễn không tới, ngày hôm sau nhất cử nhất động của Tắt Cổ Tư liền được cô nàng báo cáo cho Lăng Viễn không sót cái gì.

Tuy Lăng Viễn không chính mắt nhìn thấy, bắt quả cậu đoán Lộc MM hẳn là hội báo song hướng, cũng có nghĩa là Tắt Cổ Tư cũng sẽ biết nhất cử nhất động của Lăng Viễn khi anh không online.

Mà đại phó Yul của đội thuyền tuy ngoài mặt cũng đối Lăng Viễn khách khách khí khí, nhưng dưới kiểu khách khí bề ngoài này tựa hồ cất giấu tình tự nào đó, bắt quả Lăng Viễn cũng không giỏi trong việc giao tế, bởi vậy không nhận ra bài xích không cổ tình của đối phương.

Thẳng đến một ngày Tắt Cổ Tư không có đó, Yul chủ động nói chuyện phiếm cùng Lăng Viễn, như có như không để lộ chuyện trong hiện thực Tắt Cổ Tư đã có người anh thích, hậu tri hậu giác Lăng Viễn mới ý thức được, Yul có khả năng hiểu lắm mình có tình cảm với Tắt Cổ Tư.

Nhớ tới Lộc MM lúc trước nhiều lần trên kênh đội và hải vực cười nhạo Yul thăm mền Tát Cổ Tư, Lăng Viễn vẫn tưởng bọn họ chỉ đùa nhau, nay kết hợp thái độ ra vẻ khách khí kì thực là lãnh đạm của Yul với cậu trước giờ, Lăng Viễn mới phát hiện có khi mình bị Yul xem thành tình địch.

Bất quá Yul thật sự hiểu lầm mình sao?

Cả Lăng Viễn cũng không biết mình hiện tại ôm loại tình cảm gì đối với Tát Cổ Tư, cậu so sánh với cảm giác lúc trước đối với Tiêu Trấn một phen, phát hiện mình không có loại tình cảm nồng nhiệt đến mức không thể khống chế với Tát Cổ Tư.

Ngay cả chính tai nghe được trái tim Tát Cổ Tư đã có nơi thuộc về, Lăng Viễn cũng không có biểu hiện gì là thương tâm khổ sở, cuối cùng Lăng Viễn cho ra một kết luận, chính là cậu chỉ xem Tát Cổ Tư như một người bạn tốt.

Lăng Viễn cũng không bài xích yêu qua mạng, nhưng cậu sẽ không tùy tiện mà trút tình cảm vào, cậu có cảm giác như Tiêu Trấn đã tiêu hao hết tình cảm trong nhiều năm tới của mình, cậu tựa hồ lại khôi phục thành thiếu niên văn đạm phong khinh trước khi quen biết Tiêu Trấn.

Từ khi chia tay trong bệnh viện về sau Tiêu Trấn chưa từng liên hệ với Lăng Viễn, nhưng khi login Tiêu Trấn cự tuyệt yêu cầu ly hôn của cậu, sau đó Lăng Viễn lại xin thêm hai lần đều bị cự tuyệt, cậu đành phải xếp chuyện này sang một bên.

Mấy ngày này Lăng Viễn trôi qua thật sự bình tĩnh, ngoại trừ phải ứng đối Lăng Lộ ngẫu nhiên hỏi dò ra, điều duy nhất khiến Lăng Viễn đau đầu đại khái chính là Lý Vân Đình mỗi ngày một cú điện thoại thăm hỏi ân cần không hề gián đoạn.

Lý Vân Đình thực sự không dễ dàng bỏ cuộc như lời anh đã nói, đương nhiên Lăng Viễn hiện tại hoàn toàn không cảm thấy đây là cái ưu điểm gì. Lăng Viễn năm lần bảy lượt nói thẳng lẩn bóng gió với anh là giữa họ không có khả năng, nhưng đối phương luôn có thể bất động thanh sắc lọc bỏ những lời này, việc này làm cho Lăng Viễn có cảm giác thất bại sâu sắc.

Lý Vân Đình trong điện thoại cũng nói không nhiều, đơn giản là mấy chuyện vụn vặt như quan tâm xem Lăng Viễn có ăn cơm đúng giờ không, buổi tối có suốt đêm không ngủ hay không, lâu ngày, thái độ Lăng Viễn cũng dần dần bắt đầu buông lỏng, ít nhiều cũng có thể đáp lại đối phương vài câu.

Đây là lần đầu tiên Lý Vân Đình kiên nhẫn theo đuổi một người như vậy, khiến Vu Vinh mới đầu ôm tâm thái xem náo nhiệt đều phải động dung, ngược lại bắt đầu hỗ trợ hành động của thủ trưởng, còn âm thầm cảnh cáo Tiểu Thanh Kỳ trong trò chơi luôn dùng ánh mắt sùng bái nhìn thuyền trưởng nhà mình một phen.

Bất quá Thanh Kỳ này chẳng có chút ý tứ biết khó mà lui, hoàn toàn xem lời y như gió thoảng bên tai, vẫn như cũ mỗi ngày quần quít lấy Lý Vân Đình, cái loại tính tình vô luận người khác nói cái gì cũng thờ ơ đó thật đúng là có vài phần tương tự tiểu Lăng Viễn trong hiện thực.

Vu Vinh cũng không phải có ác cảm với Thanh Kỳ, chỉ là thái độ của y cũng giống Lý Vân Đình, tình cảm trên mạng quá hư vô mờ mịt, những người đàn ông đã đến tuổi nhi lập (30) như họ, đã không còn tinh lực đi chơi trò luyến ái tinh thần với tụi trẻ, nắm chắc hiện thực mới là lựa chọn sáng suốt.

Cũng may quan điểm Lý Vân Đình giống y, chỉ xem Thanh Kỳ như một bạn net quan hệ tương đối tốt.

Lăng Viễn cũng không vì lời của Yul mà giảm bớt tiếp xúc cùng Tát Cổ Tư, trong nhận thức của cậu, quan hệ của cậu và Tát Cổ Tư rất thuần khiết, cậu không cần vì tránh nghi ngờ mà cố ý lảng tránh đối phương, ít nhất chỉ cần Tát Cổ Tư không nói ra là bản thân cậu quấy nhiễu anh, thì cậu sẽ không vì người ngoài mà thay đổi.

Về phần người mà Tát Cổ Tư thích kia, Lăng Viễn có một tia cảm xúc hâm mộ không muốn thừa nhận cũng không được, người mà trong hiện thực được người đàn ông mạnh mẽ này ái mộ, nhất định cũng có chỗ nào đó hơn người đi.

Lăng Viễn một bên miên man suy nghĩ một bên đăng nhập trò chơi, lại ngay trong tiệm của mình gặp một người khiến cậu ngoài ý muốn.

Người đàn ông đó thấy Lăng Viễn đến, đứng lên lễ độ cười cười, “Tôi chờ cậu đã lâu.”

15. Chương 15: Chinh Đồ* Của Tát Cổ Tư

**Chinh đồ: Đường chinh phạt, đường chinh chiến, hành trình...*

“Tôi chờ cậu đã lâu,” Nét tươi cười trên mặt người đó tràn ngập cảm giác chuyên nghiệp, “Ông chủ Kỳ.”

Lăng Viễn hơi bất an nhìn vị khách chưa hề chạm mặt cậu trước mắt, đoán không ra đối phương có phải đã biết được gì đó hay không.

“Tư.....”

“Gọi tôi Tư Lạc được rồi.” Người đàn ông vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp.

Người tới không phải ai khác, chính là đại phó Slovakia của Cướp biển vùng Caribbean.

“Chỗ này của ông chủ Kỳ làm ăn rất không tệ.” Tư Lạc khách sáo nói.

“Có chuyện mời nói thẳng.” Không biết vì cái gì, đối phương cười càn khách khí, Lăng Viễn lại càng không

được tự nhiên, dù sao đối với người trước mặt này, cậu có chút chột dạ.

Tư Lạc gật gật đầu, rất nhanh tiến vào chính đề, “Ông chủ Kỳ nhất định biết, tuy nói hiện nay Tổng đốc các đảo nhỏ đều là do NPC đảm nhiệm, nhưng kỳ thật dự tính ban đầu của tổ thiết kế trò chơi là hoàn toàn do người chơi tự trị, trong đó đương nhiên bao gồm cả việc quản lý đảo.”

Lăng Viễn chậm rãi gật gật đầu, đúng là cậu biết chuyện này, nhưng cậu không rõ mục đích Tư Lạc nói những lời này với cậu.

“Kiến thiết một hòn đảo cần tiêu hao lượng lớn nhân lực tài lực, trò chơi này close beta chưa lâu, trước đây chưa có đội thuyền nào có thực lực này, cho dù có thể chiếm đóng đảo, cũng rất khó đi vào quản lý.”

Lăng Viễn biết lời Tư Lạc nói đều là sự thật, này cũng là nguyên nhân từ khi trò chơi mở hệ thống vây công đảo đến nay cũng chưa có đội thuyền nào chính thức tuyên chiến với đảo.

Tư Lạc đổi khẩu khí, “Bất quá trải qua công tác chuẩn bị tỉ mỉ chu toàn trước đó, đội thuyền chúng tôi đã có lòng tin tiếp nhận việc xây dựng đảo này.”

Lăng Viễn kinh ngạc há to miệng, “Các anh muốn vây công đảo Thiên Đường?”

Tư Lạc nghiêm túc gật đầu, “Vào thứ ba tuần sau.”

“Nhưng...”

“Thứ ba tuần sau là sinh nhật thuyền trưởng của chúng tôi, tôi muốn dùng danh hiệu Tổng đốc Thiên Đường tặng cậu ấy làm quà sinh nhật.”

Nụ cười nghề nghiệp trên mặt Tư Lạc biến mất, biểu tình kiên định mà chân thành, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Lăng Viễn, Lăng Viễn tựa hồ có thể từ trong đôi mắt đó nhìn thấy bốn chữ: Quyết tâm chiến thắng.

Lăng Viễn cũng không để ý ai làm tổng đốc Thiên Đường, đúng như Tư Lạc nói, đảo dễ công không dễ thủ, chiếm lĩnh một hòn đảo không khó, kiến thiết một hòn đảo thì lại tiêu tiền như nước, nếu không phải chính tai nghe Tư Lạc nói, Lăng Viễn cũng không biết Caribbean có tài lực này.

Chỉ là..... “Vì sao nói những chuyện này với tôi?”

“Tôi đã hỏi qua thống lĩnh hải quân đương nhiệm Thiên Đường, thuyền trưởng của Nightmare và Siren, bọn họ đều tỏ ý chỉ cần cậu không phản đối, bọn họ sẽ không có ý kiến.”

“Đợi đã!” Lăng Viễn vội vàng ngắt lời, vây công đảo tức là tuyên chiến với hải quân đóng trên đảo, vì vậy tất yếu phải qua một cửa của Tiêu Trấn, điểm ấy Lăng Viễn biết, nhưng mà, “Chuyện này thì liên quan gì tới Nightmare và Siren?”

“Tuy chúng tôi không phải không có thực lực tiến công hạ Thiên Đường, nhưng chúng tôi cũng muốn tận khả năng giảm tổn thất đến mức thấp nhất, trạng thái lý tưởng nhất là không tổn một binh một tốt chiếm lĩnh trong hòa bình, chỉ cần Lăng Tiêu gặt đầu, bên phía hải quân Thiên Đường sẽ cho qua, không làm khó chúng tôi.”

“Về phần Tát Cổ Tư, tôi lo lắng hẳn sẽ tâm huyết dâng trào mà chen vào một chân, nếu là những đội thuyền khác ngược lại không đáng để sợ hãi, duy độc Nightmare đối với chúng tôi mà nói là một uy hiếp, hơn nữa nếu hẳn cầm đầu, rất có khả năng dẫn tới không ít hải tặc cũng vô giúp vui.”

Lăng Viễn gặt gặt đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Thế còn Naga nữ vương lại là vì...”

Trên mặt Tư Lạc có thêm một phần thần sắc khinh thường, “Đây là ý của thuyền trưởng chúng tôi, dù bản thân tôi không nghĩ rằng nhất thiết phải có sự đồng ý của cô ta, nhưng không nghĩ tới ý kiến của cô ta lại cùng hai vị khác bất mưu nhi hợp (*không bàn bạc mà vô tình giống nhau*), cho nên tôi chỉ tiện thể làm cho đủ lễ tiết thôi.”

Lăng Viễn cau mày suy tư chốc lát, “Ý của thuyền trưởng mấy anh chắc không phải là muốn chị ấy làm Tổng đốc phu nhân chứ?”

Không biết có phải ảo giác của Lăng Viễn không, màu sắc Tư Lạc trầm xuống, đảo mắt lại khôi phục nguyên trạng.

“Jack cậu ấy tuổi còn nhỏ quá, tâm chơi đùa rất nặng, mặc kệ là trong hiện thực hay trò chơi, đối bạn gái còn nhiều hơn đối quần áo. Naga nữ vương hình như cùng ông chủ Kỳ quan hệ không tệ, tôi nghĩ cậu cũng không muốn thấy cô ta thất vọng đi.”

Tư Lạc vừa chạm đến mấu chốt liền lui, bắt quá trong lòng Lăng Viễn đã rất tỏ tường.

“Tôi hiểu, tôi sẽ nói rõ ràng với chị ấy.”

Tư Lạc vừa lòng gặt đầu, “Như vậy để đáp tạ, chúng tôi nguyện ý tặng ông chủ Kỳ một cửa hàng trên đảo, chủng loại và địa điểm tùy cậu chọn lựa.”

“A?” Lăng Viễn vội vàng lắc đầu, “Tôi đâu có làm gì, lại nói Thiên Đường vốn cũng cần người chơi quản lý.”

“Cứ xem như chúng tôi hối lộ cậu là được,” Tư Lạc nửa đùa nửa thật nói, “Bao nhiêu người có uy tín có danh dự đều chỉ theo mỗi mình cậu như vậy, chúng tôi sao có thể không cố gắng xu nịnh lấy lòng cậu chứ?”

Lăng Viễn không biết nói gì để đáp lời nữa.

Tư Lạc đi, Saga đến. Lăng Viễn đối với chuyện người này tới đây ngược lại không ngoài ý muốn, từ sau khi đôi bên hợp tác, cơ hội hai người tiếp xúc nhiều hơn, dần dần cũng phát triển thành quan hệ gặp mặt có thể tán gẫu vài câu, Saga không có việc gì liền đến tiệm Lăng Viễn ngồi chơi, có khi còn chơi vài ván trên bàn đánh bài của cậu, có mấy lần Lăng Viễn đi vào tiệm đều nhìn thấy Saga một mình yên lặng ngồi đó đánh bài, lúc quăng jeton chậm như đang cố thả chậm động tác.

Nhưng Lăng Viễn biết, dù Saga có vài sở thích giống cậu, bọn họ vẫn thủy chung không thể tạo nên tình bạn thoải mái như giữa cậu và Sinbad, cảm giác Saga cho cậu vĩnh viễn như trong một đám sương mù không thể nhìn rõ.

“Anh Tư Lạc đã tới?” Saga đi thẳng vào vấn đề.

“Ừm.”

“Cậu đồng ý?”

“Tôi hình như không có lập trường gì cự tuyệt.” Thiên Đường dù sao vẫn cần một Tổng đốc, ai tới làm thì liên quan gì đến cậu, dù Jack có hơi nhì (*ngốc*), cũng không có ai quy định người ngốc không thể làm Tổng đốc, hơn nữa từ lần tiếp xúc vừa rồi, Tư Lạc ngược lại là một người không tệ.

“Anh Tư Lạc nói chuyện cửa tiệm với cậu? Cậu muốn tiệm gì?”

Lăng Viễn cúi đầu nghĩ nghĩ, “Tiệm trang phục đi...”

Saga tựa tiểu phi tiểu nhìn Lăng Viễn nửa ngày, “Chắc chắc, tôi thật sự là...” Saga ngừng lời giữa chừng, mím môi, mặt đỏ ửng vẻ tán thưởng không che giấu được.

Tiệm trang phục trước mắt trong trò chơi là một ngành nghề ít được quan tâm, bởi vì người chơi Thời đại Hàng hải so ra công phu hơn nhiều, không giống những game khác trang bị là được hợp thành, ở đây trang phục chỉ mang tác dụng trang sức, không hề giúp gia tăng thuộc tính.

Tại giai đoạn đầu trò chơi, đa phần người chơi đều không giàu có, có tiền nhân rồi đều dùng để tạo thuyền mua vũ khí, ai cũng sẽ không tiêu phí vào vật phẩm trang sức chỉ nhìn được mà không dùng được.

Trên đảo Thiên Đường hiện nay chỉ có một cửa tiệm trang phục loại nhỏ do một cá nhân mở, chuyện làm ăn vắng tanh như chùa bà đanh, cơ hồ sắp phải dẹp tiệm.

Nhưng theo đà phát triển của trò chơi, tiền nhân rồi trên tay người chơi sẽ càng ngày càng nhiều, mấy đạo cụ thuần trang sức như trang phục vật dụng trong nhà này nọ sẽ chiếm lĩnh phần nhiều trong thị trường

tiêu dùng, tiệm Tư Lạc hứa cho Lăng Viễn là một cửa hàng lớn, chủng loại và số lượng có thể làm ra đều hơn cửa tiệm nhỏ rất nhiều, Lăng Viễn chính là đi trước một bước nhìn thấy được viễn cảnh của thị trường trang phục.

Hơn nữa Lăng Viễn có tiệm vải nơi tay, tiệm trang phục với cậu mà nói là lựa chọn không thể chính xác hơn nữa.

“Cậu là học kinh tế đi?” Saga kim lòng không đầu hỏi.

Lăng Viễn lắc đầu, “Tôi là sinh viên trường âm nhạc,” lại nghĩ nghĩ, “Kỳ thật anh mới là học kinh tế đi?” Luận về tài năng kinh thương, vị trước mặt đây đẳng cấp còn cao hơn cậu.

Tươi cười trên mặt Saga nhanh chóng mất biến, “Tôi chưa bao giờ đi học.”

Lăng Viễn cho rằng đối phương chỉ trả lời có lẽ, thản nhiên ‘à’ một tiếng.

Saga ly khai, Lăng Viễn rảnh đến không có chuyện gì làm đi dạo qua chỗ đấu giá, trùng hợp nhìn thấy có người bán hải đồ mới ra, Lăng Viễn giúp Tát Cổ Tư trông nom sổ sách đến mức tự nhiên, thuận tay mua về.

Tát Cổ Tư rất ít lấy tiền từ chỗ cậu, không biết bắt đầu từ khi nào Lăng Viễn đã có thói quen ‘mấy thứ này có lẽ Tát Cổ Tư cần không bằng trực tiếp mua luôn’.

Hồi tưởng lại Tát Cổ Tư từng gọi đùa mình là ‘bà quản gia’, Lăng Viễn không khỏi bật cười, chuyện liên tục ba lượt bị cướp còn bị vợ vét tài sản 500 vàng phẳng phất như vừa mới xảy ra hôm qua, có ai ngờ hai người hôm nay sẽ là quan hệ thân thiết như vậy đâu?

Lăng Viễn mật Tát Cổ Tư một số 1, rất nhanh đối phương liền phát một lời mời lên thuyền qua, này là sự ăn ý hình thành giữa hai người trong khoảng thời gian qua.

Tát Cổ Tư nhìn thấy hải đồ Lăng Viễn mang đến, quả nhiên thực vui vẻ, trực tiếp tiến lên dùng sức ôm chặt cậu một cái.

“Kỳ thật tôi vẫn luôn muốn biết, sao anh lại muốn thu thập mấy hải đồ này?”

“Muốn biết? Đi theo tôi.”

Lăng Viễn đi theo Tát Cổ Tư vào phòng thuyền trưởng, tầm mắt lập tức bị bức bản đồ hàng hải khổng lồ treo kín cả mặt tường hấp dẫn.

Này vẫn là lần đầu tiên Lăng Viễn nhìn bản đồ thế giới hoàn chỉnh, giờ cậu mới phát hiện thì ra tám hải vực vừa vẽ tạo thành một hình tròn, hải vực Kim Cương ở vị trí năm giờ, hướng ba giờ tiếp giáp hải vực Tinh Thần, hướng sáu giờ là hải vực Ngân Hà, đây đều là mấy cái ngày thường tiếp xúc tương đối nhiều, cách khá xa có những nơi Lăng Viễn chỉ từng nghe nói đến tên.

“Đây là bản đồ thế giới toàn bộ Thời đại Hàng hải,” Tát Cổ Tư hơi có chút kiêu ngạo giới thiệu bộ sưu tập của mình, “Bất quá bản đồ chỗ tôi vẫn chưa đầy đủ, đảo nhỏ trong trò chơi quá nhiều, tôi chỉ thu thập được sáu bảy phần.”

Lăng Viễn nhìn kỹ, quả nhiên góc Tây Bắc có một miếng lớn còn trống, một góc hẻo lánh khác cũng thiếu.

“Bản đồ trò chơi này còn lớn hơn trong tưởng tượng của tôi, từ chỗ chúng ta đây đến hòn đảo xa nhất dù dùng thuyền nhanh nhất cũng phải một ngày một đêm mới tới.”

Cư nhiên mất lâu như vậy? Lăng Viễn cũng kinh ngạc.

“Ở giữa này là cái gì?” Lăng Viễn chỉ vào tâm vòng tròn được tám hải vực bao quanh, ở đó vẽ một dấu hiệu thần bí.

“Là Atlantis.”

“Thành phố dưới đáy biển trong truyền thuyết?”

“Ừm, cũng có thể gọi là Đại Tây Châu, tôi đã đi qua rồi, bất quá chỗ đó cái gì cũng không có.”

“Có lẽ là trò chơi chưa mở?”

Tát Cổ Tư gật gật đầu, “Có khả năng này.”

Lăng Viễn lại tìm tìm, “Đảo Lưu Khắc ở đâu?”

Tát Cổ Tư khó hiểu nhìn cậu một cái, đưa tay chỉ vào một vị trí hướng một giờ, “Đây.”

“Anh đến đó chưa?”

“Quá xa, chưa đi, cho dù tại hải vực đó, đảo Lưu Khắc cũng được coi là một đảo nhỏ rất hoang vu, xuất phát từ đây ít nhất phải đi năm sáu giờ đồng hồ.”

“Có xa như vậy sao? Nhưng lần trước tôi đi...”

“Cậu tới đảo Lưu Khắc rồi?” Tát Cổ Tư cắt ngang lời Lăng Viễn, sau đó lại đột nhiên phản ứng lại, “Đi cùng thuyền của NPC phải không?”

“Ừm,” Lăng Viễn gật đầu.

“Thuyền NPC là tùy cơ đi xuyên hải vực, không giống với thuyền của người chơi.”

“Khó trách.” Lăng Viễn tự nhủ.

“Cậu hỏi cái này làm gì? Nói tới thì hải đồ đảo Lưu Khắc còn là quà sinh nhật cậu tặng cho tôi nữa.”

Lăng Viễn mở to hai mắt chớp chớp nửa ngày, mới nhớ ra lúc ấy Tát Cổ Tư quả thật có từng nói vậy.

“Thì ra tiểu trạch nam cũng đi qua nơi mà tôi chưa tới,” Tát Cổ Tư cười trêu, “Chỗ đó có gì chơi vui không giới thiệu cho tôi tí đi?”

Nhớ tới đôi linh hồn người yêu dặt tay nhau trên bờ cát dưới ánh trăng đỏ, Lăng Viễn phát hiện bản thân mình thế mà có chút tưởng niệm.

“Chơi rất vui, có rảnh chúng ta đi đi.” Vừa lúc cho cậu thuận tiện ly hôn.

“Được a.” Tát Cổ Tư một lời đáp ứng, Lăng Viễn ngược lại cảm giác như mình đang lợi dụng đối phương, thật ngượng.

“Kỳ thật cậu có biết tôi vì cái gì muốn thu gom những hải đồ này không?” Tát Cổ Tư chuyển đề tài.

“Vì cái gì?”

Chợt nghe Tát Cổ Tư nói: “Trong trò chơi có rất ít người biết bí mật này, tôi cũng là ngẫu nhiên mới phát hiện.”

Chỉ thấy anh đi đến một bên, chỗ đó có một ngọn đèn treo tường không bắt mắt.

Trên thuyền vốn không có đèn, mặc kệ ban ngày hay đêm tối, vĩnh viễn sáng sủa vô cùng. Nhưng nếu mua đèn trong tiệm vật dụng gắn lên, thì có thể bật tắt tăng giảm độ sáng tối. Chỉ là trong trò chơi nếu tắt đèn màn hình liền tối đen một mảnh, hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa nào, không ai lại tiêu tiền mua đèn tường trang trí, chuyện nhàm chán như vậy đại khái cũng chỉ có Tát Cổ Tư mới làm.

Tát Cổ Tư vươn tay ấn nút mở đèn tường, quanh thân nháy mắt tối đen.

Sau đó Lăng Viễn ngậy người, từng hòn đảo trên hải đồ treo trên vách tường đều biến thành những điểm tròn tản ra ánh sáng lân tinh lam sắc, những đảo thủ phủ như Thiên Đường điểm sáng lớn nhất sáng nhất, đảo phụ thuộc thì ít sáng hơn, còn lại vài hòn đảo hoang vu chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ.

Hải đồ trên tấm da dê vàng nâu thoát chốc biến thành một tấm tinh đồ (*bản đồ vị trí các vì sao*) sáng chói.

Lăng Viễn ngậy ngất trong mênh mông tinh thần (*tinh thần: ngôi sao*) nửa ngày nói không nên lời.

“Đẹp không?”

Lăng Viễn yên lặng gật đầu, cũng không quần đối phương có thể nhìn thấy động tác của cậu trong bóng đêm hay không, nhưng Tát Cổ Tư tựa hồ có thần giao cách cảm với phản ứng của cậu.

“Lần đầu tiên tôi phát hiện bí mật này, cũng chấn kinh nói không nên lời.”

Tát Cổ Tư đi ra phía trước, vươn tay phải, chậm rãi vuốt ve tinh đồ trên tường.

“Giấc mơ lớn nhất của tôi, chính là thấp sáng mỗi một ngôi sao trên bản đồ, một ngày nào đó, tôi muốn điều khiển Ác mộng, dạo khắp mỗi một góc thế giới, trên mỗi một hòn đảo đều lưu lại dấu chân tôi, đây chính là chinh đồ của tôi.”

Lăng Viễn kinh ngạc quay đầu qua, gương mặt trông nghiêng góc cạnh phân minh bị tinh quang chớp nháy phủ lên một tầng băng lam sắc mờ mờ, biểu tình của anh là kiên định Lăng Viễn trước đây chưa từng nhìn thấy, khi anh nói lời này cả người đều tỏa ánh sáng.

Trong nháy mắt đó, Lăng Viễn lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác tim đập loạn nhịp.

16. Chương 16: Tổng Đốc Đầu Tiên Nhậm Chức

Thời gian rất nhanh đến thứ ba, tin tức Cướp biển vùng Caribbean tuyên chiến với Thiên Đường vẫn khiến rất nhiều người chấn động, nhưng chính như Tư Lạc kỳ vọng, hải quân Thiên Đường với Lăng Tiêu đứng đầu đối việc này hoàn toàn duy trì thái độ không phản đối, rộng mở đường bờ biển nghênh đón đội thuyền Caribbean tiến trú, mà vua hải tặc hiếu chiến Tát Cổ Tư cũng hoàn toàn không biểu hiện gì, điều này làm cho một vài đoàn hải tặc muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của cũng do dự không tiến.

Buổi tối 8 giờ, Cướp biển vùng Caribbean không tốn một binh một tốt hòa bình chiếm lĩnh đảo Thiên Đường, thuyền trưởng Jack trở thành người đầu tiên nhậm chức Tổng đốc Thiên Đường từ khi Thời đại Hàng hải mở đến nay.

Jack vừa nhận chức mới, hưng phấn khó kiềm, trực tiếp vung tay, miễn trừ tiền thuê một tháng cho mọi cửa tiệm trên đảo Thiên Đường, tặng một bậc lương cho hải quân Thiên Đường, ngân hàng cũng hạ phí bảo quản, trong nhất thời quần chúng hoan hô không ngớt.

Tám giờ rưỡi, bến tàu Thiên Đường cử hành đại hội pháo hoa, hải vực Kim Cương vô luận hải tặc hải quân hay thương nhân đều tề tụ tại cảng, thưởng thức pháo hoa sáng lạn khắp bầu trời, nhất thời trên kênh hải vực tràn ngập lời chào mừng Cướp biển vùng Caribbean nhập trú đảo Thiên Đường cùng với chúc mừng sinh nhật Jack.

Lăng Viễn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy phô trương lớn như vậy trong trò chơi, cũng dừng chân ở bến tàu xem chốc lát, lúc này mới đi về xưởng rượu nhỏ của mình.

Vừa vào cửa, cậu liền thấy một người vốn không nên xuất hiện tại đây vào giờ này, một mình ngồi trong tiệm của cậu, nâng ly dùng để uống bia mà hải tặc yêu nhất, từng ngụm một nhấp rượu Rum bên trong, động tác như cũ chậm như slow-motion.

Là lỗi giác của Lăng Viễn ư, cậu thể mà lại nhìn ra nét tịch mịch từ thân ảnh người ngồi trong góc khuất đó.

Nhìn thấy Lăng Viễn đến, Saga chỉ nâng mí mắt liếc nhìn cậu một cái, rồi lại nhanh chóng hạ xuống, “Tôi uống rượu của cậu cậu không ngại chứ, dù sao chỗ này của cậu nhiều nhất là rượu.”

Lăng Viễn chậm rãi đi qua ngồi xuống bên cạnh y, “Sao anh lại online?”

Trải qua một đoạn thời gian tiếp xúc, Lăng Viễn phát hiện Saga vĩnh viễn chỉ xuất hiện vào ban ngày và chập tối, vừa vào đêm, Saga liền logout, mặc kệ là ngày thường, cuối tuần, hay là ngày nghỉ, hỏi Saga, y nói đây là công việc của y.

Lăng Viễn nghĩ không ra công việc gì mà ngày nào cũng phải trực đêm, đây cũng là lần đầu tiên Lăng Viễn nhìn thấy Saga sau tám giờ tối.

“Hôm nay không phải ngày trọng đại sao.” Saga cười nhạo một tiếng.

“Vậy công việc phải làm sao?”

“Xin nghỉ phép.”

“Lý do là muốn công đảo? Hay là sinh nhật thuyền trưởng nhà mình?”

Lần này Saga không đáp lời cậu.

“Nếu anh đã xin nghỉ phép, lúc này không phải nên ở Tổng đốc phủ cùng các thành viên đội thuyền chúc mừng sao, vì cái gì một mình đến chỗ tôi uống rượu giải sầu.”

Saga chuyển mắt qua nhìn Lăng Viễn, “Có đôi khi nhìn gương mặt đơn thuần của cậu, thật sự khiến người ta rất chán ghét.”

Lăng Viễn nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, cũng đứng dậy rót ly rượu Rum, học theo Saga từng ngụm từng ngụm chậm rãi uống, hai người cứ như vậy ngồi cùng nhau một lời không nói mà cộng ẩm.

“Trong trò chơi uống bao nhiêu cũng sẽ không say, chẳng thú vị gì.” Qua hồi lâu Saga mở miệng.

“Anh có thể tìm rượu thật mà uống, trừ phi anh vị thành niên.”

“Trong hiện thực tôi nhìn thấy rượu đã muốn nôn.”

Không đợi Lăng Viễn lại nói thêm gì, trong tiệm lại tới thêm một vị khách.

“Sao cậu ở chỗ này, hôm nay không cần đi làm?” Tư Lạc nhìn thấy Saga cũng thực ngoài ý muốn.

“Hôm nay không phải đội thuyền có hoạt động sao, em xin nghỉ phép.” Saga lập tức triệt hạ biểu tình một mực bí hiểm khi ở cùng Lăng Viễn, thay bằng một bộ mặt cười nhu thuận.

Tư Lạc muốn nói lại thôi, nhúu mày suy tư.

“Tìm tôi?” Lăng Viễn mở miệng hỏi, cậu tin tưởng Tư Lạc đến tiệm cậu cũng không phải để tìm Saga.

Tư Lạc chuyển lực chú ý qua Lăng Viễn một bên, “Tôi đến thực hiện lời hứa, thế nào, chọn được địa chỉ của tiệm chưa?”

Lăng Viễn gật gật đầu, “Ồ mảnh đất trống bên sườn đông của tiệm vải là được, cách nhau gần cũng thuận tiện hơn.”

“Được, ngày mai tôi liền lên kế hoạch thi công.”

Di động Lăng Viễn đặt ở một bên vang lên, “Xin lỗi không tiếp chuyện được, nghe điện thoại.”

Thấy Lăng Viễn đi, Tư Lạc nhìn nhìn ly rượu trước mặt Saga, lại nhìn nhìn Saga, “Biết cậu lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên thấy cậu nghỉ phép.”

Saga cười cười, “Công việc bận rộn, khó xin.”

“Nếu online, sao không qua phủ Tổng đốc, còn trốn ở chỗ này uống rượu?”

“Anh Tư Lạc biết đó, em sợ náo nhiệt mà.” Saga cúi đầu, giống như đang xấu hổ vì bị người khác dòm ngó bí mật.

Tư Lạc nghĩ nghĩ, “Ngày mai công hội tụ hội một chút, đều là người cậu quen biết, hay là cậu cũng cùng...”

“Không được.” Saga cự tuyệt rất kiên quyết, “Em không muốn đi.”

“Chúng ta nhận thức đã bao lâu?”

“Đã hơn hai năm đi.” Saga suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Mọi người cùng nhau chơi lâu như vậy, game cũng đổi ba bốn trò, quan hệ hẳn là không tệ, vì cái gì mỗi lần gọi cậu ra gặp mặt đều cự tuyệt?”

Tư Lạc thực bất đắc dĩ nhìn người trước mắt, nhớ ngày đó anh ngẫu nhiên phát hiện năng lực kinh thương xuất sắc của Saga, muốn một tay đè bẹp cậu ấy quản lý các cửa tiệm của công hội, đã bị vài nguyên lão công hội lấy lý do chưa thấy qua người thật thì không yên lòng mà cự tuyệt rất nhiều lần.

Dù sau đó anh vẫn khư khư cố chấp trọng dụng Saga, mà Saga cũng quả thật không phụ kỳ vọng của anh, từ một chủ tiệm nhỏ một đường thành chủ quản tài chính của toàn đội thuyền hiện tại, dùng thực lực chứng minh bản thân, cũng khiến người lúc trước phản đối cậu ấy đều ngậm miệng, nhưng cậu ấy thủy chung không chịu gặp mặt ngoài đời.

“Em bộ dạng xấu, ngại gặp người.” Saga đùa.

Tư Lạc cũng nhận không được vui vẻ, “Cũng không phải gọi cậu ra thân thiết, lại nói xấu hay không xấu cũng phải nhìn thử mới biết được.”

“Em sợ em xấu quá mức, các anh thấy xong đều không muốn chơi với em nữa.”

“Cậu nha,” Tư Lạc đổi gia hỏa tính tình giống hệt trẻ con này thực không biết nói gì, nếu không nói ra, ai mà biết cậu ấy lại là Saga trên thương trường mắt sáng như đuốc, thủ đoạn cứng rắn chứ?

Tư Lạc tiến lên xoa xoa tóc Saga, “Jack còn đang chờ anh, anh về trước, lát nữa cậu cũng qua đó đi.”

“Đạ được.” Saga rũ mắt đáp ứng, biểu tình trên mặt vào nháy mắt đổi phương bước ra cửa tiệm liền tối tăm xuống.

Lăng Viễn thật vất vả mới cúp được điện thoại Lý Vân Đình, trở lại cửa tiệm thì thấy Tư Lạc đã đi mất, Saga tiếp tục dùng động tác chậm chạp của mình uống rượu.

Lý Vân Đình nói bản thân hiếm khi được nghỉ, muốn hẹn Lăng Viễn ra ngoài, đương nhiên giống như vô số lần trước bị Lăng Viễn cự tuyệt.

Cũng may Lý Vân Đình cũng không hề có bộ dáng bị đả kích, chỉ cười hì hì nói vậy thì để nói sau, Lăng Viễn không thừa nhận cũng không được, kiên nhẫn và nghị lực của người này vượt xa bản thân cậu tưởng tượng, cậu cũng không biết mình còn có thể giữ vững như vậy thêm bao lâu, bởi vì ngay người trì độ như cậu cũng phát hiện thời gian cậu trò chuyện cùng Lý Vân Đình càng ngày càng nhiều hơn lâu hơn, biết đâu ngày nào đó mềm lòng đáp ứng luôn không chừng.

Lăng Viễn đột nhiên nhận ra giờ phút này cậu rất muốn gặp người đó, hôm nay đến tận giờ này mà người đó còn chưa login, qua tiếp xúc khoảng thời gian này, Lăng Viễn phát hiện anh thường hay không định kỳ biến mất vài ngày, ngay cả đội thuyền của anh cũng thế, nguyên nhân thì người đó không giải thích, Lăng Viễn tự nhiên cũng không chủ động đến hỏi.

Cảm giác tim đập loạn nhịp ngày ấy còn quanh quẩn trong lòng, lẽ nào mình đối với người bạn quen qua mạng chưa từng gặp mặt này giống như lời Yul nói, bất tri bất giác đã động tâm?

Lăng Viễn còn đang thả hồn nơi nào, đột nhiên cảm giác có người từ dưới gầm bàn đá mình một cái, cậu phục hồi tinh thần lại, khó hiểu nhìn Saga.

“Phát gốc gì thế? Cậu có khách kìa.” Saga dùng cằm hất hất về phía cửa, “Chỗ này của cậu đúng là náo nhiệt, đừng bán rượu nữa, sửa thành ‘Thanh Kỳ tiếp đãi’ cho rồi.”

Lăng Viễn theo lời y nói nhìn ra cửa, khi thấy người tới cậu mỉm cười tự đáy lòng, đoàn hồng sắc tượng trưng cho sinh mệnh lực ấy đến, dường như xưa tan âm trầm nhân nhật Saga tản phát trong tiệm.

Có lẽ đối với người khác, Tát Cổ Tư là cơn ác mộng đen kịt vĩnh không ngừng nghỉ trên mặt biển, nhưng đối với Lăng Viễn, anh chính là vầng mặt trời nóng rực mang theo lực lượng thiêu đốt tất cả, chỉ cần nhìn anh, bất cứ cảm xúc bất an nào cũng đều nháy mắt bốc hơi.

Tiêu Trấn là băng, Tát Cổ Tư là lửa, Lăng Viễn chính là nước không lạnh không nóng, gặp ai cũng sẽ bị bức phải thay đổi hình thái, giờ đây, trái tim từng bị đóng băng của Lăng Viễn đang bị ngọn lửa nộ phóng này chậm rãi hòa tan.

Lý Vân Đình bị nét cười nở rộ thần nhiên trên môi Thanh Kỳ khiến cho có một thoáng hoảng hốt, anh có chút do dự, anh đối với đứa nhỏ này ôm tình cảm rất thuần khiết, tựa như một người anh đối với em trai, Vu Vinh vài lần nhắc nhở anh đối phương không hẳn nghĩ như vậy, anh đều chưa từng đặt trong lòng,

chẳng lẽ cậu ấy thật đối với mình...?

Lý Vân Đình cũng không muốn đùa với tình cảm đứa nhỏ hồn nhiên trước mặt, nhưng đối phương không làm rõ, anh cũng không biết nên mở miệng thế nào.

“Anh đến rồi.” Lăng Viễn phá vỡ im lặng quỷ dị trong thoáng chốc trước tiên.

“A, ừ,” Lý Vân Đình háng giọng, ý tưởng vừa rồi lập tức bị gác qua một bên, tính cách anh đã định anh sẽ không xoắn xuýt gì nhiều trên phương diện cảm tình, “Chuyển chút rượu lên thuyền, lấy nhiều một chút.”

“Định đi xa?” Lăng Viễn đứng lên, đi đến trước bàn, trên giao diện quản lý thương phẩm nhập danh tự thuyền Ác mộng, một trăm thùng rượu Rum liền được tự động chuyển từ kho hàng của xưởng rượu vào nơi chứa hàng của Ác mộng trên cảng Thiên Đường.

“Lần trước không phải cậu nói muốn đi đảo Lưu Khắc sao, đêm nay tôi có thời gian, có muốn thâu đêm không?”

“Được a,” Lăng Viễn mỉm cười nói, “Rượu trang bị xong rồi, đi thôi.”

Lăng Viễn tạm biệt Saga, dẫn đầu đi ra ngoài, Tát Cổ Tư nhìn Saga vài lần, lúc này mới theo sau Lăng Viễn rời đi, trong tiệm náo nhiệt lập tức lại trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Saga thở dài, tựa hồ chính mình cũng chịu không nổi bầu không khí như vậy, lập tức đứng dậy rời đi, vô tình đến bến tàu, đây vẫn là lần đầu y thể nghiệm đêm ở cảng Thiên Đường, gió biển lùa mang hơi ẩm, hít thở không khí tanh mặn, nghe tiếng kêu của hải âu về muộn.

Mới đây thôi, ở đây cử hành lễ hội pháo hoa long trọng, nửa vì chúc mừng Thiên Đường đổi chủ, nửa vì chúc mừng sinh nhật Jack, nhưng Saga biết nguyên nhân Thiên Đường đổi chủ cũng là để mừng sinh nhật.

Đây là cái sinh nhật thứ hai của Jack kể từ khi Saga nhận thức bọn họ, ngày này năm trước bọn họ tại một trò chơi huyền huyền có thể công thành, quà sinh nhật Tư Lạc tặng Jack là một tòa thành, năm nay là một hòn đảo.

Saga một chút cũng không hoài nghi, chỉ cần Jack muốn, Tư Lạc có thể đem toàn bộ thế giới đều đánh hạ để tặng cho cậu ta.

Saga sớm đã đóng kênh hải vực, y không muốn nhìn lời xoát mồm hình như nước chảy từ lúc sáu giờ đến giờ không hề gián đoạn, tựa hồ trên đời này trừ y ra thì ai cũng không chờ đợi nổi để mừng ngày này. Y không biết chính mình hôm nay vì cái gì nhất định phải lưu lại, nhìn cậu ta dưới ánh mặt trời nhận chúc phúc từ mọi người.

So với cậu ta, chính mình vĩnh viễn sống trong bóng tối, từ trước đến nay không có bất cứ một người nào nói với y sinh nhật vui vẻ, càng không nhận được bất kỳ món quà nào, ngay cả bản thân sinh nhật là ngày nào y cũng là vào năm trước mới biết được.

Khi còn nhỏ, một thầy bói nói vận mệnh của y xấu nhất định là bởi vì bát tự không tốt tạo thành, một đoạn thời gian y còn tin là thật, giờ nghĩ đến, kia bất quá là một tên giang hồ bịp bợm mà thôi.

Cho dù là người sinh ra cùng lúc, cũng có khả năng có vận mệnh hoàn toàn bất đồng, Saga có một đạo đã chuẩn bị tiếp nhận sự thật này, nhưng chỉ duy đối với người đó, y không cam lòng.

Mỗi khi y ở xa xa nhìn lên ánh mắt người kia ôn nhu dừng trên một kẻ khác, đều hận không thể khiến nhu tình kia thuộc về mình.

Chỉ cần nhắm mắt lại, y sẽ nhớ tới ánh nhìn dịu dàng của người đó, tiếng nói trầm thấp, cùng với... tiếng thở dốc kích tình đêm đó.

Nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, Saga mở mắt ra, một thân ảnh cao ngất đỉnh đặc chìm trong bóng đêm đang đi về hướng mình, Saga nhìn đối phương từng chút tiếp cận, đột nhiên tâm chơi đùa nổi lên.

“Hai người bọn họ rời bến rồi.” Ngay lúc người tới đi ngang Saga đột nhiên mở miệng, y không nói rõ ‘Hai người bọn họ’ là ai, tựa hồ chắc chắn đối phương sẽ hiểu rõ.

Người kia không để ý, tiếp tục đi đường mình.

“Nghe bọn họ nói, hình như là đi đảo Lưu Khắc gì đó?”

Tiếng bước chân phía sau ngừng lại.

17. Chương 17: Vĩnh Biệt, Thuyền Ác Mộng

Ân Tử Kiệt co gối rúc trong sô pha rộng rãi mềm mại, vẻ mặt hưng phấn gõ bàn phím, nghe có người gõ cửa, không cần nghĩ ngợi hô một tiếng ‘vào đi’. Người tới đẩy cửa ra, chỉ thấy trong phòng khắp nơi tối đen, chỉ có màn hình hiển thị tản ra ánh sáng mỏng manh, chiếu lên gương mặt người trước mắt.

Anh tùy tay ấn mở đèn trần, căn phòng lập tức đèn đuốc sáng trưng, Ân Tử Kiệt bị ánh sáng đột ngột khiến cho không mở mắt ra được.

“Chối mắt quá à, anh Kỳ.”

“Tối quá không tốt cho mắt,” Ân Kỳ bắt vi sở động, trực tiếp đi qua đặt cái ly thủy tinh trong tay xuống.

Ân Tử Kiệt nhìn lướt qua bên cạnh liền kêu to lên, “Hả? Sữa nữa à, em đâu còn là con nít nữa, qua hết hôm nay là em 21 rồi!”

“Ngoan, uống cái này một chút sẽ ngủ ngon hơn,” Ân Kỳ cứng chiều vươn tay đỡ dành đối phương, “Không phải trẻ con mà còn ồn ào đòi phải làm sinh nhật trong trò chơi, mai anh hẹn cả đoàn ra gặp mặt ăn bữa cơm, sẽ bù lại cho em.”

“Nga,” Ân Tử Kiệt lẩm nhẩm một tiếng, cầm ly uống một hơi cạn sạch, còn vươn đầu lưỡi liếm chất lỏng màu trắng còn dính trên môi, bàn tay đang vuốt ve tóc đối phương lập tức cứng lại tại chỗ.

Cảm giác được tay đối phương cứ dừng mãi trên đầu mình, Ân Tử Kiệt ngược mắt, khó hiểu nhìn Ân Kỳ, “Sao vậy?”

“Khụ, không,” Ân Kỳ vội vàng rút tay về, tầm mắt mất tự nhiên dời đi, “Không còn chuyện gì anh đi đây, em sớm một chút...”

“Đúng rồi, nói cho anh một tin tốt, em sắp kết hôn!”

Ân Kỳ kinh ngạc chuyển đường nhìn lại, ánh vào mi mắt là gương mặt hưng phấn của Ân Tử Kiệt.

Ác mộng hào khởi hành không lâu, điện thoại Lăng Viễn liên vang, cầm lấy nhìn một cái, là Lăng Lộ.

Mấy ngày nay Lăng Viễn vẫn muốn gọi điện cho Lăng Lộ, chuyển lời của Tư Lạc cho chị mình, nhưng cứ hễ chơi là quên mất, giờ Lăng Lộ chủ động gọi qua, Lăng Viễn vừa lúc nhân cơ hội nói rõ.

“Chị.”

“Em trai.”

“Em có lời muốn nói với chị.”

“Chị cũng có lời muốn nói với em.”

Lăng Viễn gãi gãi đầu, “Vậy chị nói trước đi.”

“Chị muốn kết hôn.”

Lăng Viễn há to miệng đến mức nhét vừa quả bóng bàn.

Lăng Lộ cách cái điện thoại cũng có thể nghĩ ra được bộ dạng đàn độn của thằng em mình, sợ đối phương hiểu lầm còn đặc biệt bổ sung, “Trong game.”

Không nói còn đỡ, vừa nói xong Lăng Viễn càng lờ mờ.

Một hồi sau, Lăng Viễn mới điều chỉnh xong cảm xúc, suy nghĩ lại rành mạch, “Chị nói chị muốn kết hôn trong game? Với ai, Jack?”

“Khỉ,” Lăng Lộ phát điên, “Vũ nhục nhân quang chị ruột chú mày, chính là vũ nhục bản thân, chị làm sao có thể coi trọng cái thằng nhóc 2B đó chứ.”

“Thế với ai a?” Lăng Viễn trầm nhẹ thở ra, trong nhận thức của cậu, với ai cũng tốt hơn tên playboy đó, huống chi Tư Lạc trước đó còn đặc biệt nhắc nhở cậu tay nhà giàu này còn là một hoa hoa công tử.

“Em không biết đâu, đối phương ở hải vực Tinh Thần.”

“VẬY chị làm sao quen?”

“Lần trước lúc hai bên đánh nhau thì quen, sau đó dần dần thân thiết, tiệc pháo hoa hôm nay anh ấy cũng đến xem, thuận tiện cầu hôn chị, chị đáp ứng luôn.”

Lăng Viễn đỡ trán, muốn cầu hôn thì tự đi mà đốt pháo hoa a, mượn hoa hiến phật vậy là muốn gì đây.

“Thế, em đây nên nói gì?”

“Chị nghĩ, chúc phúc là được rồi.”

“... Được, chúc chị cùng tỷ phu cả tên cũng không biết của em trăm năm hảo hợp.” Lăng Viễn vừa thật tâm vừa dối lòng nói.

Lăng Lộ cười khanh khách, “Tỷ phu của em tên Elune*.”

**Elune, tên tiếng Hoa là Ngái Lộ Ân, đại loại là Nữ thần mặt trăng, cũng là một nhân vật trong World of Warcraft.*

“...Lại còn là nữ?”

“Là acc nữ, đàn ông.”

“Vậy chính là nhân yêu rồi?”

“Cũng có thể gọi vậy.”

Lăng Viễn sắp xếp ngôn ngữ nửa ngày, “Chị à chị thật có cá tính.”

“Thường thôi.”

“Đối phương nhất định có chỗ hơn người đi, có thể được đại biểu thư ngài coi trọng.”

“Anh ấy là người đầu tiên gọi đúng tên đội thuyền của chị.”

“... Chỉ vậy?” Lăng Viễn giật mình, “Chẳng phải gọi là Người chết sao?”

“Là Sirens a mợ nó, cái đám thất học mấy người!”

**Người chết là Tử nhân đọc là [Sĩrén], Sirens QT là Tắc nhâm đọc là [Sāi rén]*

Lăng Viễn phì cười, cậu và Lăng Lộ hai người một người hướng nội, một hướng ngoại, tính cách khác nhau ngàn dặm, nhưng tại phương diện nào đó lại tương tự kinh người.

“Vậy chúc phúc chị và Elune tỷ phu.”

“Cám ơn, giờ tới phiên em, em muốn nói với chị cái gì?”

Lăng Viễn ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Không cần phải nói nữa.”

“Hả? Vậy được rồi, tỷ phu của em tìm chị, chị cúp trước.”

“Ấy khoan đã!”

Lăng Viễn còn chưa kịp ngăn cản, trong điện thoại đã chỉ còn một chuỗi âm báo bận.

Kỳ thật Lăng Viễn vốn muốn hỏi Lăng Lộ bọn họ hai acc nữ làm sao kết hôn, hay là cùng bọn cậu đi đảo Lưu Khắc đăng ký, ai ngờ đối phương chạy quá nhanh.

Thôi cứ đợi đến nơi rồi hãy nói cho chị ấy đi, dù sao chỉ cần có thuyền dừng bên bờ biển đảo Lưu Khắc, người ở xa bao nhiêu đều có thể nháy mắt được kéo lên thuyền, đây cũng là phương thức truyền tống mọi người thường dùng trong Thời đại Hàng hải, không chừng tỷ phú tới Thiên Đường coi pháo hoa cũng là Lăng Lộ dùng biện pháp này triệu hồi đi.

Lăng Viễn buông điện thoại trong tay, nhìn quét một vòng, không phát hiện bóng dáng Tát Cổ Tư, lại ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên đối phương đang ở trên đài quan sát, thế là cậu cũng lên theo.

“Em sắp kết hôn.” Ân Tử Kiệt thấy người trước mắt không tỏ vẻ gì, lại lặp lại một lần, vui sướng như thể bản thân là lần đầu nói với Ân Kỳ như vậy.

Ân Kỳ tuy rằng không chấn kinh giống như lần đầu nghe thấy câu này, dù anh biết đây chỉ là Ân Tử Kiệt lại một lần tâm huyết dâng trào, không lâu sau em ấy chơi chán rồi sẽ buông, bất quá trải qua mấy lần tẩy lễ anh vẫn cảm thấy không thoải mái tự đáy lòng.

“Cùng Naga nữ vương?” Ân Kỳ cau mày hỏi, ngày đó chuyện mình dặn dò Thanh Kỳ cậu ta rốt cuộc có nghe hiểu không vậy.

“Không phải, nữ vương cô ấy không chịu em,” Ân Tử Kiệt nghe cái tên đó có hơi mất mát, nhưng lập tức lại hồi phục tinh thần, “Bất quá may là, em còn có Rose.”

“Rose?”

“Không sai, Jack và Rose, anh không thấy tụi em là trời sinh một đôi sao?”

Rồi sau đó kết thúc là Jack chết em không biết sao, Ân Kỳ nói thầm trong lòng, ngoài mặt lại không biểu hiện gì.

“Vây chúc mừng em.” Ân Kỳ bất động thanh sắc nói.

“Ừm, đêm mai em sẽ cử hành hôn lễ, em muốn bổ nhiệm cô ấy làm Tổng đốc phu nhân đầu tiên của Thiên Đường!”

“Đêm mai chúng ta hẹn người!”

“À đúng ha, vậy đêm một.”

“Tùy em.” Ân Kỳ không để ý tới cậu ta nữa, nhấc chân đi ra ngoài.

“Nhớ giúp em lo giáo đường a!” Ân Tử Kiệt la lớn theo phía sau.

Cửa lớn thư phòng rầm một tiếng bị sập lại sau lưng Ân Kỳ.

“Sao tính tình lớn như vậy a,” Ân Tử Kiệt nhỏ giọng nói thầm, bắt quá rất nhanh cậu ta liền quăng mấy chuyện này ra sau đầu, cùng Rose hai người khênh khênh ta ta đi chơi.

Lăng Viễn trèo lên đài quan sát, thấy Tát Cổ Tư không có ý tứ mở miệng, cậu cũng đơn giản không nói gì, sóng vai đứng cùng anh.

Trên cao gió biển rất lớn, tóc cậu đều bị thổi cho lộn xộn, lại nhìn Tát Cổ Tư, một đầu tóc đỏ theo gió phi vũ, áo khoác cũng bay bay, càng hiển hiện vài phần phiêu dật.

Lăng Viễn nhìn đối phương nhìn đến nhập thần, bỗng Tát Cổ Tư đột nhiên mở miệng.

“Vừa rồi không nói gì là vì có người mặt tôi.”

“Ừm.”

Tát Cổ Tư quay đầu nhìn cậu, “Sao cậu không hỏi xem là ai?”

“Ai.”

Tát Cổ Tư không tiếng động quan sát cậu chốc lát, lại xoay người sang chỗ khác, hơi nheo mắt, tầm mắt tựa hồ muốn xuyên thấu bóng đêm dày đặc.

“Giông tố sắp đến rồi.” Tát Cổ Tư vừa dứt lời, bên tai liền vang lên một tiếng sấm rền.

Đây là lần đầu tiên trong game Lăng Viễn ra khơi gặp phải thời tiết xấu, bắt quả ở bên cạnh người đàn ông này, cậu cảm thấy an lòng một cách kỳ lạ. Thủy thủ bên dưới được huấn luyện nghiêm chỉnh sớm đã hạ buồm xuống, những tay kéo buồm tạm thời điều động sang vá thuyền, tranh thủ sửa mỗi một lỗ thủng trước khi bị tổn thất gì lớn.

Mưa rất nhanh rơi, trò chơi này hiệu quả rất thật, mưa tầm tã từ trên trời trút xuống, mỗi một hạt bụi nước bắn lên khi rơi xuống biển đều nhìn thấy nhất thanh nhị sở, Lăng Viễn thậm chí có thể cảm nhận được hơi lạnh khi mưa bụi đánh vào mặt.

“Cậu nói coi,” Tát Cổ Tư lại mở miệng, dù thanh âm anh bị cuồng phong mưa rào đánh cho thất linh bát lạc, vẫn rõ ràng truyền vào tai Lăng Viễn, “Chúng ta cũng xem như lão bằng hữu, mỗi lần gặp mặt không nói hai lời liền giết đến thiên hôn địa ám, vì cái gì hôm nay hấn lại mở miệng ngăn cản chứ?”

Lăng Viễn mất một hồi mới tiêu hóa được từ ‘Chúng ta’ kia không phải ý chỉ Tát Cổ Tư và mình, thế thì

là ai?

Tát Cổ Tư nghiêm túc nhìn Lăng Viễn, “Trên đảo Lưu Khắc đó rốt cuộc có cái gì?”

Lăng Viễn sửng sốt, một lát sau cậu lấy kính viễn vọng trong tay Tát Cổ Tư nhìn về hướng vừa rồi tầm mắt anh chỉ, nhưng trong ống kính chỉ có bóng đêm đen kịt nhìn không thấy giới hạn.

Đột nhiên, không trung nhá lên ánh chớp, trong nháy mắt điện quang hỏa thạch đỏ, một con thuyền vô cùng quen thuộc thoáng hiện trước mắt Lăng Viễn, thân thuyền màu lam hải quân, cột buồm trắng tuyết, đầu thuyền một con đại bàng cự đại giương cánh muốn bay...

Là Trấn Viễn hào!!

Lăng Viễn đột nhiên có một tia dự cảm không hay, “Cẩn thận ngư lôi!”

Không chờ cậu nói xong, chỉ nghe một tiếng nổ, thân thuyền kịch liệt lắc lư.

[Đội thuyền] Yul: Tui kháo a đây là cái công nghệ cao gì?!

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Trò chơi này còn có ngư lôi? Lần đầu tiên gặp nha.

[Đội thuyền] Yul: Đuôi thuyền bị ngư lôi đánh trúng, thuyền tổn hại 15%, diện tích tổn hại ước tính 2.5m², đội cơ động nhanh chóng chi viện.

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiền Ni: Mạn thuyền sườn đông trúng đạn, cầu chi viện.

[Đội thuyền] Yul: Thuyền tổn hại 23%, đối phương dùng không phải hỏa pháo phổ thông, hỏa lực rất mạnh, đánh giá lực sát thương cỡ gấp đôi chúng ta.

“Là gấp 2.4 lần, hỏa pháo vàng ròng, boong tàu 24 nòng, khoang đáy 16 nòng, toàn bộ đều bắn đạn đôi.” Lăng Viễn sắc mặt tái nhợt thuật lại, thanh âm nhỏ đến mức chỉ có Tát Cổ Tư bên cạnh nghe được.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Bước tiếp theo bọn họ có khả năng phát động tiến công từ sườn Đông, tận lực di chuyển về hướng bắc, bên kia có thủy triều có thể đi nhanh chút.

[Đội thuyền] Yul: Không được, không có buồm không có động lực, gió quá lớn, nếu cưỡng ép căng buồm thuyền sẽ lật.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Vì cái gì đối phương thoát nhìn không chịu ảnh hưởng?

Một trận trầm mặc.

[Đội thuyền] Yul: Có khả năng trên thuyền bọn họ trang bị thiết bị động lực.

[Đội thuyền] Yul: Thời tiết rất ác liệt, chỗ chúng ta dừng trùng hợp bị đá ngầm và xoáy nước bao vây, hiện tại tình huống rất bất lợi cho chúng ta.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Có thể quay mũi thuyền sang phải không?

[Đội thuyền] Yul: Em thử xem.

[Đội thuyền] Yul: Có thể.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Vòng tiếp theo đối phương sẽ tiến vào tầm bắn, hỏa lực toàn bộ khai hỏa.

[Đội thuyền] Yul: Rõ! Pháo thủ vào chỗ!

Lăng Viễn nghe Tát Cổ Tư và Yul trao đổi một vài thuật ngữ cậu nghe không hiểu trên kênh đội thuyền, sin cosin mô-men xoắn, Thời đại Hàng hải không phải bất cứ ai cũng có thể chỉ huy hải chiến, mà cần phải có nền tảng toán học và vật lý thật vững.

Cậu đã từng xem qua Tiêu Trấn đánh hải chiến, một bên chỉ huy một bên ghi chép tính toán mấy biểu thức toán học trên giấy, ít có sinh viên âm nhạc nào giỏi khoa học tự nhiên, Lăng Viễn cũng không ngoại lệ, cậu nhìn đám công thức này như đang coi thiên thư, cậu chỉ biết Tiêu Trấn rất mạnh, không thì cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn đã lên tới quân hàm thượng tướng hải quân.

Quan trọng hơn là, thuyền Ác mộng chỉ là một chiến thuyền phổ thông hạng trung, mà Trấn Viễn là hải quân hạm đặc chủng mọi phương diện đều được phối trí cao nhất do cậu tự tay tạo ra.

Tám nòng hỏa pháo bên trái trên thuyền Ác mộng nhất tề bắn ra, từng phát từng phát đều trúng mục tiêu, nhưng Trấn Viễn chỉ hơi lắc lư một cái.

[Đội thuyền] Yul: Khảo, phòng ngự thân thuyền cũng được gia cường, thật con mẹ nó biến thái.

Hai tay Lăng Viễn cầu chặt lấy mép đài quan sát, khớp xương mười ngón vì quá dùng sức trở nên tái nhợt.

Tát Cổ Tư ở một bên nhìn cậu, khóe môi vẫn treo nụ cười nhàn nhạt.

“Anh cười cái gì?” Lăng Viễn rốt cục nhìn không được hỏi.

“Tôi đang nghĩ,” Tát Cổ Tư cười mỉm nhìn cậu, “Cậu đến tốt cùng coi trọng người kia bao nhiêu, mới có thể vì cậu ta làm được đến mức này.”

Lăng Viễn cắn chặt môi dưới, mặt không một tia huyết sắc.

“Thực xin lỗi, tôi không biết khác biệt lại lớn như vậy.”

“Cũng không hoàn toàn là vậy, nếu không phải do thời tiết và vị trí địa lí, thì thoát chiến không phải vấn đề, chỉ có thể nói đối phương chiếm hết thiên thời địa lợi.”

“Chẳng lẽ những thuyền thông thường gặp phải con thuyền như vậy chỉ có thể bị đánh sao?” Vậy thì tính cân bằng của game này có phải quá kém rồi không.

Tát Cổ Tư mỉm cười, “Khoa học kỹ thuật trong trò chơi là không ngừng tiến hóa, thuyền đặc chủng tương đương với kỹ thuật tương lai, vốn không nên xuất hiện tại thời kỳ đầu, chỉ cần phát triển thêm nửa năm, sẽ không xuất hiện loại thế cục nghiêng hẳn về một bên thế này.”

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiên Ni: Mạn thuyền bên phải lại lần nữa trúng đạn!

[Đội thuyền] Brook: Pháo đài bị công kích, hai cửa hỏa pháo hỏng.

[Đội thuyền] Yul: Thuyền tổn hại 47%.

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Boong tàu phía đuôi thuyền bắt lửa!

[Đội thuyền] Yul: 60%.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Nước tràn vào khoang đáy tới mức cảnh giới, lỗ thủng không thể vá trong thời gian ngắn, công tác tát nước đã không thể tiến hành nữa.

[Đội thuyền] Yul: 73%.

Tiếng báo số của Yul tựa như hồi chuông báo tử vong, từng âm dội mạnh vào đáy lòng Lăng Viễn.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Có thể ngừng tổn hại ở mức 80% không?

Lại là một trận trầm mặc, trong không khí tràn ngập thanh âm mưa gió sấm chớp giao tạp, càng làm nổi bật yên tĩnh trên thuyền. Nửa ngày, mới toát ra hai chữ.

[Đội thuyền] Yul: Rất khó.

Khi mức tổn hại thuyền tiếp cận 80% thì đối phương đành chỉ công kích, một người có kinh nghiệm hải chiến phong phú đương nhiên biết này đại biểu cho cái gì, bằng thực lực thuyền Trấn Viễn, hoàn toàn có thể làm được việc trong nháy mắt nổ rớt hơn 20% còn lại, mỗi người đều dừng động tác trong tay không nói lời nào, như đang chờ đợi phán quyết của vận mệnh.

Tát Cổ Tư cúi đầu không biết đang nghĩ gì, cảm nhận được có tầm mắt dừng trên người mình, ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt Lăng Viễn tràn ngập áy náy, anh cười, đưa tay vỗ vỗ vai cậu.

“Đừng sợ.”

Lăng Viễn do dự, “Hay là tôi...”

“Không cần.” Tát Cổ Tư quyết đoán cự tuyệt.

Lăng Viễn ngốc ra, “Nhưng tôi còn chưa nói gì.”

“Cậu cái gì cũng không cần nói,” Tát Cổ Tư nhìn thẳng vào mắt cậu, “Tuy tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi nhìn thấy những nỗ lực của cậu vì cậu ta, nếu không phải phát sinh chuyện gì không thể tha thứ, cậu hôm nay cũng sẽ không đứng cùng tôi tại đây.”

“Cậu không cần thỏa hiệp với cậu ta.”

“Không ai có thể bức cậu quay đầu.”

Lời nói kiên định của Tát Cổ Tư như một cỗ lực lượng rót vào lòng Lăng Viễn, chặt đứt một tia do dự cuối cùng của cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, Lăng Viễn trịnh trọng gật đầu.

Tát Cổ Tư hình như lại thương lượng với đối phương một lát, cuối cùng tiêu sái vỗ vỗ tay, “Đàm phán hỏng.”

“Cậu nhảy thuyền đi, vận khí tốt có thể gặp được thuyền cứu nạn của NPC.” Tát Cổ Tư nói với Lăng Viễn.

“Vậy còn anh?” Lăng Viễn nhíu mày hỏi.

“Tôi là thuyền trưởng thuyền Ác mộng, đương nhiên phải cùng tồn vong với thuyền.”

Lăng Viễn nhắm mắt lại, chuyện cũ từng màn tái hiện trong đầu.

Cậu nhờ Tát Cổ Tư tập kích tàu Titanic.

Tát Cổ Tư đem hải thanh thạch tới tay đúng như hứa hẹn giao cho cậu.

Cậu chế định phối trí cấp cao nhất cho tàu Trấn Viễn.

Cậu tự tay trao khế thuyền vào tay người đó.

Nay, người đó dùng chiếc thuyền mà cậu tặng cho cậu ấy cho Ác mộng một kích mang tính hủy diệt.

– Giấc mơ lớn nhất của tôi, chính là thấp sáng mỗi một ngôi sao trên bản đồ, một ngày nào đó, tôi muốn điều khiển Ác mộng, dạo khắp mỗi một góc thế giới, trên mỗi một hòn đảo đều lưu lại dấu chân tôi, đây chính là chinh đồ của tôi.

Lăng Viễn chậm rãi mở mắt ra, “Anh không đi, tôi cũng không đi, tôi muốn cùng lưu lại với anh.”

“Trường phạt tử vong của trò này rất cao.”

Lăng Viễn trấn định lắc đầu, cậu không quan tâm.

Tát Cổ Tư thấy đối phương tâm ý đã quyết, cũng không khuyên nữa, sờ sờ đầu cậu, khóe môi lại giương lên nụ cười cuồng vọng tự đại như khi hai người lần đầu gặp mặt, “Cũng tốt, nhân tiện làm phong phú thể nghiệm trò chơi.”

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Các huynh đệ, cùng nhau bắt tử đi.

Trên boong thuyền truyền đến một trận tiếng hoan hô, rất nhanh có người mang rượu Rum từ kho chứa hàng ra, một đám người tựa như đang chúc mừng ngày lễ trọng đại mà nâng ly chạm cốc.

– Cheers!

Tiếng hoan hô át cả tiếng gió tiếng mưa vút tận trời cao, lực lượng đó phẳng phất có thể rạch phá bóng tối, rẽ mây thấy mặt trời.

Từ Trấn Viễn hào truyền đến vài tiếng pháo, thân thuyền Ác mộng kịch liệt lắc lư vài cái, bắt đầu chậm rãi nghiêng.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, nước như thể từ thiên đình dội xuống, lại như ông trời đang khóc lóc đau thương, Lăng Viễn cố gắng mở to mắt, tận sức nhìn người đàn ông không biết đến sợ hãi trước mặt này nhiều thêm một chút.

Thân thuyền rất nhanh đã nghiêng đến mức cậu không giữ nổi thăng bằng, Lăng Viễn bối rối theo bản năng vươn tay ra, bắt được một đoạn kim loại mang cảm giác băng lãnh.

Rất nhanh từ đối diện một bàn tay ấm áp hữu lực đưa ra, cầm ngược lại bàn tay đang bắt lấy móc câu của Lăng Viễn, lực đạo chủ nhân bàn tay đó to lớn như thế, tựa như nắm chặt đối phương từ nay về sau sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Mặt biển cuộn lên sóng gió động trời, vô tình cắn nuốt con thuyền hải tặc từng không ai bì nổi trên biển.

Cuối cùng xuất hiện trên màn hình Lăng Viễn, là dòng tin tức hệ thống đỏ tươi đến nhức mắt.

[**Hoàn đảo bá báo**] Tin thắng trận! Do thượng tướng hải quân Thiên Đường Lăng Tiêu suất lĩnh, Trần Viễn hào tại hải vực Thiên Đường một lần tiêu diệt gọn đoàn hải tặc Nightmare ác danh vang dội, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, từ nay về sau trên biển không còn thuyền Ác mộng.

Màn hình triệt để tối đen, trong phòng không bật đèn, đêm nay trời đầy mây, cả trăng cũng không có, Lăng Viễn trong bóng đêm giơ tay không thấy ngón nhắm mắt lại, cảm giác như chính bản thân mình đang dần chìm vào đáy biển, không khí bị tước mất khiến cậu ngạt thở, tứ chi cũng chậm chậm trở nên băng lãnh, chỉ duy độ ấm truyền đến từ tay phải là còn lại, chân thật mà rõ ràng.

Nhiệt độ đó mới đầu chỉ dừng ở lòng bàn tay, tiếp đó tràn ra toàn bộ bàn tay, theo động mạch chủ chảy vào tim, cuối cùng khuếch tán toàn thân. Độ ấm cũng càng ngày càng cao, phảng phất như một ngọn lửa, đốt trụi toàn thân thể cậu.

18. Chương 18: Thanh Kỳ Tổ Tình

Lăng Viễn không biết màn hình tối đen bao lâu, khi ánh sáng lại lần nữa khôi phục, bản thân đã ở một địa phương xa lạ, Tắt Cổ Tư đang đứng trước mặt cậu, dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn cậu.

“Đây là chỗ nào?”

“Điện trọng sinh, sau khi nhân vật tử vong đều được đưa tới nơi này.”

Lăng Viễn nghĩ đến vụ trừng phạt tử vong, vội kiểm tra một cái, quả nhiên, tiền và vật phẩm tùy thân đều bị mất sạch, quần áo trên người cũng biến thành vải rách, thanh chủ tử tinh xảo Lăng Viễn đặc biệt rèn nên dùng để phòng thân chẳng thấy đâu nữa, thay vào đó là một nhánh cây khô quắt.

Toàn thân cao thấp ngoại trừ con bạch tuộc Tát Cổ Tư tăng còn móc chặt lấy cổ cậu ra, Lăng Viễn lúc này thoát nhìn rất giống một người sống sót được cứu sau tai nạn trên biển.

Tình huống Tát Cổ Tư cũng không tốt hơn Lăng Viễn chỗ nào, thân trên cơ hồ để trần, lộ ra cơ bắp ngăm đen tinh tráng, chú anh vũ trên đầu vai anh đang cao ngạo rửa lông.

“May là trước khi xuất phát không quên gửi phần lớn tiền vào ngân hàng, không thì thật sự thành kẻ bần cùng rồi,” Lăng Viễn huơ huơ nhánh cây trong tay tự giễu.

“May là tiền của tôi đều ở chỗ cậu, tôi xưa nay không có thói quen giữ tiền,” Tát Cổ Tư không biết nhớ tới cái gì, ngược lại vui vẻ lên, “Chúng ta bị tẩy trắng, tên bạn cũ của cậu lần này giàu to rồi.”

Lăng Viễn ngấm lại một thuyền hải tặc đó, người người tiền thưởng (*ý nói giá mạng*)cao ngất, chỉ riêng giá mạng một mình Tát Cổ Tư đã đủ bì với một tuần thu nhập của Nhà tranh Tư lựa rồi.

“Thực xin lỗi,” Lăng Viễn ngượng ngừng gãi gãi đầu.

“Cậu...” Tát Cổ Tư muốn nói lại thôi.

“Còn có tổn thất gì, anh nói ra đi, tôi tiếp thu được.” Lăng Viễn thấy đối phương dường như có chuyện muốn nói, lại ập a ập ứng, không giống tác phong ngày thường của anh lắm.

“Cậu có cảm giác không đúng chỗ nào không?”

Lăng Viễn ngẩn ra, không đúng chỗ nào? Cậu nhìn kỹ đối phương, lại cúi đầu xem xét chính mình, đột nhiên...

“A!”

Không sai, là tầm nhìn! Tầm nhìn của mình trở nên rất kỳ quái, hình như nhìn không thấy mấy thứ bên phải.

Cậu chậm rãi nâng tay, hướng tới vị trí mắt phải sờ sờ, chạm đến không phải da thịt mình, mà là miếng vải mang xúc cảm nhung êm.

“Mắt phải của tôi... mù rồi?”

Tát Cổ Tư không nói gì, trên mặt viết ‘cậu không nghĩ sai quả thật chính là thế’.

“Không phải nói... Sau khi chìm thuyền xác suất tàn tật chỉ có một phần vạn sao?”

Tát Cổ Tư giờ giờ móc câu trên tay trái, “Cái này của tôi cũng là có được ngay trong lần đầu tử vong.”

“Đúng rồi,” Lăng Viễn chỉ vào móc câu của đối phương, vấn đề này cậu vẫn luôn muốn hỏi, “Cái này làm sao mà tới?”

“Lúc đó còn chưa có Ác mộng, tôi cũng chỉ là một hải tặc nho nhỏ không có tiếng tăm gì, có một lần tôi lái thuyền nhỏ ra khơi, gặp phải Viễn dương hào, địa thế vị trí lúc đó lại rất kém cỏi, chạy không thoát.”

“Đối phương cũng biết lấy lớn đánh nhỏ thắng cũng chẳng vẻ vang gì, nên sau cũng không rêu rao khắp nơi.”

“Nhưng vì cái tay của tôi, nên mọi người đều nhớ rõ tôi từng bị Lăng Tiêu đánh bại.”

Lăng Viễn nghĩ nghĩ, “Đây chẳng phải cho thấy chúng ta rất có duyên?”

Tát Cổ Tư vui vẻ, “Có lẽ đi.”

Lăng Viễn lại sờ sờ miếng che mắt của mình, “Đẹp trai không?” Cậu không xác định hỏi.

Tát Cổ Tư nghiêm túc ngắm nghía, xong gật gật đầu, “Rất đẹp trai.”

Lúc này Lăng Viễn cũng vui vẻ.

Tát Cổ Tư cảm thấy buồn cười, cũng vươn tay ra định cảm nhận một chút, “Có cảm giác không thích ứng không?”

Lăng Viễn đột nhiên thu lại tươi cười, cùng anh đường nhìn đối nhau, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“Tôi thích anh.”

Bàn tay Tát Cổ Tư vươn ra khựng lại giữa không trung.

“Tát Cổ Tư, tôi thích anh, không phải kiểu thích giữa bạn bè tốt, cũng không phải kiểu thích của em trai với anh trai, anh hiểu là loại thích nào rồi đó.” Lăng Viễn trịnh trọng bổ sung.

Lý Vân Đình sững sốt, lúc Thanh Kỳ còn chưa vạch trần, anh ảo não không biết làm sao uyển chuyển ám

chỉ đối phương, nay cậu tỏ tình, anh lại bỗng chốc không biết trả lời thế nào.

Anh sống ba mươi năm, không phải chưa từng được người khác tỏ tình, nhưng chịu chính là chịu, cự tuyệt chính là cự tuyệt, không cùng người khác chơi trò mập mờ, đây chính là chuẩn mực đạo đức của anh, chưa bao giờ có ai khiến anh lâm vào thế khó xử như vậy.

Anh trước giờ không hề nghĩ tới, cậu bạn nhỏ bình tĩnh đến có chút lạnh lùng này sau khi động tình thì sẽ... Thẳng thắn như vậy?

“Cậu...” Tát Cổ Tư do dự, không biết nói như thế nào để tránh cho đối phương bị tổn thương.

“Tôi biết anh đã có người trong lòng, anh không cần đáp lại tôi, đây là tình cảm của chính tôi, tôi chỉ muốn nói ra mà thôi.”

“Hả?” Tát Cổ Tư càng ngày càng theo không kịp tiết tấu đối phương.

“Sở dĩ tôi thổ lộ là vì tôi không muốn phải thăm mền, trước đây tôi từng thăm mền người khác một đoạn thời gian rất dài, loại tư vị đó tuyệt không dễ chịu. Tuy nói ra sẽ bị cự tuyệt, nhưng so với ghen trong lòng khiến chính mình khó chịu, vẫn là nói ra để cho người khác khó xử thì tốt hơn.”

Tát Cổ Tư lấy tay đỡ trán, “Giờ cậu đã thành công khiến tôi khó xử, rồi kế tiếp làm sao đây?”

“Chẳng làm sao cả, chúng ta lúc trước ở chung thế nào, sau này cứ giữ nguyên thế ấy là được, tôi thích anh, anh tiếp tục thích người anh thích, chúng ta không xung đột.”

Tát Cổ Tư bị hình thức tư duy của cậu chọc cười, “Tiểu huynh đệ của tôi ơi, cậu cũng thật thú vị.”

“Cũng tạm.”

“Vừa rồi cậu nói trước đây từng thăm mền người khác, ai? Hạng trưởng Trần Viễn hào sao?”

Lăng Viễn không nói lời nào.

“Cậu có biết lúc đó chúng tôi đàm phán điều kiện đối phương đưa ra là gì không?”

“Ừm?”

“Chỉ cần chúng ta về lại điểm xuất phát không đi đảo Lưu Khắc, hẳn liền dừng tay.”

Lăng Viễn kinh ngạc, “Vậy sao anh không đồng ý? Đáo Lưu Khắc để sau này đi cũng được mà.”

“Còn nữa, từ nay về sau đoạn tuyệt lui tới với cậu, nếu không hẳn gặp chúng ta một lần liền bắn chìm chúng ta một lần.”

Lăng Viễn nhú mày, “Tôi cùng anh ta đã không còn quan hệ.”

“Nhưng đối phương chỉ sợ không nghĩ như vậy.”

“Anh sợ?”

“Cậu đây là đang vũ nhục tôi sao?”

Lăng Viễn đã lâu không nghe đối phương nói câu cửa miệng này, không kiềm được mỉm cười, “Anh ta nghĩ thế nào là chuyện của anh ta, không liên quan tới tôi.”

“Điểm ấy ở cậu là khiến người ta thích nhất đó, lúc động tình thì rất trực tiếp, khi vô tình cũng thật dứt khoát, chỉ sợ người ta cảm thấy cậu dù vô tình cũng rất động nhân.”

Lăng Viễn cười lạnh, cậu có thể đoán ra dụng ý của Tiêu Trấn, sau khi chia tay, vô luận là hiện thực hay trong trò chơi, Tiêu Trấn chưa hề liên lạc lại với cậu, nhưng cự tuyệt ly hôn cũng vậy, uy hiếp Tát Cổ Tư cũng vậy, Tiêu Trấn đây là muốn Lăng Viễn chủ động đi tìm hắn.

Trong nhận thức của Tiêu Trấn, mở miệng trước nghĩa là nhận thua, hắn từ đầu chí cuối vẫn nghĩ, mình chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, Lăng Viễn sẽ lập tức trở lại bên cạnh mình.

Chỉ tiếc, cậu đã không còn là thiếu niên vô tri năm đó trong vườn trường dùng tầm mắt không chút che giấu đuổi theo thân ảnh đối phương nữa.

Lý Vân Đình thấy cậu không nói lời nào dường như lâm vào trầm tư, nhẹ nhàng thở ra, anh đúng là không thích ứng được kiểu đối thoại mà quyền chủ động lại nằm trong tay người khác, bình thường tuyệt đại đa số thời gian đều là anh nói, Thanh Kỳ nghe, ngẫu nhiên toát ra một hai câu hỏi.

Hình thức ở chung này trái lại rất giống anh và Lăng Viễn, mỗi lần nói điện thoại đều là anh hỏi, Lăng Viễn thì tùy theo tâm tình thỉnh thoảng trả lời anh một hai câu.

Lý Vân Đình rốt cục hiểu ra nguyên nhân anh không thể dứt khoát từ chối đối phương, cảm giác tiểu Thanh Kỳ này cho anh thực tương tự Lăng Viễn, đây có lẽ chính là lý do ban đầu anh đùa giỡn đối phương, do anh trời sinh có hảo cảm với mẫu hình này?

“Thực xin lỗi.”

Lăng Viễn hoàn hồn khỏi trầm tư, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Tát Cổ Tư.

“Có lẽ do ngay từ đầu thái độ tôi rất tùy tiện, khiến cậu hiểu lầm tôi đối với cậu...” Tát Cổ Tư khó được một lần nghiêm túc kiểm điểm chính mình.

Anh nói thế Lăng Viễn mới nghĩ đến, hồi đầu mới quen biết Tát Cổ Tư, đối phương hề mở miệng là bảo bối nhi, mỗi lần gặp mặt đều đùa giỡn cậu, còn dùng con bạch tuộc để tuyên bố quyền sở hữu.

Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào đối phương không còn gọi cậu bảo bối nhi nữa? Lăng Viễn cố gắng suy nghĩ, đại khái là sau khi cậu xuất viện, có lẽ chính trong đoạn thời gian đó Tát Cổ Tư có người anh thích đi, người kia lực lượng cũng lớn thật, khiến cho cả lưu manh trong game cũng đổi tính.

Di động vang, Lăng Viễn tùy tay ấn nghe, thanh âm Lý Vân Đình vang lên phía bên kia, “Bảo bối nhi, tôi đột nhiên rất nhớ em...”

Lăng Viễn cúp máy cái cụp, tiếp tục gõ chữ trên bàn phím, “Nếu anh vẫn giữ cái kiểu cà lơ phát phơ đó, tôi cũng sẽ không thích anh.”

“Thì ra cậu thích người giả vờ đứng đắn.” Trên mặt Tát Cổ Tư lại treo lên cái kiểu cười xấu xa chiêu bài của anh.

“Tôi thích người không có việc gì sẽ không cười ngu.”

Tát Cổ Tư sờ sờ đầu Lăng Viễn, “Kỳ thật cậu cũng rất tốt, nếu sớm một chút quen biết cậu trong hiện thực...”

“Tôi không nghĩ đến việc quen anh trong hiện thực,” Lăng Viễn ngắt lời, “Tình cảm qua mạng đơn thuần không tốt sao, trong hiện thực chuyện khiến người phiền lòng nhiều lắm, dù người anh có thích bao nhiêu cũng có khả năng thương tổn ngược lại anh.”

“Thì ra cậu còn là một fan của Plato.”

Lăng Viễn nhún nhún vai, không phản đối, “Dù sao nếu tôi nhìn thấy anh, phỏng chừng chính là một ‘cuộc hẹn chia tay*’.”

**Nguyên văn là ‘kiến quang tử’, ý chỉ việc những đôi yêu nhau qua mạng sau khi gặp nhau ngoài đời thật thì hình tượng quá khác biệt à thất vọng chia tay luôn.*

“Tôi có kinh khủng vậy sao?”

“Ai biết được.”

Di động Lăng Viễn lại vang, lần này là tin nhắn.

Vân Đình: Bảo bối nhi em mà còn không đáp ứng tôi nữa, tôi sẽ bị người khác theo đuổi mất đó, chồng em là tôi đây rất có thị trường đó nha.

Tiểu Viễn: Người nào không có mắt coi trọng anh, van anh mau đáp ứng người ta đi, đừng để người ta mắt đã tàn rồi tâm cũng tàn.

Vân Đình: Em vẫn là lần đầu tiên trả lời tôi một tin nhắn dài như vậy đó, tuy rằng lời lẽ không tử tế lắm, tâm tình không tốt sao? Ghen ư?

Tiểu Viễn: Là tâm tình rất tốt mới có thể trả lời nhiều như vậy, ngại quá, tôi yêu rồi, mới hồi này.

Tin nhắn Lăng Viễn gửi đi không quá mấy giây đối phương liền gọi tới.

“Cái gì gọi là em yêu rồi? Cùng tên khốn lúc trước? Ngựa khôn không ăn cỏ cũ*, bảo bối nhi em có hiểu hay không a?”

**Ngựa khôn không ăn cỏ cũ: Thành ngữ, ý nói người khôn một khi đã tiến lên sẽ không quay đầu lại, không hối hận chuyện đã làm...*

“Anh đây là đang vũ nhục tôi sao? Anh có người theo đuổi thì được, tôi lại không được có tân hoan?”

Lý Vân Đình nghe câu nói quen tai đó thì sững sốt, nhưng lời Lăng Viễn không cho phép anh nghĩ nhiều như vậy, “Người khác tỏ tình với tôi, tôi đều từ chối một hơi, trong lòng tôi chỉ có một mình em, em muốn yêu đương, vì cái gì không cân nhắc tôi? Tôi tới trước mà.”

“Yêu đương chứ có phải mua vé xe đâu mà còn phải chú ý thứ tự đến trước đến sau, lại nói, tôi quen biết người đó sớm hơn anh.”

“Em... Sao hôm nay em trở nên nhanh mồm nhanh miệng vậy?”

“Có thể là gần đây ở cùng người nói nhiều lâu, gần đèn thì sáng.”

“Là gần mực thì đen! Em chờ đó, tôi qua nhà tìm em, hai ta giáp mặt nói chuyện.”

“Đừng đến!”

Điện thoại bên kia đã cúp, Lăng Viễn buồn bực nhìn di động trong tay.

“Tôi có việc, xuống trước.”

“Nga.....” Lăng Viễn nhìn Tát Cổ Tư vội vã logout, nhất thời có chút nhàm chán.

Đi gấp tới vậy, là đi gặp tình nhân?

Lăng Viễn phát hiện tuy mình ngoài miệng thì nói không quan tâm suy nghĩ của Tát Cổ Tư, nhưng trong lòng lại cứ nghĩ về phương diện đó không chế không được.

Cậu ra khỏi điện trọng sinh, phát hiện công trình này đặt kế bên giáo đường Thiên Đường, chỉ có thể ra, không thể vào, khó trách trước đây không chú ý tới.

Trở lại tiệm, Lăng Viễn lục tìm bộ quần áo dự bị để thay, chủ tiệm tiệm trang phục Thiên Đường tương lai mặc một thân vải rách lượn lờ trên đường, việc này mà truyền ra thật sự không hay ho gì lắm.

Lăng Viễn ra ngoài đi đi, muốn thích ứng thân thể mới, đi tới đi lui liên đi lệch đường.

Bình thường có đủ hai mắt thì không cảm thấy gì, giờ thiếu một con mới phát hiện có nhiều khi thật sự không tiện.

Ví dụ như khi nghe có người gọi tên cậu, cậu phải quay đầu sang phải chín mươi độ mới thấy được Tiêu Trần vẽ mặt khiếp sợ nhìn mình.

“Mắt em sao vậy?”

Tiêu Trần cứ nhiên mở miệng trước, tự tôn anh vẫn luôn kiên trì đâu rồi?

“Chẳng phải anh tặng tôi sao...” Lăng Viễn chậm rề rề nói.

“Vì sao em không nhảy thuyên?” Tiêu Trần đen mặt hỏi.

Lăng Viễn nghĩ nghĩ, “Tôi muốn cùng tiến cùng lùi với người mình thích.”

Sắc mặt Tiêu Trần càng trở nên khó coi, một lát sau một đạo bạch quang thoáng hiện, nhân vật tiêu thất

vào hư không, Lăng Viễn biết anh ta logout rồi.

[Hải vực] Cecelia: Máy người đoán coi, tui nhìn thấy gì ở bến tàu...

[Hải vực] Thiên Thiên Thiên Lam: Ngự tư lạp*?

**Ngự tư lạp: Một Boss trong World of Warcraft.*

[Hải vực] Bị bức làm hải tặc: Có người ở trường chạy rông?

[Hải vực] Chuột nhỏ: Nói nhanh coi, không cho thừa nước đục thả câu.

[Hải vực] Cecelia: Tui nhìn thấy... Một mắt... Kỳ Kỳ...

[Hải vực] Không phải hải thần là hải sâm: Gì?

[Hải vực] Robinson: Cái gì gọi là một mắt?

[Hải vực] Lục Tiểu Linh Đồng: Tôi cũng thấy... Thực sự là một mắt O O

[Hải vực] Naga nữ vương: Chuyện gì đây?

Bến tàu lập tức có một đám người nhảy dù xuống, đem Lăng Viễn vây vào giữa, ba mồm chín miệng bàn tán.

[Phụ cận] Robinson: Ôi mợ, Kỳ Kỳ cậu sao vậy, hai ngày không thấy bỗng biến thành độc nhãn long rồi?

[Phụ cận] Thanh Kỳ: Ách...

[Phụ cận] Đại hà mã ngoan ngoan: Kỳ thật nhìn kỹ cũng rất đẹp trai!

[Phụ cận] Cecelia: Thì ra không phải chỉ mình tui nghĩ vậy!

[Phụ cận] Chàng rể Poseidon: Thật đúng là giống hải tặc!

[Phụ cận] Mực ống nhỏ: Ha ha, đáng tiếc cậu ấy không phải hải tặc.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Sao lại thế này?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Nói ra rất dài.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Nói ngắn gọn.

[Phụ cận] Sinbad: Đây chỉ có thể là do chìm thuyền tạo thành đi.

[Phụ cận] không phải Hải Thần là hải sâm: Có vẻ như thuyền vừa chìm gần đây chỉ có một...

[Phụ cận] Mực ống nhỏ: Tui ngửi thấy mùi máu chó đâu đây.

Mọi người trăm miệng một lời “À ~” một tiếng, tin tức đó rất oanh động, trong vòng một đêm đã truyền khắp toàn hệ thống, muốn giả vờ không biết cũng khó. Tầm mắt cả đám không hện mà cùng dừng trên người bạn bạch tuộc nào đó, bạch tuộc bị nhìn đến cả người không được tự nhiên, xúc tu vây quanh cổ Lăng Viễn càng thêm bám chặt.

[Phụ cận] Quả Quả: Phụt, 8 Đạt* cậu không cẩn thận nói trúng rồi.

**8 Đạt: 8 đọc là [Bā] tương tự chữ ‘ba’ trong Tân Ba Đạt, tức Sinbad.*

[Phụ cận] Đại hà mã ngoan ngoãn: Đánh chìm Ác mộng hào không phải Lăng Tiêu đại đại sao? Lăng Tiêu đại đại không phải bạn trai xì-căng-đan của Kỳ Kỳ sao?

[Phụ cận] Cecelia: Kỳ thật vừa rồi tui chính là nhìn thấy Kỳ Kỳ cùng Lăng Tiêu đại đại đang nói chuyện, tính xáp lại nghe lén, kết quả cái gì cũng chưa nghe được Lăng Tiêu đại đại liền off.

Mọi người lại cái hiểu cái không mà “À ~” một tiếng.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Là Tiêu Trấn làm? Vì sao.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Biết em gần đây cùng 19 thân cận, nhưng sao lại đến mức ra nông nổi này?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Chị, đừng hỏi nữa.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Mợ nó, chị là chị em, chị hỏi em là quan tâm em.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Cảm ơn tỷ tỷ đại nhân quan tâm, chị có nhiều ái tâm vậy không bằng quan tâm tỷ phụ nhiều thêm chút đi, em thật sự không có việc gì.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Tiểu tử thôi.

[Phụ cận] Robinson: Đám tiểu nha đầu mấy người cả ngày không biết chiếu phim gì trong đầu, Kỳ Kỳ đã như vậy còn khi dễ cậu ấy, cũng không biết an ủi an ủi.

[Phụ cận] Quả Quả: Rõ ràng rất đẹp trai mà.

[Phụ cận] Cecelia: Đúng rồi, cảm giác rất đáng thương, khiến người ta vừa nhìn đã muốn hung hăng yêu thương.

[Phụ cận] Robinson: Đều đứng qua một bên đi, có ý với chẳng không có ý, anh còn muốn yêu thương yêu thương em đây.

[Phụ cận] Cecelia: Lão đại, BG tự trọng.

[Phụ cận] Robinson: Xem đủ chưa? Xem đủ thì tan a, bộ coi khi không cần mua vé sao?

[Phụ cận] Thanh Kỳ:...

[Phụ cận] Robinson: Anh chỉ so sánh vậy thôi, đâu có nói cậu là khiêu đầu.

[Trò chuyện riêng] Robinson: Rốt cuộc sao lại thế này chứ, tối nay ra ngoài vừa ăn vừa nói chuyện?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Không được, gần đây rất bận...

Nhân quả trong đó quả thật khó nói với người ngoài, Lăng Viễn nghĩ, đoạn thời gian này sợ là phải tránh chạm mặt cùng Robinson bọn họ, còn phải đối phó bức cung của bà chị, aiz.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Có việc xuống trước, bye.

[Trò chuyện riêng] Robinson: 888888

Lăng Viễn nghe ngoài cửa có thanh âm truyền đến, đoán là Lý Vân Đình tới, nhanh chóng lui trò chơi. Kỳ thật Lý Vân Đình có hỏi qua điện thoại mấy lần cậu có chơi game không, cậu đều lừa dối phương nói không chơi, cậu cũng không muốn cho Lý Vân Đình biết mình đang chơi Thời đại Hàng hải, miễn cho đối phương mặt dày mày dạn đuổi tới.

Tắt game rồi Lăng Viễn mới phát hiện có gì đó không đúng, ngoài cửa truyền đến không phải tiếng gõ cửa, mà là tiếng chìa khóa mở cửa, cậu quay đầu nhìn một cái, quả nhiên người tới không phải Lý Vân Đình, mà là Tiêu Trần.

“Chìa khóa xin trả tôi.” Lăng Viễn không vui vẻ cho lắm nói.

Tiêu Trần đem chìa khóa quăng một phát vào túi áo, “Tiểu Viễn, anh cũng đã cho em thời gian dài như vậy để bình tĩnh lại, sao em vẫn còn cáu kỉnh vậy.”

“Tôi cáu kỉnh?” Lăng Viễn dở khóc dở cười, “Tôi phát cáu phát đến mức chính mình thiếu chút nữa chết?”

“Được, lần trước là anh nhất thời xúc động thương tổn em, anh xin lỗi, bất quá em cũng là nhất thời xúc động mới nói ra những lời đó, anh có thể tha thứ cho em, coi như chưa từng nghe.”

“Tôi...” Lăng Viễn nghẹn lời.

“Nghe lời, không cho quậy nữa.”

“Tôi không có xúc động, cũng không cáu kỉnh,” Lăng Viễn thử bình tĩnh hòa nhã nói đạo lý với đối phương, “Tiêu Trần, giữa chúng ta đã kết thúc rồi.”

“Không thể nào, em thích anh.”

“Đó là lúc trước,” Tiêu Trần tiến tới gần Lăng Viễn một bước, Lăng Viễn theo bản năng thụt lùi, “Hơn nữa, giờ tôi đã thích người khác.”

“Em nói cái gì?” Lời nói và động tác của Lăng Viễn đều chọc giận Tiêu Trần, hấn đi vài bước đến trước mặt Lăng Viễn bắt lấy vai cậu, “Xem ra nói đằng hoàng đồ em là không dùng được rồi.”

Cánh tay Tiêu Trần dùng sức một cái, Lăng Viễn liền bị kéo lên, Tiêu Trần dồn ép tới, chuẩn bị dùng tới sức mạnh.

Lăng Viễn dùng khí lực toàn thân để phản kháng, nhưng cậu không phải đối thủ của Tiêu Trần, bị bức lui liên tục, hai người xô đẩy nhau trong phòng khách, đụng ngã đồ đạc, vật phẩm các loại rơi đầy đất.

Mất thấy phòng tuyến của Lăng Viễn sắp phải thất thủ, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

19. Chương 19: Hồng Tụ May Áo

Lăng Viễn lần đầu tiên có cảm giác tiếng chuông cửa này dễ nghe như thế, thừa dịp Tiêu Trấn phân thân, cậu dùng toàn lực đẩy hẳn ra, nhào qua mở cửa.

Lý Vân Đình bị động tác mở cửa nhanh chóng lại còn không ngừng thở gấp của Lăng Viễn dọa sợ, lập tức cảnh giác nhìn quét trong nhà một vòng, thấy vật dụng đồ trái ngã phải và một đồng hồ điện khắp nơi, đầu sở gậy tội đang đứng cách đó không xa về mặt âm trầm nhìn chăm chăm mình.

“Mẹ kiếp,” Lý Vân Đình lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, vượt qua Lăng Viễn xông về phía Tiêu Trấn.

“Khoan!” Lăng Viễn phản ứng lại vội vàng xoay người kéo lấy cánh tay Lý Vân Đình, Lý Vân Đình là một cảnh sát, Tiêu Trấn dù có lợi hại cũng chỉ là một sinh viên, không thể nào là đối thủ của anh ta, Lăng Viễn không muốn thấy Tiêu Trấn bị đánh, lại càng không muốn Lý Vân Đình vì đánh người mà dẫn tới phiền toái.

Đánh nhau trong hiện thực, cũng không đơn giản như bắn chìm một chiếc thuyền trong game, mà một mắt, bị người vây xem trong chốc lát là xong.

“Em còn che chở cậu ta làm gì?” Lý Vân Đình thấy Lăng Viễn ngăn cản mình, buồn bực, “Nếu không phải tôi tới tìm em, em còn định nhập viện lần nữa phải không?”

“Tôi...” Lăng Viễn nhanh chóng tổ chức đối sách trong đầu, “Tôi là đang che chở anh, nghề nghiệp của anh có thể tùy tiện đánh người sao? Bị khiếu nại thì làm sao đây? Tôi không muốn anh có việc.”

Lăng Viễn tận lực dùng giọng điệu thân thiết khuyên giải, sắc mặt Lý Vân Đình càng ngày càng tốt, sắc mặt Tiêu Trấn một bên thì lại càng ngày càng kém.

“Tôi ngược lại không ngại, dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi vì em mà xuất thủ.”

Không sai, Lăng Viễn nghĩ đến hai gã xui xẻo trong quán bar lần trước, tên cảnh sát này căn bản là hoàn toàn không có tính kỷ luật.

“Vậy cứ xem như suy nghĩ cho tôi, việc này ồn ào ra ngoài tôi cũng phải tới cảnh cục, còn phải cho khẩu cung, đến lúc đó mọi người đều biết có hai người đàn ông vì tôi mà đánh nhau, tôi rất vinh quang sao?”

Lý Vân Đình nghe cũng có lý, nắm tay đang siết chặt chậm rãi thả lỏng, Lăng Viễn cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Hừ”, Tiêu Trấn cười lạnh, “Đầu tiên là tàn phế, giờ lại tới cảnh sát, Tiểu Viễn, anh thật không biết thủ đoạn câu dẫn đàn ông của em cao minh như vậy đó.”

“Đúng rồi,” Tiêu Trấn vừa nhắc tới, Lý Vân Đình nhớ ra mục đích đến đây, “Tin nhắn của em hồi sáng là có ý gì? Em lại quyến rũ ai, hửm? Tàn phé là ý gì nữa, chẳng lẽ em coi trọng thái giám?”

Lăng Viễn thấy hai người đột nhiên chuyển hướng cùng chĩa mũi dùi về phía mình, cả kinh trở mắt ra nhìn.

“Tôi đối xử với em tốt như vậy, em còn tìm người khác, em không thấy có lỗi với tôi sao?”

“Anh cũng không biết em bây giờ trở nên hoa tâm vậy đó.”

“Nếu không có tôi chẳng biết em sẽ bị tên khốn này hại thành bộ dáng gì nữa.”

“Em trước đây không phải như thế, đều là do tên lưu manh này làm hỏng em rồi.”

“Dừng!” Lăng Viễn không thể nhịn được nữa, “Đây là nhà tôi, hai người quây đủ chưa, đủ thì đi nhanh!”

Tiêu Trấn khinh miệt liếc mắt nhìn Lý Vân Đình một cái, Lý Vân Đình gương cầm nheo mắt, bày ra vẻ mặt cảnh cáo, rất giống hai con thú đực vì tranh đoạt quyền giao phối mà thị uy với nhau.

Tiêu Trấn đi đến trước mặt Lăng Viễn, “Anh sẽ không buông tay.”

Cậu ta lại cúi mình xuống dán bên tai Lăng Viễn, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói, “Thuyền em tặng tôi dùng rất tốt, chỉ cần em còn đi theo tên kia, anh cam đoan, gập một lần, dìm một thuyền, gập hai lần, dìm một đôi, anh không ngại đem người của cả một đội thuyền bọn họ đều đánh cho tàn phé.”

Lăng Viễn nhú chặt mi không lên tiếng, Tiêu Trấn thẳng người dậy đi ra ngoài.

“Tôi cảnh cáo cậu, đừng có toan tính gì nữa, nếu không tôi không ngại tùy tiện tìm một tội danh mời cậu tới uống trà.” Lý Vân Đình đột nhiên mở miệng.

Thân hình Tiêu Trấn dừng lại một chút, tiếp đó không quay đầu lại đi ra ngoài.

“Cậu ta nói gì với em?” Lý Vân Đình đợi Tiêu Trấn đi mới hỏi.

“Không liên quan tới anh.”

“Chắc chắn, tôi cứu em, còn lãnh đạm với tôi như thế.”

Lăng Viễn hơi cúi đầu, thái độ có chút mềm đi, “Cám ơn.”

Lý Vân Đình khoát tay, Lăng Viễn thấy đối phương không định rời đi, nhin không được mở miệng hỏi: “Anh còn có việc?”

Lý Vân Đình trừng mắt cậu một cái, xoay người qua cạnh cửa sổ gọi điện thoại, Lăng Viễn không thể làm gì khác, đành phải tùy ý anh ta.

Không lâu sau, thợ khóa đến, Lý Vân Đình đi qua chẳng biết nói gì với đối phương, thợ khóa lập tức nhanh nhẹn đổi khóa cho Lăng Viễn, Lăng Viễn lẳng lặng nhìn một hồi, cũng không ngăn cản.

Động tác thợ khóa rất thuần thục, chút xíu đã đổi xong, Lý Vân Đình lấy chìa khóa thử thử, thấy ổn, trả công đối phương không chịu nhận, chào Lăng Viễn một cái rồi đi.

“Hồi trước tôi có bắt một tên trộm, kỹ thuật rất tốt, sau khi được thả thì rửa tay không làm nữa, tôi liền giới thiệu cậu ta làm thợ khóa, hiện giờ thu nhập còn cao hơn trước đây,” Lý Vân Đình đưa chìa khóa cho Lăng Viễn, “Tôi đổi loại tính an toàn tương đối cao, loại này dù là thợ có thuần thục cũng phải 30 giây mới mở được.”

“Cái trước của tôi thì sao?”

“Đại khái không cần tới 3 giây.”

Lăng Viễn sọc đen.

“Coi phim đi không?”

“Không đi.”

“Ăn cơm nhé?”

“Không.”

“Nga, em còn là trẻ con mà, vậy khu vui chơi?”

“...Không đi.”

“Trực tiếp thuê phòng có phải nhanh quá rồi không?”

“...”

“À tôi quên, đều đã ở nhà rồi hà tất phải vẽ thêm chuyện ra.”

“... ..Tạm biệt.”

“Quên đi,” Lý Vân Đình xoay người phất phất tay, “Thời gian sẽ chứng minh tôi có kiên nhẫn với em.”

“Đợi đã!”

Lý Vân Đình dừng bước, vẻ mặt chờ mong quay lại, “Luyến tiếc tôi?”

“Đưa tôi chìa khóa.”

“Chẳng phải mới đưa em rồi sao?”

“Chỉ có hai cái, tôi biết ổ khóa mới luôn có ba chìa.”

“Cái thứ ba tôi giúp em bảo quản miễn phí, miễn cho em lại gặp chuyện không may chết ở trong nhà cũng không ai biết.”

“Anh...”

“Không cần cảm kích tôi, đây là tôi cam tâm tình nguyện vì em.” Lý Vân Đình lúc lắc cái chìa khóa trong tay, sải bước ra ngoài.

Lăng Viễn ngửa đầu nhìn trần nhà một lát, rồi mới chậm chậm trở lại trước máy tính kích đúp vào biểu tượng game.

Đột nhiên truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, Lăng Viễn còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Lý Vân Đình vòng trở lại, trực tiếp tới sau lưng cậu, “Đi được một nửa mới nhớ ra mình quên mất một chuyện rất quan trọng.”

Lăng Viễn nhúu chặt mày nhìn chằm chằm client game đã mở.

Lý Vân Đình quét mắt nhìn màn hình hiển thị của Lăng Viễn, “Thì ra em chơi trò này?”

“Anh nói anh quên cái gì?” Lăng Viễn quay đầu.

Lời còn chưa dứt, bản mặt Lý Vân Đình đột nhiên phóng đại trước mắt, tiếp đó môi truyền đến xúc cảm

âm áp, không đợi cậu phát hỏa đối phương lại nhanh chóng rút về.

“Quên hôn tạm biệt.”

Lý Vân Đình lại biến mất ngoài cửa, ánh mắt Lăng Viễn nhìn bóng dáng anh tràn ngập phần nộ lại có chút bất đắc dĩ.

Quay lại đầu nhìn trên màn hình máy tính Client game Cờ tỉ phú OL vẫn còn đang cập nhật, cậu thở dài một hơi. Tất Cổ Tư không lên, login khó tránh khỏi lại bị người vây xem, cậu vừa định dùng Cờ tỉ phú giết thời gian một chút, không ngờ đối phương lại xông vào.

Lăng Viễn bắt đầu nghiêm túc suy xét tính cần thiết của chuyện đổi khóa, cuối cùng vì ngại phiền mà buông tha ý niệm này.

Lăng Viễn nhờ Cờ tỉ phú tiêu phí hết nửa ngày, ăn qua quýt chút đồ, lúc online Tất Cổ Tư vẫn chưa quay lại.

Ngày hôm sau Tất Cổ Tư vẫn như cũ không login, tiệm trang phục của Lăng Viễn đã xong, khế tiệm là Saga đưa tới, nghe nói Tư Lạc và Jack xuất ngoại du lịch, lúc Saga trần thuật lại chuyện này trong giọng nói tràn ngập khinh thường.

“Chân trước vừa mới kết hôn, chân sau liền ném vợ mới cưới một bên ra ngoài giải sầu, cũng không sợ người ta bị lạnh nhạt sẽ cho hấn đội nón xanh.”

Bên kia Ân Tử Kiệt cũng rất vô tội, cậu ta vốn định là sau khi hôn lễ kết thúc sẽ cùng Tổng đốc phu nhân tân nhậm Rose lên Titanic 2 đi hải vực Ngân Hà trắng mật, kết quả tự dưng bị Ân Kỳ ép qua Pháp nói rất dễ nghe là khảo sát thị trường địa phương, nhưng thử hỏi tháp Eiffel và cung điện Louvre có cái thị trường gì để mà khai phá?

Lăng Viễn đặt tên cho tiệm trang phục là ‘Hong Tụ may áo’, thêm Sinbad làm phó chủ tiệm, hai người hợp tác lâu nay đã sinh ra ăn ý, lúc không có người này thì người kia sẽ chủ động hỗ trợ xử lý công việc thỏa đáng.

Sinbad nhận được thông tri của hệ thống kinh ngạc vội bay tới tiệm, ngoại trừ tán thành ánh mắt tinh tường khi lựa chọn tiệm trang phục của Lăng Viễn, cũng rất hiếu kỳ với lai lịch tiệm này, Lăng Viễn nói thật, Sinbad càng nghĩ càng sốt.

Bất quá cũng may Sinbad không phải một người thích nhiều chuyện, nên không hỏi gì sâu thêm.

Lăng Viễn hạ đơn may năm mươi bộ quần áo, kiểu dáng gì cũng có, bản thân cậu không phải người giao bạn rộng rãi, nhưng chơi game này non nửa năm, tính kỹ ra thì người quen biết cứ nhiên cũng không ít.

Ngày thứ ba, Lăng Viễn lấy quần áo định chế hoàn thành ra, nhất nhất phân phát, trang phục nữ hoa lệ nhất cho chị, trang phục nữ hoa lệ nhì cho tỷ phụ...

Thuyền viên Tư Lụa và Nightmare đều được chia quần áo, còn có khách hàng làm ăn từng lui tới, nhất thời thu hoạch vô số cảm kích. Saga cũng thu được lễ vật, thần sắc quái dị nói tiếng cảm ơn, Lăng Viễn biết người này luôn luôn như thế, cũng không để ý.

Đến cuối cùng chỉ còn lại bộ sáo trang hải tặc thuyền trưởng dành cho Tát Cổ Tư là chưa được tặng đi.

Ngày thứ tư Lăng Viễn nhận diễn một sô ở ngoài, bận việc cả ngày, tối đến vội vã login, trong danh sách bạn tốt cái tên Tát Cổ Tư vẫn xám, thời điểm login cuối cùng đề là ba ngày trước.

Lăng Viễn bắt đầu bất an, lần cuối cậu nhìn thấy đối phương chính là lần cậu thổ lộ sau khi chìm thuyền đó, chẳng lẽ hành động lời nói của mình thật sự quấy nhiễu Tát Cổ Tư, cho nên anh ấy lựa chọn không online để trốn tránh mình?

Nhưng trốn tránh lại không giống tác phong của Tát Cổ Tư.

Lăng Viễn nhìn không được tìm Yul, Lăng Viễn biết Yul và Tát Cổ Tư quen biết trong hiện thực, hơn nữa quan hệ mật thiết với nhau. Trước đây không phải Tát Cổ Tư chưa từng mất tích ngắn hạn, nhưng mỗi lần Tát Cổ Tư không online, thì Yul tám phần cũng không lên, rất ít khi chỉ có một người biến mất lâu như vậy.

“Cậu tìm lão đại a...”

“Nói sao đây ta...”

“Cậu cũng biết đó, lão đại có người trong lòng rồi...”

“Thế giới hai người gì đó, làm bạn như tôi với cậu cũng không tiện can thiệp...”

“Đúng rồi cậu có chuyện gì không? Tôi có thể giúp cậu chuyển lời.”

“Ừm, không có việc gì, cảm ơn.” Lăng Viễn có chút rầu rĩ cáo từ.

Cho nên mấy ngày nay Tát Cổ Tư không có tới đều là đang cùng người khác trải qua thế giới hai người sao? Lăng Viễn tuy nói không mong đợi đối phương đáp lại tình cảm của mình, nhưng nghe tin đó vẫn khó tránh khỏi có chút mất mát.

Vu Vinh nhìn bóng dáng Thanh Kỳ cô đơn một mình rời đi, trong lòng cũng có chút áy náy, mình cầm vật

dụng trang trí nhà cửa của người ta, thu quần áo của người ta, cuối cùng còn nói dối lừa cậu ấy, thật có chút bản khoăn.

Nhưng mà Lý Vân Đình bên kia theo đuổi mấy tháng cũng chẳng có tiến triển, người vẫn luôn phát cờ trợ uy y đây nhìn đều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hận không thể tự mình ra trận giúp một phen.

Thời kỳ mẫn cảm thế này, sao có thể để cho bên thứ ba ra khuấy đảo tình hình?

Vu Vinh quyết tâm phải tác hợp Lý Vân Đình và Lăng Viễn, y do dự nhiều lần, từ danh bạ tìm ra một số, đây là ngày đó ở bệnh viện y lên chép từ di động của Lý Vân Đình.

Di động Lăng Viễn vang lên, màn hình hiển thị một dãy số xa lạ.

“Alo, xin chào.”

“Xin hỏi là bạn học Lăng Viễn phải không?”

“Là tôi.”

“Chào cậu, tôi là Vu Vinh, đồng nghiệp của Lý cảnh trưởng, chúng ta đã từng gặp mặt lúc ở bệnh viện.”

Y vừa nói vậy, Lăng Viễn mới phát hiện hóa ra đã mấy ngày không nhận được điện thoại quấy rối của Lý Vân Đình.

“Ừm, xin hỏi ngài có việc gì?”

“Kỳ thật là như vậy,” Vu Vinh cố ý hạ giọng, ngữ khí trầm trọng lại mang theo do dự, “Lý cảnh trưởng anh ấy...”

Vu Vinh kéo dài âm cuối, muốn nói lại thôi, chờ đối phương khẩn cấp truy vấn, nhưng đợi nửa ngày chẳng thấy động tĩnh gì, vì thế lại lặp lại một lần.

“Lý Vân Đình cảnh trưởng anh...”

Lăng Viễn nửa ngày không thấy đối phương nói tiếp, đành phải thuận theo y mà hỏi, “Anh ta làm sao?”

Mẹ nó, Vu Vinh mẫn cảm, loại thời điểm này, nghe xong lời như thế, cậu chẳng lẽ không nên biểu hiện kích động một chút sao? Cái giọng điệu bình thản chẳng lạ gì này là sao đây? Cảm giác cứ như đang nghe chuyện một người qua đường không quan hệ gì, lão đại lúc trước còn nói thái độ cậu đối anh có chuyển biến

tốt, thế lúc không tốt thì còn thế nào nữa??!

“Ảnh ba ngày trước trong đường hầm bị tên tội phạm chúng tôi đối phó hồi trước tập kích trả thù, không may đấy...”

“Hi sinh vì nhiệm vụ?”

Vu Vinh học máu ba lít.

“Vẫn chưa,” Bất quá nếu nghe được lời của cậu chắc cũng sắp rồi, “Nhưng tình huống bây giờ rất khó mà lạc quan.”

“Ồ...” Lăng Viễn tính thử, ba ngày trước, chẳng phải là chuyện xảy ra sau khi rời khỏi nhà mình sao.

Ồ cái đầu cậu chứ ờ! Cậu chí ít cũng tỏ chút khấn trương theo phép lịch sự chứ a!

“Có thể nhờ cậu tới bệnh viện thăm ảnh một lần không? Đây chỉ sợ là tâm nguyện cuối cùng của ảnh.” Xin lỗi nha lão đại, đã tước đoạt quyền lợi được có tâm nguyện của anh trong tương lai.

“Nhưng mà giờ đã khuya rồi... Hay là ngày mai...”

“Tôi không biết ảnh có đợi được đến mai không!” Vu Vinh nhin không được đề cao âm điệu, y thật rất muốn tới cửa trực tiếp đem Lăng Viễn trói lại đưa lên giường Lý Vân Đình.

“...Vậy được rồi.” Lăng Viễn giống như hạ quyết tâm rất lớn vậy.

Vu Vinh vội vã báo tên bệnh viện và số phòng, cúp điện thoại.

Lão đại, anh đối với tiểu tình nhân của anh thật sự quá nhân từ rồi!

20. Chương 20: Phòng Bệnh Số 307

Vu Vinh có cảm giác mình lao tâm khổ trí đến mức sắp thành bà mẹ già rồi, Lý Vân Đình có tài đức gì, mà có thể khiến mình cam tâm tình nguyện giúp anh ta tranh đấu tiểu tam (*người thứ ba*), theo đuổi nguyên phối (*vợ đầu*), việc này nếu còn không thành, Vu Vinh đều có xung động muốn thiến luôn anh ta.

Y xê dịch mông, lượm cái di động vừa ném đi trở về.

“Nè, lão đại!”

“Cậu chơi hải tặc diễn sâu quá rồi hả? Lão đại lão đại, không biết còn tưởng chúng ta là xã hội đen.” Bên kia truyền đến thanh âm biếng nhác của Lý Vân Đình.

“Được rồi Lý đội, lại chẳng phải người ngoài, biết rõ cho nên gọi anh một tiếng bộ không được sao?” Vu Vinh khinh thường xì một tiếng, “Làm gì có lão đại nào lẩn lộn thê thảm được như anh, hiếm khi được nghỉ phép, lại nghỉ tới bệnh viện luôn.”

Nhớ lại vài ngày trước vừa nhìn thấy Lý Vân Đình cả người đầy máu, Vu Vinh bây giờ còn tim đập không ngừng, một khắc đó y thực sự cho rằng anh ấy không xong rồi, ai mà ngờ sinh mệnh lực người này còn ngoan cường hơn cả gián chứ.

“Có rầm mau phóng, không rầm thì cúp.”

“Có rầm..... Phi, có chuyện nói với anh, đại gia à,” Vu Vinh cách không giờ ngón giữa với Lý Vân Đình, “Em sợ anh nghe xong sẽ khóc quỳ cảm kích em.”

“Vây ~ sao ~” Giọng điệu Lý Vân Đình lên một quãng tám, “Anh ngược lại thật muốn nghe xem, cậu dùng cái gì khiến anh phải quỳ.”

“Vừa rồi một vị ái mộ anh tìm em...”

“Người ái mộ anh nhiều như vậy, cậu nói ai nha?”

“Là cái vị có tiền lại hào phóng, chu đáo còn nhã nhặn, làm người điệu thấp không phô trương, bề ngoài xuất chúng có khí chất, rất là nhân từ đó.”

“Nghe cứ như cậu ái mộ ông chủ Kỳ nhà người ta ấy.”

“Ai, đáng tiếc a, trong mắt chỉ có anh, một đóa hoa tươi lại cứ nhất định muốn cắm trên bãi phân trâu, đây là loại nghị lực gì chứ!”

“Được rồi, nói nghiêm chỉnh, cậu ấy tìm cậu làm gì?”

“Hỏi thăm anh, chứ chẳng lẽ là hỏi thăm em? Cậu ấy hỏi em anh vì sao bội tình bạc nghĩa, để lại cậu ấy một thân một mình phòng khuê trống trải rất hiu quạnh.”

Lý Vân Đình vừa nghe liền biết là Vu Vinh đang nói phét, phỏng chừng Thanh Kỳ thấy mình vài ngày không login nên thuận miệng hỏi một chút, “Vây cậu nói thế nào?”

“Em ăn ngay nói thật, nói anh đi hưởng thụ thế giới hai người rồi, bảo cậu ấy đừng quấy rầy.”

Lý Vân Đình cười nhạo một tiếng, “Thế giới hai người? Với cậu sao?”

“Em còn chưa nói xong mà,” Vu Vinh tiếp tục, “Để chứng minh lời em không phải xạo, em đặc biệt đưa một người tới đêm nay cùng anh trải qua thế giới hai người.”

“...Cậu gọi một MB?” (*MB: Money boy aka Trai gọi*)

“Anh đây là đang vũ nhục cậu ấy sao?”

“Không được chồm chìa bóp méo danh ngôn răn dạy của anh.”

“Câu của cảnh sát nói thì gọi là lời răn dạy* à? Bỏ đi không thèm nghe anh nói nữa, chắc cậu ấy sắp đến rồi, có muốn nắm chắc cơ hội hay không tự anh coi đi, em cúp trước á, bái bai nha ~”

**Chỗ này chơi chữ, Lời răn: Tiếng Hoa là ‘cảnh cú’, ‘cảnh’ trong ‘cảnh sát’, ‘cú’ nghĩa là câu văn, câu nói, nên cũng có thể hiểu là “câu nói của cảnh sát”.*

“Cậu còn chưa nói là ai mà... Ê? Kháo.”

Tên Vu Vinh này, làm gì vậy chứ.

Lý Vân Đình cầm điện thoại, cuộn đến tên Lăng Viễn trong danh bạ, do dự mãi.

Mấy ngày nay anh không gọi cho Lăng Viễn, trước đó là vì tình trạng thân thể không cho phép, bây giờ lại vì không biết nói thế nào, anh không muốn khiến đối phương lo lắng, bất quá lại nói, Lăng Viễn sẽ lo lắng cho mình sao?

Nói không chừng Lăng Viễn nghe tin mình bị thương chỉ thần nhiên nói một tiếng ‘ờ’ đi... (Lý sir, người quả nhiên là tri kỷ của Lăng Viễn.)

Lăng Viễn vào bệnh viện mà Vu Vinh nói, cư nhiên là cùng chỗ cậu nằm lần trước.

Y tá trực ban ngăn cậu lại, “Xin lỗi, đã qua giờ thăm bệnh.”

Lăng Viễn ngẩn người, cậu đáp ứng Vu Vinh đêm nay tới đây, lại chẳng nghĩ gì tới vấn đề này.

“Nhưng mà... Anh ta sắp chết...” Lăng Viễn do dự nói.

“Sắp chết mà còn nằm ở khu lưu trú?” Y tá bình tĩnh lắc đầu, “Này không phù hợp quy trình của chúng tôi.”

Lăng Viễn nghĩ nghĩ, nói cũng phải, xem ra mình bị lừa giỡn rồi. Cảm ơn y tá một tiếng rồi xoay người muốn đi, bỗng nhiên nghe phía sau có người nói chuyện.

“Ấy? Là cậu à?”

Lăng Viễn không xác định lời này có phải là đang hỏi mình không, vì thế quay đầu nhìn, một cô y tá trẻ vừa từ phòng bệnh nào đó ra, trong tay còn cầm một bình truyền nước biển.

Cô y tá trẻ này cậu biết, lần trước nằm viện chính là cô phụ trách giường Lăng Viễn, Lý Vân Đình hình như có dặn dò nhờ cậy cô, cô rất chiều cố Lăng Viễn.

“A, chào chị, trước đây đã phiền chị chăm sóc.”

Cô y tá cười mỉm xem xét Lăng Viễn, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, “Không phiền, cậu và bạn cậu đều cho người ta ấn tượng sâu sắc.”

Lăng Viễn nhớ tới lý do lần trước mình nằm viện, không khỏi đỏ mặt.

Cậu nào biết Lý Vân Đình lợi dụng thân phận cảnh sát của mình uy hiếp bác sĩ, buộc họ đổi bệnh án của cậu thành giải phẫu trĩ sang, có thể mới không để lại cơ hội cho những y tá liên can. Sau đó còn đặc biệt nhờ vả cô y tá nhỏ phụ trách Lăng Viễn, nhờ cô chăm sóc thật tốt cho ‘bạn trai’ của anh.

“Hai người các cậu thật thú vị, lần trước cậu nằm viện, lần này đến phiên anh ấy sao?”

“Cái này...”

“Tôi biết ban ngày cậu không tiện đến, không có việc gì, tôi cho cậu vào,” Y tá nhỏ quay đầu chỉ chỉ, “Anh ấy nằm trong phòng số 307 đó, đi đi.”

Lăng Viễn trong tiềm thức cảm thấy người này hình như hiểu lắm điều gì, bất quá đến cũng đến rồi, thôi cứ qua chào hỏi cho có lệ rồi đi vậy.

“Vâng cảm ơn.”

“Với tôi mà còn khách khí cái gì nha.”

“.....”

Lăng Viễn dùng ‘chị ấy chỉ nhiệt tình thôi, chị ấy cái gì cũng không có hiểu sai’ để an ủi chính mình, chậm rãi đi tới cửa phòng 307, đứng nửa ngày không gõ.

Mình lúc trước nghĩ rằng Lý Vân Đình đúng như lời Vu Vinh nói, đã hết cách xoay chuyển tình hình, nếu không nữa thì cũng là trọng thương hôn mê, căn bản chưa nghĩ kỹ lời sẽ nói, nếu đối phương không sao, thì nói gì bây giờ? *Nghe nói anh sắp chết, cho nên tôi đến thăm anh một chút? Hay là... Nghe nói anh bị thương, cho nên tôi đến thăm anh một chút?*

Câu trước rất không lễ độ, câu sau nếu nói ra, với tính cách đánh rần tùy gây của đối phương, chắc sẽ vênh đuôi lên tới trời đi, giờ cũng đã đủ nhây rồi, sau này chắc sẽ càng khó thoát đây.

Lăng Viễn còn đang chần chờ, Lý Vân Đình đã bị sự lưỡng lự không quyết đoán của chính mình chọc giận, nghĩ mình từ nhỏ đến lớn chính là người nói một thì không có hai, sấm rền gió cuốn, từ khi nào trở nên sợ đầu sợ đuôi, ngần ngừ bất định như bây giờ? Chẳng phải chỉ là gọi cuộc điện thoại sao?

Nói làm liền làm, Lý Vân Đình lập tức ấn số di động Lăng Viễn.

Cơ hồ là đồng thời, ngoài cửa truyền đến tiếng chuông điện thoại.

Lăng Viễn còn đang ngăn người giật mình một cái, lấy di động ra không đợi nhìn rõ tên, cửa trước mặt đã bị mở ra, hai người cầm di động mắt to trừng mắt nhỏ, một người kinh ngạc đối phương cư nhiên xuất hiện ở đây, người kia thì cảm giác vị trước mặt này đừng nói là sắp chết, vô luận thân thể hay trạng thái tinh thần đều tốt đến quá mức, hoàn toàn nhìn không ra có bất yếu phải nằm viện.

Di động Lăng Viễn còn đang vang, trong hành lang bệnh viện yên tĩnh càng có vẻ đột ngột, Lý Vân Đình phản ứng lại trước, vội vàng hủy cuộc gọi.

“Sao em lại ở đây?” Chắc không phải đúng lúc đối phương cũng đang nằm viện chứ, nếu không phải nằm viện, bây giờ đã sớm qua thời gian thăm bệnh, Lăng Viễn vào bằng cách nào?

“Tôi nghe nói... Anh sắp không xong, cho nên đến xem...” Lăng Viễn suy xét nhiều lần, lựa chọn một cách nói tương đối điều hòa.

Lý Vân Đình vui vẻ, “Là Vu Vinh nói cho em chứ gì, tiểu tử đó nói chuyện luôn luôn khoa trương.”

Lăng Viễn sọc đen, này đã không phải chỉ là khoa trương có được không, này căn bản là hư cấu.

Nhớ tới lần nói điện thoại vừa rồi, Lý Vân Đình trong lòng nghĩ Vu Vinh cậu giỏi lắm, dám gạt anh nói Lăng Viễn là MB? Việc không thể để lỡ, chờ coi anh ra ngoài làm sao thu thập cậu.

Vu Vinh hất xì một cái, đoán chừng là Lăng Viễn tới rồi, lão đại trong lòng đang khen ngợi mình đây mà, lòng không ngừng đắc ý. Xoay chuyển ý nghĩ một cái, lão đại vừa rồi lại còn nói Lăng Viễn là MB? Lúc này không chừng đang ăn năn lắm nè, về đắc ý lại tăng thêm vài phần.

“Bất quá em có thể đến đây trong lòng tôi rất vui, có thể thấy trong lòng em có tôi.”

Lăng Viễn bắt đầu hối hận hành động hôm nay, công phu hình mũi lên mặt của người này mình cũng không phải chưa kiến thức qua.

“Dù là con chó lang thang ven đường sắp chết, tôi cũng sẽ liếc mắt nhìn một cái.” Lăng Viễn một chút cũng không nể mặt trả lời, cậu không muốn lưu cho người này bất cứ đường suy nghĩ lung tung nào.

“Em nói tôi là chó, vậy em chẳng phải là chó cái nhỏ của tôi sao?” Lý Vân Đình đầy mặt lưu manh tiếp lời.

Lăng Viễn sắc mặt trầm rồi lại trầm, “Nếu anh đã tinh thần không tề, tôi cáo từ trước.” Nói xong xoay người liền đi.

Lý Vân Đình làm sao để cậu nói đi là đi được, thù người ra ngoài bắt lấy cổ tay đối phương, dùng sức một cái, Lăng Viễn đã bị kéo vào phòng bệnh, chân trái thuận thế móc lại, cửa cách một tiếng khép lại phía sau Lăng Viễn.

“Nếu đã đến đây rồi thì đừng đi, đêm nay lưu lại bồi tôi, hửm?” Lý Vân Đình dùng thanh âm tràn ngập dụ hoặc thấp giọng nói.

“Anh nghĩ thật...” Từ ‘đẹp’ cuối cùng bị Lăng Viễn nuốt xuống.

Lý Vân Đình kỳ quái đối phương vì sao đột nhiên im bật, theo tầm mắt Lăng Viễn cúi đầu nhìn.

Vừa rồi Lý Vân Đình đứng ở cửa chỉ lộ nửa người, nửa người còn lại bị cửa che chắn, giờ Lăng Viễn vào phòng mới phát hiện, cánh tay trái Lý Vân Đình rõ ràng đang bị bó thạch cao.

“Sao lại thế này?” Lăng Viễn nhìn chằm chằm chỗ đó, nhú mi hỏi.

Lý Vân Đình chẳng hề để ý cười cười, “Có người lấy gậy sắt đập tôi, tùy tay cầm cái.”

Anh nói thật nhẹ nhàng băng quơ, bất quá Lăng Viễn có thể tưởng tượng, nếu Lý Vân Đình có đường đánh trả, sẽ không dùng cánh tay mà trực tiếp đỡ công kích của gậy sắt, có thể thấy lúc ấy tình huống hung

hiểm đến mức nào.

“Chỗ khác thì sao?” Hắc là không chỉ bị mỗi chỗ này.

“Đều là mấy vết thương ngoài da.”

Gãy xương cộng thêm vết thương ngoài da mà cần nằm viện sao, Lăng Viễn nghĩ, anh dọa con nít à.

Thấy Lăng Viễn mím môi không nói lời nào, tâm đùa giỡn của Lý Vân Đình lại trào lên, “Còn nói em không quan tâm tôi? Bây giờ biết đau lòng chồng rồi?”

Lý Vân Đình nói xong câu đó, chờ Lăng Viễn dùng loại ánh mắt rõ ràng là tức giận lại không biết có bao nhiêu câu nhân nói không nên lời của cậu mà trừng anh, đợi nửa ngày cũng không đợi được, ngoài dự kiến của anh, Lăng Viễn thế nhưng nâng tay phải, đặt lên cánh tay trái của anh, nhẹ nhàng vuốt ve bằng vải dùng cố định thạch cao.

“Đau không?”

Thanh âm Lăng Viễn ôn nhu như thế, trong ánh mắt cũng tràn ngập quan tâm, giọng điệu đó giống như đang hỏi tình nhân của mình, lần đầu tiên được Lăng Viễn đối đãi như vậy Lý Vân Đình nhìn tới phát ngốc.

Nửa ngày anh mới hồi thần, đang muốn che giấu phút thất thần của mình, lại phát hiện ngón trỏ Lăng Viễn còn đang chậm rãi ma sát trên băng vải, tầm mắt ngay từ đầu không hề rời khỏi cánh tay trái mình, tư tưởng không biết đã lạc vào cõi thần tiên nào.

“Tiểu Viễn?” Lý Vân Đình thử gọi.

“Ách? A..... Xin lỗi.” Bị triệu hoán về Lăng Viễn hiển nhiên cũng sững sốt, lập tức cảm thấy ngượng ngùng vì mình thất thố.

“Nghĩ gì thế?”

Lăng Viễn lắc đầu, “Tôi nghĩ tiếc là không đứt luôn, giữ lại cũng chỉ để gây họa.”

“Đứt rồi thì gắn móc câu giả sao?” Lý Vân Đình nhếch môi cười, lộ ra một hàm răng trắng đều tăm tắp.

Lăng Viễn nghe vậy ngẩng mạnh đầu, hoang mang nhìn anh.

“Không không, móc câu giả rất không thú vị a,” Lý Vân Đình phủ định lời nói vừa rồi, “Không bằng gắn roi đi, thỏa mãn em cũng tốt nha, hay em thích gậy mát xa hơn?”

“Anh muốn gắn một cái gậy mát xa giả lên cánh tay trái ra ngoài?” Lăng Viễn kinh ngạc, này phải có bao nhiêu dũng khí mới làm được a.

“Đương nhiên không, làm một cái gắn vào rút ra được ấy, lúc ra ngoài thì gắn tay giả, còn cái đó chỉ có ở trong nhà để một mình em dùng.”

Lăng Viễn ngoảnh đầu về bên phải, mím chặt môi, cố gắng khiến chính mình không cười ra tiếng.

Lý Vân Đình tưởng tượng tưởng tới mức lửa dục bùng cháy, mình vì Lăng Viễn cấm dục mấy tháng, đêm nay dù có nói gì anh cũng không định thả Lăng Viễn đi, anh đánh giá tay mảnh chân gậy của Lăng Viễn, đoán chừng với tình trạng thân thể trước mắt mà dùng sức mạnh hẳn là cũng không có vấn đề gì.

Anh tiến lên một bước, tay phải chống lên cửa, vây Lăng Viễn vào lòng.

“Tiểu Viễn,” thanh âm Lý Vân Đình ảm đạm khàn khàn đến mức chính anh cũng sắp không nhận ra, “Anh rất nhớ em, nhị đệ nhà anh cũng rất nhớ em.”

“Anh biết em cũng một mình rất lâu rồi, coi như giải quyết nhu cầu sinh lý, hửm?”

“Huống hồ.....”

Lý Vân Đình đã chuẩn bị một bài mở đầu trăng giăng đại hải, nhưng thấy thân thể Lăng Viễn hơi ngửa ra sau, thoáng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, vừa vặn đủ để anh thấy rõ gương mặt đối phương chậm rãi nâng lên, khuôn trăng thanh tú đó thấp thoáng một tia ý cười.

Lý Vân Đình cực ít thấy Lăng Viễn cười, tuy cậu chỉ cười nhẹ, mắt lại cong thành vầng trăng khuyết, trong suốt sáng ngời, vô cùng xinh đẹp.

Mang theo dáng cười đoạt hồn người đó, Lăng Viễn nhẹ nhàng gật đầu một cái.

21. Chương 21: Đêm Thứ Hai

Lý Vân Đình bị nụ cười của Lăng Viễn nháy mắt đoạt đi hô hấp.

“Em nghiêm túc?” Lý Vân Đình quả thực không dám tin.

Lần này Lăng Viễn không dùng ngôn ngữ trả lời anh, mà là trực tiếp nhón mũi chân nhẹ ấn lên môi đối phương một nụ hôn.

Cái hôn nhẹ khẽ tựa tơ này còn hơn hết thấy thần dược chữa thương thể gian, nháy mắt xua tan mọi đau đớn của Lý Vân Đình, tâm tình mới đầu nhiễu loạn cũng trở nên vô cùng bình tĩnh.

Lý Vân Đình lại lần nữa khôi phục thành chính mình, con người luôn nắm giữ mọi thứ trong tay kia.

“Tay anh không tiện,” Anh cau khóe miệng, “Rất nhiều chuyện em phải tự mình làm.”

Lý Vân Đình dùng cái tay còn nguyên vẹn kia dẫn dắt Lăng Viễn, mang cậu đi về phía giường.

“Tự cởi,” thanh âm Lý Vân Đình vô cùng ôn nhu, giọng điệu lại không cho phép xen vào.

Lăng Viễn chỉ do dự hai giây, liền thuận theo cởi nút áo.

Từ một khắc Lăng Viễn động thủ đó, Lý Vân Đình liền buông tay đối phương thối lui từng bước một về phía sau.

Đang là đầu hạ, nhiệt độ không khí đã khá cao, Lăng Viễn mặc không nhiều lắm, chờ cậu cởi ra mảnh vải che cuối cùng trên người, Lý Vân Đình đã lui đến chiếc ghế đặt bên tường ngồi ngay ngắn.

Thân thể trần trụi hoàn mỹ của Lăng Viễn cứ thế hoàn toàn bày ra trước mặt Lý Vân Đình.

Lý Vân Đình chăm chăm nhìn thẳng khối thân thể thanh xuân trước mặt, tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật trân quý. Lăng Viễn cũng thản nhiên nhìn lại anh, cũng không vì mình xích thân lồa thể mà cảm thấy xấu hổ, phóng khoáng tiếp nhận đối phương thị gian.

“Quỳ lên giường, tự an ủi cho anh xem.”

Lăng Viễn cắn môi dưới, nâng chân quỳ ngồi lên giường, thân thể hướng về phía Lý Vân Đình đang ngồi, tay phải chậm rãi đưa xuống, đầu tiên chậm chậm hoạt động vài cái tại đùi trong, tiếp đó xoa nắn hạ thân mình.

Trên nền ga giường trắng như tuyết, tường phòng bệnh cũng trắng, một thiếu niên toàn thân xích lồa quỳ gối trên giường đưa bốn phần thân phần hồng non nớt của chính mình, thất lúng vì hưng phấn mà đẩy về trước, đầu ngưỡng lên, sống lưng cong thành một độ cung đẹp đẽ, ngực nhấp nhô theo tiết tấu, trên môi bị cắn chặt thỉnh thoảng tràn ra tiếng rên rỉ ần ần.

Ở cách đó không xa, một người đàn ông đang bất động thanh sắc nhìn chăm chú tất cả.

“Phía trên nữa.” Biểu hiện của thiếu niên chưa khiến đối phương vừa lòng, người đàn ông mở miệng chỉ bảo.

Cánh tay còn nhàn rỗi của Lăng Viễn do dự sờ lên trước ngực mình, điểm hồng nhạt nhô lên bị kích thích nhanh chóng cứng lại, tiếng rên rỉ cũng trở nên lớn hơn, cách một khoảng không khiêu khích dục vọng Lý Vân Đình.

Một mặt hồng ửng lên hai má thiếu niên, khuôn mặt thanh lãnh vì động tình mà hơn vài phần mê loạn, hai mắt nửa hé dần dâng lên một tầng hơi nước mờ mờ, rõ ràng đang làm một động tác thực dâm dăng, lại không cho người ta chút cảm giác hạ tiện nào.

Lăng Viễn trên dưới cùng vỗ về chơi đùa khỏi phải nói có bao nhiêu gợi cảm, cho dù chính bản thân cậu cũng chưa từng dùng phương thức sắc tình như vậy mà tự an ủi, huống chi là trước mặt người khác. Sự xấu hổ khi bị nhìn chăm chú tăng cường khoái cảm, Lăng Viễn cảm giác bản thân rất nhanh sẽ không khống chế nổi nữa.

Tay cầm phân thân đột nhiên tăng nhanh tiết tấu, hô hấp cũng trở nên dồn dập, Lý Vân Đình biết cậu sắp đạt tới đỉnh điểm khoái cảm.

“Gọi tên anh.” Lý Vân Đình nói.

Lăng Viễn nhắm mắt lại, chậm rãi lắc đầu.

“Gọi.” Anh lần nữa ra lệnh không cho phép cự tuyệt, trong giọng nói thêm vài phần nghiêm lệ.

Lăng Viễn đã đến cực hạn, tay trái cậu niết đầu nhũ mẫn cảm, tay phải nhanh chóng lên xuống trên ngọc hành, đầu ra sức ngửa ra sau, một giọt mồ hôi thuận theo sườn mặt chảy xuống, ngang qua đường cong của hầu kết rồi lăn xuống chỗ hõm giữa xương quai xanh.

“Tát..... Vân Đình, a..... Vân Đình..... Ừm a.....”

Lý Vân Đình vừa lòng nhìn đối phương gọi tên mình trong cao trào, tinh hoa bắn ra rơi trong tay và ga giường, mỗi một giọt đều tỏ rõ phóng túng mới đây của thiếu niên.

Lý Vân Đình kiên nhẫn chờ đợi Lăng Viễn nhắm mắt thở hào hển, hồi phục từ dư vị cao trào, cả nửa ngày sau, đôi mắt tràn ngập thủy khí đó mới chậm rãi mở, đối diện tầm mắt Lý Vân Đình.

Lý Vân Đình phẳng phất như đế vương ngồi trên ngai, đầu hơi nghiêng, tay phải tựa vào tay vịn, tay trái bó thạch cao tùy ý đặt trước ngực, hai chân bắt chéo. Chỗ ngồi của anh so với Lăng Viễn thấp hơn, nhưng do đầu hơi ngưỡng về phía sau tựa lưng vào ghế ngồi, lại như cao cao tại thượng nhìn xuống đối phương.

Dù mặc một thân quần áo bệnh nhân, cũng không che giấu nổi khí tràng vương giả tản mát từ Lý Vân

Đình giờ phút này.

Hơi nhắc tay phải, cong ngón trở, Lý Vân Đình đối Lăng Viễn làm một thủ thế ‘qua đây’.

Lăng Viễn từ trên giường bước xuống, chân có hơi nhuyễn, ổn định thân mình, mới đi từng bước một đến trước mặt Lý Vân Đình.

Ngón trở Lý Vân Đình gõ lên tay vịn hai cái, Lăng Viễn nhu thuận quỳ xuống trước mặt anh.

Lý Vân Đình rời lưng tựa ghế, thân thể khuynh về phía trước, nâng tay phải Lăng Viễn, đem lòng bàn tay đưa đến bên miệng đối phương, trên đó còn lưu lại tinh hoa của Lăng Viễn.

Vươn đầu lưỡi thong thả liếm sạch chất lỏng tanh dính trong lòng bàn tay, lại theo đối phương ra hiệu đem ngón trở và ngón giữa mình tham nhập khoang miệng, dùng nước bọt làm ướt chúng.

Khi làm tất cả những điều này Lăng Viễn thủy chung nhìn chăm chú vào mắt Lý Vân Đình, cậu thích thấy đối phương trong mắt tản ra tình dục nóng rực, lại bị một cổ lực tự chủ cường đại khác áp chế, tựa như đã thú ẩn nấp nhìn chăm chăm con mồi nhất định phải thuộc về mình, chỉ vì chờ đợi thời cơ tuyệt hảo để ra tay.

Cậu trời sinh là M không sai, nhưng cậu không phải một người yếu nhược chỉ biết khóc và rên rỉ, khi cậu dưới khống chế của đối phương đạt được sung sướng thì đồng thời, cũng hưởng thụ khoái cảm chi phối dục vọng của đối phương, đối với cậu mà nói, đây là một phương thức chiếm hữu khác.

Lý Vân Đình thu hồi chân, khó bộ hướng về phía Lăng Viễn hơi động nhẹ, Lăng Viễn hiểu ý, dùng đầu gối di động tới quỳ giữa hai chân Lý Vân Đình, tay vươn xuống kéo dây lưng anh, thứ dâng trào to lớn đã cứng thẳng vô cùng nhất thời bắn ra, không chút che giấu mà phô trương dục vọng của mình.

Lăng Viễn hai tay như đang nâng niu trân bảo mà cầm lấy đối phương, thật cẩn thận chà xát lên xuống vài cái, quy đầu lập tức phân bố dịch thể trong suốt. Lăng Viễn vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm lộng phần đỉnh mềm mại kia một chút, lại đem chất lỏng trắng mịn khuếch tán đến toàn bộ phần đầu.

Lý Vân Đình từ trên cao nhìn xuống mà chú thị vào Lăng Viễn đang vì chính mình phục vụ, đầu lưỡi đối phương linh hoạt ra sức lấy lòng nơi mẫn cảm nhất thân thể mình, khi thì mút vào, khi thì liếm lộng, đầu lưỡi Lăng Viễn đang đều đặn vẽ vòng quanh phần rãnh, trước thuận chiều kim đồng hồ, lại ngược chiều kim đồng hồ, về sau lại chọt nhanh chọt chậm, khi thuận khi nghịch, ngẫu nhiên còn mút mạnh một cái, động tác không có quy luật mang đến kích thích xa lạ cho Lý Vân Đình.

Cùng lúc đó, ngón tay Lăng Viễn bị nước bọt tắm ướt tìm được hậu đình mình, mô phỏng động tác tính giao một vào một ra, cố gắng tự làm khuếch trương cho mình, động tác này khiến cho cậu càng trở nên đắm đuối, hình ảnh hương diễm không ngừng trùng kích thị giác Lý Vân Đình.

Lăng Viễn chậm rãi hút toàn bộ dương cụ đối phương vào trong miệng, khoang miệng dịu dàng hình thành môi trường chân không, gắt gao bao lấy tính khí Lý Vân Đình, lại chậm rãi phun ra, nội bích ma sát với bộ vị mẫn cảm, cứ lặp lại mấy lần, rồi tăng tốc độ một lần, luân phiên như thế, Lăng Viễn cảm giác bộ vị đối phương đang tiếp xúc với mình đều sắp bốc lửa.

Lý Vân Đình không có chút ý tứ phóng thích, nhưng lại nâng tay dừng động tác Lăng Viễn, tiếp đó vỗ vỗ mặt đối phương, lại chỉ chỉ khổ hạ chính mình, “Ngồi lên.”

Lăng Viễn thuận theo đứng dậy, khóa ngồi trên đùi Lý Vân Đình, đem thứ cương cứng cự đại của đối phương nhắm chuẩn nơi tư mật của mình, chậm rãi ngồi xuống.

Đã lâu chưa trải qua tính sự, trong nháy mắt bị tiến vào, Lăng Viễn đau đến mức hai tay nắm chặt lấy tay vịn ghế, đầu ngón tay vì quá dùng sức mà mất đi huyết sắc, trên trán cũng toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

“Tự mình động.” Lý Vân Đình đau lòng sờ sờ gương mặt Lăng Viễn đã trở nên tái nhợt, nhưng cũng không vì thương tiếc đối phương mà manh nha dự định dừng lại tất cả.

Lăng Viễn cắn chặt răng, miễn cưỡng xoay thắt lưng, kéo theo phần mông luật động có tiết tấu trên người Lý Vân Đình. Khoảng cách gương mặt hai người rất gần, tựa hồ có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương phả lên mặt mình.

Gần gũi mặt đối mặt như thế, khiến bất cứ một tia biến hóa biểu tình nào dù rất nhỏ đều trốn không thoát ánh mắt đối phương.

Trong mắt Lý Vân Đình, có yêu cũng có dục, toàn thân tâm anh đều giao phó cho đối phương, cũng khát vọng được đối phương toàn thân tâm hồi báo.

Mà ánh mắt Lăng Viễn lại như xuyên thấu qua Lý Vân Đình, không biết nhìn về phương nào.

Hai tay vòng ôm cổ Lý Vân Đình, Lăng Viễn cúi người qua, định dùng hôn môi phân tán lực chú ý khỏi hạ thân, đây là lần đầu tiên Lý Vân Đình hoàn toàn bị động tiếp nhận nụ hôn của Lăng Viễn, biểu hiện lãnh khốc của anh ngược lại kích thích Lăng Viễn, khiến Lăng Viễn vì động tình mà run rẩy, tiến thêm một bước vong ngã hôn đối phương.

Không gian trên ghế quá nhỏ, rất khó tìm được điểm sử lực, hơn nữa do đau đớn khó tiêu trừ, biên độ động tác Lăng Viễn rất hữu hạn.

Lý Vân Đình hiển nhiên không hài lòng mức độ giao hợp này, anh ra hiệu cho Lăng Viễn xuống, tiếp đó bản thân cũng đứng dậy, Lăng Viễn chủ động cởi quần áo dư thừa cho đối phương, khi rút tay áo qua cánh tay trái bó thạch cao, phí một phen công phu.

Nhìn thân thể tinh tráng của Lý Vân Đình lộ trong không khí, Lăng Viễn không thể không thừa nhận, Lý

Vân Đình như vậy có đủ mị lực khiến cả đàn ông lẫn phụ nữ đều phải lâm vào điên cuồng.

Lý Vân Đình ra hiệu cho Lăng Viễn ngồi xổm lên ghế mặt hướng vào vách tường, từ sau lưng đem phân thân đặt ở hậu huyệt, từng chút một thẳng tiến.

Lý Vân Đình cho Lăng Viễn đầy đủ thời gian thích ứng, đoạn thời gian bất động trong cơ thể Lăng Viễn này đã tiêu hao một tia nhẫn nại cuối cùng của anh, đợi cơ thể đối phương hơi thả lỏng một chút, liền khẩn cấp động thân vào thẳng.

Dù chỉ đến thăm nơi này một lần, phân thân Lý Vân Đình dường như sinh ra ký ức với thân thể đối phương, dễ dàng tìm được điểm đó, nhắm chuẩn mà phát động thể công mãnh liệt.

Dưới va chạm của Lý Vân Đình, tiếng rên rỉ dần dần từ đôi môi Lăng Viễn tràn ra, này thanh âm tiêu hồn truyền vào tai Lý Vân Đình, phảng phất biến thành chất xúc tác, khiến cho anh càng ra sức luật động.

Lý Vân Đình kéo cánh tay Lăng Viễn ra sau lưng, một bàn tay đồng thời cầm lấy một đôi cổ tay nhỏ bé yếu ớt của cậu, Lăng Viễn hai tay bị giam cầm sau người không thể động đậy, lực lượng toàn thân đều tập trung vào mũi chân đang nhón lên. Để giữ cân bằng trong khi thân thể đang kịch liệt đung đưa, cậu không thể không gắt gao nương tựa vào một điểm chống đỡ khác phía sau, tư thế này khiến Lý Vân Đình có thể tiến vào nơi càng sâu trong thân thể Lăng Viễn.

Lăng Viễn chỉ cảm thấy mình như chiếc thuyền con giữa biển lớn, bất lực chìm nổi trong cơn sóng, cảm quan toàn thân đều tập trung vào một điểm sau người, khoái cảm như sóng triều từng cơn ập tới, khiến cậu càng lúc càng trở nên khó giữ lấy mình.

Làn da toàn thân cậu đều đỏ ửng, thân thể vì đổ mồ hôi mà lấp lánh.

Lý Vân Đình đem kỹ xảo vừa rồi Lăng Viễn dùng trên người anh cả vốn lẫn lời trả lại cho đối phương, thoát như mưa thuận gió hòa, thoát như cuồng phong mưa rào, Lăng Viễn không biết bước tiếp theo chờ đợi mình là sâu là nông là nhẹ là nặng, loại nhân tố không ổn định này vô hình trung mang đến nỗi bất an khi vận mệnh chính mình bị bàn tay người khác nắm giữ, rồi lại tràn ngập chờ mong.

Trong phòng bệnh tràn ngập khí tức cấm dục đó, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, kết hợp thanh âm tứ chi va chạm, tựa như tấu vang một khúc hòa âm dâm loạn.

Lý Vân Đình rất muốn ôm Lăng Viễn lên giường, nhưng tiếc là làm không được, đành phải ra lệnh cho đối phương tự mình đi qua.

Nâng chân Lăng Viễn, lần này đổi thành từ chính diện tiến vào thân thể cậu, Lý Vân Đình muốn tận mắt nhìn thấy bộ dáng thất khống ý loạn tình mê của thiếu niên bình tĩnh này.

Lăng Viễn không hề nhìn đối phương, tầm mắt cậu vì vận động bị buộc phải không ngừng di chuyển, tiêu

cực không thể tập trung vào bất cứ vật thể nào, càng hiển lộ nhãn thần mê ly, phối hợp với cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, một bộ bị tình dục khổng chế khó mà tự kiềm.

Bàn chân bị nâng trong không trung vì hưng phấn mà căng chặt, ngón chân cũng cuộn tròn, cẳng chân thẳng tắp thon dài đặt trên vai Lý Vân Đình, ái muội ma sát cổ đối phương.

Bị động tác nhỏ của Lăng Viễn kích thích, Lý Vân Đình nheo mắt lại, trong mắt bắn ra quang mang tựa hồ muốn chọc thủng Lăng Viễn.

Bộ vị hai người kết hợp sớm đã trở nên vô cùng nóng bỏng, Lý Vân Đình một vào một ra trong mật huyết của Lăng Viễn đến tận cùng, vì ái dịch gia tăng mà phát ra tiếng vang khiến người ta ngượng ngùng.

Mồ hôi theo sườn mặt Lý Vân Đình trượt xuống, dừng ở ngực Lăng Viễn, Lý Vân Đình thấy thể vươn tay khiêu khích hai điểm kia, như nguyện nghe được tiếng rên thoải mái của Lăng Viễn.

Lăng Viễn chỉ cảm thấy hạ thân căng đến muốn nổ, nhưng Lý Vân Đình chỉ có một bàn tay, chăm sóc được phía trên lại không lo được phía dưới, đành phải vứt bỏ tâm xấu hổ, lần nữa cố vớt nơi mỏng manh kia của mình.

Thấy Lăng Viễn động tình, Lý Vân Đình lại thôi động tiến công, nhiều lần trúng vào cúc tâm, trước sau đồng thời hưởng thụ khoái cảm Lăng Viễn nhịn không được phải kêu lên.

Lăng Viễn chỉ cảm thấy không khí chung quanh càng ngày càng mỏng manh, bên tai như bịt kín một tầng sương, ngũ cảm đều trở nên không rõ ràng nữa, chỉ có cảm giác từ chỗ đó truyền đến là rõ nét mà lại chân thật. Cậu nhắm mắt lại, động tác trên tay nhanh hơn, chuẩn bị nghênh đón lại một cơn sóng cao trào ập tới.

Cảm nhận được biến hóa của Lăng Viễn, Lý Vân Đình vốn đang luật động trên người cậu đột nhiên ngừng lại, khoái cảm bỗng bị buộc gián đoạn Lăng Viễn bất mãn kêu một tiếng, chủ động nhích nhích hông về phía đối phương.

“Gọi anh,” Lý Vân Đình khàn giọng nói, anh nhịn cũng thực vất vả, nhưng anh vẫn khẳng khẳng yêu cầu đối phương gọi tên mình.

“Vân... Đình..... A,” Nghe được danh tự của mình tuôn ra từ miệng đối phương, tựa hồ cho Lý Vân Đình cảm giác thỏa mãn thật lớn, anh tăng nhanh tốc độ trườn sát, Lăng Viễn hai tay nắm chặt ga giường, chân chặt chẽ câu lấy cổ anh.

“Vân Đình..... Um, Vân Đình.....” Lăng Viễn lặp đi lặp lại gọi đối phương, tựa hồ muốn khắc cái tên này vào linh hồn.

Cùng với một trận khoái cảm cực đại đột kích, Lăng Viễn lần nữa phun ra dịch thể trắng ngà, làm ướt ngực

và bụng mình, hậu huyết co rút có quy luật, kẹp Lý Vân Đình đến suýt nữa cầm giữ không được.

Sau khi phát tiết Lăng Viễn khép chặt hai mắt, ngực vẫn phập phồng, chân vô lực rũ xuống, tùy ý Lý Vân Đình tiếp tục rong ruổi giữa hai chân mình.

Lăng Viễn mò tới tay phải đối phương, mang tính ép buộc mà cùng đối phương mười ngón giao nắm, vì mất đi cái tay duy nhất chống đỡ thân thể, Lý Vân Đình thuận thế áp xuống, phủ phục trên người Lăng Viễn, vòng tình hôn hôn vai và xương quai xanh đối phương.

Hạ thể Lý Vân Đình đột nhiên gia tốc, lực độ cũng cường liệt trước nay chưa có, tựa hồ muốn xỏ xuyên qua Lăng Viễn. Nương theo vài tiếng thở dốc và một tiếng rên xiết, một cỗ sóng nhiệt trào ra, Lý Vân Đình phát tiết trong cơ thể Lăng Viễn. Một khắc đó, bàn tay hai người giao triền sát sao nắm chặt, phảng phất như phải đem đối phương bóp vụn vùi vào cơ thể chính mình.

Cao trào qua đi Lý Vân Đình không xuống khỏi người Lăng Viễn, mà cứ thế lười biếng úp sấp trên người đối phương, cúi đầu vào hôn vai Lăng Viễn, hít thở vị đạo thuộc về cậu.

“Bảo bối nhi em thật giỏi,” Lý Vân Đình tìm về hô hấp của mình, nỉ non bên tai Lăng Viễn.

Tiếng ‘bảo bối nhi’ đó truyền vào tai Lăng Viễn, tay cậu đang đan chặt cùng đối phương không khỏi lại dùng lực. Không lâu trước, người đó cũng từng gọi mình ‘bảo bối nhi’, sau đó anh ấy nói tất cả chỉ là nói đùa, mà anh cũng đã có bảo bối nhi của riêng mình.

Anh ấy cũng sẽ ở trên giường gọi người trong lòng của mình như thế sao?

Tình dục không có tình yêu, sung sướng cực đại trên thân thể qua đi, thường đi cùng với nó là cực độ trống rỗng về tinh thần.

“Lần này anh là ai?” Thanh âm Lý Vân Đình phát xuất từ gương mặt úp sấp có vẻ hơi buồn bực.

Lăng Viễn nhú nhú mày, không hiểu được ý tứ đối phương.

Lý Vân Đình ngẩng đầu, khoe môi mang theo một tia nghiền ngẫm, “Lần trước em xem anh như thằng khốn nạn đó, còn lần này thì sao?”

Lăng Viễn lập tức hiểu được ý đồ Lý Vân Đình ba lần bốn lượt ra lệnh cho mình gọi tên anh, chút bí mật nhỏ dưới đáy lòng mình bị đối phương chọc thủng, nhất thời đỏ mặt, muốn rút tay về, nhưng bị đối phương phát hiện dùng lực giữ lại.

Miệng Lăng Viễn mấp máy, cuối cùng chỉ nói ba chữ.

“Thực xin lỗi.”

“Không sao,” Lý Vân Đình chuyển thân thể lên, hạ một nụ hôn lên trán Lăng Viễn, “Tuy cảm giác này không thể khiến người ta thoải mái, bất quá nếu là em, anh nguyện ý chờ.”

Lăng Viễn trầm mặc, thật lâu sau, cậu mở miệng, vẫn như cũ chỉ nói ba chữ.

“Thực xin lỗi.”

Này một tiếng xin lỗi, không biết là nói với Lý Vân Đình lần nữa chôn đầu vào hôm vai mình, hay với một tồn tại ở nơi xa hư vô mờ mịt nào đó.

22. Chương 22: Hải Thanh Thạch Tái Xuất

Lợi nhuận của Hồng Tụ may áo còn tốt hơn Lăng Viễn dự đoán, năm mươi bộ quần áo kia sau khi phân phát, giống như là quảng cáo sống, hấp dẫn cư dân các đảo nhỏ tới hải vực Kim Cương, ngay cả người bên hải vực Tinh thần cũng bị Elune lừa tới không ít.

Lăng Viễn thế mới biết hóa ra Elune cũng là thuyền trưởng một đội thuyền hải tặc nào đó tại hải vực Tinh thần, quy mô lớn hơn đội Siren của Lăng Lộ. Sau khi hai đội thuyền này làm thông gia với nhau, người của hai hải vực thường xuyên lượn tới lượn lui, quan hệ căng thẳng lúc trước dần dần dịu đi, thậm chí còn có liên hệ mật dịch, Con Đường Tơ Lụa về phương diện này càng có cống hiến không thể phai nhạt.

Lăng Viễn hiện tại trên tay có xưởng rượu, tiệm vải và tiệm trang phục, mỗi ngày cái gì cũng không cần làm, tiền thì cứ ào ào tăng lên, những mục tiêu xa không thể với trong quá khứ, nay cứ tùy tiện là có được.

Nhớ ngày đó mấy người gom tiền mới mua nổi một cái tiệm vải, mua xong rồi vốn lưu động sạch bách, nếu không phải Tát Cổ Tư để Lăng Viễn trông coi sổ sách, chấp thuận cho cậu tùy tiện chuyển tiền của anh, Lăng Viễn cơ hồ cả tiền thuê của tiệm cũng đóng không nổi.

Hệ thống kinh tế của Thời đại Hàng hải, chính là hình thái ban đầu khi chủ nghĩa tư bản hình thành, tuyệt đại bộ phận tài chính nằm trong tay một số ít người, kẻ có tiền sẽ ngày càng có tiền, người nghèo thủy chung nỗ lực cũng chỉ đến mức cuộc sống no ấm mà thôi.

Hiện tại chính là giai đoạn cuối kỳ, là thời gian mà mỗi một sinh viên bận rộn nhất, chỉ duy đối với ngành của Lăng Viễn là ngoại lệ, môn lý luận của họ rất ít lại phần lớn là đề mở, bài chuyên ngành cơ bản đều là một đối một, người hướng dẫn hoạt động bên ngoài trường rất nhiều, khoảng thời gian này Lăng Viễn đúng là nhàn càng thêm nhàn, làm đám người Tơ lụa phải lo thi cử kia chết vì ghen tị.

Thời gian ở không nhàn rồi quá nhiều, Lăng Viễn nhàm chán liền bắt đầu làm ăn đầu cơ trục lợi, đầu tiên

là mua đi bán lại tàu thuyền, sau đó tới giao hàng theo thời hạn, thậm chí là vật phẩm hi hữu trong game, phạm vi nghiệp vụ càng ngày càng rộng, cuối cùng mọi người chỉ cần có thứ mua không được, thì sẽ tìm đến Lăng Viễn, tám phần có thể hài lòng ra về.

Mỗi theo đuổi trong trò chơi của Lăng Viễn giống như chỉ còn lại có kiếm tiền, cậu không ra khơi nữa, nguyên nhân rất nhiều.

Lời nói của Tiêu Trấn lần trước trước khi rời đi, cậu vẫn nhớ rõ, tuy cậu cũng không ngại hấn, nhưng Lăng Viễn không muốn đem đến phiền phức cho người khác.

Nguyên nhân chủ yếu hơn là, Tát Cổ Tư cũng không ra biển nữa. Sau khi Ác mộng chìm, Tát Cổ Tư không có ý định tạo thuyền mới, bản thân đội thuyền Nightmare có hơn mười chiếc thuyền, tùy tiện lên chiếc nào cũng có thể rời bến, nhưng Tát Cổ Tư thủy chung không thấy có ý tứ này.

Lúc Lăng Viễn hỏi anh, Tát Cổ Tư chỉ nói thân thể không tiện, Lăng Viễn biết đây là lấy cớ.

Ác mộng là tài sản quý báu nhất của Tát Cổ Tư, việc nó chìm không thể nào không có ảnh hưởng với Tát Cổ Tư. Bởi vì Ác mộng hào vì cậu mới chìm, Lăng Viễn vẫn luôn tìm kiếm phương thức bồi thường.

Tát Cổ Tư dường như trở nên thanh nhàn hơn trước, thời gian online nhiều hơn, trong đó đa số là đánh bài, anh bây giờ đã hoàn toàn không có thu nhập, Lăng Viễn cam tâm tình nguyện nuôi anh, trên hải vực đồn đãi vua hải tặc chìm thuyền thất ý từ đó về sau không gượng dậy nổi, được phú thương bao dưỡng còn trăm mê bài bạc, Tát Cổ Tư không phản bác, Lăng Viễn càng lười giải thích.

Kỳ thật bất luận là tiền hay chiến lợi phẩm lúc trước đánh cướp được vẫn đều do Lăng Viễn xử lý, phần hoa hồng từ lợi nhuận của tiệm vải mỗi tháng Lăng Viễn đều lãnh hai phần, tiền lại để ra tiền, ai là ai đã sớm mơ hồ không rõ, Lăng Viễn rất hưởng thụ điểm này, thật giống như vợ chồng cùng chung tài sản.

Đương nhiên đây chỉ là cách nghĩ của riêng cậu, Tát Cổ Tư bên kia nghĩ thế nào, cậu không biết, nhất là thời gian gần đây, thái độ của Tát Cổ Tư đối với cậu không minh bạch, không lạnh không nhạt, khiến cậu nghĩ mãi không ra.

Tát Cổ Tư ngày trước những khi ở cùng Lăng Viễn luôn trò chuyện liên hồi, trên thiên văn dưới địa lý, chưa từng có lúc nào tẻ nhạt, bây giờ Lăng Viễn nói mấy câu, mới đợi được một câu đáp lại ngắn gọn của Tát Cổ Tư.

“Tay trái tôi không tiện, đánh chữ rất chậm.”

Nghe cái loại lấy lệ rõ ràng là đang đùa đó, Lăng Viễn chỉ có thể nhìn móc câu trên cánh tay trái của phương mà cười khổ chấp nhận ‘lý do’ này.

Quả nhiên tỏ tình rồi thì hai người không thể khôi phục quan hệ thoải mái trò chuyện trước đó sao?

Lòng Lăng Viễn rất khổ não, thỉnh thoảng sẽ nói nhiều thêm vài câu với Lý Vân Đình khi anh gọi điện thoại tới, lúc ngã lòng, có một người nghe để phát tiết một hồi dù sao cũng không tệ.

Bất quá Lăng Viễn đa phần nói rất khó hiểu, cậu cũng không tính để Lý Vân Đình biết chuyện cậu yêu qua mạng thậm chí còn là yêu đơn phương, Lý Vân Đình chỉ có thể kết hợp với mấy đoạn thông tin ngắn gọn trước đó mà phân tích: Lăng Viễn thích một người, thằng khốn này là một thằng tàn phế, thằng này ngay cả nhu cầu sinh lý của Lăng Viễn đều không thể giải quyết, nếu không thì Lăng Viễn đêm đó tại bệnh viện cũng sẽ không đáp ứng lưu lại.

Chẳng lẽ đúng như mình đoán, thằng này là một thái giám?

Mặc kệ nói thế nào, người này vô hình trung trở thành quý nhân của Lý Vân Đình và Lăng Viễn, khiến Lăng Viễn không còn cách người ngoài ngàn dặm nữa, Lý Vân Đình nhiều lần mời Lăng Viễn ăn cơm, Lăng Viễn thoái thác mãi rồi cũng đáp ứng được hai lần, tuy rằng quá trình làm nóng có hơi chậm, nhưng so với lúc trước, quan hệ giữa hai người đã có bước tiến triển vượt bậc.

Đương nhiên đây cũng chỉ là Lý Vân Đình đơn phương nhận định mà thôi, về phần Lăng Viễn nghĩ thế nào, anh đồng dạng không biết.

Tay Lý Vân Đình không tiện, lúc ăn cơm Lăng Viễn luôn theo bản năng chiếu cố đối phương, gấp rau đút canh, chăm sóc từng li từng tí.

Nhìn Lăng Viễn khắp nơi đều lấy mình làm trước, nội tâm Lý Vân Đình bùng lên cảm giác thỏa mãn, đúng như anh đoán, đối với Lăng Viễn, từ người qua đường tiến hóa thành bạn bè rất khó, nhưng một khi đột phá, Lăng Viễn đối bằng hữu tuyệt đối là toàn tâm toàn ý. Anh vô cùng hưởng thụ bộ dáng người trước mặt cam tâm tình nguyện vì anh phục vụ, vô luận tại bàn ăn hay là trên giường.

Loại trạng thái này nếu chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian ngắn không khỏi rất đáng tiếc, tốt nhất là có thể liên tục một đời!

Lý Vân Đình liếm liếm môi trên, nâng tay ra hiệu nhân viên phục vụ thêm một phần tôm.

Lăng Viễn thấy tôm lên cũng không nghĩ nhiều, chỉ tưởng Lý Vân Đình muốn ăn tôm, thuận tay gấp một con giúp đối phương lột, hoàn toàn không ý thức được cử chỉ hành động của mình có bao nhiêu nhân thế, ngay cả mấy cô gái nhỏ phục vụ sinh nhìn thấy cũng tròn một bên châu đầu ghé tai, thỉnh thoảng còn nhìn qua bên này vài lần.

Lăng Viễn chuyên tâm cúi đầu lột vỏ tôm nên không thấy, ngược lại Lý Vân Đình thì nháy mắt vài cái với các cô, hai tiểu cô nương nhất thời đỏ cả mặt.

Lăng Viễn gấp con tôm đã lột vỏ xong đang tính đặt vào đĩa của Lý Vân Đình thì di động trong túi vang lên, bất chấp vẻ mặt chờ mong của Lý Vân Đình, đôi đũa đã nâng lên lại thả xuống, con tôm bóc vỏ đáng thương lại trở về cái đĩa trước mặt Lăng Viễn.

“Alo, Lỗ ca?”

Điện thoại đến chính là Robinson.

Lý Vân Đình mặt mang mỉm cười nhìn Lăng Viễn gọi điện thoại, trong lòng đem thằng gọi là Lỗ ca này mắng một vạn lần.

Hại mình không ăn được tôm thì cũng thôi đi, cứ nhiên còn gọi đến thân thiết như vậy?

Robinson đột nhiên cảm thấy thân thể có điểm phát lạnh, nổi hết cả da gà da vịt, giờ chẳng lẽ không phải tháng sáu sao?

“Khụ, gì ấy nhỉ, Tiểu Viễn, làm gì đó?”

Lăng Viễn nhìn nhìn Lý Vân Đình đối diện, “Ăn cơm, có việc gì sao?”

“Lúc trước không phải cậu nhờ bọn anh giúp cậu lưu ý Hải thanh thạch sao? Vừa rồi hệ thống phát thanh, hải vực chúng ta có người đào ra một khối.”

“Thật sao?” Lăng Viễn ngồi thẳng thân mình, “Là ai?”

“Một người làm thuê, không quen, bắt quá hòn đá là của Caribbean.”

“Lại là bọn họ?”

“Lại?”

“A, không,” Lăng Viễn đột nhiên nhớ ra chuyện lần trước không truyền lưu ra ngoài, vội vàng nói sang chuyện khác, “Giờ hàng ở đâu?”

“Theo anh được biết bọn họ đã bắt đầu chở hàng về, còn muốn rất nhiều thuyền hộ tống.”

Lăng Viễn trong lòng trầm xuống, chuyện lúc trước khiến họ đề cao cảnh giác, muốn làm theo cách cũ lần nữa phỏng chừng còn khó hơn lên trời, Ác mộng đã chìm, phóng mắt khắp hải vực Kim Cương đại khái chỉ có Trần Viễn hào có thể chống lại được họ, nhưng Lăng Viễn không có khả năng đi tìm Tiêu Trấn, huống chi hiện tại Cướp biển vùng Caribbean đang chiếm cứ đảo Thiên Đường, là thượng cấp mà Tiêu Trấn trực tiếp lệ thuộc.

Thật sự hết cách, cũng chỉ có thể thông qua con đường mua lại, trước khi đối phương còn chưa dùng nó tạo

thuyền.

“Tôi biết rồi, tôi về liền.”

Cúp máy, Lăng Viễn mới nhớ tới đối diện còn có Lý Vân Đình bị cậu quên bém. Lý Vân Đình này giờ vẫn cười tủm tỉm nghe Lăng Viễn nói điện thoại, cho đến khi nghe được câu cuối cùng thì tươi cười mất hết, đầy mặt biểu tình bất mãn.

“Ách, tôi...” Lăng Viễn lập tức không biết nên mở miệng thế nào, Lý Vân Đình đề xuất rất nhiều lần cậu mới đáp ứng cùng anh ta ăn bữa cơm này, cậu biết đối phương rất vui, cũng rất chờ mong, tới đây chờ cậu sớm hơn giờ hẹn cả tiếng đồng hồ, giờ nói sao cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra chuyện phải rồi đi.

Lý Vân Đình trong đầu nháy mắt lóe lên vô số phương án, cuối cùng anh gác dũa cái cạch, dựa người về sau, cảm khê nhếch, diện vô biểu tình nhìn Lăng Viễn, đối cậu sử dụng bạo lực lạnh lùng.

Quả nhiên Lăng Viễn nháy mắt liền khuất phục, gọi lại cho Robinson, “Alo, Lỗ ca, là tôi, ừm.”

Lăng Viễn che miệng, hạ giọng, “Anh giúp tôi liên hệ người bên kia trước, vô luận thế nào tôi cũng muốn món hàng đó, bất kể giá bao nhiêu.”

“Không thỏa thuận được giá cũng không sao, giúp tôi kéo dài thời gian là được, tối tôi sẽ về.”

“Anh đừng quan tâm tôi muốn để làm gì... Tiền không thành vấn đề... Để anh Ba Đạt đi làm, anh ấy có kinh nghiệm hơn anh... Được được anh cũng có kinh nghiệm... Ai nha được rồi.”

“Cứ vậy đi nha, gấp sau.”

Lăng Viễn thật vất vả nói xong điện thoại, thở dài một hơi, lại nhìn sắc mặt Lý Vân Đình cũng rõ ràng dịu đi rất nhiều.

“Thực xin lỗi, ăn cơm đi.” Lăng Viễn nói lâu như vậy cũng đói bụng, tùy tay gấp con tôm bóc vỏ trên đĩa muốn bỏ vào miệng.

Lý Vân Đình con mắt sắp trừng rớt ra ngoài, đó rõ ràng là của mình mà!

Lăng Viễn dưới cái nhìn chăm chăm của đối phương giật mình cái thót, nhìn nhìn ánh mắt đối phương rõ ràng tràn ngập dự vọng chiếm hữu, lại cúi đầu ngó ngó đồ ăn sắp vào miệng, lúc này mới nhớ tới vấn đề quyền sở hữu của con tôm lột, vội vàng hai tay dâng lên.

Rót cục ăn được con tôm Lăng Viễn tự tay lột vỏ Lý Vân Đình lúc này mới lộ ra biểu tình mỹ mãn, lại mang tính ám chỉ mà liếc liếc đám tôm còn nguyên trên bàn, cuối cùng còn không quên cấp Lăng Viễn một ánh mắt lấy lòng.

Mắt Lăng Viễn mù luân, cái loại cảm giác chênh lệch một trời một vực *để vương biến đại khuynh trong một giây* này là sao đây.

“Em thật lớn mật.” Lý Vân Đình trong quá trình chờ đợi mở miệng nói.

“Hả?” Lăng Viễn đang lao động bận rộn dừng tay ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi chẳng phải đã không đi đó sao?”

“Anh không nói cái đó,” Lý Vân Đình nâng ly trà, lắc lắc, “Trước mặt cảnh sát nói cái gì hàng với không hàng, thật nhìn không ra, nghiệp vụ của em rất thuần thực a.”

Lăng Viễn nghe vậy bật cười, “Hàng tôi nói không phải hàng mà anh hiểu, tôi nói là, ách, đạo cụ trò chơi.”

Lý Vân Đình đương nhiên biết đối phương không có khả năng làm hoạt động gì trái pháp luật loạn kỉ cương, chỉ là anh không hiểu, “Trò tỉ phú cũng có đạo cụ cần thiết phải giao dịch?”

“...Đúng,” Lăng Viễn do dự một chút rồi gạt nhẹ đầu, đối phương một bộ biểu tình như tin mà không phải tin.

Lăng Viễn vội vàng đem tôm lột tốt dâng lên, kỳ vọng đối phương có thể mau chóng quên đi đề tài này.

Một bữa cơm bị Lý Vân Đình cố ý kéo dài thời gian ăn mất hơn hai giờ, vào lúc đối phương rõ ràng đã ăn no, dục vọng chiếm hữu trong mắt lại không giảm bớt phân nào, ngược lại có xu thế càng cháy càng mạnh, Lăng Viễn rút cục hậu tri hậu giác cảm nhận được, có lẽ dục vọng chiếm hữu của Lý Vân Đình không phải nhằm vào tôm?

Sau khi Lăng Viễn không thể không uy hiếp đối phương nếu có ý nghĩ gì không an phận thì không bao giờ đáp ứng đối phương bất cứ chuyện gì nữa, Lý Vân Đình rút cuộc chịu thả cho Lăng Viễn một con ngựa.

Vội vã về nhà login, tin tức nhận được là Hải thanh thạch còn chưa bị lấy đi tạo thuyền, vẫn thành thành thật thật nằm trong két an toàn trong phủ Tổng đốc.

Kết quả này đương nhiên không có nửa xu quan hệ với Robinson, sau khi nghe nói khối đá bình an trở lại Thiên Đường, Tư Lạc tiếp điện thoại vội vàng ra ngoài, Jack đành phải trước tiên khóa Hải thanh thạch lại, đợi Tư Lạc về xử trí sau.

Tư Lạc và Saga đều không có đó, Lăng Viễn không quen biết Jack, nhờ Lăng Lộ đi dò xét thử, quả nhiên

đối phương không có ý tứ bán ra.

Caribbean thiếu cái gì chứ không thiếu tiền, Lăng Viễn bị ai ý thức được, chẳng lẽ hòn đá này đã định sẵn vô duyên cùng mình?

Cậu muốn đền bù cho Tát Cổ Tư, muốn giúp anh tạo ra chiếc thuyền hải tặc không thua kém Trần Viễn hào, để anh phấn chấn lên, trở lại biển cả, hoàn thành chinh đồ của anh.

So với lúc cậu còn ôm ý tưởng có cũng được mà không có cũng không sao ủy thác Tát Cổ Tư đánh cướp Hải thanh thạch lần trước, thì nguyện vọng lần này cường liệt hơn nhiều.

Khi Lăng Viễn vô kế khả thi, Tát Cổ Tư login, mở miệng câu đầu tiên nói, lại là bảo Lăng Viễn đi bồi anh đánh cờ tỉ phú.

“Anh muốn chơi cờ tỉ phú? Sao đột nhiên nghĩ đến chuyện chơi cái này?”

“Nhìn bạn chơi, cảm thấy hứng thú.” Tát Cổ Tư nói chuyện cũng trở nên ngắn gọn hẳn, may là không trở ngại người khác hiểu.

“Thế vì sao không chơi cùng bạn?”

“Không, trước luyện luyện, dạy tôi.”

“...Được rồi, kỳ thật rất đơn giản, anh có thể sẽ thấy nhàm chán.”

“Sẽ không.”

Lăng Viễn song song mở Cờ tỉ phú OL, lập sẵn phòng, đợi Tát Cổ Tư lập acc.

Tên mà Tát Cổ Tư đăng kí không thay đổi, vẫn gọi như thế, ID này của Lăng Viễn đã đăng kí trước đây rồi, gọi là QQ0206, nhìn giống phiên bản nào đó của QQ, kỳ thật là viết tắt của Thanh Kỳ*.

** Thanh Kỳ viết là đọc là [qīng qí] nên viết tắt là QQ.*

Tát Cổ Tư vừa thấy ID này liền hỏi cậu, “0206?”

“Làm sao?”

“Có ý gì?”

“Sinh nhật.”

Tát Cổ Tư không hỏi lại, một lát sau mới nói: “Bắt đầu đi.”

Cờ tỉ phú quả thật không có kỹ thuật nội dung gì đáng nói, chủ yếu phải xem vận khí, Lăng Viễn vốn đã thích chơi trò này, lại là chơi cùng người mình thích, tự nhiên sẽ không cảm thấy nhàm chán. Chỉ là lúc trước cậu cho rằng Tát Cổ Tư loại người truy cầu kích thích này chơi hai ván liền chán, không nghĩ tới đối phương kiên nhẫn một cách ngoài ý muốn.

Hai người cùng chơi cờ tỉ phú cả một đêm, thắng thua mỗi người một nửa.

Lăng Viễn đang muốn rời khỏi trò chơi, Tát Cổ Tư đột nhiên gọi lại cậu.

“Đợi đã.”

Lăng Viễn dừng lại coi anh chuẩn bị nói gì, nửa ngày bên kia mới phát đến một câu.

“Nơi này có thể mua đạo cụ?”

“Có thể, trong thương thành có bán, đều là mấy thẻ phụ trợ, phải tốn điểm khoán.”

“Giữa người chơi với nhau thì sao?”

Lăng Viễn tốn chút thời gian mới hiểu được ý đối phương, “Đạo cụ có thể tặng, nhưng giữa người chơi với nhau không thể giao dịch.” Bất quá cũng không có gì cần phải giao dịch, đây không giống Thời đại Hàng hải.

Cùng Tát Cổ Tư nói tạm biệt, Lăng Viễn nằm trên giường không ngủ được, liền miên man suy nghĩ, kết quả thật bị cậu nhớ tới một sự kiện.

Bốn số cuối cùng trong ID cờ tỉ phú của cậu là sinh nhật không sai, nhưng mà là sinh nhật Tiêu Trấn.

Đó chẳng phải cũng chính là sinh nhật Tát Cổ Tư sao?

23. Chương 23: Buông Tay

Ân Kỳ qua sáng hôm sau mới về nhà, vừa nhìn là biết một đêm không ngủ, sắc mặt âm trầm rất dọa người.

Ân Tử Kiệt nhìn thấy bộ dáng đó đã muốn chạy trốn, bởi vì mỗi lần đối phương cái dạng này tám phần nghĩa là chính mình lại gây họa, dù cậu ta cũng không hiểu hết mình phạm sai lầm lúc nào chỗ nào, bắt quá bản năng nói cho cậu ta rằng ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, lúc này không đi còn chờ lúc nào.

“Đứng lại.” Ân Kỳ quát chặn Ân Tử Kiệt đang định bơi mỡ vào lòng bàn chân.

“A, Kỳ ca, trùng hợp quá, ha ha.” Ân Tử Kiệt xoay người, làm bộ như vừa mới nhìn thấy đối phương.

“Em chạy cái gì hả?”

“Em chạy hồi nào, em đột nhiên nhớ ra em để quên đồ trên lầu, nè nè nè, anh làm gì?!”

Ân Tử Kiệt bị Ân Kỳ bức đến bên tường, hai tay đối phương chống lên vách tường, vây Ân Tử Kiệt vào giữa, chặt đứt đường lui của cậu. Đầu Ân Kỳ áp sát, Ân Tử Kiệt thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở hỗn loạn vì đối phương đang cực lực kiềm chế phần nộ.

“Em rốt cuộc phải tới chừng nào mới lớn đây, có thể không chuốc phiền cho anh nữa...”

“Em, em chuốc phiền hồi nào đâu chứ! Em gần đây đều ngoan ngoãn ở nhà, cũng đâu phải anh không biết!”

“Phải không, thế thứ bảy tuần trước em nguyên đêm không về, em đi đâu?”

Ân Tử Kiệt run lên, ánh mắt lảng tránh, “Chuyện thứ bảy tuần trước lâu quá rồi, em làm sao mà nhớ được.”

“Phải không? Thế có cần anh nhắc em không a Ân thiếu gia, Mary...”

“Merry... Christmas?” Ân Tử Kiệt nhỏ giọng hỏi.

Ân Kỳ hít sâu một hơi, “M-a-r-y, Mary, Tô Mã Lệ, em đừng nói với anh em không nhớ rõ.”

Ân Tử Kiệt ngây ngẩn cả người, “Tô Mã Lệ? Đó là ai?”

“Em còn giả vờ!” Ân Kỳ đấm qua một đấm, trúng vào tường sát rạt bên tai Ân Tử Kiệt.

“Em em, Kỳ ca anh đừng kích động, hảo hảo nói, nói chậm một chút, để em nghĩ nghĩ.” Ân Tử Kiệt sợ tới mức thanh âm đều hơi run.

“Tốt,” Ân Kỳ thẳng người dậy, “Anh đây từ từ nhắc em, thứ bảy tuần trước em gạt anh tới câu lạc bộ đêm Dạ Đế.”

Thần sắc Ân Tử Kiệt nhất thời trở nên khẩn trương, nửa ngày mới cắn răng một cái, “Phải.”

“Anh rõ ràng đã nói em ít tới mấy loại địa phương đó đi.”

“Kỳ ca anh cũng không phải chưa từng tới.”

“Anh có lần nào là không phải vì bồi em?”

“Rõ ràng bản thân anh cũng chơi rất vui vẻ.”

“Em câm miệng!”

Ân Tử Kiệt lập tức im bặt.

“Em tới câu lạc bộ đêm thì cũng thôi đi, chỗ đó nhiều người bồi rượu như vậy em không chọn, cứ nhất định phải chọn Mary, người ta không chịu, em còn dùng bạo lực!”

Ân Tử Kiệt nghe vậy mắt trừng lên thật to.

“Cho dù Mary đúng là đi bán, nhưng tháng này cô ta đã được Qua ca bao rồi, đó chính là người của Qua ca, bồi cảnh Qua ca em không biết sao? Hắn là xã hội đen!”

“Không phải...”

“Em cưỡng bức người ta xong còn cho cô ta tiền uy hiếp cô ta không được nói ra ngoài, giấy không gói được lửa, nếu không phải anh cố sức bảo vệ em, em hôm qua đã bị ném vào sông cho cá ăn rồi!”

“Không phải, em thực sự không có...”

“Chuyện tới nước này em còn không thừa nhận?!”

“Kỳ ca anh bình tĩnh lại nghe em nói đã, hôm đó em đúng là đến Dạ Đế, hơn nữa cũng ở đó một đêm,

nhưng mà, nhưng mà em thật sự không biết cái gì Mary a, càng không có cưỡng bức người khác a.”

“Vậy được, em nói em không biết Mary, vậy tối đó em cùng một chỗ với ai?”

“Em... Em uống rượu, có một mình em thôi.”

“Em nghĩ anh sẽ tin?”

“Kỳ ca em thực không dối anh.”

“Lúc chín tuổi lên núi chơi lửa, đem cỏ khô đốt thiếu chút gây ra hỏa hoạn, nói có người bắt cóc em muốn hại em, cuối cùng cảnh sát bảo vệ em 24 giờ suốt một tháng mới biết là chính em đóng kịch, làm việc này có phải là em không?”

“Phải...”

“Mười ba tuổi cùng đồng học bắt chẹt nam sinh lớp dưới, còn chụp hình lỏa thân của người ta uy hiếp, đối phương bị kích thích tự sát không thành, sau bị điều tra ra liền nói người ta cố ý dụ dỗ em, có phải là em không?”

“Phải...”

“Mười sáu tuổi đã bị gái giang hồ lừa người lừa tiền, lấy cơ đối phương bị bệnh nặng về nhà vùi tiền, có phải là em không?”

“Phải... Đó là em nói dối, nhưng lần này em tuyệt đối không có lừa anh, anh vì sao không chịu tin em chứ?”

“Anh cũng rất muốn, nhưng em bảo anh lấy cái gì để tin tưởng em?”

“Em, em thực sự không có làm a, cái gì Mã Lệ ngư ly lư ly em đều không quen biết.” Ân Tử Kiệt gấp đến độ sắp khóc.

**Mã, ngư, lư: Ngựa, trâu, lừa*

“Em không làm, vậy cả đêm em làm cái gì?”

“Em... Em uống rượu, tìm một chỗ ngủ mất.” Tầm mắt Ân Tử Kiệt mất tự nhiên dời đi.

“Đều đã đến lúc này rồi, em còn không thừa nhận?”

“Em không làm em làm sao thừa nhận!” Biểu tình Ân Tử Kiệt tựa hồ thực sự bị oan uổng, cậu ta vì đối phương không chịu tin mình cảm thấy ủy khuất, nhưng về phương diện khác, cậu ta cũng biết mấy việc mình làm trước đây không cho người khác lý do để tin nhiệm.

Không dám nhìn vào mắt Ân Kỳ, Ân Tử Kiệt trong đầu một mảnh hỗn loạn, suy nghĩ bay về đêm hôm đó mà cả đời này cậu ta không muốn hồi tưởng lại nhất.

Chạng vạng hôm đó Tiểu Thiên gọi điện thoại kêu Ân Tử Kiệt cùng đến Dạ Đế, vừa vặn hôm đó chuyện Rose trong trò chơi dở giọng bẻm mép với mình làm tâm tình không tốt, Ân Kỳ luôn chỉ quan tâm cảm giác bản thân, liền một mình chuẩn ra ngoài.

Đến câu lạc bộ đêm ba người đều chọn người bồi rượu, người theo Ân Tử Kiệt tuy cậu ra không thể nhớ nổi tên, nhưng tuyệt đối không phải gọi là Mary gì đó, cậu ta càng không cưỡng bức người đó.

Ân Tử Kiệt tửu lượng bình thường, nhưng không tệ đến mức độ chỉ một ly là gục, ai ngờ ngày đó cậu chỉ uống hai ly, đầu óc đã hơi mơ hồ, cậu ta cảm thấy chuyện này có hơi dọa người, liền lấy cớ đi nhà vệ sinh, muốn thanh tỉnh một chút rồi trở lại.

Ký ức đêm đó dừng ở cửa nhà vệ sinh, hôm sau lúc Ân Tử Kiệt tỉnh lại, phát hiện bản thân xích thân lỏa thể nằm trong khách phòng trên lầu của Dạ Đế, bên cạnh còn nằm một người đàn ông.

Ân Tử Kiệt bị dọa giấc, cứ như vậy một câu chưa nói nhìn người đàn ông kia rồi giường tắm rửa mặc quần áo cuối cùng thả xuống một xấp tiền ở đầu giường rồi đi, bản thân cậu ta sau đó cũng sợ tới mức mặc xong quần áo liền bỏ chạy về nhà, tiền cũng ném lại tại đó.

Chuyện này về sau bị cậu ta chôn giấu, với ai cũng không dám nói, lại càng không dám nói cùng Ân Kỳ, cậu ta luôn có cảm giác lỗ như mình nói ra, sẽ có kết cục rất không tốt, có khả năng còn đáng sợ hơn cả việc bị Qua ca ném xuống sông cho cá ăn.

Ân Kỳ thấy Ân Tử Kiệt chột dạ nói không nên lời, trong lòng càng giận không chỗ trút, mấy năm nay Ân Tử Kiệt bên ngoài khắp nơi gây chuyện thị phi, còn anh thì chồn chồn che chở bảo hộ, kết quả Ân Tử Kiệt được cưng chiều đến vô pháp vô thiên, chính anh cũng không biết mình còn có thể bảo vệ đối phương đến khi nào.

Mary chẳng qua chỉ là một tiểu thư bồi rượu, mặc cho ai đều nhìn ra được ý tứ không ở trong lời nói của Qua ca, nhưng lại không thể không tùy ý đối phương mượn chuyện này để ra oai, bắt lấy yếu điểm của Ân Tử Kiệt không buông, hung hăng vơ vét một mớ tài sản của Ân gia.

Nếu chỉ là bồi thường tiền, vậy cũng được thôi, nhưng thái độ Ân Tử Kiệt giờ phút này càng làm cho Ân Kỳ cảm thấy nổi giận, em ấy ngay cả sai lầm bản thân đã phạm cũng không có gan thừa nhận, càng không có khả năng có dũng khí đối mặt tình cảm của Ân Kỳ, nhiều năm qua như vậy, đã chú định Ân Kỳ đơn

phương trả giá, mà phía kia lại thủy chung vô tâm vô phể không hề phát hiện.

Ân Tử Kiệt vẫn cúi đầu suy tư đột nhiên linh quang vụt hiện, “A, em nhớ ra rồi! Tối đó Tiểu Thiên và A Hoa cũng có mặt, bọn họ có thể giúp em làm chứng!”

Ân Kỳ nắm chặt nắm tay, không ngừng hít sâu, liều mạng khống chế xúc động muốn đâm đối phương một cú, từng câu từng từ nói: “Tiểu Thiên và A Hoa tối hôm qua cũng bị Qua ca mời tới, bọn họ đều chứng thực, tối hôm đó bọn họ tận mắt nhìn thấy em ép Mary uống rượu, sau đó đem người đã bị chuốc nửa say ôm ra ngoài, bọn họ ngăn cũng không ngăn được.”

Ân Tử Kiệt trợn mắt há mồm, “... Sao có thể như thế?”

Chuông điện thoại vang lên, Ân Kỳ lạnh lùng nhìn cậu ta một cái, lùi một bước, tiếp di động.

“Alo.”

“Gì thế.”

“Cậu nói cái gì?”

[Trò chuyện riêng] Cain: Chào, có đó không?

Lăng Viễn tra xét tư liệu của đối phương, là một acc nhỏ, không quen, nhưng cái tên này thoạt nhìn rất quen mắt.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Có việc?

“Nghe nói ông chủ Kỳ muốn mua Hải thanh thạch phải không?”

Tay Lăng Viễn run lên, “Anh có?”

“Đúng vậy.”

“... Ở đâu ra?”

“Hải vực Ngân Hà vừa mới đào được, người bán muốn tôi hỗ trợ xuất hàng.”

Hôm qua hải vực Kim Cương ra một khối, ngay sau đó hôm nay hải vực Ngân Hà lại ra sao? Lăng Viễn

nóng lòng tìm viên đá, tiềm thức bỏ qua trùng hợp này.

“Giá?”

Cain báo một con số, không thấp, nhưng trong phạm vi Lăng Viễn có thể thừa nhận, Lăng Viễn cũng không muốn trả giá, một hơi tiếp nhận, hai người hẹn giao dịch trong tiệm của Lăng Viễn, cho đến lúc giao dịch hoàn thành chỉ tốn năm phút đồng hồ.

Toàn bộ quá trình rất thuận lợi, thuận lợi đến mức có hơi quá.

Nhưng Lăng Viễn theo bản năng không muốn nghĩ nhiều, cậu rất cần khối đá này, dù lai lịch không rõ cậu cũng không để ý.

Nghĩ đến Tát Cổ Tư rất nhanh sẽ có thể lái thuyền hải tặc đặc chủng tung hoành tứ hải, Lăng Viễn không kiềm được cong khóe môi, nếu một màn này bị Lăng Lộ nhìn thấy, nhất định sẽ triệt để đảo điên nhận thức của cô đối với đứa em trai mặt than của mình.

Tài liệu tạo thuyền Lăng Viễn đã chuẩn bị tốt từ sớm, phối trí thuyền hải tặc so với hải quân hạm có chỗ bất đồng, các phương diện thuộc tính của hải quân hạm so ra khá đồng đều, riêng lực phòng ngự xuất sắc hơn một chút, chiến hạm hải tặc thì tính linh hoạt và tính công kích chiếm ưu thế hơn.

Theo Tát Cổ Tư một đoạn thời gian, Lăng Viễn cũng xem như hiểu được đặc điểm tác chiến cơ bản của anh, về tính cơ động và tính bùng nổ của con thuyền đều được cậu cường hóa ở mức lớn nhất.

Cuối cùng Lăng Viễn còn thêm vào tài liệu một bình thuốc đặc thù, đây là chiến lợi phẩm đạt được vào một lần Tát Cổ Tư đổ bộ hòn đảo hoang vu nào đó, vừa vặn gặp phải sự kiện đội thuyền Khô lâu chiếm lĩnh đảo, đánh bại thủy thủ Khô lâu. Lời thuyết minh vật phẩm chỉ có một câu, “*Sử dụng khi tạo thuyền sẽ có hiệu quả không thể tưởng nổi*”, về phần cụ thể là hiệu quả gì, chưa có ai sử dụng qua, trên trang web chính thức của nhà phát hành cũng không nói gì về việc này.

Tuy biết ghi chép tạo thuyền của mình lại một lần nữa triển hiện trước mắt Saga, nhưng Lăng Viễn không có lựa chọn nào tốt hơn, Caribbean lũng đoạn nghề chế tạo thuyền ở hải vực Kim Cương, nếu muốn không bị đối phương biết, cũng chỉ có thể đánh thuyền vận chuyển tài liệu đến hải vực Tinh Thần tiếp giáp mới được, thời gian dài, phiêu lưu lớn, Lăng Viễn cũng không dám lấy Hải thanh thạch ra đặt cược.

Cậu nào biết, giờ phút này trong tầng quản lý cấp cao của Caribbean đang dậy lên sóng lớn động trời, không ai rảnh rỗi mà đi tra xét bản ghi chép tạo thuyền của người đứng sau màn bên xưởng đóng tàu.

Ngữ khí và biểu tình Ân Kỳ tiếp điện thoại dọa đến Ân Tử Kiệt một bên.

“Sao, sao vậy?”

Ân Kỳ quay đầu nhìn cậu ta, vẻ mặt nghiêm túc, “Em để Hải thanh thạch ở đâu?”

“Két an toàn trong phủ Tổng đốc... Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không thấy khối đá nữa.”

Ân Tử Kiệt cũng một bộ biểu tình không thể tin nổi, “Cái gì?!”

Ân Kỳ không để ý tới cậu ta, nhắc chân liền hướng vào thư phòng, Ân Tử Kiệt vội vàng theo sau.

Ân Kỳ tới trước chiếm máy tính để bàn của Ân Tử Kiệt, cậu ta thấy thế đành phải mở Notebook ra đăng nhập trò chơi, lúc hai người login, vài nhân viên cấp cao đã tụ tập tại phủ Tổng đốc.

“Đây rốt cục là chuyện gì?” Tư Lạc đi thẳng đến lầu hai Tổng đốc phủ, két sắt đặt ở đó quả nhiên trống rỗng.

“Tôi chỉ là đột nhiên muốn nhìn qua một cái, kết quả phát hiện khối đá đã mất.” Viên quản lý phụ trách nhân sự nói.

“Bản ghi chép người lấy thì sao?”

“Toàn bộ đã bị người cắt bỏ.”

Tư Lạc nhíu chặt mày, “Có bao nhiêu người có quyền hạn động vào két sắt?”

“Đều ở đây.”

Tư Lạc chậm rãi nhìn một vòng, trừ anh và Jack, còn có chủ quản nhân sự, chủ quản tàu thuyền, chủ quản hải chiến, cùng với chủ quản tài chính, Saga.

Sáu người này, đều là người quen biết lâu năm, là những nguyên lão nòng cốt đã cùng nhau chiến đấu trong công hội của nhiều trò chơi khác nhau, ai ai cũng có giao tình bền chặt.

Ngoại trừ Jack vẫn luôn đứng đó mà phát điên, ai cũng không nói chuyện.

“Có khả năng vẫn còn một người cũng có quyền hạn,” Chủ quản hải chiến chậm rì rì mở miệng.

“Ai?” Tư Lạc hỏi.

Chủ quản hải chiến không được tự nhiên liếc mắt nhìn Jack một cái, “Tổng đốc phu nhân.”

Jack lập tức im bặt, một lát sau kiên quyết phủ nhận, “Không thể nào là Rose!”

“Vì cái gì?”

Jack nhất thời im lặng, chỉ khăng khăng lặp lại, “Không thể nào, cô ấy, cô ấy không phải loại người như vậy, em hiểu cô ấy mà.”

“Em hiểu cô ta cái gì, em mới quen cô ta không đến hai tháng.”

“Vậy thì sao, em biết cô ấy không phải cái loại con gái thấy tiền là sáng mắt!”

“Em dựa vào cái gì mà chắc chắn như vậy? Số lần em bị gái lừa trong game còn ít sao?” Huống chi cái cô Rose này chưa từng thấy mặt, ngay cả cô ta rốt cuộc là nam hay là nữ cũng không biết.

Jack bị nghẹn lời đến có chút tức giận, “Em biết, dù sao thì anh chính là không tin em, trong hiện thực cũng vậy, trò chơi cũng vậy, em làm gì anh cũng nhìn không vừa mắt.”

Hai người dù là đang ở trong cùng một phòng, nhưng trong bầu không khí thế này, ai cũng không muốn mở miệng, cứ nhiên vẫn dùng phương thức quỵ dị là đánh chữ này mà trao đổi.

“Tốt, em nói xem, không phải Rose, thì là ai trong mấy người chúng ta làm?”

Jack nhìn trái nhìn phải, đột nhiên đưa tay chỉ, “Là cậu ta!”

Mọi người có mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, chỉ có người bị chỉ là mặt không đổi sắc, tựa hồ đã sớm dự đoán được kết quả này.

“Em dựa vào cái gì mà nói là cậu ấy?”

“Mọi người ở đây đều là bạn bè trong hiện thực, chỉ có cậu ta là ai cũng chưa thấy qua!”

“Em bệnh thần kinh sao? Cậu ấy theo chúng ta hơn hai năm nay, em cứ nhiên vì một ả quen biết còn chưa tới hai tháng mà hoài nghi cậu ấy?” Tư Lạc lúc này đã thực sự nổi giận.

Saga ngược lại mỉm cười, “Anh Tư Lạc, anh không cần phải nói nữa, hội trưởng hoài nghi thực hợp tình hợp lý.”

“Các anh đều là huynh đệ từng cùng nhau uống rượu, còn tôi chỉ là một người ngoài, đối với các anh, tôi chỉ là một bạn net quen biết tương đối lâu mà thôi, đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ hoài nghi chính mình.”

“Chuyện ngoài ý muốn lần này, tôi không có biện pháp chứng minh mình trong sạch, càng không có nhân chứng, cho nên, tôi chỉ có một cách có thể làm mọi người vừa lòng.”

“Anh Tư Lạc, cảm ơn anh hai năm qua đã chiếu cố, em cũng không nghĩ tới sẽ kết thúc bằng phương thức như vậy, thực xin lỗi về sau không thể giúp anh làm việc nữa, hy vọng anh bảo trọng.”

[Đội thuyền] Saga rời khỏi đội thuyền.

Người có mặt đều bị lời nói trước khi Saga rời đi rung động, ai cũng không lên tiếng.

Ân Kỳ dùng sức ném chuột lên màn hình, “Ân Tử Kiệt, kết quả như vậy em vừa lòng chưa?”

Ân Tử Kiệt cố nhiên có chút chột dạ, nhưng cậu ta tuổi trẻ khí thịnh làm sao lại chịu vì thế mà cúi đầu nhận sai, “Cậu ta rời đi, chứng tỏ cậu ta trong lòng có quỷ, cậu ta rõ ràng là ôm hàng bỏ trốn! Nếu cậu ta chưa từng làm gì, thì vì sao không dám lưu lại đối mặt với chất vấn?”

“Cậu ta theo chúng ta cùng nhau chơi hai năm không sai, nhưng ngoại trừ anh ra, cậu ta đối ai mà chẳng không lạnh không nóng, anh xem cậu ta có còn bạn bè nào khác không? Mỗi lần gọi cậu ta ra ngoài gặp gỡ cậu ta cũng không chịu, thành ra giống như chúng ta xa lánh cậu ta ấy.”

“Anh căn bản không biết, cậu ta mỗi lần nhìn em, ánh mắt đều kỳ quái vô cùng, cứ như em giành gái với cậu ta vậy.”

“Cậu ta căn bản chính là tên biến thái chỉ biết kiếm tiền!”

Ân Kỳ mới đầu tức giận đến mức run cả tay, nghe thấy lời đó, ngược lại bình tĩnh trở lại.

“Cậu không nói, tôi cũng không biết thì ra cậu vẫn luôn nhìn cậu ấy như vậy.”

“Cậu có nghĩ tới không, chỉ riêng mấy tháng nay thôi, tiền mà cậu ấy vì đội thuyền kiếm được, có thể mua mấy chục khối đá này, cậu ấy cần gì phải vì thế mà rời khỏi.”

“Mà cậu, vì một cô gái, thế nhưng nghi ngờ cậu ấy nghi đến mức độ này.”

Ân Kỳ nói một chữ lại ngừng một lúc, “Ân Tử Kiệt, tôi thật sự quá thất vọng về cậu.”

[Đội thuyền] Slovakia rời khỏi đội thuyền.

24. Chương 24: Lên Đường Nào, Lãng Vân Hào !

Tư Lạc là linh hồn của Cướp biển vùng Caribbean, Tư Lạc lui đội thuyền, vài nhân vật cấp cao cũng rời khỏi theo, dẫn tới hơn phân nửa bang chúng hoạt động sôi nổi cũng rời đi, đội thuyền quy mô lớn nhất hải vực Kim Cương, trong vòng vài ngày ngắn ngủi lại thành một cái xác rỗng.

Khế thuyền và khế tiệm của Caribbean đều nằm trong tay chủ quản cũ và Saga, Saga mới đầu sau khi lui đội có ý định đem khế tiệm và tài sản chuyển giao cho đội thuyền, nhưng Tư Lạc cường liệt giữ lại nên tạm thời vẫn là người quản lý các cửa tiệm.

Vì thế đơn đặt hàng tại xưởng đóng tàu của Lãng Viễn, lại bị lặng yên không một tiếng động xóa bỏ.

Dưới yêu cầu cường liệt của bang chúng Caribbean cũ, Tư Lạc thành lập đội thuyền mới, lấy tên Di tích biển sâu, có lẽ là để bồi thường, Saga được bổ nhiệm làm đại phó, là thủ lĩnh thứ hai sau Tư Lạc.

Lúc kết cấu thể lực tại hải vực Kim Cương phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, thì đồng thời Nightmare cũng nghênh đón một đại sự của đội thuyền – thuyền trưởng của bọn họ Tất Cổ Tư rốt cục có thể tái nhậm chức.

Tuy rằng gãy xương không thể khôi phục trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nhưng ít nhất có thể từ thạch cao kèn càng đổi thành thạch cao thô sơ, điều này nghĩa là Tất Cổ Tư tay trái được giải phóng lại có thể suất lĩnh đội thuyền rời bến đi cướp của rồi.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian Tất Cổ Tư ngủ đông này, nhóm thương nhân vốn tưởng rằng có thể trải qua những ngày an ổn, thì lại một ngày đều chưa từng thoát khỏi cơn ác mộng Nightmare.

Tạm thời không bàn chuyện Hải Lang hào do đại phó Yul của đội thuyền suất lĩnh y như loài sói hung ác tham lam, còn thêm sự gia nhập của một vị tân nhân, người này tác phong hung hăng càn quấy so với Tất Cổ Tư chỉ có hơn chứ không kém, ngắn ngủi một tháng giá mạng tăng như bão, thậm chí vượt qua rất nhiều hải tặc đã chơi nửa năm.

Hơn nữa vị người mới này không có thuyền riêng cho mình giống như Tất Cổ Tư và Yul, trên cơ bản đều là thấy trong đội thuyền có chiếc thuyền nào nhân rồi liền đánh chiếc đó, càng tăng thêm vẻ xuất quỷ nhập thần cho cậu ta, không thể nắm bắt, nhóm thương nhân muốn tránh cũng không được, chỉ cần nhìn thấy thuyền của Nightmare từ xa, liền vội vã quay đầu.

Vì Lý Vân Đình bị thương, đa số nhiệm vụ của cảnh đội đều đổ lên đầu Vu Vinh, tháng này Lý Vân Đình rảnh muốn chết, Vu Vinh bận muốn chết, hận không thể lấy cái hàn điện mà hàn xương cốt của đội trưởng mình lại.

Hôm nay Lý Vân Đình cắt thạch cao, Vu Vinh nhiệm vụ nặng nề không thể phân thân, đành phải bảo Hồ Trí Viễn mới vào cảnh đội lái xe chở đội trưởng đi bệnh viện. Hồ Trí Viễn tuổi trẻ khí thịnh, cá tính thẳng thắn, vừa lên liền đem xe cảnh sát lái như đang đua giải F1.

Lý Vân Đình ngược lại rất tán thưởng vị người mới này, cho rằng cậu ta rất có phong phạm của mình hồi còn trẻ.

Hồ Trí Viễn cũng rất vui vẻ, cậu ta hướng ngoại cởi mở, sau khi đến cảnh đội rất nhanh đã hoà mình cùng mọi người, tự nhiên cũng tham dự hạng mục giải trí truyền thống của cảnh đội – chơi [Thời đại Hàng hải]. Mới đầu chỉ là cách thức để cùng đồng sự giao lưu cảm tình, chơi chơi một hồi lại phát hiện lạc thú trong đó, muốn ngừng mà không được.

Hoạt động trên biển tháng này, Hồ Trí Viễn nghe không ít lời đồn về thuyền trưởng nhà mình, truyền thuyết đó sớm đã khiến cậu ta ngứa ngáy trong lòng, hy vọng có cơ hội có thể cùng Lý đội phân cao thấp trên biển.

Lý Vân Đình thay xong thạch cao, ra ngoài nhìn thấy chính là vẻ mặt cười ngu đó của Hồ Trí Viễn.

“...Chú cười cái gì?” Lý Vân Đình trong lòng rờn rợn.

“Hắc hắc, đầu nhí, cảm giác sao hả?” Hồ Trí Viễn mang theo vài phần lấy lòng dán lên.

Lý Vân Đình xoay xoay cổ tay, “Còn chưa thích ứng lắm.”

“Hoạt động hoạt động nhiều chút thì tốt rồi.”

“Ừm.”

“Cái đó, Lý đội, buổi tối có thể luận bàn một ván không?”

“...Bàn cái gì, mạt chược?”

“Hải chiến a.”

“Thời đại Hàng hải?”

“Chứ không thì cái gì?”

“Không được.”

“Tại sao?!” Hồ Trí Viễn khoa trương kêu to.

“Buổi tối anh đây muốn chơi cờ tử phú.”

“Gi???”

“Anh muốn chơi cờ tử phú với tôi?” Lăng Viễn sau khi nghe thấy lời Lý Vân Đình trong điện thoại cũng thực ngoài ý muốn, chẳng lẽ cờ tử phú đột nhiên thịnh hành lên, sao mà một người hai người đều tìm mình chơi cái này?

“Được không được không, nể tình anh bệnh nặng mới khỏi đi mà.” Lý Vân Đình hiện tại đã là bằng hữu danh chính ngôn thuận của Lăng Viễn, mà lời thỉnh cầu của bạn bè Lăng Viễn thường sẽ không cự tuyệt.

“..... Được rồi, bất quá chỉ một lát thôi đó, tối nay tôi còn có việc.”

“Thành! Em nói bao lâu thì bấy lâu.”

Lăng Viễn vẫn mở Thời đại Hàng hải trước, hôm nay thuyền hải tặc cậu định chế sẽ xuất xưởng, cậu lãnh thuyền khế nhưng không đặt tên, tính đợi Tát Cổ Tư đến thì cho anh một niềm vui bất ngờ.

Mở Cờ tử phú song song, lập sẵn phòng đợi Lý Vân Đình đến, trong lúc nhàm chán mở tư liệu cá nhân của mình, đột nhiên ý thức được phía sau ID của mình còn để sinh nhật Tiêu Trấn.

Không muốn dùng cái tên có liên quan đến người kia nữa, Lăng Viễn lui ra, lần nữa đăng kí một ID là Lingyuan, lần nữa mở phòng, chia sẻ tên phòng cho đối phương.

Chỉ chốc lát sau Lý Vân Đình liền vào, ID của anh là Yunting0916.

Lăng Viễn vừa thấy cái tên này của anh liền ngây ngẩn cả người, “ID này của anh là?”

“Thế nào? Dùng sinh nhật của người mình thích làm ID không phải là chuyện những người trẻ tuổi tui em thích làm sao?”

“... Anh đã không còn trẻ rồi đại thúc.”

“Anh thân già nhưng tâm không già.”

Lăng Viễn cũng lười hỏi vì sao đối phương lại biết ngày sinh của mình, dù sao tra chứng minh thư gì đó đối bọn họ chỉ là chuyện đơn giản như ăn một bữa sáng, chuyện mà Lý Vân Đình lạm dụng chức quyền làm

được còn vượt xa mấy thứ này.

“Bắt đầu?”

“Đi.”

Hai người liền anh tới tôi đi ném xúc xắc, Lý Vân Đình trên mạng nói rất nhiều hệt như trong hiện thực, chỉ là đánh chữ không nhanh lắm, Lăng Viễn nhếch môi, này đại khái là bệnh chung của mấy đại thúc đi.

Bắt quá bộ dáng anh ta thao thao bất tuyệt, ngược lại có vài phần tương tự Tát Cổ Tư lúc trước khi Lăng Viễn tỏ tình.

Nói chính xác hơn, là giống Tát Cổ Tư hỏi Lăng Viễn mới vừa quen biết, lời lẽ ngả ngớn, tràn ngập trêu chọc, cũng may Lăng Viễn trong hiện thực cũng bị anh đùa giỡn đã quen, tự động che chắn mấy chữ đó.

Nghĩ đến Tát Cổ Tư, Lăng Viễn nhìn thoáng qua cửa sổ bên kia, như cũ không login, Lăng Viễn thở dài, cũng đã trễ thế này, xem ra tối hôm nay anh ấy không lên rồi.

“Kỳ thật anh chơi cái này rất chán đi.” Lăng Viễn đánh chữ nói.

“Sao đột nhiên hỏi như vậy?”

“Cảm giác không phải trò chơi mà loại người có tính cách như anh sẽ thấy hứng thú.”

“Ừm, quả thật có chút giống thú tiêu khiển người già mới thích.”

Lăng Viễn biết đây là đáp lễ cho tiếng ‘Đại thúc’ mình vừa nói, cười cười không phản bác.

“Bắt quá.....” Lý Vân Đình đổi giọng.

“Bắt quá cái gì?”

“Bồi người mình thích chơi cái gì cũng sẽ không thấy buồn.”

Lăng Viễn nhìn lời nói trên màn hình, trong lòng âm ập, nói tới chấp nhất của Lý Vân Đình từ đó đến nay một thời gian dài như vậy, Lăng Viễn hoàn toàn thờ ơ là không thể nào, tuy cậu không có ý cùng đối phương trở thành người yêu, nhưng làm bạn bè, có lẽ có thể thử cùng đối phương đến gần hơn một bước?

“Vậy không bằng tôi mang anh chơi Thời đại Hàng hải đi, chắc anh sẽ cảm thấy hứng thú với hải chiến linh tinh...” Lăng Viễn gõ từng câu từng chữ trên bàn phím, còn chưa đánh xong, chỉ thấy trong khung trò chuyện lại toát ra một câu.

“Vợ à, kỳ thật anh đang chơi một trò chơi, em có muốn đến chơi chung với anh không?”

Lăng Viễn tự động không đếm xỉa xưng hô của Lý Vân Đình với mình, nghiêng đầu suy tư một hồi, ấn backspace đem lời chưa gửi qua từng chữ từng chữ xóa đi, cuối cùng đánh lên: “Được, hôm nay muộn rồi, bữa sau đi.”

Lý Vân Đình không nghĩ tới Lăng Viễn thảng thốt đáp ứng như vậy, hơn nữa mình gọi đối phương là vợ mà cậu ấy không chỉ không phản đối, cứ nhiên còn mặc nhận, nhất thời cảm giác vạn dặm trường chinh đã đi được một nửa, vui sướng nhếch mày.

“Một lời đã định!”

“Ừm.”

“Hay là mai luôn đi, tối mai.”

Cảm xúc háo hức của Lý Vân Đình cũng lây sang Lăng Viễn, tưởng tượng ra bộ dáng nôn nóng của đối phương, Lăng Viễn không khỏi mỉm cười, “Anh nói thế nào thì làm thế ấy đi.”

“Vậy hôm nay đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai anh sẽ tìm em.”

“Được.”

Chúc Lý Vân Đình ngủ ngon xong, Lăng Viễn rời khỏi Cờ tử phú mới nhớ ra, cũng nên hỏi tên trò chơi đối phương chơi một chút, tối nay vừa vận nhân cơ hội treo máy load client (*client là file cài đặt / chạy chương trình trò chơi*).

Lăng Viễn cầm lấy di động, nghĩ nghĩ, lại buông xuống, bỏ ý niệm gửi tin nhắn hỏi đối phương khỏi đầu.

Quên đi, mai rồi nói sau.

Lăng Viễn lại chuyển qua cửa sổ Thời đại Hàng hải, tuần tra một vòng sản nghiệp của mình, đang chuẩn bị logout, bỗng thấy tin báo hảo hữu của bạn Tát Cố Tư login.

“Trễ vậy?” Lăng Viễn mật qua.

“Ừm, mới này có chút việc, cậu còn chưa ngủ?”

“Vốn định xuống rồi... Anh ở đâu đó?”

Lăng Viễn lời vừa hỏi xong, chỉ thấy Tát Cổ Tư hấp tấp đi vào tiệm mình.

Lăng Viễn dùng một con mắt may mắn còn sống sót từ trên xuống dưới quan sát Tát Cổ Tư một hồi.

“Hình như hôm nay anh rất vui?”

“Đúng vậy, vui nhất kể từ lúc chào đời tới nay.” Tháo thạch cao, tiểu Lăng Viễn cũng đáp ứng cùng mình tiến thêm một bước tiếp xúc, anh sao có thể không vui vẻ.

“...Thành với người anh thích rồi?”

“Còn chưa, nhưng sắp rồi.” Tát Cổ Tư khoát tay một cái, cảm giác hạnh phúc trên nét mặt như tràn cả ra ngoài.

Lăng Viễn cúi đầu, trong lòng tư vị hỗn tạp, nửa ngày mới ngẩng đầu, trong nét tươi cười hình như có chút miễn cưỡng, “Vây chúc mừng anh trước.”

Tát Cổ Tư giờ mới nhớ ra thiếu niên trước mặt ôm cảm tình khác đối với mình, nhất thời có chút xấu hổ.

Lăng Viễn le le lưỡi, “Anh nghĩ xa quá, tôi là thật lòng.”

Tát Cổ Tư nhẹ nhàng thở ra, tiến lên cứng chiu sờ sờ đầu đối phương.

Có lẽ anh đã định sẽ phải có lỗi với thiếu niên toàn tâm toàn ý vì anh mà trả giá này.

Lăng Viễn rút từ túi áo ra một thứ, lắc lắc trước mặt Lý Vân Đình, “Không bằng để tôi cho anh mừng vui gấp bội đi.”

Tát Cổ Tư mang vẻ nghi hoặc tiếp nhận cuộn giấy da bò, mở ra vừa nhìn, nhất thời trừng to mắt.

“Thích không?”

Tát Cổ Tư trầm mặc một trận, “Tôi có cần phải lấy thân báo đáp không?”

Lăng Viễn nở nụ cười, “Thôi anh cứ giữ thân anh cho người khác đi, tôi thu không nổi.”

Tát Cổ Tư biết rõ nhận rồi sẽ càng thêm mang nợ đối phương, nhưng không thu chính là thắng thường cự tuyệt hảo ý đối phương, cái nào cũng khó xử.

“Tuy nói thế này rất kỳ quặc, nhưng vẫn... Cảm ơn cậu.”

Anh không hỏi, bắt quá anh biết con thuyền này lai lịch nhất định không đơn giản. Khối đá lần trước là do chính anh cướp về, lần này không biết Thanh Kỳ lại dùng thủ đoạn gì.

“Hai chữ ‘cảm ơn’ này nói ra từ miệng anh thật sự rất không hài hòa.”

“Ha? Thì ra tôi ở trong lòng cậu là một người vô lễ như vậy a.”

“Cũng không khác mấy.”

“Cậu đùa nhóc này.”

Lăng Viễn thè lưỡi, “Nhanh đi đăng ký đi, tôi đặc biệt dành lại quyền đặt tên cho anh.”

“Đi, chờ tôi.”

Tát Cổ Tư rời đi như một trận gió, qua ước chừng năm phút, Lăng Viễn thu được lời mời lên thuyền, chọn đồng ý, giây tiếp theo liền xuất hiện trên chiến hạm hải tặc đặc chủng mới ra lò.

“.....”

Lăng Viễn vừa bước lên thuyền liền đánh ra một hàng dấu chấm dài.

“Sao vậy?” Tát Cổ Tư hỏi.

“Lăng Vân hào?”

“Dễ nghe không?”

“.....” Lăng Viễn không biết làm sao hình dung cái loại cảm giác quái dị trong lòng, “Nghe không giống thuyền hải tặc, thật giống danh tự của hải quân hạm.”

“Ha ha, cậu nói thế mới thấy cũng đúng thật.”

“ ... ”

“Hay là tôi hoàn lương làm hải quân thế nào?”

“ ”

“Kỳ Kỳ hôm nay cậu thích chấm chấm thật nha.”

Lăng Viễn: “ ”

Cùng lúc đó suy nghĩ trong lòng Lý Vân Đình là, phu nhân của tướng lĩnh hải quân và vợ của đầu sỏ hải tặc, không biết Lăng Viễn thích danh hiệu nào hơn. Nghĩ đến chỉ ngày mai là anh có thể điều khiển Lăng Vân hào cùng người yêu ra khơi, lòng nhịn không được dâng trào không thôi.

Thấy Tát Cổ Tư đang ngăn người, Lăng Viễn lúc này mới cẩn thận tham quan thuyền Lăng Vân, không nhìn thì không sao, vừa nhìn một cái, liền giật bắn cả mình.

Lăng Vân hào cư nhiên là một con thuyền u linh!

Phản ứng đầu tiên của Lăng Viễn chính là nghĩ tới bình thuốc thần bí kia, xem ra bình thuốc đó quả thật có công năng thay đổi thuộc tính thuyền. Lăng Vân hào so với thuyền bình thường có độ trong suốt nhất định, đứng ở khoang đáy thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy nước biển bên dưới.

Ngoại trừ hiệu quả bán trong suốt của thân tàu, còn có một tầng sương mù màu tím đen mờ lung bao phủ bốn phía của Lăng Vân, lưu động với một tư thái quỷ dị.

Vật trang trí đầu thuyền Lăng Vân là một bộ khô lâu cực lớn, chung quanh cái đầu lâu xám trắng tựa hồ tản ra quang mang nhàn nhạt, một quang sáng hắc sắc tương tự như của đom đóm lưu động quanh nó, vì đang là đêm, từ hốc mắt khô lâu còn phát ra hai luồng sáng màu vàng kim, phảng phất như hai ngọn hải đăng đang chiếu rọi phương xa.

Cùng tương hỗ với vật trang trí nơi đầu thuyền là tám vãi buồm thuần đen cực lớn, bên trên đồng dạng vẽ một cái đầu lâu dữ tợn, phía dưới nó là hai thanh loan đao giao nhau, từ xa trông lại, khiến người không rét mà run.

Lăng Viễn tựa hồ có thể tưởng tượng đến ngày sau nó có thể mang lại cơn ác mộng thế nào cho hải vực Kim Cương, Nightmare căn bản chính là một hồi ác mộng vĩnh không ngừng nghỉ.

Phong cách trang trí của Lăng Vân hào so với Trấn Viễn hào hoàn toàn bất đồng, thân thuyền và cột buồm đen kịt, hỏa pháo chạm khắc hoa văn rồng bay màu vàng-đen, bánh lái và mỏ neo cùng một tính chất, trong âm trầm thấu lộ vẻ hoa lệ.

Trên tường treo súng ống và vũ khí lạnh đủ loại kiểu dáng, thực vật màu xanh lục cơ hồ không tồn tại nơi đây, thay vào đó chính là dây mây và cành khô, trong khoang đáy chuột chạy tán loạn, một vài góc khuất thậm chí còn có thể nhìn thấy mạng nhện.

Trên boong thuyền đặt một tấm thảm nhung đen cực lớn, bên trên dệt hoa văn màu xám bạc rất phức tạp, bốn phía là tua rua màu vàng kim.

Phòng chỉ huy như cũ là kết quả tổ hợp của công nghệ cao không phù hợp với thời đại này, màn hình theo dõi chính là loại màn hình ảnh ảo, trôi nổi giữa không trung, phía trên tràn ngập những con số và ký hiệu phức tạp.

Phòng thuyền trưởng so với thuyền Ác mộng lúc trước càng rộng rãi hơn, vách tường dùng treo bản đồ lại càng lớn, cũng may hải đồ trong Thời đại Hàng hải đi theo nhân vật, chỉ cần Tát Cổ Tư có mặt, trên bất cứ thuyền nào đều có thể điều xuất những hải đồ mà anh từng sưu tập, nếu không thì tổn thất của việc Ác mộng bị chìm sẽ rất lớn.

Nơi này còn thiếu một chiếc đèn treo tường, Lăng Viễn lặng lẽ ghi nhớ.

Trở lại boong thuyền, thứ khiến người chú mục nhất ở đây không gì ngoài chiếc ghế đế vương cực lớn được bày ngay sau bánh lái, lưng tựa cao cao, tay vịn rộng rãi, đệm lót tơ tằm, phía dưới còn trải một tấm da dê để đặt chân.

Tát Cổ Tư giờ phút này đang ngồi trên chiếc ghế đó, hai chân giao chéo, khí chất ưu nhã như một đế vương.

Lăng Viễn mất khí lực thật lớn mới khắc chế được dục vọng tiến lên quỳ xuống của bản thân.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của Lăng Viễn, Tát Cổ Tư đang rĩ mi suy nghĩ đột nhiên nhấc mi mắt lên, tầm mắt sắc bén bắn về phía đối phương.

Lăng Viễn theo bản năng lui về sau một bước, quay đầu đi tránh phải đối mắt với anh, “Khụ, muộn quá rồi, tôi xuống trước.”

Biểu tình trên mặt Tát Cổ Tư nhu hòa đi rất nhiều, “Ừm, ngủ sớm một chút. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Lăng Viễn chặt vật logout, nằm trên giường trần trọc, trong đầu cứ tái hiện lặp đi lặp lại cảnh tượng nhìn

thấy trước khi hạ tuyến đó.

Cậu đột nhiên ý thức được tình cảm của mình đối với Tát Cổ Tư càng lún càng sâu, tựa hồ đã đến mức khó có thể tự kiềm chế.

25. Chương 25: Phản Bội Của Lăng Tiêu

Lý Vân Đình hôm nay tâm tình không tồi, ngâm nga một điệu nhạc đi vào cảnh đội, liền nhìn thấy một đám người đang vây quanh mấy tính của Tiểu Điền vừa nhìn vừa thấp giọng nghị luận cái gì đó.

“Mỗi lần nhìn thấy mọi người thanh nhàn như vậy anh đều rất cao hứng, này chúng tổ trị an xã hội chúng ta rất tốt, cảnh sát đều có thể làm biếng.” Lý Vân Đình thuận miệng nói mồm.

Đáng tiếc lời trêu chọc của anh không đạt tới hiệu quả lý tưởng, đám người kia bình thường hi hi ha ha, giờ lại người người biểu tình nghiêm túc, nhân thần lóe sáng.

“Làm sao vậy?” Lý Vân Đình nhận thấy có gì không bình thường, cũng đi qua, muốn nhìn coi rốt cục là chuyện gì.

Mọi người dường như muốn cho anh biết, rồi lại sợ anh biết, nhưng hiểu có ngăn cũng chẳng có tác dụng gì, đội trưởng sớm hay muộn cũng sẽ nghe được phong thanh, liền nhường ra một chỗ, để Lý Vân Đình có thể thấy rõ nội dung trên mấy tính.

“Lão đại, coi coi thôi là được, đừng để trong lòng.” Mạc Lễ vỗ vỗ vai đối phương.

“Em thấy bài post căn bản chính là lời vô căn cứ, nói xằng nói bậy.” Tiểu Điền cảm giận bất bình nói.

Lý Vân Đình quét mắt nhìn bọn họ một cái, lực chú ý chuyển dời đến màn hình.

Đây là một bài post trên diễn đàn chính thức của Thời đại Hàng hải, tiêu đề rất chấn động, **[818* chuyện JP** của vị GAY vô sỉ nào đó tại hải vực Kim Cương]**, lời văn và hình minh họa của bài viết liệt kê một vài tội trạng.

**818: Nghĩa là bàn chuyện, tán dóc...*

***JP: [jếpin]: nghĩa là Chất lượng tốt nhất, nhưng thường được dân mạng TQ dùng để chỉ điều hoàn toàn trái ngược, cực đoan à chỉ một người hay một thứ gì rất xấu xa rất tào lao*

Tội trạng thứ nhất: Bắt cá hai tay, một bên kê cận trai này một bên nuôi trai khác. Nói rằng người này ngay từ đầu cùng hải quân thượng tướng [Nam 1] quan hệ ái muội, thậm chí truyền ra tai tiếng, cũng nhờ đó mà phát tài, về sau có tiền rồi, thì lại thông đồng trùm hải tặc [Nam 2], cho nên tin tức anh trùm này được cậu ta bao dưỡng một thời gian hoàn toàn không phải bí mật trong hải vực.

Phía sau kèm một vài hình ảnh, có ảnh chụp Thanh Kỳ cùng Lăng Tiêu một chỗ, có ảnh cùng Tát Cổ Tư, vừa nhìn là thấy ngay chụp lén từ xa, có mấy góc độ còn chụp ra chút ái muội. Còn có một vài ảnh chụp lúc mọi người tám chuyện tại hải vực, trong đó rõ ràng cho thấy nam nhân vật chính cùng hai nhân vật nam được nhắc tới đều có quan hệ mập mờ, đoạn Tát Cổ Tư trầm mê đánh bạc được Lăng Viễn bao dưỡng càng được miêu tả y như thật.

Tội trạng thứ hai: Lập mưu để Nam 2 đi cướp, Nam 1 lấy danh nghĩa cứu viện đi trước, nguy trạng thành bộ dạng bị hãm hại, kỳ thật là song phương hợp mưu đánh đắm thuyền của Cướp biển vùng Caribbean, cướp đi Hải thanh thạch, vì Nam 1 chế tạo hải quân hạm đặc chủng.

Hình đi kèm là ghi chép chiến đấu tàu Titanic chìm dưới hai tầng hỏa lực của Ác mộng hào và Viễn dương hào, danh sách hàng hóa bị chuyển dời, bản ghi chép hậu trường sự kiện Thanh Kỳ tại xưởng đóng tàu định chế hải quân hạm phát sinh vài ngày sau đó, cùng với ảnh chụp Trấn Viễn hào.

Tội trạng thứ ba: Nam 1 và Nam 2 vì tranh giành tình nhân mà bất hòa, gây nên sự kiện *Cùng nhau chìm theo thuyền* oanh động nhất toàn hải vực Kim Cương thậm chí là toàn server.

Lúc sự kiện này diễn ra đã dẫn phát sóng to gió lớn tại server, dư âm bàn tán đến cả tháng mới dần lắng xuống, không ai là không biết việc này, hình chụp cũng rất đơn giản, chỉ có một tấm, chính là tin tức hệ thống phát ra lúc Trấn Viễn hào đánh chìm Ác mộng.

Tội trạng thứ tư: Liên hợp nhân yêu lừa tài lừa sắc, lại lần nữa cướp Hải thanh thạch từ Cướp biển vùng Caribbean.

Lần này hình ảnh khá là kinh khủng, có 6 tấm. Tấm thứ nhất là hình Jack và Rose kết hôn, tấm thứ hai là hình Hải thanh thạch nằm trong két an toàn của Tổng đốc phủ, tấm thứ ba là ghi chép lấy hàng từ két an toàn, thể hiện Rose lấy đi Hải thanh thạch; Tấm thứ tư là hình chụp Rose đứng cùng Lăng Tiêu, tấm thứ năm là ghi chép hậu trường đơn đặt hàng của Thanh Kỳ tại xưởng đóng tàu cùng ngày Hải thanh thạch bị mất; tấm cuối cùng là hình chụp chiến hạm hải tặc đặc chủng Lăng Vân hào.

Tội trạng thứ năm: Sự kiện đánh cướp Hải thanh thạch gián tiếp hại đội thuyền một thời lớn nhất hải vực Kim Cương sụp đổ.

Chuyện này vừa phát sinh không quá vài ngày, mọi người đều chỉ biết là đại phó Tư Lạc dẫn đầu lui đội, lại không biết lý do lui đội là gì, kết hợp với phần trên, nguyên nhân tự nhiên không cần nhiều lời.

Toàn bộ bài post muốn văn có văn, muốn ảnh có ảnh, muốn phân tích có phân tích, muốn chứng cứ có chứng cứ, muốn chiều sâu có chiều sâu – rất nhiều hình đều là tư mật, chỉ có người có quyền hạn đặc biệt mới có thể có được, muốn bề rộng có bề rộng – xét về thời gian, các loại sự kiện dàn trải trong gần mấy

tháng, có thể thấy được người này dự mưu đã lâu.

Ngay cả Lý Vân Đình đều không khỏi tán thưởng nói: “Vòng vòng đan móc, sợi sợi kết hợp, phân tích thấu triệt mạch lạc rõ ràng, hành văn chặt chẽ nhất quán hợp lý, nói sự thật nói đạo lý chứng cứ xác thực, có động cơ có thủ pháp cả người lẫn tang vật đều tóm hết, cảnh sát phá án là phải như vậy, mọi người lấy bài này làm mẫu, về sau báo cáo cứ vậy mà làm.”

Đám quần chúng một bên sọc đen, “Lý đội, bài post đó chẳng lẽ nói đúng sự thật?”

“Mới đầu anh không tin, thậm chí có một số việc rõ ràng không phải anh làm, nhưng coi rồi, anh cũng phải dao động, thậm chí bắt đầu hoài nghi trí nhớ của mình, mặc kệ các cô cậu tin hay không, dù sao anh tin.”

“... ..”

“Lão đại đừng lảm lời nữa, việc này rốt cuộc là sao?” Lưu manh Vu Vinh đều nhìn hết nổi bộ dáng không đứng đắn này của thuyền trưởng nhà mình, người đều đã khi dễ đến đầu mình rồi mà còn một bộ cà lơ phất phơ. Tuy mình không phải Tát Kỳ đẳng gì đó, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn một đứa nhỏ tốt như vậy bị người ta chửi bới đúng không?

“Em tin tưởng Kỳ Kỳ, cậu ấy không thể nào là kiểu người sẽ làm mấy loại chuyện này.” Tiểu Điền chém đinh chặt sắt nói, “Chứng cứ đơn giản nhất, lúc trước chúng ta đánh Caribbean căn bản không phải cùng Lăng Tiêu đại đại hợp mưu.”

“Nếu lên tiếng làm sáng tỏ, chỉ biết càng tỏ càng đen, trước mắt quan trọng nhất là phải tìm ra người post bài, người này tâm cơ rất nặng, ý muốn báo thù mạnh mẽ, có năng lực ẩn nhẫn đến bây giờ mới bùng nổ, không phải là đối tượng dễ chọc. Yên tâm đi, anh nhất định sẽ trả lại trong sạch cho Kỳ Kỳ, không để cậu ấy vô duyên vô cớ bị oan uổng.”

“Vậy phải tra thế nào? Thông qua diễn đàn tra IP của đối phương sao?”

“Anh tin tưởng hần có thể làm đến bước này chắc chắn sử dụng đại lý* đăng bài, người thật không dễ bị chúng ta tìm được như vậy. Hiện tại rất nhiều hình ảnh đều đã bộc lộ thân phận của hần, hần có thể xem được ghi chép hậu trường của xưởng đóng tàu, còn có thể xem ghi chép lấy đồ từ kết an toàn của phủ Tổng đốc, kỳ thật phạm vi đã rất hẹp rồi.”

**Đại lý: Phần mềm che IP*

Lý Vân Đình dừng một chút lại nói tiếp, “Người này nhất định thuộc cấp cao của Caribbean, hơn nữa là một trong những người phụ trách xưởng đóng tàu, hần lựa chọn post bài này đã tỏ rõ hần không sợ thân phận trong trò chơi bị phơi bày, mấu chốt là hần hiện tại là bên nắm giữ chứng cứ, dư luận chịu khống chế của hần, quần chúng chỉ nghe lời hần nói, chỉ có nắm được thân phận chân thật của hần, khiến bản thân hần tự đứng ra làm sáng tỏ mới được.”

“Ngoài ra vị Rose bị dính dáng đến cũng rất có vấn đề, có thể tra thì tra.”

“Được rồi hôm nay còn có án, trước làm việc công, sau đó sẽ tra việc tư.” Lý Vân Đình vỗ vỗ tay, hướng về phòng làm việc của mình.

“Yes, sir!”

Đáng tiếc ai cũng không nhìn thấy biểu tình Lý Vân Đình sau khi rời đi nháy mắt nghiêm túc lại.

– dám xuống tay với Kỳ Kỳ, vậy chớ có trách tôi không khách khí.

Hôm nay là ngày bảo trì định kỳ theo thông lệ của Thời đại Hàng hải, lưu lượng người trên diễn đàn nhiều khác thường, bài post hôm nay tiêu đề trắng trợn, nội dung bùng nổ, liên lụy vài danh nhân trong server, bát quái bay đầy trời, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt thủy quân*, không đến nửa ngày đã lên mấy chục trang.

**Thủy quân: Đội quân những bạn “sửa” nghiện internet.*

Thanh Kỳ cái tên này dù trong hải vực Kim Cương cũng coi như có chút danh tiếng, nhưng phóng mắt toàn hải vực thì hoàn toàn là một tiểu tốt không có tiếng tăm gì, cùng đại danh鼎鼎 vua hải tặc Tát Cổ Tư và mỹ danh truyền xa thượng tướng hải quân Thiên Đường Lăng Tiêu mà so sánh hoàn toàn không đáng nhắc tới, nhưng hiện tại, người này rõ ràng thành nhân vật đứng trước nhất nơi đầu sóng ngọn gió.

Thanh Kỳ người này xưa nay làm người điệu thấp không phô trương, nguyên bản có vài phần sắc thái thần bí, người hiểu cậu không nhiều lắm, bị hắt gàu nước đục như vậy, tức khắc trong cảm nhận của mọi người bị gắn lên đủ loại bất kham.

Nhất thời, chỉ trích và khinh thường đối Thanh Kỳ phô thiên cái địa.

Cùng lúc đó, Lăng Viễn hoàn toàn chẳng biết gì về việc này còn đang hết như mọi ngày trải qua cuộc sống đẹp thay tốt thay của kỳ nghỉ – sáng ra ban công luyện thanh, xuống tiệm bán đồ ăn sáng dưới lầu ăn điểm tâm, về nhà ngủ bù.

Thường thì giữa trưa cậu tỉnh ngủ liền sẽ lên game xem qua, nhưng có lẽ tối qua lực trùng kích thị giác mà Tát Cổ Tư đã cho cậu quá lớn, cho nên cậu giờ phút này hoàn toàn trốn tránh chạm mặt cùng đối phương, ngược lại bắt đầu có ý bài xích đối trò chơi.

Lăng Viễn không có thói quen lướt diễn đàn, hôm nay tự nhiên cũng sẽ không đột nhiên nổi lên ý nghĩ muốn lên xem, trên đó người quá nhiều, mà Lăng Viễn không thích chỗ nhiều người.

Liên tục chờ tỉ phú, đọc tiểu thuyết, cứ thế tiêu hao một buổi trưa, vốn cứ tưởng rằng Lý Vân Đình sẽ không thể chờ đợi nổi mà tìm đến chính mình, ai ngờ ngoài ý muốn mãi đến tối cũng không nhận được điện thoại

của đối phương.

Thật hiếm thấy, Lăng Viễn không muốn đăng nhập Thời đại hàng hải, đã nghĩ thử chơi trò chơi mà Lý Vân Đình nói kia một chút, cậu đang chuẩn bị chủ động gọi điện thoại cho đối phương, di động lại đúng lúc vang lên.

“Tiểu Viễn, xin lỗi đêm nay có chút việc, không thể mang em chơi trò chơi, hôm khác được không?” Trong thanh âm Lý Vân Đình đầy vẻ tiếc hận sâu sắc.

“Nga.....” Lăng Viễn kỳ thật cũng rất tiếc nuối, cậu cũng không ý thức được kỳ thật bản thân đã xem Lý Vân Đình như tâm mộc để trốn tránh Tát Cổ Tư, kết quả lại bị cự tuyệt ngoài cửa.

Hai người đơn giản nói tiếp vài câu, Lăng Viễn nghe ra đối phương quả thật có chuyện quan trọng, liền chủ động treo máy.

Bên này vừa cúp, bên kia tiếng chuông ngay sau đó vang lên, Lăng Viễn nhìn nhìn dây số gọi tới, vậy mà lại là Lăng Lộ.

“Chú em, đang làm gì đó? Sao không lên game?”

“Ách, em...”

“Em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Em làm sao?”

“Tiêu Trấn nổi loạn rồi!”

“Cái gì??”

Lăng Viễn vội vàng login, xem xét cột thông báo, quả nhiên vào một giờ trước có một thể lực tuyên bố vây đánh đảo Thiên Đường, nếu theo tình huống bình thường, vây công đảo đều là đoàn hải tặc hoặc thương đội, danh tự bên phía tuyên chiến biểu hiện đều là đội thuyền, nhưng lúc này, bên cột *Phía tuyên chiến* nổi bật dòng chữ *Phản quân hải quân Thiên Đường*.

Tuy trong trò chơi chưa bao giờ có tiền lệ, bất quá tư liệu bên NPH ghi rất chi tiết, hải quân phản loạn, quân hàm của người cầm đầu về 0, kẻ đi theo quân hàm rút ba cấp.

Quân hàm của Lăng Tiêu là thượng tướng, đứng sau Tổng đốc hải quân, là đẳng cấp cao nhất mà trò chơi thiết định, quân hàm thành 0 là cái khái niệm gì, cũng giống như người vất vả luyện đến một trăm cấp

nháy mắt bị tẩy trắng về cấp một.

Từ lúc Lăng Viễn vừa login kênh mật đã điên cuồng chớp sáng, cậu không có tinh lực để mà nhất nhất xem rồi trả lời, lại đưa mắt nhìn kênh hải vực đã sớm loạn thành một đoàn, phát hiện sự kiện này thế mà lại ngoài ý muốn có liên quan tới cậu?

Kênh hải vực phân thành hai phái rõ rệt, phái thứ nhất là những người quen ngày thường có lui tới cùng cậu đang cố gắng bênh vực cậu, còn phái kia thì toàn nói những lời dơ bẩn, ngôn ngữ thô tục, như thể Lăng Viễn đã làm chuyện gì thương thiên hại lý vậy.

Lăng Viễn không rõ nguyên do, đành phải mật Lăng Lộ.

“Tình huống gì đây?”

“Đi coi diễn đàn.”

“Bài post nào?”

“Cái nổi nhất ấy.”

“... Được.”

Lăng Viễn thu nhỏ trò chơi, vào diễn đàn của NPH, bài post đúng như lời Lăng Lộ quả nhiên rất bắt mắt, thứ tự đứng đầu trong diễn đàn, đã có đến hơn tám mươi trang bình luận, nhìn chuỗi số phía sau bài post đó, Lăng Viễn liền cảm thấy đau đầu.

Mở bài post do ID ***Người trong cuộc*** này đăng, diện vô biểu tình xem xuống, trong lòng Lăng Viễn không biết là tư vị gì.

Cũng may đây là cậu, nếu đổi lại bất cứ một người nào khác, nhìn thấy chính mình bị dội nước như vậy, đều hoặc là sẽ phần nộ đến chửi ầm lên, hoặc là ủy khuất rơi lệ đầy mặt, bất quá tiếc thay Lăng Viễn là một người dây thần kinh khá thô, không dễ dàng bị khơi mào cảm xúc như vậy.

Lăng Viễn vừa coi vừa nghĩ, kỳ thật loại bát quái kiểu này là đáng sợ nhất, nói nó là thật, phần giả dối cũng không thiếu, nói nó là giả, bên trong lại cũng chứa không ít phần thật, loại kết hợp thật cũng là giả cũng là thật này, lực sát thương là lớn nhất.

Xem xong bài post chính, lướt lật từng trang coi hơn tám mươi tờ bình luận kia, đơn giản lướt sơ một chút, mới đầu cơ bản đều là kinh ngạc, chửi rửa, cười nhạo, châm biếm, khi đến buổi tối trở một chút đột nhiên nhẩy ra rất nhiều người phản bác, vì thế trở thành cục diện đôi bên giằng co.

Lại sau nữa chính là truyền trực tiếp trận chiến vây công Thiên Đường đêm nay, đầu tiên là Lăng Tiêu đối Thiên Đường tuyên chiến, sau đó Con Đường Tơ Lụa, Siren, Nightmare liên hợp với phe tuyên chiến lần lượt tham chiến.

Phe phòng thủ ngoại trừ Cướp biển vùng Caribbean ngay từ ban đầu, sau đó có một đội thuyền tên là ***Dong binh hải thượng*** (*Lính đánh thuê trên biển*) gia nhập, vừa nhìn là biết tay đánh thuê Jack bỏ tiền mướn về.

Nội dung bài post tuy rằng tạo thành lực sát thương không lớn với Lăng Viễn, nhưng việc lập tức biến thành tiêu điểm vạn chúng chú mục này vẫn là khiến Lăng Viễn có cảm giác đầu phát đau.

Tuy Lăng Viễn rất thường lên sân khấu biểu diễn, nhận sự tập trung ánh mắt của mọi người, nhưng nói thật cậu rất không thích cảm giác bị quá nhiều người chú ý, lúc ca hát là trường hợp ngoại lệ bất đắc dĩ, còn những khi khác, cậu đều tận khả năng giảm cảm giác tồn tại của bản thân.

Cũng bởi vì đặc điểm tính cách cậu như vậy, thầy của cậu khẳng định cậu về sau không thể tiến vào giới giải trí, người chỗ đó đều có ham muốn thể hiện cực lớn, mà Lăng Viễn rõ ràng không thích hợp, đương nhiên chính cậu cũng không cảm thấy thất vọng là được.

Trong game cậu vốn cũng chưa từng làm qua chuyện gì gây chú ý, mướn người cướp Hải thanh thạch xem như là việc khác thường nhất rồi, còn che giấu rất tốt, lại vì trước sau có quan hệ chặt chẽ với hai người nên thường bị nhóm hủ nữ lôi lên hải vực, đương nhiên các cô không có ác ý.

Nhưng dụng ý của vị “Người trong cuộc” trước mắt này hiển nhiên không phải chỉ tám chuyện gian tình đơn giản như vậy.

Không biết vì cái gì, trực giác Lăng Viễn cho rằng mục đích cuối cùng của người này không phải nhằm vào cậu?

Quay lại game, Lăng Viễn từ danh sách bạn tốt tìm ra cái tên Naga nữ vương.

“Em coi rồi.”

“Sau đó thì?”

“Sau đó đâu có gì.”

“Chả lẽ em không có cảm tưởng gì sao?”

“Ách.....”

Lăng Viễn nghĩ nghĩ, nếu phải nói ra cảm tưởng thì... “Văn hay hình đẹp, có lý có căn cứ, viết rất tốt.”

“Khỉ!”

Đối phương rất nhanh phát đến một lời mời, Lăng Viễn tiến nhập kênh tán gẫu công cộng thiết lập tạm thời, thành viên chủ chốt của phe liên hợp tuyên chiến lần vây công này đều có trong kênh, cơ bản đều là bạn tốt của Lăng Viễn trong trò chơi.

Mọi người thấy Lăng Viễn vào kênh, đều ba mồm bảy miệng chất vấn vì sao cậu không trả lời thư trò chuyện riêng của họ.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Thanh Kỳ: Xin lỗi, kênh mật muốn bùng nổ rồi, không kịp xem.

Nhìn đến tên kênh Lăng Viễn liền , cái tên kỳ ba (*lạ lùng hiếm thấy dở hơi...*) này nhất định là Robinson đặt.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Robinson: Kỳ Kỳ đừng lo lắng, các ca ca nhất định thay cậu đòi lại công bằng.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Thanh Kỳ: ...

Lăng Viễn sọc đen, các ca ca, đây là cái chuyện gì.

Cậu nào biết, chính bởi vì cậu không lên tiếng, không phản bác, không giải thích, khiến cho hình tượng của cậu trong lòng mọi người hoàn toàn biến thành một thiếu niên cứng cổ nuốt hết bao ủy khuất vào lòng, người gặp người thương, hận không thể xả thân giúp cậu không tiếc cả mạng sống.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Naga nữ vương: Trước khoan nói chuyện này, Kỳ Kỳ em giải thích coi bài post đó nói là thật hay giả đi đã, có mấy tấm hình rất khó không khiến người ta hiểu lầm.

Lăng Viễn biết Lăng Lộ muốn nói hử là ghi chép hậu trường tại xưởng đóng tàu và kết an toàn, những tấm hình nội bộ như thế đích xác có thể làm chứng cứ đóng đinh Lăng Viễn. Mọi người trong lòng có nghi vấn, lại vì nề mặt nên ngại hỏi, Lăng Lộ là chị ruột, tự nhiên không cần kiêng kị.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Thanh Kỳ: Có vài cái là thật, có vài cái giả.

Lăng Viễn nói sự thật.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Thanh Kỳ: Sự kiên chìm tàu Titanic cướp Hải thanh thạch kia là thật.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Sinbad: Sự kiện đó cũng chẳng có gì, đánh cướp vốn chính là thiết định hợp pháp của trò chơi, vậy khối đá thứ hai thì sao?

Lời Sinbad cũng đã nói ra bản khoán của mọi người ở đây, đánh cướp trong Thời đại Hàng hải không tính là tội, tuy Tơ lụa là chức nghiệp thương đội, nhưng đội thuyền cũng có chiến thuyền, ngẫu nhiên cũng sẽ thay đổi khẩu vị, Naga nữ vương lại càng không cần nói, bản thân là hải tặc, còn gả cho hải tặc, ai cũng không cảm thấy đoạt cục đá của người ta thì có cái gì không đúng.

Nhưng trộm cắp tuyệt đối là trái với thước đo đạo đức, nhất là loại chuyện cấu kết nhân yêu lừa tiền lừa tình này, chỉ có người không có liêm sỉ mới làm.

Mặc dù có mặt tại đây phần đông đều là hải tặc, nhưng trong hiện thực cũng là công dân tốt tuân thủ pháp luật, bản thân họ đều có điểm mấu chốt đạo đức.

Thân là bằng hữu của Thanh Kỳ, tất cả mọi người đều khẩn trương, sợ nghe được cậu thừa nhận.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Thanh Kỳ: Cái đó tôi không biết, khối đá của tôi là mua được.

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Thanh Kỳ: Tôi có hình chụp lúc giao dịch.

Bởi vì giao dịch đó tiến hành quá thuận lợi, Thanh Kỳ hiếm được một lần nhìn xa trông rộng mà chụp lại đối thoại và quá trình giao dịch của hai người.

Mọi người nghe nói đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Robinson: Tui đã nói Kỳ Kỳ không có khả năng sẽ làm loại chuyện này mà.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Yul: Còn nhớ tên người đã giao dịch với cậu không?

Yul theo phản xạ bắt đầu ghi chép khẩu cung.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Thanh Kỳ: Nhớ, anh ta tên Cain.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Sinbad: Thật quen tai...

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Robinson: Tui cũng thấy hình như nghe qua ở đâu rồi.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Tát Cổ Tư: Là acc nhỏ lúc trước tranh mua tiệm vải.

Lời Tát Cổ Tư khiến những người trong cuộc có mặt tại đây đều bừng tỉnh đại ngộ, chỉ là không nghĩ tới đã qua mấy tháng mà Tát Cổ Tư còn nhớ được một tiểu hào chỉ vụt hiện một lần rồi biến như thế.

Tuy Robinson không đích thân tới hội đấu giá, bất quá sau đó khi bọn họ thảo luận quá trình đấu giá, người của Con Đường Tơ Lụa đều biết có một tiểu hào đã cùng họ nâng giá, số lần đề cập tới cái tên “Cain” này còn rất cao, nhưng cho dù như vậy thì qua nhiều tháng cũng bị mọi người quăng ra sau đầu từ đời nào.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Robinson: Tui f*ck, Tóc Đỏ trí nhớ của ông là thần à? Bất quá việc này chẳng phải chỉ có chúng ta người của Tơ lụa biết sao?

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Sinbad: Hôm bán đấu giá anh ta cũng đi.

Hơn nữa anh ta còn là cổ đông của chúng ta đó, Sinbad khá là không biết nói gì, người khác không biết thì thôi đi, nhưng cậu thì phải biết mới đúng chứ, có cái nền là khả năng ghi nhớ như thần của Tát Cổ Tư đem ra so thì trí nhớ của tên này căn bản chính là bã a.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Robinson: À à, nhớ ra rồi.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Vô công bắt thụ lộc: Lão đại của bọn này đối với người khác đều thấy qua là nhớ.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Tát Cổ Tư: Thói quen nghề nghiệp mà thôi.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Naga nữ vương: hăng Wechat*?

**Wechat: Đã chú thích 1 lần, là một phần mềm trò chuyện tương tự Zalo, Viber...*

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Tát Cổ Tư: Đây tớ của nhân dân.

Lăng Viễn ngẩn ra.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Naga nữ vương: Kỳ Kỳ em có đoán ra được chuyện này có thể là ai làm không?

Kỳ thật Lăng Viễn ngay từ đầu đã nghi ngờ một người, bất quá cậu không nắm bắt được động cơ của đối phương là gì, không đợi cậu mở miệng nói thêm, một người trên kênh trước đó chưa hề lên tiếng bỗng nói:

[kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân] Lăng Tiêu: Tôi biết.

26. Chương 26: Lựa Chọn Của Ân Kỳ

Lý Vân Đình nhìn lời nói trên kênh, khóe môi không nhin được cong lên: Tôi biết ngay trong chuyện này khẳng định có chiêu trò của cậu mà. Căn cứ vào hình ảnh, Lăng Tiêu nếu không giúp đỡ thủ phạm không phải đồng lõa, thì ít nhất hẳn cũng là một người bị hại có tiếp xúc gần với đối phương hơn so với bọn họ.

Lý Vân Đình nâng cằm ngồi trên ghế chuyên dụng của mình, lẽ ra lúc này anh phải đang mang theo tiểu Lăng Viễn điều khiển Lăng Vân hào đi chuyến hành trình đầu tiên, nhưng ai biết vừa online liền thu được tin tức Lăng Tiêu tuyên chiến với đảo Thiên Đường.

Thay đổi sách lược anh bất đắc dĩ đành gọi điện thoại cho Lăng Viễn, mà giọng điệu Lăng Viễn trả lời thể mà lại giống như có chút... Thất vọng?

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Lão đại, chẳng phải anh nói loại thời kì mẫn cảm này không nên có phản ứng sao? Sao còn làm to chuyện tới tham gia vây công a?

[Đội thuyền] Yul: Lão đại một khi tham chiến, cái tội danh thông dâm này chắc chắn phải mang thiệt là lâu.

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiền Ni: Thông cái đầu cậu á.

[Đội thuyền] Cổ Nguyệt: Ha ha ha ha.

Vị Cổ Nguyệt này hiển nhiên chính là tên cuồng chiến tranh mới gia nhập Nightmare, người mới của cảnh đội Tiểu Hồ, Hồ Trí Viễn. Cậu ta vốn đã ham mê hải chiến, không nghĩ tới mới đến không lâu liền tương ngộ một chuyện lớn như vây công Thiên Đường thế này, cả người đều hưng phấn vô cùng, cho dù thuyền trưởng nhà mình không tham chiến, cậu ta cũng phải nghĩ mọi cách trà trộn lên thuyền khác.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Anh mà không tham chiến thì vị trí này sẽ bị Lăng hạm trưởng vĩ đại ngồi thật đó, đâu thể để người ta độc chiếm hào quang được có đúng không.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Chậc chậc, Lăng Tiêu đại đại vì Kỳ Kỳ ngay cả quân hàm thượng tướng cũng buông tha, đây đúng là tình yêu cảm thiên động địa mà.

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Cho nên cậu muốn phản chiến phải không?

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Tổ là người không kiên định vậy sao? Đáng tiếc là chỉ có thể trung

thành với một bên, Kỳ Kỳ cùng lão đại chúng ta a, đó là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, tặng lão đại một con thuyền quý giá như vậy, rước một thân tiếng xấu không nói, bên kia lão đại cư nhiên muốn kéo tiểu tình nhân nhi của anh trong hiện thực tới dong buồm ra khơi, còn đặt cái tên thuyền như thế, Kỳ Kỳ mà biết chân tướng không biết phải có bao nhiêu thương tâm đau.

[Đội thuyền] Yul: Gì? Lãng tiểu huynh đệ đáp ứng lão đại đến chơi hàng hải?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Ừm.

[Đội thuyền] Yul: Không tệ nha lão đại, gần đây tiến độ khả quan a, chừng nào thì lên giường?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Giường lên rồi, giờ là mua vé bổ sung.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc:!!!!!!

[Đội thuyền] Cổ Nguyệt: Đầu nhi thật trâu bò!

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiền Ni: Chuyện đó còn phải nói.

[Đội thuyền] Yul: Về phương diện này có phải là không thể không kể đến công của em không a? Để đáp tạ cho em cái thuyền này đi.

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Anh sợ thuyền khế quá nặng cậu thu không nổi a.

[Đội thuyền] Yul: Chẳng phải là tâm ý của ông chủ Kỳ sao, dù sao anh cũng sắp tu thành chính quả, cùng lắm thì em thu luôn vừa người vừa thuyền, cũng không lỗi.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Yul phó cậu còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa không.

[Đội thuyền] Cổ Nguyệt: Tuy em không biết ông chủ Kỳ là ai, bắt quá cái thuyền này em rất thích, em cũng có thể thu hết!

Mọi người: ...

[Đội thuyền] Cổ Nguyệt: Khụ khụ, đùa thôi, thuyền này mắc không, em cũng muốn để dành tiền mua một cái, nhìn nó rồi chẳng muốn thuyền khác nữa.

Mọi người:

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Tiểu Hồ, để dành tiền thì quên đi, không bằng cậu cố gắng cố gắng coi có đại gia nào như ông chủ Kỳ nguyện ý bao dưỡng cậu không.

[Đội thuyền] Cổ Nguyệt: Gì?? Còn phải bán mình sao? Thì ra bài post đó nói lão đại được bao là thật a!

Mọi người:

Tiểu Điền từ khoang đáy chạy lên boong thuyền cho thoáng khí, cô gái phụ trách tát nước này bị thương không khá nổi a, cứ phải làm việc trong khoang thuyền không thể thấy ánh mặt trời, bất quá điểm tốt là không sợ dầm mưa dãi nắng.

Vừa lên đến boong thuyền cô liền nhìn thấy thuyền trưởng nhà mình bắt chéo chân ngồi trên cái ghế đế vương to đến mức bất hợp lý kia, cả người đều tản ra khí tràng “Tôi rất NB*, đừng có chọc tôi”.

**NB: Chỉ người kiêu ngạo, khó chịu... nhưng cũng có nghĩa tích cực là một người rất ấn tượng rất tuyệt vời*

Cái thuyền này rốt cuộc do ai thiết kế, cũng đâu phải cung điện, vì cái gì lại có cái thứ như thế này tồn tại a, căn bản chính là tăng thêm phụ trọng cho thuyền mà chẳng vì cái gì a a a. Còn lão đại nữa, anh đây là tới đánh nhau hay tới làm hoàng đế đến nghiệm vậy a? Tiểu Điền nhin không được phỉ nhổ trong lòng.

[Đội thuyền] Cổ Cổ: Điền Điền tỷ, chị cứ nhìn chăm chăm vào lão đại này giờ, có phải mê anh ấy rồi không!

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: A phi phi phi, miệng chó không mọc được ngà voi mà.

[Đội thuyền] Yul: Bình thường thì da mặt dày lắm, thời khắc mấu chốt còn biết ngại ngần cơ đấy.

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Please lẩn!

[Đội thuyền] Cổ Nguyệt: Ha ha ha ha!!

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Tôi là đang nghĩ chỗ đó thiếu một cái ghế a, bình thường không phải đều thành đôi sao? Vì cái gì chỉ có ghế đế vương không có ghế hoàng hậu?

Nếu cô nhớ không lầm, trong sảnh chính lầu hai phủ Tổng đốc cũng bày hai cái mà.

[Đội thuyền] Mạc Tây Kiền Ni: Cậu muốn ngồi?

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Cho tiểu tình nhân nhi của lão đại ngồi a, không thì người ta tới rồi

ngồi đầu, chẳng lẽ lao động chân tay giống chúng ta sao?

[Đội thuyền] Yul: Cô có mắt không thể? Không thấy ở đó có bầy tằm da dê à?

[Đội thuyền] Vô công bắt thụ lộc: Sao qua lời cậu miêu tả lão đại lại như một S thể?

[Đội thuyền] Yul: Dù tôi có nói phải hay không phải thì phụ nữ các cô cũng đâu có hiểu gì.

Tiểu Điền nhin không được lại vụng trộm nhìn về hướng Tát Cổ Tư, đúng lúc nhìn thấy anh trước đó không biết đang suy nghĩ gì chợt thu hồi tầm mắt, lười nhác quét nhìn cô một cái rồi lại dời tầm mắt đi, nhìn qua phía tay phải mình.

Tiểu Điền nhất thời rùng mình, sợ run cả người.

Không, không phải bị mình nói trúng rồi chứ?!

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Yul... Không biết các cô cậu đang làm gì, nhưng lát nữa mạn thuyền bên phải sẽ trúng đạn.

[Đội thuyền] Yul: Không thể nào, em rõ ràng đã tính toán tốt... Mẹ nó!

Yul còn chưa nói xong, Lăng Vân hào liên rung động một cái, bất quá cũng may là rất nhẹ.

[Đội thuyền] Yul: Tổ sư, không hổ là thuyền đặc chủng, thật khiến người ta ghen tị đến ngứa răng, lão đại hay là em lấy Hải Lang hào trao đổi với anh?

[Đội thuyền] Tát Cổ Tư: Giờ tới kho chứa ở đuôi thuyền.

Lại một trận rung lắc.

[Đội thuyền] Yul: Khỉ, đám con cháu Caribbean kia, xem tao thu thập bọn mày thế nào. Tiểu Hồ, tới!

[Đội thuyền] Cổ Nguyệt: Tới đây!

[Đội thuyền] Cổ Nguyệt: Caribbean đám cháu hư hỏng, Cổ gia gia của mấy đứa đến yêu thương mấy đứa!

Vây công chiến không giống hải chiến có chế độ bảo hộ chìm thuyền, trên chiến trường có thể cho tổn hại của thuyền đối địch nổ một phát tới 100%, thuyền một khi tiến vào khu vực vây công, chỉ có hai loại vận

mệnh, hoặc là kiên trì đến khi vây công chấm dứt, hoặc bị đánh chìm.

Dưới công kích của hai con thuyền đặc chủng hỏa lực biến thái là Lăng Vân và Trấn Viễn, phía phòng thủ bị đánh cho không còn lực phản công, thông báo chìm thuyền cứ thỉnh thoảng lại đổi mới trên hệ thống.

[**Hoàn đảo bá bá**] Thuyền Khô lâu đội thuyền Cướp biển vùng Caribbean trong trận chiến vây công Thiên Đường bị thuyền Lăng Vân đội thuyền Nightmare vô tình kích trầm, nhất thời phong vân biến sắc, từ nay về sau trên biển không còn thuyền Khô Lâu.

[**Hoàn đảo bá bá**] Tin thắng trận! Do tân binh hải quân Thiên Đường Lăng Tiêu suất lĩnh, Trấn Viễn hào trong trận chiến vây công Thiên Đường một lần tiêu diệt gọn đoàn hải tặc Cướp biển vùng Caribbean ác danh vang dội, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, từ nay về sau trên biển không còn Titanic 2.

[**Hoàn đảo bá bá**] Thuyền Cổ dong binh* 3 đội thuyền Dong binh hải thượng trong trận chiến vây công Thiên Đường bị thuyền Lăng Vân đội thuyền Nightmare vô tình kích trầm, nhất thời phong vân biến sắc, từ nay về sau trên biển không còn thuyền Cổ dong binh 3.

**Cổ dong binh: Lính đánh thuê*

[**Hoàn đảo bá bá**] Tin thắng trận! Do tân binh hải quân Thiên Đường Lăng Tiêu suất lĩnh, Trấn Viễn hào trong trận chiến vây công Thiên Đường một lần tiêu diệt gọn đoàn hải tặc Dong binh hải thượng ác danh vang dội, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, từ nay về sau trên biển không còn thuyền Cổ dong binh 7.

Tư Lạc đứng trên chiếc thuyền tư nhân Hải thượng u linh (*âm hồn trên biển*) của mình, biểu tình ngưng trọng nhìn kênh hệ thống không ngừng toát ra ghi chép chìm thuyền, chân mày nhăn càng ngày càng chặt.

Người đó ngay sau khi kết thúc thời gian bảo trì liền login, trên kênh hải vực mắng Thanh Kỳ không ngừng, ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông người ta, còn mướn rất nhiều người cùng nhau nhục mạ, vì thế mới có chuyện Lăng Tiêu vì lam nhan* mà tức giận xung thiên, lấy thân phận hải quân, tuyên chiến với Tổng đốc đương nhiệm.

**Lam nhan: Cũng như ‘hồng nhan’ chỉ một phụ nữ đẹp, ‘lam nhan’ là dùng cho nam, có thể hiểu là “trai rất rất đẹp”.*

Với những thế lực sau đó lần lượt đứng ra liên hợp với phe tuyên chiến, Tư Lạc đều không xa lạ, lúc trước chính những người này đã để Caribbean tiến trú Thiên Đường, điều kiện chỉ có một, chính là Thanh Kỳ đồng ý.

Mà nay cũng những người này, cũng vì Thanh Kỳ, lại chuẩn bị thu hồi quyền lợi của bọn họ.

Cho dù đối mặt nhiều địch nhân cường đại như vậy, người đó vẫn không chịu yếu thế, vẫn tiếp tục kêu gào trên kênh hải vực, nên nói em ấy ngốc, hay là ngốc, hoặc là ngốc đây.

Nhưng cho dù biết đối phương là một người ngốc nghếch như vậy, vì cái gì chính mình vẫn không thể buông tay, vì cái gì nhìn thấy tin tức em ấy bị chìm thuyền vẫn nhịn không được đau lòng.

Không có ai hiểu rõ thực lực của Cướp biển vùng Caribbean hơn anh, sau khi vài người chịu trách nhiệm chính rời đi, Caribbean hiện tại chỉ còn lại cái xác rỗng, những thuyền may mắn còn tồn tại không vượt quá mười chiếc, tài chính càng gần như không có. Sở dĩ có đội thuyền Cổ dong binh đến giúp, hoàn toàn dựa vào sức hút của nhân dân tệ.

Nhìn bài post trên diễn đàn xong, điều khiến Tư Lạc kinh ngạc nhất không phải là việc người đứng sau màn ngày xưa thuê Tát Cổ Tư cướp đoạt Hải thanh thạch chính là Thanh Kỳ, cũng không phải Rose lợi dụng tình cảm của đồ ngốc kia cùng Tiêu Trấn hợp mưu trộm đồ, mà là từ đầu đến cuối đều có người cao tại thượng nhìn rõ hết thảy, nhưng lại bất động thanh sắc, thậm chí còn giúp man thiên quá hải*.

**Man thiên quá hải: Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn. Đây là một trong 36 kế của Tôn Tử. Ở đây hiểu nghĩa là giúp che giấu.*

Người này phủ phục đã lâu, chỉ vì một kích cuối cùng này.

Mà y, ẩn trong đội thuyền của họ.

Y đối phó không phải Thanh Kỳ, mà là...

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, kể đó Tư Lạc nghe được một tiếng gọi quen thuộc.

“Anh Tư Lạc.”

Thanh âm người đến rất ôn nhu, tiếng ‘anh’ như rung lên trong khoang miệng, nghe lên khiến người ta vô cùng thoải mái.

Nhưng chẳng biết có phải Tư Lạc đa tâm hay không, anh vẫn có thể nghe ra hương vị phong trần từ trong ba chữ đó.

Anh quay đầu, chỉ thấy trợ thủ đắc lực mà anh tin cậy nhất đang dẫm từng bước chân ưu nhả đi về phía anh, cậu ấy từng chỉ là một bang chúng bình thường ở tầng thấp nhất trong công hội, sau khi cho cậu một vũ đài, cậu liền phát huy năng lực kinh người, khiến tất cả mọi người đều phải ghé mắt.

Nhìn cậu, Tư Lạc đột nhiên ý thức được, đây là lần thứ hai cậu ấy xuất hiện sau tám giờ tối, lần đầu tiên là sinh nhật Jack, cũng là ngày bọn họ chiếm lĩnh đảo Thiên Đường.

“Lại không đi làm?”

“Xin nghỉ phép,” Saga đi đến trước mặt anh, vẻ mặt quan tâm nhìn anh, “Anh Tư Lạc hình như tâm tình không tốt, là đang lo lắng?”

Y chưa nói định ngữ đằng sau ‘lo lắng’, nhưng trong lòng hai người đều hiểu.

Tư Lạc vẻ mặt phức tạp theo dõi y, không nói gì.

“Người đó có thật đáng...?”

Đáng để anh lo lắng cho cậu ta như vậy? Đáng để anh đã rời đi rồi mà còn nhớ mãi cậu ta không quên? Đáng để anh hoàn toàn không đếm xỉa đến những gì người khác trả giá vì anh? Saga biết sắc mặt chính mình giờ phút này nhất định rất khó nhìn, nhưng y chính là không thể khống chế.

Tư Lạc lắc đầu, “Anh đi hút điếu thuốc.”

Ân Kỳ kỳ thật không hút thuốc lá, anh vẫn mang theo thuốc lá và bật lửa bên người bất quá là vì xã giao, anh châm thuốc, kẹp giữa ngón tay, rồi cứ thế mà tùy ý nó cháy.

Thư phòng của Ân Tử Kiệt chỉ cách anh hơn mười mét, từ sau ngày đó, hai người liền rơi vào cuộc chiến tranh lạnh, cho dù chạm mặt cũng không nói gì.

Đây vẫn là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay, bản thân anh cùng Ân Tử Kiệt chiến tranh lạnh lâu như vậy, phỏng chừng kết quả này cũng vượt khỏi dự tính của đối phương. Dù sao từ nhỏ đến lớn, thái độ của Ân Kỳ đối với Ân Tử Kiệt, có thể dùng ‘cưng chiều và dung túng’ để hình dung.

Bộ dạng lúc Ân Tử Kiệt sinh ra anh đã không còn nhớ rõ, bắt đầu từ lúc có ký ức, tiểu Tử Kiệt đã chạy đã nhảy, đã dùng âm thanh trẻ con mềm mại gọi anh là “Kỳ ca ca”, từ khi đó anh liền hạ quyết tâm chiếu cố cậu, đây cũng là lý do vì sao tuổi tác hai người chênh lệch không lớn, nhưng trong mọi phương diện Ân Kỳ lại thành thực hơn rất nhiều.

Nhà bọn họ thậm chí vốn không phải họ Ân, ngay cả cái họ cũng là của Ân gia cho, tổ phụ (*ông nội*) của anh một đời hầu hạ tổ phụ của Ân Tử Kiệt, cha anh từ lúc sinh ra đã đi theo cha của Ân Tử Kiệt, Ân Kỳ trưởng thành trong loại hoàn cảnh đó, cho rằng hiến cả đời mình cho tiểu thiếu gia là chuyện không thể đương nhiên hơn nữa.

Cho đến lúc anh hơn mười tuổi, bị đồng học cùng lớp mắng là ‘gia nô đời thứ ba’, anh mới ý thức được thân phận chính mình cùng người khác bất đồng.

Hắn cũng là đương nhiên, khi anh đang trong kỳ phản nghịch không thể chấp nhận loại sỉ nhục nhân cách như thế, giận dữ bỏ nhà trốn đi, muốn dựa vào nó rời khỏi sắp đặt của nhà họ Ân.

Nhưng anh không nghĩ tới Ân Tử Kiệt ngốc nghếch vậy mà lại phát hiện ý đồ của anh, lén đi theo sau anh, mà lúc anh phát hiện đối phương, chính là thời điểm Ân Tử Kiệt ra sức kêu cứu khi bị bọn cướp vẫn luôn theo dõi bọn họ bắt đi.

Trải qua ba ngày ba đêm bị hành hạ thống khổ, Ân Tử Kiệt rốt cục được cảnh sát cứu ra, kẻ xấu cũng bị công lý trừng trị, nhưng Ân Tử Kiệt tuổi nhỏ vì phải chịu kích thích tâm lý quá lớn, trở nên sợ tối, sợ không gian hẹp, càng sợ hãi Ân Kỳ rời xa cậu. Đoạn thời gian vừa được cứu ra đó, Ân Kỳ 24 giờ bồi bên người cậu, một tắc cũng không rời.

Trong một thời gian rất dài, Ân Tử Kiệt đều ngủ trong phòng Ân Kỳ, đêm thường xuyên bị ác mộng bưng tỉnh, nếu Ân Kỳ không ở bên người, sẽ sợ hãi đến mức la hét khóc gào, loại tình huống này vẫn liên tục đến khi Ân Tử Kiệt đến thời kỳ trưởng thành mới chậm rãi cải thiện.

Ân Kỳ ôm lòng áy náy lưu lại Ân gia, nhưng lời nói của những đồng học không hiểu chuyện ngày xưa lại luôn quanh quẩn trong lòng, lái đi không được, tựa như một cái gút chết không tháo gỡ được.

Đến khi Ân Kỳ tốt nghiệp trung học, cha anh cùng anh trò chuyện tâm tình một đêm, lúc này mới khiến cho anh lần đầu tiên trực diện nhận thức xuất thân của chính mình.

Tổ phụ của Ân Kỳ từ nhỏ không cha không mẹ, ăn xin mà sống, sau khi chiến tranh bùng nổ liền báo danh vào quân đội, kiếm phần quân lương.

Trên chiến trường ông quen tổ phụ của Ân Tử Kiệt, lúc trước Ân Kỳ vẫn tưởng Ân gia có ơn với họ, không nghĩ tới tổ phụ chính mình mới là người cứu mạng đối phương. Để báo ân, Ân tổ sau chiến tranh đã an trí ân nhân trong nhà mình, hơn nữa còn dùng chung họ, ý là xem ông như người một nhà.

Tổ phụ của Ân Tử Kiệt trong chiến tranh lập công, sau chiến tranh được đãi ngộ tốt, làm ăn buôn bán phát tài, gia cảnh dần dần giàu có. Tuy đối với Ân gia mà nói, nuôi một miệng ăn hoàn toàn là chuyện vặt, nhưng tổ phụ Ân Kỳ cá tính rất mạnh, không chịu ăn không uống chùa, tổ phụ Ân Tử Kiệt bất đắc dĩ, đành phải cho ông làm quản gia.

Cá tính cường ngạnh của tổ phụ Ân Kỳ đã di truyền y chang cho cha anh, khi cha anh mười sáu tuổi, không cam lòng ăn nhờ ở đậu, đồng dạng rời nhà trốn đi, chỉ khác Ân Kỳ ở chỗ, cha anh bỏ nhà ra đi thành công, đi một lần chính là tám năm.

Ân gia dường như đời đời có tài kinh thương trác tuyệt, tám năm sau, Ân gia đã là thương nhân lớn giàu nhất một phương. Dưới sự tìm kiếm hỏi thăm không ngừng của Ân gia, rốt cục tìm được cha của Ân Kỳ vì cảnh ngộ không tốt mà chán nản thoái chí, cùng với người vợ đang mang bệnh nặng và đứa con còn quần tã của ông.

Mẹ của Ân Kỳ bệnh nặng không qua khỏi, từ đó về sau cha anh cam tâm tình nguyện lưu lại Ân gia, đảm nhiệm công việc thư ký cho cha Ân Tử Kiệt, chỉ là không nghĩ tới cái gene tâm cao khí ngạo nhà mình lại lớn thế, cả Ân Kỳ cũng không ngoại lệ, vì thế mới xảy ra sự kiện bắt cóc, cơ hồ suýt hại chết thiếu gia.

Vì thiếu gia quá mức ỷ lại vào Ân Kỳ, lời này đã đè nén trong lòng cha của Ân Kỳ nhiều năm mới nói ra miệng, vô luận tổ phụ Ân Kỳ hay cha, đều là tự nguyện lưu lại Ân gia, chưa bao giờ có ai ép buộc bọn họ, đương nhiên, đối với Ân Kỳ cũng thế, đi hay ở, đều theo tâm ý anh.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của Ân gia, Ân Kỳ lựa chọn xuất ngoại du học, hôm trước khi đi đó, Ân Tử Kiệt kéo tay áo anh khóc thành lệ nhân, anh kiên quyết dứt khoát quay lưng.

Bốn năm sau, Ân Kỳ về nước, lựa chọn lưu lại bên người Ân Tử Kiệt, từ đó về sau chưa từng rời khỏi.

Bản thân mình thời điểm đó, đến tận cùng là ôm tâm tình như thế nào mà lưu lại?

Ân Kỳ nhớ tới trước kia có đọc được một câu: Quá trình quá mức gian khổ, lý do đã không nhớ rõ, chỉ riêng kết quả xâm nhập cốt tủy.

Thời gian bốn năm, rốt cục cho Ân Kỳ làm rõ được tình cảm của chính mình, khiến anh nhận thức được, tôn nghiêm chân chính, không phải là hòa theo cái nhìn của người khác, mà là vâng theo nội tâm chính mình.

Lựa chọn thầm lặng đứng bên cạnh một người, không hẳn nghĩa là khuất phục, có đôi khi là vì yêu.

Ngón tay truyền đến cơn đau nóng rát, thuốc đã cháy tận, anh vứt bỏ tàn, cước bộ kiên định trở lại máy tính.

[Đội thuyền] Slovakia: Di tích biển sâu tham chiến, liên hợp phòng thủ đảo Thiên Đường.

27. Chương 27: Đêm Trước Ngày Hẹn Mặt Game Thủ

Loảng xoảng –

Thiếu niên ngồi trước máy tính khi nhìn trên màn hình xuất hiện một câu như vậy giận dữ gạt cái ly thủy tinh trên bàn, cái ly bay đập vào tường, vỡ thành vô số mảnh.

Ngay sau đó, cậu ta đầy mặt âm trầm đi trên hành lang trải thảm đỏ sậm, trước mặt một vị thiếu niên ăn mặc gợi cảm đi tới.

“Tony? Chẳng phải hôm nay cậu xin nghỉ phép sao?”

Thiếu niên tên Tony không để ý câu hỏi của người kia, không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

“Chắc chắc, hôm nay tính tình sao lại lớn vậy a,” Thiếu niên bị lơ nhún nhún vai, xoay người đi về một hướng khác, đến cửa phòng được chỉ định, sửa sang lại dáng vẻ, cong khóe môi, bày ra một nụ cười yêu mị, đẩy cửa ra đi vào.

Trong trò chơi.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Naga nữ vương: Tiêu..... Lăng Tiêu, cậu nói cậu biết rõ, rốt cuộc là ai?

Tiêu Trần đánh chữ cũng không chậm, nhưng hắn luôn có thói quen một chữ một chữ chậm rãi đánh, gây cho người ta một loại cảm giác thực trầm ổn, giờ này khắc này, hứng thú của mọi người lại bị cái tật xấu này của hắn treo lơ lửng.

Lăng Tiêu là hải quân, ngoại trừ tiêu diệt hải tặc, đôi khi còn có thể được thuê hộ tống thương thuyền. Phạm vi nghiệp vụ của Cướp biển vùng Caribbean rất rộng, cửa hàng cửa tiệm trải rộng hải vực Kim Cương, thường xuyên cần mướn người áp tải hàng hóa. Lăng Tiêu lúc ấy quân hàm tuy thấp, nhưng rất sớm đã triển lộ tài năng hải chiến, Saga phát hiện năng lực của hắn, liền thường xuyên mướn hắn theo thuyền, qua lại mãi, hình thành quan hệ hợp tác ổn định.

Hải quân sơ kì tiền lương ít, tiêu diệt tiểu hải tặc tiền thưởng cũng không cao, thời điểm Lăng Tiêu lên tới thiếu tá, tiền dành dụm được vẫn không nhiều lắm, hắn cầm một ít tiền từ chỗ Thanh Kỳ, cộng với tiền để dành của mình, chuẩn bị đặt mua một chiếc hải quân hàm cỡ trung. Lúc đặt thuyền, Saga trùng hợp có mặt trong tiệm, lợi dụng hình thức ghi nợ đặt cho hắn một chiếc quân hàm cỡ lớn, cũng chính là tàu Viễn Dương sau này.

Bởi vì Lăng Tiêu là hải quân có được quân hàm cỡ lớn sớm nhất trong server, rất nhiều tân binh hải quân liền đến làm việc trên thuyền của hắn, vì hắn mà tích lũy rất nhiều chiến công, đây cũng là nguyên nhân quân hàm hắn cũng thăng nhanh nhất, không lâu liền trở thành một danh thượng tướng hải quân duy nhất trong hải vực.

Trong sự kiện đánh chìm Titanic, lời nói của Tư Lạc ý đồ thu mua Tắt Cổ Tư trên hải vực đồng dạng gợi nên chú ý của hắn. Sau khi việc đó kết thúc, hắn tìm đến Saga, muốn thông qua y mua hải đồ đảo Lưu Khắc.

Nhưng thời điểm đó, Lăng Viễn đã nhờ Lăng Lộ lên tiếng, chiếm được tấm hải đồ đó từ chỗ Jack mất rồi, Lăng Tiêu đành về tay không.

Bất quá cũng chính vì vậy, Saga từ miệng Lăng Tiêu biết được bí mật đảo Lưu Khắc, ngày sau mới có thể trong tình huống ngẫu nhiên lửa cháy thêm dầu hại Ác mộng chìm thuyền.

Lăng Tiêu và Saga cũng có lui tới, Saga là một trong số ít người biết quan hệ chân chính giữa hắn và Thanh Kỳ, bởi thế trong kế hoạch của y, Lăng Tiêu ngay từ đầu đã là một mắt xích đã định trước sẽ bị y lợi dụng.

Ngày khối Hải thanh thạch thứ hai của Caribbean mất tích, Saga muốn Lăng Tiêu đến tìm y ở một chỗ

hoang vu, Lăng Tiêu đến rồi, không thấy Saga, lại chỉ thấy cô nàng của cấp trên của mình, Tổng đốc phu nhân Thiên Đường, Rose.

Rose làm ra vài hành động ái muội với hắn, khiến hắn cảm thấy không vui, rất nhanh rời khỏi đó, bắt quá, chỉ cần hắn xuất hiện, thì mục đích của đối phương đã đạt thành.

Saga chỉ là muốn chụp được một tấm ảnh hai người ở cùng nhau, lấy đó ám chỉ sau khi Rose ăn cắp Hải thanh thạch, đem khối đá giao dịch cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu lại chuyển cho Thanh Kỳ, bởi vậy mới có đơn đặt hàng của Thanh Kỳ tại xưởng đóng tàu sau đó.

Saga hai lần xóa bỏ ghi chép đơn đặt hàng của Thanh Kỳ tại xưởng đóng tàu, không phải để giúp đối phương, mà là vì tích lũy càng nhiều chứng cứ, tại thời cơ càng thích hợp, ra một đòn càng tinh chuẩn hơn.

Lăng Tiêu ngay từ đầu đã biết người này tâm cơ rất nặng, nhưng không nghĩ tới y có thể làm tới mức này, thật giống như có mang mối thâm cừ đại hận vậy.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Robinson: Nhưng vì sao Saga phải chĩa mũi nhọn vào Kỳ Kỳ như vậy, Kỳ Kỳ đối nhân xử thế hòa khí, có đắc tội anh ta hồi nào đâu.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Lăng Tiêu: Đó là bởi vì y trước nay không hề nhằm vào Thanh Kỳ.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Lăng Tiêu: Y nhắm vào là Jack, là Caribbean, y ngay từ đầu đã muốn chia rẽ Caribbean, cô lập Jack, hiện tại mục đích của y đã đạt được, chúng ta lại tấn công Thiên Đường, Jack rất nhanh sẽ tay trắng.

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Tát Cổ Tư: Chưa chắc nha ~

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Lăng Tiêu:?

[**kênh: Kỳ Kỳ hộ vệ quân**] Tát Cổ Tư: Nhìn đi, Tư Lạc đã trở lại.

Quả nhiên, ngoại vi chiến trường lục tục xuất hiện vài chiếc thuyền, sau đó càng ngày càng nhiều, thậm chí bao vây toàn bộ khu vực vây công, phóng mắt nhìn lại, chen chen chúc chúc, lại có đến bảy tám chục chiếc.

Chuyện qua đã lâu, mọi người nhớ tới trận công phòng chiến Thiên Đường trứ danh hôm đó, vẫn còn nhện không được thốn thức không thôi, các loại truyền thuyết trong chiến dịch, diễn sinh ra bao nhiêu loại phiên bản, phiêu dương quá hải, trong một đoạn thời gian khá dài đã thành chuyện mà thủy thủ say sưa bàn tán.

Căn nguyên cuộc chiến là vì một chàng trai, người cùng lúc cầu kết với cả vua hải tặc lẫn thượng tướng hải quân, mà hai vị vốn là kẻ địch có mối hận chìm thuyền đoạt vợ này, chẳng những không cầm giáo chĩa vào đối phương, ngược lại cùng chung mối thù, liên hợp tiến công, hoàn thành lần hợp tác đầu tiên của họ xưa

nay.

Đồng thời trận chiến dịch đó cũng là cuộc công phòng chiến quy mô lớn nhất trong lịch sử Thời đại Hàng hải, đến nay vẫn duy trì ba hạng kỷ lục tối đa – đội thuyền tham dự nhiều nhất, thuyền tham chiến nhiều nhất, số lượng thuyền chìm nhiều nhất, con số thương vong cụ thể đã không thể thống kê được, chỉ nghe nói trong đó có vị hải tặc tân nhân, đánh tới giữa đường hứng chí, một mình điều khiển thuyền nhỏ quyết đấu cùng mấy chiến hạm, chỉ bằng thực lực bản thân kích trầm bảy chiếc có dư chiến hạm quân địch, cuối cùng kết thúc bằng việc chính cậu ta cũng chìm thuyền, quang vinh cụt chân, trở thành nhân vật thứ ba vì chìm thuyền dẫn tới tàn phế tại hải vực Kim Cương.

Mà hấp dẫn ánh mắt nhất trong chiến dịch đó, không gì khác ngoài Lăng Vân hào tỏa sáng trước mặt công chúng lần đầu tiên, dù một chiếc hải quân hạm đặc chủng khác là Trấn Viễn hào đã là hi hữu trong toàn server, nhưng cũng không địch lại chấn động mà chiếc thuyền u linh đầu tiên trong toàn server đã mang tới cho quần chúng, thậm chí có người chịu trả giá cao để mua, chỉ sau một lần nhìn thấy anh tư của Lăng Vân hào.

Trận vây công này ước chừng giằng co năm cái nửa giờ, tới khuya mười một giờ mười lăm phút, Thiên Đường đảo tuyên cáo đổi chủ, tân nhậm Tổng đốc tên là Thanh Kỳ.

Ngày hôm sau trên diễn đàn liền có bài post chứng cứ mới, khẩu cung của ba vị đương sự chính, cùng hình chụp toàn bộ quá trình Thanh Kỳ mua Hải thanh thạch, thành công chặn miệng mọi người, làm cho thế cục vốn nghiêng về một bên hồi đầu giờ đảo ngược, người về phe tân nhậm Tổng đốc Thiên Đường càng đến càng nhiều, đầu mâu chĩa thẳng vào kẻ tung tin lúc trước.

Cùng lúc này còn có một chuyện lớn khác, chính là trải qua nửa năm close beta đàng đẵng, Thời đại Hàng hải rất cục chuẩn bị đưa vào hoạt động thử nghiệm. Trước đêm bắt đầu thu phí, công ty vận hành dốc sức chuẩn bị lung lạc ngoạn gia, lên kế hoạch cho lễ hội Hạp mặt game thủ tại các thành phố lớn trong cả nước, mà địa điểm hạp mặt của hải vực Kim Cương, là thành phố C.

Sau khi người chơi tiến vào Thời đại Hàng hải thì có hai loại phương thức lựa chọn hải vực, một loại là chỉ định, một loại là ngẫu nhiên, Lăng Viễn lúc trước đã dùng hình thức ngẫu nhiên, được phân phối đến hải vực Kim Cương, Lăng Lộ và Tiêu Trấn theo gót cậu mà đến tất nhiên là dùng hình thức chỉ định.

Trên thực tế, hệ thống phân phối ngẫu nhiên cũng không phải hoàn toàn ngẫu nhiên, mà là đem những người có vùng IP giống nhau xếp vào chung, ví dụ IP thuộc tỉnh S thì sẽ được phân vào hải vực Kim Cương, cho nên việc trong cùng hải vực sẽ gặp được rất nhiều người trong cùng một vùng tất nhiên cũng không hề ngoài ý muốn.

Lăng Viễn vẫn xem việc cậu với bọn Robinson ở cùng thành phố lại cùng hải vực là trùng hợp, hiện tại xem ra không phải, vậy Tát Cổ Tư thì sao? Có phải cũng có khả năng rất lớn cũng sống cùng thành phố với cậu, thậm chí còn từng gặp thoáng qua?

Thành phố C là thành phố trực thuộc tỉnh S, hội hạp mặt game thủ đương nhiên lựa chọn cử hành tại đây, tin này vừa ra, cảm xúc người chơi đều tăng vọt, thậm chí Mod còn đi đầu đăng bài lên diễn đàn, bỏ phiếu chọn ra người được quần chúng mong thấy mặt nhất tại buổi hạp mặt.

Là vua hải tặc toàn hải vực, số phiếu của Tát Cổ Tư nổi bật vô cùng dẫn đầu không nhường ai; vị kỳ nhân vẫn luôn mang hình tượng soái ca lãnh khốc nguyên là thượng tướng hải quân nay là tân binh hải quân - Lăng Tiêu có số phiếu cũng đuổi sát không tha; từng bị người tung ảnh chụp lên diễn đàn, được phong tặng danh hiệu Kim Cương đệ nhất mỹ nữ - Naga nữ vương dưới sự ủng hộ của một đám fan nam đứng hàng thứ ba.

Tiền nhiệm Tổng đốc Thiên Đường, từng là thuyền trưởng đội thuyền lớn nhất Kim Cương, nay vẫn là thuyền trưởng đội thuyền lớn nhất Kim Cương - Jack cũng được đề danh trên bảng, bất quá người lúc trước dẫn đầu rút khỏi đội thuyền sau lại đi đầu quay lại - đại phó Slovakia thế mà còn nhiều hơn mấy phiếu.

Nhờ sự kiện lần này ban tặng, vẫn luôn điệu thấp lại thành linh nổi bật - đương nhiệm Tổng đốc Thiên Đường Thanh Kỳ cư nhiên cũng phá lệ được không ít phiếu bầu, bất quá so với ba cái tên đứng đầu thì vẫn là hàng tôm tép, bầu cho cậu căn bản đều là mấy bạn hủ nữ muốn xem một tiểu thụ cực phẩm đến thế nào mà lại có thể thông đồng với cả hai vị đại thần.

Một trong những người đi đầu lôi kéo số phiếu bầu cho Thanh Kỳ là Vô công bắt thụ lộc, dưới sự cưỡng bức lợi dụ của cô, người của toàn đội thuyền Nightmare đều bỏ phiếu cho Thanh Kỳ, bất quá bọn họ cũng không có ý kiến gì với việc này, không thì còn bầu cho ai chứ, cho Lăng Tiêu? – địch nhân không có hứng thú, phiền; Cho Tát Cổ Tư? – đội trưởng ngày nào cũng gặp, chán.

Đương nhiên Tiểu Điền cũng có một phần tư tâm, chính là chờ mong vị tiểu soái ca mà theo lời của đám người trong đội thuyền Tư Lạ là ‘rất chọc người thương yêu’ này, về ngoại hình có thể đánh bại tiểu tình nhân của thuyền trưởng nhà mình, khiến lão đại di tình biệt luyến*, quay sang theo đuổi Kỳ Kỳ, xong rồi đối phương sẽ làm cao, ngược chết cái tên tra công anh!

** Di tình biệt luyến: Quên tình cũ theo tình mới*

Lý Vân Đình cũng rất hiếu kỳ Thanh Kỳ sẽ bỏ phiếu cho ai, dù sao Thanh Kỳ từng chính miệng nói với anh cậu ấy không muốn thấy người thật, kết quả thời điểm Thanh Kỳ đầy mặt thần nhiên nói bầu cho anh, anh nhất thời lại không biết nên nói gì.

Lăng Viễn ngược lại không thể tự nhiên hơn nữa, ba cái người lôi cuốn bình chọn, một là chị mình, một là bạn trai cũ, hai người cậu đều muốn trốn tránh, không chọn như vậy thì chọn ai đây, Jack sao?

Hai người kỳ thật đều rất muốn gặp đối phương, nhưng lại cũng không dám gặp, lý do gặp và không thì bất đồng.

Lăng Viễn muốn gặp đối phương là vì thích, không dám gặp là sợ không chế không được tình cảm chính mình.

Lý Vân Đình muốn gặp là vì coi đối phương như đứa em trai mà yêu thương, không dám gặp là vì không thể nhận tình cảm của đối phương.

Hai người đều mang tâm tư riêng, mấy ngày này ở chung ngược lại phân sinh, không ai mở miệng đề cập vấn đề này trước.

Vì lý do đồng dạng, sự kiện Lý Vân Đình hẹn Lăng Viễn chơi game kia đã bị đôi bên thỏa thuận ngầm mà gác lại, hai người không hẹn mà cùng nghĩ để qua vài ngày nữa lại nói, đối phương không chủ động nhắc tới, mình càng thấy thoải mái hơn nhiều.

Đảo mắt đã đến ngày trước buổi họp mặt, Lăng Lộ mang vác các loại đặc sản quê nhà vào thành phố C, kỳ thật quê của Lăng Viễn chỉ cách thành phố C ba giờ đi xe, thứ mà quê có thì thành phố C cũng có. Nhưng cậu biết mấy thứ đó bề ngoài là do Lăng Lộ mang, kỳ thật đều là mẹ của mình chuẩn bị, ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn rất cảm động.

Trong đám bao lớn bao nhỏ cư nhiên còn có một gói to là mang cho Tiêu Trấn, nhiều năm như vậy, thái độ Tiêu gia lần đầu tiên có chút buông lỏng.

Bất quá giờ đây hai người đã chia tay, Tiêu Trấn lại có thể quay lại làm đứa con hoàn mỹ trong lòng cha mẹ rồi.

Lăng Lộ là nữ sinh, lại là chị mình, Lăng Viễn đương nhiên nhường cho cô ngủ trên giường, còn mình thì cuộn mền ra chuẩn bị ngủ sô pha.

Lăng Lộ thực nghi hoặc, “Sao phải ngủ sô pha?”

“Không ngủ sô pha ngủ chỗ nào a?” Lăng Viễn sờ sờ mũi, khó hiểu hỏi.

“Mỗi lần chị đến chẳng phải em đều qua chỗ Tiêu Trấn tá túc sao?”

Một tia chớp giáng xuống, mấy ngày nay Lăng Viễn đều không đặt tâm tư vào chuyện này, hoàn toàn quên khuấy còn vụ này chưa ngã bài.

Huống chi người kia vừa mới vì cậu mà quân hàm nửa năm một phát thành không, mặc cho ai cũng nhìn không ra hai người đã tan vỡ.

Lăng Viễn cúi đầu, tâm tình còn thấp thỏm hơn cả khi cùng Tiêu Trấn nói chia tay.

“Em với anh ta... Đã kết thúc rồi ...”

“Chuyện mấy tháng trước lặn.”

“Sợ mọi người lo lắng, không nói với chị.”

Lăng Lộ lão đảo, như không tin được lời như thế lại nói ra từ miệng thằng nhóc em mình.

Nửa ngày, cô mới nổi giận, “Khốn nạn, nhất định là thằng đó khi dễ em, chị tìm nó tính sổ!”

“Đừng!” Lăng Viễn bị dọa nhảy dựng, vội vàng ngăn cô lại, “Là em đề xuất trước.”

Lăng Lộ nhìn cậu, “Em nghĩ em trai chị là dạng người gì chị không biết sao? Từ nhỏ đến lớn, em đối chuyện gì cũng không dễ dàng để tâm, nhưng một khi thích rồi là thích tới chết, nếu không phải nó làm gì quá đáng, em có thể nói chia tay liền chia tay sao?”

Hiểu em trai đâu ai bằng chị, Lăng Viễn mím mím môi, biết bản thân nhất thời không thể phản bác lời đối phương, đành phải đổi sang khía cạnh khác mà khuyên: “Mặc kệ là nguyên nhân gì, tụi em chia cũng đã chia rồi, cũng đã lâu như vậy, chị đừng quản nữa được không.”

“Em...” Lăng Lộ một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cô nhớ đến lúc trước chuyện hai người lúc vô ý bị người nhà phát hiện, làm dậy lên sóng to gió lớn trong gia đình, Lăng Viễn liều mạng ôm hết trách nhiệm về mình, còn Tiêu Trần vì che chở đứa em nhà mình mà phải chống chọi với lửa giận của ba, bị đánh cho vài ngày không xuống giường được.

Sau đó đi đưa thuốc cho em, nhìn thấy Lăng Viễn từ trước đến nay cảm xúc luôn ổn định ngồi xồm bên giường nắm tay Tiêu Trần không tiếng động mà khóc, Lăng Lộ vốn trước đó không ủng hộ hai người cũng phải dao động.

Dần dần cô lựa chọn đứng về phía họ, thường xuyên cố ý vô tình kiến thiết tâm lý cho ba mẹ mình, đã nhiều năm qua như thế, chính mình cố gắng thật vất vả mới có chút tiến triển, mà giờ tụi nó lại nói đã chia tay nhau rồi?!

Lăng Lộ rất muốn phun một búng máu lên người Lăng Viễn.

“Mày không thấy là mày phụ lòng chị sao hả thằng em?”

Lăng Viễn cúi đầu yên lặng không nói lời nào.

“Đừng có làm như tiểu tức phụ vậy.”

“.....”

“Hai đứa nếu chia rồi, vì sao mấy ngày hôm trước nó còn vì em mà phản loạn?”

“...Em không biết.”

“Được, em cứ coi như em là tra thụ đi.”

“...Chị sao lại biến thành đồng nghiệp nữ rồi?”

“Còn không phải nhờ em ban tặng.”

“ ... ”

“Vậy sau này em định làm sao? Cải tà quy chính? Yêu con gái?”

Lăng Viễn do dự, không biết có nên nói không, “Em có người mình thích rồi.”

Lăng Lộ còn kinh ngạc hơn vừa rồi, trước mắt thật sự là đứa em đối người hay vật gì đều rất khó động tâm của mình sao? Mới chia tay chưa được bao lâu mà đã có tân hoan? Thế rốt cuộc là chuyện nào xảy ra trước, chuyện nào xảy ra sau?

“Em lại thích ai nữa? Đợi đã, em đừng bao giờ nói với chị, em thích 19 nha.”

Lăng Viễn chớp chớp mắt, một bộ ‘Chúc mừng chị đoán đúng rồi’.

Lăng Lộ cảm đều sắp rớt, nửa ngày mới tìm lại được tiếng nói, “Em thích tên đó thật?”

Lăng Viễn gật đầu.

“Em gặp người ta chưa?”

Lắc đầu.

“Là nam hay là nữ, cao hay thấp, tròn hay dẹt, tuổi bao nhiêu, làm nghề gì, kết hôn chưa, có con không, nhà có mấy người, có mấy mẫu ruộng, ruộng có mấy con trâu, mấy cái này chắc em biết hết rồi chứ hả?”

Lăng Viễn nghĩ nghĩ, xong rồi trả lời một trong số đó, “Hả là nam.”

Lăng Lộ cũng học theo bộ dạng cậu gật gật đầu, bật ngón tay cái, “Gấu! Em gấu lắm!”

Lăng Viễn hạ quyết tâm, “Ngày mai chẳng phải sẽ được gặp sao.”

“Em tốt nhất trong mờ mịt biển người nhận ra anh ta, sau đó mang lại đây gặp chị,” Lăng Lộ sắc mặt không tốt nói, “Giờ thì lần đi ngủ sô pha!”

28. Chương 28: Hội Hợp Mặt Game Thủ (phần Đầu)

Sáng sớm hôm sau, Lăng Lộ nhìn Lăng Viễn tùy ý bọc mình bằng cái áo sơ mi nhạt màu, “Em tính mặc cái này?”

Lăng Viễn cúi đầu nhìn nhìn chính mình, “Có vấn đề sao?”

“Tuy là em trai chị mặc cái gì cũng thuận mắt, nhưng em không thấy là mặc vậy quá bình thường sao,” Lăng Lộ vừa nói vừa lật tủ quần áo của Lăng Viễn, “Dù sao hôm nay cũng là lần đầu tiên em cùng 19 gặp mặt, em thế nào cũng phải ăn diện sao cho coi được chút chứ?”

Lăng Lộ chọn chọn một hồi trong đám quần áo hữu hạn của Lăng Viễn, cứ nhiên tất cả đều không có tí sắc gì (*ý nói toàn trắng đen xám*), một chút cũng không giống đồ dành cho mấy đứa nhỏ ở tuổi Lăng Viễn, hơn nữa thân là nam sinh cứ nhiên tủ quần áo còn thu xếp sạch sẽ hơn cả của cô? Lăng Lộ thấy bức bối thể là cố ý lật loạn hết lên để trả thù.

Cuối cùng Lăng Lộ chọn cho Lăng Viễn một cái T-shirt dài tay màu trắng, bên ngoài phối với áo khoác gile màu xám nhạt có mũ trùm đầu, quần kiểu thường phục, giày vải. Xoay cậu vài vòng cảm thấy tạm rồi, lại lôi từ trong giỏ ra một chuỗi vòng tay tương tự tràng hạt, bắt quả những hạt châu này là màu trắng ngà, Lăng Viễn cũng không nhận ra chất liệu của nó.

“Hôm qua quên đưa cái này cho em, mang vào.”

“Đây là cái gì?” Lăng Viễn khẽ nhíu mày, cậu không thích mang mấy thứ trang sức phẩm này nọ, cảm giác phiền phức.

“Kiểu đang thịnh hành đấy, em xem mấy đứa nhỏ tuổi em, có đứa nào không đeo chuỗi hạt trên cổ tay, em ít nhiều gì cũng sống hiện đại một chút đi lão đệ.”

Lăng Viễn không biết nói gì, đành phải ngoan ngoãn đeo, Lăng Lộ lại vò vò rối tóc cậu mới vừa lòng, “Ăn mặc như vậy thoáng cái ra dáng “trao gái đều ăn” nha.”

Lăng Viễn tuân mỗ hồi, bà chị à ngài đây là muốn bán đệ đệ sao?

Địa điểm họp mặt game thủ Thời đại Hàng hải hải vực Kim Cương được chọn tại hội trường của một nhà hàng, ngoài cửa chính có nhân viên công tác mặc như hải tặc dẫn các game thủ vào bàn, còn phải điền thân phận trong trò chơi vào một cái thẻ nhỏ dùng cho hoạt động rút thăm trúng thưởng.

Em gái phụ trách ghi tên bản thân cũng là một người chơi tại hải vực Kim Cương, Lăng Lộ điền xong, em gái kích động nói: “Em biết chị, danh nhân nha!”

Đến phiên Lăng Viễn điền, em gái kích động đến muốn khóc: “Em em em em biết anh, danh danh danh danh nhân nha!”

Lăng Viễn vội vàng lôi kéo Lăng Lộ đi vào trong, ngoài hội trường có một hành lang, xa xa liền nhìn thấy trong hành lang đứng một người, dường như đang nói điện thoại.

Lúc hai chị em đi ngang, người kia đứng lúc gác máy, ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người bọn họ, mặt ngẩn ra.

“Em là Naga nữ vương?” Cậu ta đột nhiên mở miệng.

Lăng Lộ và Lăng Viễn nhìn nhau, nhìn nhân thần đối phương đều tỏ ý không biết người này.

Người kia lại một bộ thật cao hứng, “A, em ở ngoài còn đẹp hơn trong hình.”

Lăng Lộ sắc mặt không tốt hỏi: “Ngài là vị nào a?”

“Anh là Jack nè!” Cậu ta hưng phấn nói.

Lăng Lộ sắc mặt trầm xuống, nhất thời không muốn để ý đến cậu ta, xoay người muốn đi vào trong, Jack thấy mỹ nhân muốn chạy, theo bản năng liền vươn tay túm lấy cô, không ngờ một cái chớp mắt lại chớp phải cổ tay Lăng Viễn.

Lăng Viễn kỳ thật cũng chỉ là thấy Jack muốn bắt kính với chị mình, theo bản năng đưa tay chặn lại, không ngờ lại bị đối phương bắt trúng.

Chuyện phát sinh bất ngờ, ba người đều giật nảy mình.

Lý Vân Đình mang theo nhóm người trong cảnh đội xuất hiện tại sảnh đường nhà hàng, nhân viên công tác hôm nay tiếp đãi rất nhiều người chơi đi thành đoàn thể như vậy, kinh nghiệm xử lý phong phú, hai ba cái liền hoàn thành việc đăng ký tên.

Bọn họ đang định vào bàn, liền nghe Tiểu Điền hưng phấn hô nhỏ: “Soái ca a, soái ca!”

Lý Vân Đình thuận thể nhìn về hướng cửa, vừa thấy liền sửng sốt.

Người tới vậy mà là Tiêu Trấn!

Tiêu Trấn cùng lúc phát hiện Lý Vân Đình cũng rất ngoài ý muốn, bước chân khựng lại một chút.

Người trong cảnh đội tuy là trên cơ bản đều đã gặp qua Lăng Viễn trong bệnh viện, nhưng chưa bao giờ gặp qua Tiêu Trấn, giờ phút này nhìn thấy soái ca trong lời Tiểu Diên vừa đi vừa tập trung tâm mắt lên đội trưởng nhà mình, mà đội trưởng cũng nhìn chằm chằm đối phương không rời, đầu chuyển động theo hướng người kia đi tới, trong lòng đều thực buồn bực.

Bất quá có một điều bọn họ tuyệt đối không đoán sai, đó chính là quan hệ giữa hai người tuyệt đối không phải cái loại hữu nghị, trong phạm vi tầm mắt hai người giao nhau đều sắp đóng băng, khiến cho bọn họ đứng một bên không rét mà run.

Mà lúc này Lý Vân Đình và Tiêu Trấn lại mang tâm tư giống nhau: Sao tên đó lại ở đây?

Tiêu Trấn đăng ký xong thì đi vào trong, Lý Vân Đình mới chậm rì rì xuất phát, đường nhìn không giao nhau nữa, nhưng lộ tuyến hành động là song song, không ai nhanh hơn hay chậm hơn ai bước nào, cách nhau hai mét, tùy thời mà động, trong lòng mỗi người đều tràn ngập vô số nghi vấn.

Jack không hề nghĩ tới việc mình cản Lăng Lộ, cư nhiên giữa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim, trong nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Mà Lăng Viễn, chưa bao giờ sắm vai sứ giả hộ hoa, sau khi ngăn đối phương xong, lại càng không biết bước tiếp theo nên tiếp tục ra sao.

Suy nghĩ chốc lát, cậu cảm thấy hẳn nên tiên lễ hậu binh, vì thế liền hướng về phía Jack mỉm cười hữu nghị một cái.

Lý Vân Đình và Tiêu Trấn cơ hồ là đồng thời đi tới hành lang, nhìn thấy ngay màn này.

Hai người bị dáng cười này chặn trụ, không hện mà cùng dừng bước.

Đồng thời bị kinh động còn có Jack, cậu này trực tiếp ngốc tại chỗ, trong lòng không biết là tư vị gì...

Ở đây chỉ có Lăng Lộ người hiểu rõ Lăng Viễn nhất là mặt ngoài bất động thanh sắc, trong lòng có một vụn con thảo nê mã đang chạy như điên: Thăng em à cưng muốn làm sứ giả hộ hoa không thành vấn đề, nhưng cho dù cưng đánh không lại người ta thì cũng phải ra bộ hung hãn mà dọa dọa hần chứ, cái kiểu cười mê chết người đó của cưng là vụ gì đây?!

Người phản ứng trước nhất là Tiêu Trấn, hần nhú nhú mi, bước qua, Jack thấy có người đến, ý thức được mình thất thố, vội vàng buông tay Lăng Viễn ra.

Tiêu Trấn đoán mục tiêu của Jack là Lăng Lộ, lại nhìn thấy Jack không có ý rời đi, vì thế nói với Lăng Lộ, “Chị, em dẫn chị vào.”

Lăng Lộ thấy Tiêu Trấn cả xưng hô cũng chưa sửa, không khỏi nhìn hẩn một cái, lại nhìn Lăng Viễn một cái, nghĩ, đây là định đường vòng cứu nước sao? Bất quá đứa em nhà mình mình hiểu nhất, lúc yêu thì toàn tâm toàn ý, khi buông rồi cũng tuyệt không dài dòng dây dưa, nếu Tiêu Trấn có chủ ý này, sợ là đành như lấy giỏ tre tát nước một phen toi công rồi.

Nhưng mà vừa lúc cô cũng có lời muốn nói với Tiêu Trấn, vì thế gật đầu đáp ứng, hai người đồng hành tiến vào hội trường, tổ hợp tuần nam mỹ nữ lập tức khơi dậy một trận xôn xao nho nhỏ tại hiện trường.

Lăng Viễn cũng chuẩn bị theo vào, đột nhiên lòng như có linh cảm gì quay đầu lại, ngây người luôn.

Hai người cứ như vậy xa xa đối diện.

Robinson đã sớm nhận được tin nhắn Lăng Viễn đã đến, mà nửa ngày cũng không thấy người vào, không thể không nghi ngờ đối phương lạc đường, bèn chạy ra ngoài đón người, kết quả vừa ra khỏi hội trường liền phát hiện Lăng Viễn đang đứng đó ngẩn người.

“Kỳ Kỳ, sao còn chưa vào?” Robinson hô to.

“Nga, đến đây.” Lăng Viễn quay đầu đáp, nhin không được lại ngoảnh lại nghi hoặc liếc Lý Vân Đình một cái, ngay sau đó bước nhanh theo Robinson, Robinson nhiệt tình khoác vai cậu, ôm Lăng Viễn nhanh chóng biến mất tại cửa.

Giọng Robinson rất lớn, hai chữ “Kỳ Kỳ” rõ ràng truyền vào tai mọi người trong cảnh đội.

Ở đây ngoại trừ Tiểu Hồ, còn lại đều đã gặp Lăng Viễn ở bệnh viện, cũng biết Kỳ Kỳ trong game có quan hệ ái muội cùng thuyền trưởng nhà mình, đối với mối tình tay ba này cũng len lén bàn luận suốt, người lớn gan thậm chí còn công khai bàn ngay trong sở làm.

Nay tình thế phát triển thần kỳ, mỗi người đều đứng tại chỗ nói không nên lời cả một lúc lâu.

Một hồi sau, Vu Vinh mới khoan thai mở miệng, “Tôi cuối cùng đã biết chân tướng, muốn rút nước mắt luôn ~”

Lý Vân Đình trừng mắt nhìn y một cái, nhắc chân liền đi, mọi người vội vàng đuổi theo, ai cũng mang bộ mặt ‘có trò hay coi rồi’.

Trong hội trường lấy đội thuyền làm đơn vị bố trí, mỗi đội thuyền được xếp vào chung một bàn tròn, Robinson bọn họ tới sớm, cướp được vị trí trên cùng mé trái, mà khi Lý Vân Đình bọn họ đến, trên cơ bản

đã kín người, bọn họ liền ngồi xuống bàn cuối cùng mé phải, hai người cách xa nhau nguyên cái hội trường.

Có thể nhìn ra, NPH rất xem trọng lần họp mặt game thủ này, không chỉ bố trí dàn máy chiếu cực lớn, còn mời cả band nhạc sống đến khuấy động không khí.

Loại nghiệp vụ biểu diễn nhỏ trong vùng thể này, tám chín phần mười sẽ tìm thấy trò C âm làm ngoài, Lăng Viễn vào trong vừa nhìn lên sân khấu, quả nhiên có mấy người cũng nhận ra cậu, tay guitar còn nhảy nháy mắt với cậu.

Lăng Viễn ngược lại không biết bọn họ, chẳng qua là học cùng một trường, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, không chừng đã từng hợp tác nhưng cậu quên rồi thôi, kỳ thật cho dù là bạn học cùng lớp đi nữa, số người Lăng Viễn có thể nhớ tên cũng rất hữu hạn.

Gần đến giờ, một nữ dẫn chương trình tuyên bố hoạt động bắt đầu, sau đó là lãnh đạo phát biểu, khách quý đọc diễn văn theo thông lệ, máy chiếu chiếu một đoạn trailer tư liệu mới, nhà phát hành trả lời câu hỏi của người chơi...

Giữa hoạt động còn xen kẽ mấy giai đoạn rút thăm trúng thưởng, khúc đầu phân biệt có một nam một nữ được rút trúng, lên sân khấu, người dẫn chương trình hỏi vài ba câu hỏi, trả lời đúng là có thể nhận phần thưởng, câu hỏi đều rất đơn giản, hai người đều thuận lợi qua ải.

Lần thứ ba rút thăm, người trúng thưởng cư nhiên là Thanh Kỳ.

Cái tên này gần đây tần suất xuất hiện thật là cao, mọi người đều rất ngạc nhiên, ngóng cổ tìm kiếm khắp nơi, muốn nhìn một chút vai nam chính trong scandal kia rốt cuộc trông như thế nào.

Robinson lại còn cấp tốc hoan hô, như thể người trúng thưởng là cậu ta vậy, nhất thời hấp dẫn mọi ánh mắt lại đây.

Lăng Viễn không nghĩ tới mình lại bị rút trúng, thành linh trở thành tiêu điểm tầm mắt mọi người – lại còn không phải là trên sân khấu – khiến cậu cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Bất quá nếu đã trúng rồi, cậu cũng chỉ có thể bất chấp gian nan mà đi lên, cũng may mấy câu hỏi vừa rồi đều không khó, mình hẳn là có thể ứng phó được.

Lăng Viễn vẫn là lần đầu tiên lên sân khấu vì loại lý do này, mọi khi cậu biểu diễn đều là ca hát, ngay cả nói cũng không nói, mấy loại lời thoại như ‘Hôm nay tôi sẽ mang đến cho mọi người ca khúc XXX, hy vọng mọi người sẽ thích’ hoặc ‘Mọi người cùng hát nào’ hay ‘Các bạn ở trên cây* có khỏe không’ cậu căn bản là một chữ cũng không nói.

**Câu này (chắc) là kiểu sân khấu ngoài trời đông quá có người trèo lên cây coi nên ca sĩ thể hiện quan tâm, như kiểu ‘các bạn trên lầu ơi’ ủa anh UHP bên mình ấy.*

Bất quá cậu vẫn biểu hiện vô cùng bình tĩnh như trước nay vẫn thế, không có chút khẩn trương hay kích động nào, so với hai vị người chơi đoạt giải trước đó vừa lên liền giờ chữ V chụp hình thì hoàn toàn bất đồng, điều này khiến người dẫn chương trình nhất thời nảy ý muốn đùa.

Câu hỏi thứ nhất vẫn như trước rất đơn giản, thủ đô hải vực Kim Cương là nơi nào?

Phía dưới một tràng “xời” vang lên.

Lăng Viễn thành thành thật thật trả lời đảo Thiên Đường, trong lòng chỉ mong sao câu hỏi nào cũng đơn giản như vậy thì mới tốt.

Câu hỏi thứ hai hơi khó, nhưng cũng chỉ là khó hơn so với câu hỏi trước đó mà thôi.

Toàn server tổng cộng có bao nhiêu hải vực.

Lăng Viễn từng xem qua bản đồ thế giới trên thuyền của Tát Cổ Tư, vấn đề này tự nhiên cũng không làm khó được cậu.

Câu hỏi thứ ba, người dẫn chương trình nhìn cái thẻ trong tay, giả hoạt cười.

“Xin hỏi anh có người trong lòng không?”

Phía dưới một tràng ‘yoooooooooo’

Lăng Viễn ngớ ra, đây là cái câu hỏi gì?

“Cái này có liên quan tới trò chơi?”

“Mục này của chúng tôi chính là được thiết định như vậy.” MC nghiêm trang nói.

Lăng Viễn cũng không biết nên trả lời thế nào, ánh mắt không tự giác phiêu về góc Tây Bắc hội trường, vừa lúc cùng Lý Vân Đình đối diện.

“Hẳn là..... Có đi.” Lăng Viễn do dự nói.

“Có chính là có, không chính là không, cái gì gọi ‘hẳn là có’?” MC rất không hài lòng với câu trả lời của Lăng Viễn.

“Tôi đã trả lời đủ ba câu.”

Đối phương nhăn châu xoay động, “Không được, đáp án không đủ tiêu chuẩn, nếu không thì anh biểu diễn một tiết mục, chúng tôi cho phần thưởng gấp bội.”

Không khí tại hiện trường lập tức bắt đầu sôi nổi, ông chủ đứng ở hậu trường vỗ đùi cái bép, mời người dẫn chương trình này thật đúng đắn, đầu óc nhanh nhạy!

Lăng Viễn dở khóc dở cười, “Được rồi phần thưởng tôi không cần nữa.” Nói xong liền muốn xuống sân khấu.

Hứng thú của quần chúng là dễ bị kích động nhất, cơ hồ tất cả mọi người bắt đầu ồn ào, không được, phải biểu diễn tiết mục!

Robinson rống là to nhất, “Bắt cậu ấy hát! Cậu ấy C âm!”

Người chơi nghe xong câu đó càng hưởng ứng dữ dội hơn.

“Vị người chơi này anh coi đi, dưới đài nhiều người cường liệt yêu cầu như vậy, anh nỡ lòng nào hủy đi hứng thú của mọi người chứ? Anh đã là sinh viên C âm, vậy ca hát nhất định rất tuyệt, hay là tặng mọi người ở đây một bài đi, mọi người nói có được không ạ?”

“Được ——!!!” Ai chả thích quây? Quây lại không tốn tiền.

Lăng Viễn dù có không giỏi nói dối đi nữa giờ phút này cũng bị bắt lên Lương Sơn (*ý nói bị bắt đất dĩ phải làm, cùng quá hóa liêu...*), “Không không, tuy tôi học C âm, nhưng tôi học ngành viết lời ca khúc ...”

“Trường chúng ta căn bản không có chuyên ngành viết lời ca khúc!” Trong band nhạc một bên nhất thời có người sung sướng khi người gặp họa lên tiếng bác bỏ, “Lăng học trưởng là khoa thanh nhạc ngành âm nhạc dân tộc.”

Lăng Viễn nhất thời xoay qua, nhúu chặt lông mày cắn môi dưới, một bộ ủy khuất ‘mấy người tha cho tôi đi’.

Vài người chỉ sợ thế giới không loạn sao có thể bị đáng vẻ đáng thương của cậu đả động, không chỉ giúp châm ngòi thổi gió, thậm chí còn tự tung tự tác mà chơi một khúc nhạc dạo.

Đoạn dạo đầu quen tai kia vừa vang lên Lăng Viễn liền đau đầu, bọn họ thế mà đàn bản ‘quý phi túy tửu’ (*quý phi say rượu*)*. Bất quá ngấm lại, quả thật không thể yêu cầu bọn họ dùng Guitar bass mà chơi ra nhạc đệm kinh kịch...

**Bài này có trên Youtube, của Lý Ngọc Cương, có giọng nam lẫn nữ đều do một người biểu diễn.*

Sự tình phát triển đến bước này, Lăng Viễn cũng chỉ đành nhận mệnh.

Cậu vừa mở miệng, hiện trường huyền ảo nhất thời im ắng lại. Thanh âm Lăng Viễn khác biệt với Lý Ngọc Cương rất nhiều, so ra thì, Lý Ngọc Cương hát giọng nam trầm thấp hơn, mà thanh tuyến của Lăng Viễn tương đối trung tính hóa, khúc này cậu diễn so với nguyên khúc thêm vài phần vị đạo thanh lãnh.

Kinh nghiệm biểu diễn lâu dài khiến cho Lăng Viễn nhanh chóng tiến vào trạng thái, lúc ca hát cậu hoàn toàn khác với bình thường, toàn thân tràn trề lực lượng tự tin. Tuy chỉ là biểu diễn đơn giản, không có điệu bộ lúc diễn tuồng cũng không có động tác gì lớn, nhưng người xem cứ cảm thấy tầm mắt bị cậu chặt chẽ giữ lấy nửa tắc cũng khó dời.

Cái gọi là ‘người trong nghề xem cách thức, kẻ ngoài nghề xem náo nhiệt’, ca sĩ ngoại trừ ca hát, thần thái cũng rất trọng yếu, trong đó quan trọng nhất chính là ánh mắt, mà với một người học tập hoa đán từ hồi tiểu học tới giờ mà nói, ánh mắt càng là căn bản trong căn bản.

Lăng Viễn tuy tuổi không lớn, nhưng ánh mắt đã tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, phối hợp với khúc ca này, quả là duyên trời tác hợp.

Từ lúc nhạc dạo vang lên, cậu liền lẳng lẳng đứng đó, đầu hơi hơi cúi, buông mi nhìn xuống đất, thi thoảng hàng mi chớp nhẹ, cả người tựa hồ như xuyên đến một không gian thời gian khác, hết thấy ồn ào náo động ở hiện trường đều không liên quan đến cậu.

Tay guitar thành thạo đàn đoạn solo bằng guitar điện cực nhanh, lẽ ra lúc này hẳn phải khơi dậy một tràng cao trào nhỏ tại hiện trường, nhưng nhóm người xem không hện mà đồng loạt bảo trì yên lặng, phảng phất như không đành lòng quấy rầy người đang cô đơn đứng lẳng trên sân khấu kia.

Một khúc kết thúc, hiện trường im lặng hơn mười giây, rồi vỗ tay như sấm dậy.

Rất nhiều game thủ bắt đầu ồn ào một bài nữa đi, lần này Lăng Viễn nói thế nào cũng không chịu nghe, MC thấy cũng đến lúc ngừng, quả nhiên y theo hứa hẹn cho cậu hai phần quà.

Đám game thủ vẫn còn vô cùng hưng trí, chưa bình phục từ lần náo nhiệt mới rồi, ban kế hoạch hoạt động thấy thế, vội vàng báo MC thay đổi thứ tự tiết mục, đẩy bài nói chuyện vô vị lẽ ra là phần kế tiếp ra sau, đổi thành game thủ ngôi sao lên sân khấu nhận phỏng vấn.

Game thủ ngôi sao là do quần chúng hải vực Kim Cương bỏ phiếu bầu trên diễn đàn mà ra, công ty trò chơi lại chọn một tên trong ba người đứng đầu ra, trước tiên liên hệ đối phương, được sự đồng ý, hôm nay sẽ tiến hành một bài phỏng vấn đơn giản với người này trước mặt mọi người, cũng triển lãm tài khoản của mình lên máy chiếu.

Giữa bao nhiêu phỏng đoán của mọi người, Tiêu Trần lên đài.

Lăng Tiêu trong game là một nhân vật rất lạnh khốc, rất thần bí, nhưng người thật lại cho mọi người cảm giác hoàn toàn bất đồng, hắc thủy chung khéo môi mang nụ cười mỉm, lại còn cười đến rất ôn nhu thân sĩ, sau khi lên sân khấu ở khoảng cách gần cười cười với người dẫn chương trình, cô nàng vụt cái liền biến thành mắt trái tim.

Lần phỏng vấn này hiển nhiên sẽ không hỏi lại cái loại câu hỏi ngu ngốc như thủ đô hải vực Kim Cương là nơi nào, trên cơ bản đại bộ phận đều là hỏi mấy chuyện riêng tư có liên quan đến game, ví dụ như...

“Anh ngay từ đầu làm thế nào tiếp xúc với game Thời đại Hàng hải này vậy?”

“Nhìn thấy bạn chơi, cảm thấy hứng thú.”

“Xin hỏi trong Thời đại Hàng hải anh sắm vai nhân vật gì?”

“Hải quân.”

“Vậy xin hỏi quân hàm của ngài là?”

“Tân binh.”

MC nhất thời nghẹn lời.

Một nhân viên công tác từ hậu trường chạy lên, đưa cho cô một mảnh giấy nhỏ, cô tiếp nhận nhìn nhìn, lại hỏi tiếp.

“Anh là bởi vì phản loạn cho nên quân hàm thành 0 phải không? Xin hỏi anh vì sao phải làm phản?”

“Bạn bị oan uổng.”

Người dẫn chương trình vẫn chờ hắn nói tiếp, đợi nửa ngày không thấy động tĩnh, “Chỉ vậy?”

“Phải.”

“Cho dù từ thượng tướng bị đánh về tân binh cũng không hối hận?”

“Không hối hận.”

Dưới đài một trận tiếng bàn tán.

MC hăng hăng giọng, kỳ thật bản thân cô cũng chơi Thời đại Hàng hải, chẳng qua không phải ở hải vực này mà thôi, rất nhiều chuyện thị phi không thể lập tức để ý được, giờ phút này đáy lòng cô cũng đang hồi hận, nghĩ về nhà nhất định phải hảo hảo bù lại một phen.

“Vây, vấn đề kế tiếp... Xin hỏi anh có người trong lòng chưa?” MC lại lặp lại câu hỏi vừa rồi đã hỏi Lăng Viễn.

“Có.” Trả lời rất kiên quyết.

“Là vị mỹ nữ vừa rồi vào cùng anh sao?” Nhất thời rất nhiều người nhìn về phía Lăng Lộ.

Tiêu Trấn lắc đầu, “Không phải.”

MC nghĩ, chắc cũng đủ rồi, hỏi nữa thì lại quá riêng tư, vì thế tuyên bố chuyển sang phần kế tiếp.

“Xin hỏi có thể cho những game thủ tại hiện trường xem tài khoản của anh không? Nghe nói anh có một chiếc hải quân hạm định chế phải không? Không ngại cho chúng tôi đại khai nhãn giới chứ?”

“Đương nhiên có thể,” Tiêu Trấn mỉm cười nói, đi đến notebook đã được chuẩn bị sẵn một bên, tại giao diện Client game cũng đã mở sẵn nhập tài khoản và mật mã của mình, click login, chọn nhân vật, loading, giây tiếp theo, nhân vật Lăng Tiêu liền xuất hiện trên màn hình cực lớn phía sau hắn.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều chấn kinh, Lăng Viễn cũng trợn to hai mắt nhìn, chỉ thấy trên đầu Lăng Tiêu rõ ràng dính năm chữ danh hiệu bắt mắt:

– Bạn lữ của Thanh Kỳ.

29. Chương 29: Hội Hạp Mặt Game Thủ (phần Cuối)

Trong chớp mắt khi nhân vật Lăng Tiêu dính trên đầu danh hiệu ‘Bạn lữ của Thanh Kỳ’ xuất hiện tại màn hình trình chiếu cực lớn trong hội trường, game thủ có mặt đều hít một hơi khí lạnh, trước đó, không ai biết Thời đại Hàng hải còn cho phép kết hôn đồng tính.

Càng khiến mọi người không tưởng nổi là, nguyên bản quan hệ của Lăng Tiêu và Thanh Kỳ chỉ là do người ngoài phỏng đoán tán chuyện, chưa bao giờ được đương sự chứng thực, mà bởi vì thời nay hủ nữ lan tràn, gian tình giữa mấy bạn trai không nơi nào không có, mọi người rất bình thường đều nghĩ ái muội giữa hai người này kỳ thật cũng bất quá chỉ là cánh hủ nữ nhất sương tình nguyện mà YY thôi.

Về phần Thanh Kỳ cướp đá tảng thuyền, hành động vĩ đại Lăng Tiêu một phen nổi giận xung thiên vì lam nhan mà làm ra, cũng có thể giải thích là biểu hiện của nghĩa khí vì huynh đệ không tiếc cả mạng sống.

Ai cũng không nghĩ tới Lăng Tiêu sẽ cao điệu công khai quan hệ hai người trong trường hợp này, hai người cư nhiên không biết vào lúc nào ở chỗ nào bằng cách nào đã kết làm bạn lữ, lại còn điệu thấp ẩn tàng danh hiệu, chưa bao giờ bị người ta phát hiện.

Vừa mới minh xác sự thật bản thân đã có người trong lòng lúc phỏng vấn xong, hành vi Tiêu Trấn lúc này, không thể nghi ngờ là đang công nhiên come out!

Sau khi linh hồn bát quái của quần chúng bị lực trùng kích cực lớn tẩy trừ nhanh chóng bốc cháy, trong nhất thời hội trường trên dưới sôi trào, loại phản ứng nào cũng có.

Bọn họ chưa bao giờ gặp màn kịch hay nào phần khích như thế!

Nhất là vị nam chính liên quan vừa mới xuống đài, mới không lâu trước đã dùng một ca khúc chinh phục mọi game thủ tại hiện trường, một hồi sau lại bị come out, cái tình tiết này quả thực rất cầu huyết!

Một vị hủ nữ thậm chí kích động đến rơi lệ: “Mình bất quá là tới tham gia buổi họp mặt game thủ mà thôi, không nghĩ tới lại có thể chứng kiến thời khắc vĩ đại như thế, Lăng Tiêu đại đại em vĩnh viễn là fan náo tàn của anh!”

Lăng Viễn còn đang ghen lời nhìn trân trối trong nỗi khiếp sợ Tiêu Trấn mang cho cậu, Robinson đã tự nhận mình rất sẵn sàng mà vỗ vỗ tay lên lưng cậu: “Đã sớm nghe nói trường mấy cậu thừa thãi đồng chí rồi, không ngờ cậu cũng... Bất quá cậu yên tâm, bọn anh sẽ không kỳ thị cậu, mặc kệ cậu thích nam hay nữ, là người hay không phải người, ca ca đây vĩnh viễn ủng hộ cậu.”

Phản ứng của Sinbad vẫn phù hợp điểm chú ý của cậu ta như cũ, “Khó trách Caribbean tiến trú Thiên Đường lại muốn hỏi quyết định của cậu, còn biết dùng tiệm trang phục hối lộ cậu, không biết đây có tính là đi cửa sau không?”

Về phần vài hủ nữ nổi danh ở C đại biểu hiện giờ phút này đều chẳng khác gì nhau: Cầu ký tên, cầu chụp ảnh chung, cầu nội tình, có thể cùng nhân vật chính của câu chuyện quen biết lại còn ngồi chung một bàn thật sự là rất hạnh phúc, cứ để ánh mắt hâm mộ ghen tị bắn tới mãnh liệt chút nữa đi!

Lăng Viễn nhất thời cảm thấy đầu đau, người chung quanh đều đang quan sát cậu, bàn tán về cậu, cậu vừa không thể đứng dậy bỏ đi, cũng không thể trốn xuống gầm bàn, vụng trộm ngó Lăng Lộ, đối phương cũng nhún nhún vai một bộ lực bất tòng tâm.

Cậu đành phải mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, chờ mong màn kịch này chấm dứt nhanh một chút.

MC trên sân khấu vẫn còn đang mờ mịt chưa hiểu, “Cái tên Thanh Kỳ này thực quen tai, hình như là tên

của ngoại gia vừa rồi trúng thưởng?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy...” Cô điều động toàn bộ sức tưởng tượng suy nghĩ một hồi, “Nói cách khác anh ấy trong game chơi nhân vật nữ?”

Tiêu Trấn tỏ vẻ phủ nhận.

Đến đây MC vẫn chưa hiểu, “Vậy... Vậy các anh làm sao kết hôn được?”

Mỗi người đều quan tâm vấn đề này, vểnh tai lên nghe.

Chỉ thấy Tiêu Trấn lắc lắc đầu, “Xin lỗi, không thể trả lời.”

Người dẫn chương trình còn muốn nói gì đó, lại bị hấn ngắt lời, “Xin hỏi có thể tiến hành bước tiếp theo chưa?”

“Đương, đương nhiên có thể.”

Tiêu Trấn lễ độ gật đầu tỏ vẻ cảm tạ, lập tức bắt đầu nghiêm túc triển lãm quân hàm của mình, đại bộ phận người ở đây vẫn là đàn ông con trai nhiệt huyết sôi trào, niềm yêu thích với thuyền vượt xa quan tâm với chuyện bát quái, lực chú ý rất nhanh bị hấp dẫn, đây chính là đúng theo ý nguyện của công ty trò chơi.

Bởi vì một khi trò chơi open beta thì sẽ thu phí, mà thuyền đặc chủng là hạng mục lợi nhuận được công ty xem trọng nhất trong tất cả các hạng mục thu phí.

Đây chính là lý do NPH lựa chọn Lăng Tiêu là người chơi đặc biệt lên sân khấu triển lãm, Tất Cổ Tư tuy rằng cũng có thuyền đặc chủng, nhưng thân phận anh trong game là hải tặc, trong trường hợp công khai thế này, NPH vẫn có khuynh hướng tuyên dương phe chính nghĩa, không thì rất có khả năng sẽ bị bộ văn hóa gây phiền toái.

Sau khi triển lãm Trấn Viễn hào một cách chi tiết toàn diện, thậm chí còn tại chỗ tiến hành một lần thực diễn hải chiến, Tiêu Trấn xong nhiệm vụ chuẩn bị xuống đài lại bị người dẫn chương trình giữ chặt bắt làm một bài tổng kết. Vừa rồi trong lúc Tiêu Trấn giới thiệu tài khoản, cô nàng MC đã nghe từ những tình nguyện viên ở sau sân khấu hiểu được vài tin tức rêu rĩa truyền lưu trong hải vực Kim Cương, trong lòng đang ghen một cổ lửa, giờ phút này hận không thể kéo Tiêu Trấn ngồi xuống làm một bài phỏng vấn nghệ thuật nhân sinh.

Đáng tiếc điều kiện hiện trường không cho phép, cô đành phải chọn đề tài trước mắt được quan tâm nhất hỏi: “Nếu hai người đã kết hôn trong game, vì sao lần này hai người các anh không cùng nhau đến, còn

tách ra ngồi hai chỗ?”

Tiêu Trấn vẫn luôn mỉm cười nghe vậy cúi đầu cười khổ, tuy không rõ lắm, nhưng sau đó mỗi người tại đây đều chắc chắn Lăng Tiêu đại đại lúc ấy là biểu tình thụ thương, sau đó bất đắc dĩ nói: “Cậu ấy đang giận tôi.”

Ngao ô ~~~ nhóm hủ nữ nháy mắt manh chết, các loại thuật ngữ biệt nữ thụ, công sủng thụ ùn ùn kéo đến.

Tiêu Trấn xuống đài, vừa lúc ngang qua bàn Lăng Viễn đang ngồi, hắn nhìn như tùy ý dừng lại cước bộ, dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói: “Tiểu Viễn, đừng giận nữa.”

Nhất thời chung quanh vô số tầm mắt như lửa đạn bắn về phía Lăng Viễn, Lăng Viễn hoàn toàn ngơ ra, theo bản năng muốn rời khỏi trung tâm ánh nhìn của mọi người.

Cậu hơi mở miệng lắc lắc đầu, “Tôi không có...”

Tiêu Trấn nghe vậy vừa lòng gật gật đầu, rẽ ngoặt sai bước về chỗ ngồi của mình. Người ở đây chỉ cảm thấy Lăng Tiêu này động tác dứt khoát lưu loát, càng thêm phù hợp với hình tượng vị thượng tướng hải quân lãnh khốc cầm dục trong game, không khỏi cảm giác ngầu đến ngây người.

Biểu hiện của Tiêu Trấn chinh phục cơ hồ toàn thể hiện trường, chỉ duy độc mọi người trong Nightmare đang lẳng lặng ngồi ở góc Tây Bắc hội trường quan sát toàn bộ tình hình sự kiện phát triển giờ phút này là kiềm chế không nổi.

Bọn họ tuy chưa thấy qua Tiêu Trấn, nhưng đối với nguyên nhân lúc trước Lăng Viễn nhập viện cũng có biết một hai, lần này suy đoán một cái, liền biết Tiêu Trấn chính là thủ phạm hại Lăng Viễn vào viện.

Nay hắn lại mượn dư luận trước mặt mọi người bức Lăng Viễn tỏ thái độ, quả thực khinh người quá đáng!

Vu Vinh là người đầu tiên nhìn không được, đập bàn, “Mẹ nó nhện không nổi mà.”

Y đang muốn tiến lên cho cái mặt đối phương chút màu thì đột nhiên di động vang lên âm báo tin nhắn, không chỉ của y, tiếng chuông tin nhắn di động của toàn đội cao thấp đều cùng lúc vang lên.

Y đối loại tình huống này nhìn mãi thành quen mắng một tiếng ‘Fuck’, cắn giận rút di động khỏi túi quần nhìn liếc qua, lại nhìn về phía sếp của mình.

“Làm thế nào đây?”

“Đương nhiên là làm chính sự.” Lý Vân Đình đã dẫn đầu đứng lên, những người khác cũng lập tức rất có phép tắc mà theo anh ra ngoài.

Vu Vinh vừa ra đến trước cửa lại khó chịu phiêu mắt liếc hướng Tiêu Trấn một cái, “Thật tiện nghi cho thăng nhóc này.”

Đoàn người đi đến sảnh lớn, Lý Vân Đình đột nhiên nhớ tới cái gì, dừng bước, hỏi Hồ Trí Viễn: “Người lần trước bảo cậu tra thể nào rồi?”

“Báo cáo sếp, đã thu phục.”

Lý Vân Đình gật gật đầu, “Phỏng chừng hôm nay y cũng tới, bên kia có bọn anh đủ rồi, cậu lưu lại, biết làm thể nào chứ?”

“Yên tâm đi,” Hồ Trí Viễn dùng hai ngón tay kính lễ.

“Dọa dẫm chút là được rồi, dù sao cũng không phải chuyện lớn.” Lý Vân Đình lại không yên lòng dặn, tiểu tử này mấy cái khác cũng được, chỉ là cái điểm dễ dàng xúc động gây chuyện thực khiến người ta đau đầu.

“Ai, em đâu phải cái loại người thích dùng bạo lực.”

Không khí trong hội trường đã bị nung thật nóng, ban tổ chức hoạt động ở hậu trường đánh cuộc là Hội hợp mặt game thủ hải vực Kim Cương tuyệt đối là chương trình thành công nhất trong cả nước, tháng này tiền thưởng của mình nhất định không ít.

Lăng Viễn thật vất vả đợi sóng gió qua đi, lúc này mới nhớ tới chuyện Lý Vân Đình có đến, cậu theo hướng đường chéo nhìn qua, người mình muốn tìm cứ nhiên không thấy, ngay cả đồng sự cùng theo anh đến cũng tập thể biến mất.

Một suy đoán thành hình trong đầu cậu, chẳng lẽ...?

Trên đời quả thực có chuyện trùng hợp vậy sao?

Bất quá nghĩ kỹ thì, hai người về mặt nào đó quả thật rất giống nhau, một dạng cuồng vọng kiêu ngạo, Tất Cổ Tư lần đầu tiên nhìn thấy cậu liền đùa giỡn, mà Lý Vân Đình càng trực tiếp giở trò lưu manh... Xét theo phương diện này, trình độ không biết xấu hổ của hai người là hoàn toàn đồng đều.

Lý Vân Đình thổ lộ với mình ở bệnh viện, mà Tất Cổ Tư cũng là sau đó thì có người trong lòng, Lý Vân Đình bị thương nhập viện và thời gian Tất Cổ Tư biến mất cũng hoàn toàn ăn khớp, mà Nightmare thường xuyên vô cớ toàn đội mất tích, chính là bởi vì bọn họ trong hiện thực là cảnh sát?

Tất Cổ Tư hôm trước tìm mình cùng luyện cờ tỷ phú online, ngày hôm sau Lý Vân Đình cũng hệt như vậy, bắt quá ID hai người không giống nhau, đương nhiên nếu mình có thể đổi ID, vậy đối phương cũng nhất định có thể.

Còn một manh mối rõ ràng nhất, Lăng Vân hào...

Lúc trước khi nhìn thấy cái tên này, cái loại cảm giác quái dị lái đi không được ấy thì ra là do đây, chỉ là trong lòng từ trước đến nay không nghĩ theo hướng này. Giờ ngẫm lại, có cái thuyền hải tặc nào lại đặt cái tên chính nghĩa lắm nhiên như vậy đâu? Đây căn bản là giống y chang một thổ phỉ lại cố tình đặt tên là Tống Ái Quốc mà.

Càng ngày càng nhiều ký ức hợp lại nghiệm chứng suy đoán của Lăng Viễn, nhưng chưa đợi được một khắc đối phương chính miệng thừa nhận, thì cậu vẫn không thể trăm phần trăm xác định.

Lăng Viễn lấy di động ra, do dự nửa ngày rồi lại thả trở về.

Nghe hội trường vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, Lăng Viễn hướng nhìn lên sân khấu, phát hiện MC đã tuyên bố buổi họp mặt kết thúc mỹ mãn, thật vất vả mới chờ đến giờ phút này, Lăng Viễn đương nhiên là muốn chuồn càng nhanh càng tốt.

Lăng Lộ và Tiêu Trấn đã đứng lên nhìn về hướng cậu, hiển nhiên là đang chờ cậu, do dự mấy lần, cậu ngấn gọn tạm biệt bọn Robinson, bất chấp khó khăn hội hợp với hai người, trong mục quang tẩy lễ của mọi người bước nhanh ra khỏi hội trường.

Không ngờ ra khỏi cửa khách sạn Lăng Lộ lại tổng cổ cậu, “Em tự về đi, chị có việc nói riêng với Tiêu Trấn. Còn nữa, tối chị về nhà bạn trong đội thuyền ở, em không cần ngủ sofa.”

“Nga.....” Lăng Viễn không biết Lăng Lộ muốn nói chuyện gì với Tiêu Trấn, tâm tình có chút không yên.

“Lại nói, 19 nhà em đâu?” Lăng Lộ thấy bộ dáng cậu như thế, nhin không được lại trêu đùa.

Lăng Viễn không biết giải thích thế nào, đành phải nói, “Em đi trước.”

Sau đó cậu quay người lại, nhìn thấy Jack.

Lúc này đổi thành Jack tươi cười xán lạn với cậu, không biết vì cái gì, nhìn thấy điệu cười đó, trong lòng Lăng Viễn có chút rờn rợn.

“Thì ra cậu chính là Kỳ Kỳ,” Jack mỉm cười nói, “Quả nhiên bộ dạng không tồi.”

Miệng cậu ta thì nói như vậy, cứ nhiên còn vươn tay ngả ngón sờ soạng mặt Lăng Viễn một phen, Lăng Viễn bị động tác cậu ta làm cho hoàn toàn ngớ ra, đứng sững tại chỗ.

Jack nhìn bộ dáng cậu ngây người, lại cười xán lạn cái nữa, “Vây tạm biệt nha, tiểu Thanh Kỳ.”

Dứt lời xoay người liền đi.

Lăng Viễn cơ hồ theo bản năng vươn tay kéo đối phương lại, “Anh là ai?”

Jack kinh ngạc xoay người, dùng ánh mắt hỏi cậu.

Lăng Lộ cũng buồn bực, “Thằng em à chứng mù mặt của em có phải nghiêm trọng thêm không?”

Lăng Viễn cúi đầu nhìn cái tay mình đang giữ chặt đối phương, ấp a ấp úng nói, “Tôi có cảm giác... Là lạ chỗ nào...”

“Trước khi vào bàn Jack có tiếp xúc với tôi, da anh ta rất nhẵn nhụi.”

“Nhưng vừa rồi lúc anh sờ mặt tôi... Jack không phải con nhà giàu sao? Trên ngón tay không nên có vết chai chứ...”

Nụ cười trên mặt “Jack” từ lúc Lăng Viễn bắt đầu mở miệng liền từng chút biến mất, đến khi nghe xong câu cuối cùng thì biến mất hầu như không còn, cả gương mặt đều trở nên âm trầm.

Đằng sau cách không xa một người đàn ông đang đứng chờ cậu ta cũng đi tới, “Kỳ thật, vừa rồi tôi cũng muốn hỏi vấn đề này, nhưng tôi sợ cậu sẽ thương tổn con tin... Hiện tại, cậu có phải có thể nói tôi biết, Jack thật sự ở đâu rồi chứ?”

Biểu tình trên mặt người kia đổi rồi lại đổi, cuối cùng vẫn là khôi phục cái loại trạng thái ngoài cười nhưng trong không cười lúc đầu, “Phòng trong cùng nhà vệ sinh nam lầu một.”

Người hỏi lập tức đi, chỉ chốc lát sau, lại một Jack được mang lại, chỉ là so ra, cậu ta chật vật hơn, áo khoác bị lột, quần rõ ràng nhỏ hơn một số so với của bản thân, giày trên chân cũng không cánh mà bay.

Nhìn đến một người bộ dạng giống mình như đúc, cậu ta cũng không ngạc nhiên quá mức, chỉ là biểu tình giống như thấy quỷ, trốn ra sau lưng người đàn ông kia.

Không khí hiện trường xấu hổ muốn chết, cuối cùng Jack giả mở miệng trước, “Tôi biết các người muốn hỏi cái gì, bắt quá mấy người không thấy là chúng ta nên đổi chỗ mà nói chuyện sao?”

Lăng Viễn phiền não của chính mình còn chưa giải quyết xong, không muốn can thiệp vào chuyện rắc rối của nhà người khác, đang muốn nhân cơ hội rời đi, không ngờ lại bị Jack giả ngăn lại, “Cậu cũng đi.”

Lăng Viễn khó hiểu, “Vì sao?”

“Bởi vì người bị hại cũng có quyền biết rõ.”

“ ... ”

Cáo biệt Lăng Lộ, bốn người đi vào một quán café gần khách sạn, Tư Lạc và Jack ngồi một bên, Jack giả ngồi xuống đối diện Tư Lạc, Lăng Viễn kể bên cậu ta.

Lăng Viễn mượn cơ hội này cẩn thận đánh giá hai người, phát hiện hai người tuy rằng tương mạo giống nhau như đúc, nhưng vẫn có thể phân biệt rất dễ dàng, Jack giả gầy hơn, ngoài ra khí chất hai người là chênh lệch rõ ràng nhất.

Một đôi song sinh trưởng thành trong hoàn cảnh khác nhau, đại khái chính là như hai người này.

Jack giả từ sau khi gọi thức uống xong liền không nói một lời nhìn ra ngoài cửa sổ, ba người khác đều là tới nghe cậu ta giải thích, Tư Lạc trầm lặng bình tĩnh, Jack muốn nói nhưng không dám, Lăng Viễn hoàn toàn không có lời nào để nói, nhất thời không khí tràn ngập an tĩnh quỷ dị.

Qua thật lâu, cậu ta mới thông thả mở miệng.

“Tôi nghĩ kỳ thật các người đều đã đoán được, không sai, tôi chính là Saga.”

30. Chương 30: Tầm Thân Xử Nam

“Tôi nghĩ kỳ thật các người đều đã đoán được, không sai, tôi chính là Saga.”

Tư Lạc và Lăng Viễn hai người sau khi nghe câu đó, biểu tình không có bất cứ biến hóa nào, chỉ có Jack há há miệng, muốn nói gì đó rồi lại nuốt xuống.

Saga cầm tách, nhấp một ngụm cà phê, Lăng Viễn phát hiện người này trong hiện thực cũng giống như trên mạng, làm gì cũng như đang chiếu phim quay chậm.

“Tôi sinh ra trong một gia đình bình thường...” Cậu ta đột nhiên dừng lại, chính mình nghĩ nghĩ không khỏi bật cười “phụt” một tiếng, “Mở đầu này cũng thật cảm động.”

“Tôi nghĩ các người khẳng định vừa nghe liền biết đây là không thể nào, nhưng trong nhân sinh của tôi mười tám năm trước, tôi quả thật cho là thể, bất cứ ai ở vào vị trí của tôi, cũng nhất định sẽ nhận định như vậy.”

“Đối với thân thể của mình, tôi cũng không biết nhiều hơn các người là bao, nếu các người muốn biết, đừng ngại đến hỏi cha của Jack.” Cậu ta dùng ba chữ để hình dung một người xa lạ chưa từng gặp mặt.

“Gia đình tôi cũng không có gì bất đồng với người khác, nếu nhất định phải nói điểm khác biệt, thì chính là cha của tôi không thích tôi, ông ta thường xuyên vì chút chuyện nhỏ mà mắng tôi, đánh tôi, đánh tàn nhẫn đến mức tôi bắt đầu hoài nghi tôi không phải do ông ta thân sinh.”

“Tôi nhớ có một lần mẹ tôi tức giận nói bừa, bà nói cha tôi căn bản không phải cha ruột, tôi còn có anh trai. Bất quá hết giận rồi bà lại nói đó chỉ là lời trong lúc tức giận, vô luận tôi hỏi thế nào bà đều một mực chắc chắn.”

“Mẹ tôi bệnh, tốn rất nhiều tiền vẫn không chữa khỏi, lúc bà ra đi nhà chúng tôi đã chỉ còn lại bốn bức tường, lại còn thiếu nợ rất nhiều. Cha tôi nghiện rượu, vừa uống say vào là đánh tôi, về sau tôi thật sự chịu không nổi ông ta nữa, mười ba tuổi bỏ nhà đi.”

“Tôi nhỏ như vậy, căn bản không thể tìm được việc làm gì đàng hoàng, đành phải cái gì cũng làm, ăn xin, ăn cắp, khuân vác,” cậu ta xòe bàn tay đánh giá ngón tay chính mình, chính là những vết chai đã gọi lên hoài nghi của Lăng Viễn đó, “Thật là buồn cười, mỹ phẩm dưỡng da sang quý bao nhiêu cũng không tiêu trừ được dấu vết bần cùng lưu lại trên người tôi, dù có tướng mạo phụ họa, thay đổi quần áo, vẫn sẽ bị nhận ra.”

Lăng Viễn cúi đầu.

“Đoạn thời gian đó thật sự gian nan, mỗi ngày tỉnh dậy chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là hôm nay làm thế nào sống sót, ngày tháng như vậy cứ tiếp diễn đến khi tôi mười sáu tuổi, có người thấy cái vẻ ngoài này nhìn được liền bảo tôi đến câu lạc bộ đêm làm thiếu gia mới bắt đầu cải thiện. Tuy lúc ấy tôi còn vị thành niên, bất quá tôi nói dối bảo mình đã mười tám tuổi, dù sao ông chủ cũng không để ý.”

Ba người thần sắc đều có chút mất tự nhiên, Saga sau khi nhìn thấy ngược lại cười cười, “Các người không cần đồng tình với tôi, so với cuộc sống màn trời chiếu đất, lo lắng đề phòng, bữa đói bữa no, tôi đã rất thỏa mãn với kết quả như vậy.”

“Có thể là lưu lạc bên ngoài lâu, thấy qua nhiều người, tôi rất tin tưởng vận mệnh, có những người trời sinh chính là cậu ấm, có những người trời sinh bần cùng, tôi ít nhất còn chưa phải loại tệ nhất, ngay cả thời điểm quỳ gối bên đường ăn xin, tôi cũng tốt hơn ông chú không có hai chân sát bên không phải sao?”

“Sau khi nhận rõ hiện thực, tôi đều sống rất hài lòng, cho đến khi...”

Saga dời tầm mắt lên Jack - người mà từ đầu chí cuối cậu ta chưa liếc qua lần nào, “Cho đến một ngày, tôi

tình cờ gặp được anh ta tại Dạ Đế.”

Jack biểu tình kinh hoàng, cậu ta tuy bị Tư Lạc quản rất nghiêm, nhưng Dạ Đế nói ít thì cũng tới hơn mười lần, trong đó không ít lần đi cùng Tư Lạc, chưa từng gặp qua người giống hệt mình.

“Rất kinh ngạc hả?” Saga chủ động trả lời nghi vấn của đối phương, “Lần nào tới anh cũng ở lầu hai chọn tiểu thư, tôi làm ở bộ thiếu gia trên lầu ba, anh đương nhiên chưa từng gặp tôi, ngày đó tôi chỉ là trùng hợp giúp người khác đưa đồ xuống, không nghĩ tới... Có lẽ đây là cái gọi là duyên phận?”

“Đến tận thời điểm đó tôi mới biết lời mẹ tôi nói lúc trước có ý gì, nhưng cho dù biết tôi còn có thân nhân trên thế giới này, tôi cũng không dám cùng các người nhận quen biết, tôi chỉ có thể ở bên cạnh hỏi thăm về chuyện của anh.”

“Có mấy chị ở lầu hai thậm chí tới hỏi tôi, bắt quá lúc tôi ở câu lạc bộ đêm đều trang điểm rất dày, tôi nói chúng ta chỉ là trông tương tự nhau, bọn họ cũng không hoài nghi, dù sao chuyện thế này mà nói ra nghe rất hoang đường.”

“Chỉ có một người bạn của tôi biết chân tướng sự tình, các người có lẽ đã gặp qua, cô ấy tên Tô Mã Lệ...”

Jack nghe vậy kêu một tiếng: “A!”

Tư Lạc quét mắt nhìn cậu ta một cái, cậu ta lại ngoan ngoãn câm miệng.

“Rất nhiều chuyện về các người đều là Mã Lệ nói cho tôi, bao gồm cả chuyện các người có một công hội trong game, lúc ấy tôi đã nghĩ, có lẽ thông qua mạng không biết diện mạo đối phương, tôi có thể đến gần các người thêm một chút.”

“Tôi báo danh gia nhập công hội các người, cùng các người chuyển chiến vài trò chơi. Các người một đám đều là con nhà giàu, trong game tiêu tiền như nước, đốt tiền vô số, để không chênh lệch quá lớn với các người, tôi phải nghĩ cách kiếm tiền, nhưng không nghĩ tới, tôi dường như về phương diện này rất có thiên phú.” Khi cậu ta nói lời này không có một điểm kiêu ngạo, ngược lại có chút tự giễu.

“Sau đó thì các người đều đã biết, tôi được anh Tư Lạc nhìn trúng, đề bạt làm quản lý, vị trí càng ngồi càng cao, tiền càng kiếm càng nhiều, nhưng mà... Tôi càng kiếm được nhiều tiền, lại càng cảm thấy người khác đều là một lũ ngu, nhất là gia hỏa nào đó, chỉ biết ở trong game đốt tiền, mua loa mắng chửi người, muốn người giết người, cưới vợ lại bị nhân yêu lừa sạch.” Tầm mắt Saga trắng trợn dừng trên người Jack, không chút che giấu sự khinh thường của mình.

Lăng Viễn đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, “Cain kia là?”

“Acc nhỏ của tôi.”

“...” Lăng Viễn hết biết nói gì, phải biết là Caribbean lúc ấy vừa mới dùng cái giá trên trời 65 vạn mua xưởng đóng tàu, Saga cư nhiên còn có năng lực cá nhân bỏ ra 30 vạn mua tiệm vải, tiền riêng của người này so với Lăng Viễn tưởng tượng phải hơn rất nhiều, anh ta rốt cuộc biến thái bao nhiêu chứ?

“Mấy người còn gì muốn hỏi, thừa dịp tôi cao hứng hỏi hết luôn đi, qua hôm nay có lẽ tôi không muốn nói nữa.”

“Bài post trên diễn đàn là cậu đăng?” Tư Lạc hỏi.

“Phải.”

“Vì cái gì?”

“Lý do anh không biết sao?” Saga hỏi lại.

“Vây, vì sao nhân vật chính lại là tôi? Thoạt nhìn anh ấp ả cũng rất lâu, chẳng lẽ từ lúc đó đã nghĩ tới việc lợi dụng tôi?” Lăng Viễn hỏi.

“Tôi làm gì có tài tiên tri như vậy,” Saga nghiêng đầu nói với cậu, “Tôi chỉ góp nhặt tất cả những chứng cứ có khả năng có giá trị lợi dụng về sau, tôi cũng không nghĩ tới từ cậu lại có thể phát sinh nhiều cố sự phần kích đến vậy. Nói thực ra, cậu thực vô tội, cũng thực xui xẻo, bất quá cũng nhờ cậu ban tặng, tôi suýt chút nữa đã thành công rồi.”

Jack vẫn luôn cố nén giờ phút này cũng nhin không được, nơm nớp lo sợ hỏi: “Vây Rose là...”

Nghe thấy Jack quan tâm nhất vẫn là chuyện này, sắc mặt Tư Lạc trầm xuống.

“Tôi bỏ tiền thuê một tay luyện thay mà thôi, tên đó diễn cũng không tệ lắm nhĩ.” Saga lại nhấp một ngụm café, “Còn gì nữa không?”

“Có,” Tư Lạc biểu tình vô cùng nghiêm túc, “Đêm đó, đêm mà tôi uống rượu tại Dạ Đế, có phải là nằm mơ không?”

Saga thẳng tắp nhìn anh, ánh mắt sáng lóe, khóe môi dần dần hình thành một cái mỉm cười thật sâu, cậu ta chậm rãi lắc đầu, “Không phải nha, cho dù miệng anh gọi là tên của anh trai tôi, tôi cũng không để ý.”

Dù Tư Lạc ngoài mặt biểu tình bất biến, nhưng Lăng Viễn phát hiện câu nói kia của Saga rõ ràng kích thích anh ta thật lớn, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt đến không thể chặt hơn nữa.

Jack dù có trì độn hơn nữa, giờ phút này cũng nghe ra điểm không thích hợp, bất quá toàn bộ lực chú ý

của cậu ta đã đặt trên một sự kiện khác, “Vây, tôi, tôi đêm đó, có phải cũng là...”

Tư Lạc khiếp sợ quay đầu nhìn cậu ta, Jack sợ tới mức run lên, bất quá loại thời điểm này cũng không thể né tránh được nữa.

Saga cười nhạo, “Đương nhiên chỉ là dọa anh một phen, chính anh không cảm giác được sao? Ngu ngốc.”

Lúc đó Jack chịu trùng kích tâm lý quá lớn, nào còn tinh thần mà nghĩ tới loại chuyện phía sau có đau hay không đau, lúc này ngẫm lại, sau khi cậu ta rời giường liền trực tiếp chạy về nhà, thân thể quả thật không có bất cứ phản ứng khó chịu nào.

Saga thấy cái bộ xuẩn ngốc của cậu ta, nhìn không được nói, “Anh là đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục cao cấp, tôi tốt nghiệp tiểu học, sơ trung bỏ học, nhưng mà mỗi lần tôi nhìn thấy anh, đều cảm giác anh ngu đến hết thuốc chữa, tôi thường xuyên hoài nghi, chúng ta thật sự hưởng chung một bộ gene sao?”

Cậu ta dựa ra ghế, “Xét đến cùng, anh là một thằng ngốc,” cậu ta lại chuyển hướng Tư Lạc, “Mà anh, cuối cùng vẫn lựa chọn anh ta, này cho thấy anh cũng cả đầu triệt để ngu ngốc. Đời tôi hận nhất là người ngu, hiện tại tôi đối với anh đã hoàn toàn không còn hứng thú.”

Saga lại liếc xéo qua Lăng Viễn, “Về điểm này, cậu ngược lại cao minh hơn bọn họ một chút, tôi rất tán thưởng cậu.”

Lăng Viễn đỏ khốc đỏ cười, không biết mình nên vì câu này mà vui hay buồn đây.

“Được rồi, nên nói tôi đều đã nói,” Saga khoát tay, “Tôi đi.”

“Cậu không thể đi.” Tư Lạc đứng lên ngăn cậu ta.

“Nga? Vì cái gì?” Saga cười khê, “Anh muốn bắt tôi tới cảnh cục sao? Lấy tội danh gì, dụ dỗ gian dân?”

“Phỉ báng chị dâu chúng tôi có tính không a?” Một thanh âm xa lạ đột nhiên xen ngang, Lăng Viễn quay đầu, một người đàn ông không biết từ đâu chui ra, hai tay khoát lên lưng tựa ghế của Lăng Viễn, cười đến đầy mặt sáng lạn.

Người đó mở áo khoác lắc lắc giấy chứng nhận bên trong, sau đó nói với Saga, “Trương Tiểu Cường đồng chí.”

Saga phốc một tiếng vui vẻ, “Hình như đúng là tên tôi trên chứng minh thư, chỗ chúng tôi có bốn Trương Tiểu Cường, còn có ba Lý Tiểu Cường, cả sinh nhật chúng tôi cũng giống nhau, đều là ngày 1 tháng 1.”

Hồ Trí Viễn nghe xong cũng thấy vui thật, “Đầu năm nay làm giả chứng minh cũng có sản xuất dây chuyền, một chút cũng không chuyên nghiệp, bắt quá này không phải phạm vi nghiệp vụ của ngành chúng tôi, vậy thì,” Cậu ta hất đầu về phía cửa, “Theo tôi về hỗ trợ điều tra?”

“Dẫn đường đi, cảnh quan.” Saga thoải mái đi ra ngoài.

“Đợi đã!” Tư Lạc gọi cậu ta lại, ngữ khí có chút bức thiết, “Đến đó đừng nói gì cả, tôi lập tức sắp xếp luật sư qua giải quyết bảo lãnh.”

Saga thần sắc phức tạp nhìn anh một cái, “Không phiền anh lo, chúng ta không quen.”

Hồ Trí Viễn thấy hai người còn nói thêm mấy lời thừa nữa, len lén vỗ vỗ Lăng Viễn, “Ách, ông chủ Kỳ.”

Lăng Viễn kinh ngạc quay đầu nhìn, tin tưởng mình chưa từng gặp qua người này.

“Nói tới cái thuyền u linh đó của cậu thật là ngẫu muốn ngất luôn, ạch, hay là cậu suy xét bao dưỡng tôi thử coi sao? Tôi cam đoan năng lực tác chiến của tôi không thua gì sếp tôi đâu, thế nào, cân nhắc chút đi?”

Lăng Viễn: “...”

Saga cũng nghe thấy lời Hồ Trí Viễn, quảng một cái liếc mắt xem thường, “Có đi nữa không? Không đi tôi đi à.”

“Hắc, đầu năm nay tội phạm so với cảnh sát còn tích cực hơn, đi đây thưa ngài.” Hai người một trước một sau rời đi.

Tư Lạc rút từ ví da ra hai tờ tiền đặt lên bàn, cũng vội vã lôi kéo Jack đi, Lăng Viễn chỉ cảm thấy chuyện xảy ra trong hôm nay quá nhiều, bản thân không thể tiêu hóa ngay được, mà tâm tình trong lòng giờ phút này cũng chỉ có thể dùng lời của vị hủ nữ nào đó nói lúc trong hội trường mà khái quát: *Mình bất quá là tới tham gia buổi họp mặt game thủ mà thôi...*

Saga quả nhiên làm theo lời dặn của Tư Lạc, vào cảnh cục không nói một lời, mặc cho Hồ Trí Viễn hỏi đến rách họng, cậu ta vẫn sừng sững bất động.

Kỳ thật thiệt tình không phải cậu ta không phối hợp, mà là mấy câu Hồ Trí Viễn hỏi cậu ta đều không biết trả lời thế nào, thí dụ như...

Chế tạo một chiếc thuyền u linh cần bao nhiêu tiền?

Bằng năng lực kiếm tiền của Cổ Nguyệt (*cho bạn nào không nhớ, đây là tên acc của Hồ Trí Viễn*) thì phải

tích góp bao lâu mới mua được?

Làm sao kiếm tiền nhanh trong game?

Có bí quyết nào giúp tiền vào nhanh nhanh không?

Cậu là người hot nhất trong bốn Trương Tiểu Cường hả?

Cậu thích ăn cái gì?

Cậu buổi tối làm việc, ban ngày còn chơi game không thấy mệt sao?

Saga không đếm xỉa gì liếc mắt về phía máy quay trong phòng thẩm vấn một cái, quả nhiên không ngoài cậu sở liệu, cái đèn biểu thị máy đang thu hình hoàn toàn không sáng.

Trong lòng cậu ta thầm mắng một câu, không có chứng cứ để tố cáo tên cảnh sát này chảnh mắng công tác rồi.

Hồ Trí Viễn nhảy bèn nắm bắt được động tác đó, nhất thời rõ tâm tư của cậu, liền cong gối gác chân lên ghế, ngón tay cái cắm vào túi quần, nhấc hông hai cái chân ghế lắc lắc trước sau, tùy tiện nói: “Cậu đừng khẩn trương nha, chỉ là tìm cậu đến tán gẫu thôi.”

Saga lại như có như không liếc mắt nhìn y một cái.

“Kỳ thật cậu cũng biết bản thân cậu chưa làm gì ha, không thì cũng sẽ không thoải mái theo đến đây, về phần cái giấy chứng minh giả ngụy tạo của cậu, vị thành niên bán dâm linh tinh,” Hồ Trí Viễn phát phát tay, “Này vốn cũng không phải tổ chúng tôi quản, cậu không cần lo lắng.”

“Kỳ thật cậu đắc tội chị dâu, anh đại chỉ là muốn dọa dọa cậu thôi, vốn không định mang cậu đến cảnh cục.”

“Nhưng tôi có cảm giác cậu lúc ấy không muốn ở lại đó thêm nữa, giống như hy vọng có ai có thể nhảy ra giúp cậu giải vây, cho nên liền tự chủ trương tìm lý do đem cậu đi.”

“Trước đó không biết thì thôi, cậu cho là sau khi bọn họ biết rồi còn có thể mặc kệ người trong gia tộc mình quay lại làm việc ở cái loại chỗ đó sao?”

“Tình huống như vừa rồi nếu tự cậu đi, đối phương khẳng định không cho, nhưng lại không thể làm gì với cậu, nhưng đổi thành luật sư tới đón cậu về thì khác, vừa lúc bọn họ có thể mượn cơ hội này bình tĩnh lại, nghĩ coi trong nhà đột nhiên thêm một miệng ăn thì làm sao.”

Saga lúc này mới nâng mắt, một lần nữa đánh giá tên cảnh sát ồn ào trước mặt.

Hồ Trí Viễn xòe bàn tay, “Nói trước nha, tôi không có lệnh bắt người a, lát nữa cậu được bảo lãnh ra cũng không thể trách ngược lại tôi đó.”

Cửa phòng thẩm vấn bị mở ra, “Chào ngài cảnh quan, tôi đến bảo lãnh đương sự của tôi Trương Tiểu Cường tiên sinh.”

Hồ Trí Viễn nhún nhún vai, làm một động tác ‘mời’.

Từ lúc vào cửa liền không nói một lời Saga giờ phút này đột nhiên cười nhạo lên tiếng, “Anh cũng là một tên ngu ngốc, một tên ngu ngốc tự cho là đúng.”

Cậu ta đứng dậy liền đi ra ngoài, lúc đi tới cửa lại dừng lại, quay đầu nói, “Tôi nghe anh nói muốn tìm ông chủ Kỳ cầu bao dưỡng phải không? Thế nào, Thanh Kỳ như vậy mà cũng gọi là có tiền sao?”

Dứt lời cũng không đợi đối phương trả lời, không quay đầu lại rời khỏi đó.

Để lại Hồ Trí Viễn tại phòng thẩm vấn nghech đầu tự hỏi, gì? Cái câu cậu ta nói trước khi đi là ý gì đây?

Lúc Lăng Viễn về tới nhà sắc trời đã không còn sớm, trải qua một ngày đầy hài kịch như vậy, cậu cả người đều mỗi một không chịu nổi.

Giống như thường ngày lấy ra chìa khóa mở cửa, vào nhà, xoay người đóng cửa, ngay sau đó liền có một người từ phía sau lưng ôm cậu, cậu thậm chí có thể cảm thấy hơi thở đối phương cường ngạnh vô lễ áp lên.

Lăng Viễn cả kinh, theo bản năng bắt đầu giãy dụa.

Người đó ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói hai chữ, “Là anh...”

Lăng Viễn cứng người hai giây, thân thể chậm rãi trầm tĩnh lại, bắt đầu như có như không đáp lại nụ hôn của đối phương, tay cũng bắt tri bắt giác ôm cổ đối phương.

Tất cả trùng hợp, tất cả hiểu lầm, đều được giải thích trong hai chữ này.

Không cần thêm ngôn ngữ, giờ khắc này hai người đều đã đợi thật lâu thật vất vả, dù là một phút một giây bọn họ cũng không mong lãng phí.

Lý Vân Đình một đường mang theo Lăng Viễn hôn đến phòng ngủ, đè cậu ngã lên giường, rất nhanh hai

người cởi đồ cho nhau.

Đây là lần đầu tiên bọn họ toàn tâm toàn ý kết hợp, là lần đầu Lăng Viễn triệt để đem thể xác và tinh thần giao phó cho đối phương, đó là tấm thân xử nam ở nơi sâu nhất trong tinh thần mà cậu giữ lại vì ai đó, vô cùng thánh khiết, vô cùng tinh thuần.

Không có bất kỳ hình thức cầu kỳ nào, không có bất kỳ tiền diễn tình thú nào, có chăng chỉ là phương thức tính ái bản năng nhất nguyên thủy nhất của con người, chỉ có tiếp xúc trực tiếp nhất như vậy mới có thể biểu đạt tâm tình mừng rỡ như điên của hai người giờ phút này.

– nếu thời gian có thể trở lại một khắc gặp nhau đó, em tuyệt đối sẽ không đi một đường vòng lớn như thế...

– may mà lần này, chúng ta không lần nữa lỡ mất nhau.

... ..

Lý Vân Đình vừa lòng thỏa ý hôn nhẹ Lăng Viễn đang gồng trên lồng ngực mình thở dốc, thanh âm lúc nói chuyện khàn khàn đến mê người, “Biết người mình ngưỡng mộ trên tinh thần và say đắm trên thân thể là cùng một người, có phải rất vui vẻ không?”

Mặt Lăng Viễn hơi nóng lên, “Ai say đắm thân thể anh?”

“Hửm? Phải không? Em vẫn là ở trên mạng thăng thần hơn.”

Nói tới đây, Lý Vân Đình đột nhiên nhớ tới cái gì, ngồi bật dậy, đánh mông Lăng Viễn một cái.

“Ngồi dậy, có chuyện hỏi em.”

Lăng Viễn không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vã theo lời ngồi ngay ngắn, như một học sinh đang đợi thầy dạy bảo.

Lý Vân Đình nhìn cậu một cái, chưa vừa lòng, hướng một bên hất hất đầu, “Xuống đó quỳ.”

Lăng Viễn ngoan ngoãn nghe theo, quỳ gối trên sàn nhìn lên Lý Vân Đình.

“Anh hỏi em, bạn lữ của Thanh Kỳ là chuyện gì?” Lý Vân Đình mở miệng liền hỏi.

“Cái đó là kết hồi trước...”

“Em mang cái danh hiệu bạn lữ của người khác tỏ tình với anh, coi anh là cái gì, tình yêu ngoài giá thú sao?”

“Em không có...”

“Hai người kết thúc lâu rồi phải không, sao không ly hôn?”

“Ly không được.”

“Vì sao ly không được?”

“Giáo đường ở Thiên Đường không chịu thụ lý, xin ly hôn thì anh ta không đồng ý.”

“Vậy sao không tới chỗ hai người kết hôn mà ly?”

“Đi rồi, không đi thành...”

“Kết ở đâu?”

“Đảo Lưu Khắc.”

Lý Vân Đình trầm mặc một lát, nhất thời hiểu ra, thở dài, cúi người đỡ Lăng Viễn.

“Đứng lên đi.”

Anh lần nữa ôm người vào lòng hôn rồi lại hôn, “Ngày mai liền mang em đi ly phút.”

Thuận tiện chúng ta cũng kết. Câu sau anh chỉ nghĩ trong lòng mà không nói ra.

31. Chương 31: Chiến Hỏa Ác Liệt, Ngày Tháng Bình Dị

Hôm sau khi kết thúc buổi họp mặt game thủ, bài post thứ hai của ‘Người trong cuộc’ xuất hiện tại diễn đàn chính thức của NPH, nội dung làm sáng tỏ những lời đồn trong bài post trước, còn đăng những chứng cứ liên quan, lần này Thanh Kỳ được hoàn toàn thanh tẩy mọi hiềm nghi, Lăng Viễn có thể gột sạch oan khuất.

Cùng lúc đó, hình chụp và video trong buổi họp mặt hôm trước phô thiên cái địa ập tới, mấy bài post có nội dung chính là thảo luận chuyện liên quan tới Lăng Tiêu và Thanh Kỳ nhìn đâu cũng thấy, tuyệt đại bộ phận đều là chúc phúc cho tình yêu cảm thiên động địa của cả hai, cũng có một số hỏi làm cách nào kết hôn đồng tính trong game, thậm chí có một bài post tiêu đề là “Tiểu Viễn, đừng giận dỗi nữa – xây lâu vì Lăng Tiêu đại đại cầu tình” chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã có hơn một ngàn lần.

Rất nhiều người chơi ở hải vực khác bị náo nhiệt bên hải vực Kim Cương hấp dẫn, ồn ào bày tỏ muốn đi dân qua Thiên Đường, mà video Thanh Kỳ ca hát và Lăng Tiêu come out, sau khi được chuyển tiếp như điên trên weibo, không ngừng vì Thời đại Hàng hải mang tới game thủ mới. Tuy họ đều mang cờ hiệu vây xem gian tình mà đến, nhưng có hơn phân nửa bị nội dung trò chơi hấp dẫn mà lưu lại, cái loại tuyên truyền miễn phí đã không mất tiền mà lại có hiệu quả lớn vậy làm công ty trò chơi vui đến chết.

Mà trong Thời đại Hàng hải, cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trước nói trong phạm vi hải vực Kim Cương đi.

Thuyền trưởng và đại phó đội thuyền từng có quy mô lớn nhất hải vực Kim Cương - Cướp biển vùng Caribbean song song mất tích, đội thuyền như rắn mất đầu, nhân viên bỏ đi chỗ khác, thuyền viên đều ào ào tính đường ra riêng, ngắn ngủi nửa tháng, Cướp biển vùng Caribbean lần thứ hai sụp đổ, đội thuyền lớn nhất hải vực ngày xưa rốt cục trở thành lịch sử.

Một trong những nhân vật chính của vụ scandal làm dấy lên bão tố tại buổi họp mặt game thủ, Tổng đốc đương nhiệm đảo Thiên Đường - Thanh Kỳ, cùng với tiền chủ quản tài chính của Cướp biển vùng Caribbean – Saga lần lượt gia nhập Nightmare, cảnh này khiến đội thuyền Nightmare chiếm giữ nhiều kỷ lục trong server: Thuyền trưởng có tiền thưởng cao nhất, giá mạng bình quân của thuyền viên cao nhất, đội thuyền có tổng tài sản nhiều nhất, số người vì chìm thuyền dẫn tới tàn phế nhiều nhất... Vân vân mây mây.

Có không ít người mộ danh (*hâm mộ tiếng tăm*) mà đến, xin gia nhập Nightmare, nhưng tiêu chuẩn thu người của đội thuyền nghiêm ngặt ngoài ý muốn, nghe nói, chỉ có thành viên cảnh đội và người nhà của Kỳ gia mới được phép gia nhập. Lúc lần đầu tiên biết được tiêu chuẩn này, Lăng Viễn khó hiểu quét mắt nhìn Saga một bên, trên mặt đối phương lại vẫn duy trì biểu tình bí hiểm nhất quán.

Nối tiếp u linh thuyền Lăng Vân hào, đội thuyền có một chiếc thuyền hải tặc đặc chủng thứ hai – Dạ Yểm (*Đêm ác mộng*), người nắm giữ thuyền khế là vị tân sinh cuồng chiến tranh Cổ Nguyệt. Khiến người ta không tưởng tượng nổi nhất là, Dạ Yểm hào cư nhiên là một chiếc Tử mẫu hạm (*chiến hạm mẹ con*), vừa có thể dùng dưới dạng lớn, còn có thể trong hải chiến đơn độc phái ra chiến hạm con nghênh chiến, trước sau giáp kích kẻ thù. Loại phương thức tác chiến linh hoạt này vô cùng phù hợp với Cổ Nguyệt vốn sở trường đơn binh (*một lính*) đột kích, trong hải chiến 1V1 (*một chọi một*), căn bản chính là tồn tại nghịch thiên.

Lăng Viễn đối việc Dạ Yểm làm sao sinh ra cũng rất hiếu kỳ, vài lần bóng gió thăm dò, thế nhưng moi chút manh mối từ miệng Saga thật sự quá khó khăn, vì thế tử mẫu hạm lại trở thành một câu đố khó giải trong game tiếp nối thuyền u linh.

Lại nói về phía NPH game, cũng lục tục có vài động thái lớn.

Xông pha đi đầu chính là việc tuyên bố kết thúc close beta, tiến vào giai đoạn open beta vận hành thử nghiệm, mở ra hình thức đạo cụ thu phí. Ngày mở hộp báo tuyên bố hình thức thu phí, toàn bộ giới trò chơi đều bị chấn kinh, bởi vì NPH chọn dùng một loại hình thức hối đoái song hướng trước nay chưa từng có, chính là nhân dân tệ có thể dùng để đổi tiền trong trò chơi và ngược lại.

Nói đơn giản, chỉ cần bạn có năng lực, hoàn toàn có thể lợi dụng Thời đại Hàng hải làm công cụ kiếm tiền mặt hàng thật giá thật, hơn nữa không cần thông qua sàn giao dịch thứ ba vẫn có thể hoàn thành, tức là giao dịch giữa tiền ảo và tiền thật hoàn toàn hợp pháp.

Về phần tỉ suất hối đoái giữa hai phía cũng không phải cố định, hoàn toàn do quan hệ cung cầu giữa hai loại tiền quyết định.

Lăng Viễn theo tỉ lệ quy đổi sau ngày đầu tiên thu phí tính toán một phen, cộng thêm bất động sản, cậu vậy mà ẵm mớ tài sản hơn một vạn đồng... Cậu kinh ngạc, này so với viết văn mạng được VIP còn nhiều hơn.

Trong nháy mắt cậu có xung động hoàn toàn dựa vào Thời đại Hàng hải kiếm tiền.

Cậu lại dè dặt đánh giá tài sản Saga một phen, sợ là phải lên tới sáu con số đi, đó còn là số liệu sau khi cậu đem tài sản chung của Caribbean chia đều cho những quan viên chủ chốt của đội thuyền. Bất quá trong lòng Lăng Viễn đã sớm nhận định người này không phải người, đối với kết quả này cũng không ngoài ý muốn cho lắm.

Tuy công ty trò chơi tung mảnh lối hối đoái hai chiều, bất quá kiếm tiền tại Thời đại Hàng hải cũng không phải chuyện dễ dàng, như Lăng Viễn là thuộc loại thiểu số, còn phần lớn vẫn là phải thông qua sàn giao dịch mua tiền trong game để có thể thể nghiệm trò chơi tốt hơn.

Có lẽ vì càng là loại game đốt tiền, càng dễ dàng hấp dẫn vài kẻ có tiền tham dự, trong Thời đại Hàng hải thường xuyên có thể thấy các phú nhị đại vùng tiền đầu đá, tiêu tiền như nước, ba ngày hết hai có đại chiến loa, chưa hề có một khắc yên tĩnh.

Bất quá Thời đại Hàng hải vẫn rất chú trọng sự cân bằng giữa game thủ nhân dân tệ và game thủ kỹ thuật, cho dù có muôn hình muôn vẻ thuyền đặc chủng xuất hiện, không có nền tảng hải chiến vẫn không thể hoàn toàn phát huy thực lực của chúng, game thủ vô sản nhưng có năng lực vẫn như cũ rất được hoan nghênh, một tuyến thủ năng lực hải chiến xuất sắc sẽ bị mấy đội thuyền lớn tranh đoạt, lương bổng thì cứ nước lên thuyền lên.

Cổ Nguyệt liền trở thành lính đánh thuê tiếng tăm lừng lẫy trong server, tiền lương của y lúc cao nhất thậm chí có thể đạt tới ba trăm, cũng có người ra giá cao hơn mời vua hải tặc Tất Cổ Tư xuất mã, bất quá đối phương hoàn toàn không thèm ngó tới.

Động thái lớn thứ hai của NPH, chính là hợp server.

Thông thường khi game tiến hành đến một giai đoạn nào đó, server cũ nhân số thê lương, để kéo nhân khí, liền sẽ tiến hành hợp server. Nhưng Thời đại Hàng hải chỉ vừa mới open beta mà thôi, liền ra quyết định này, thật sự khiến người ta kinh ngạc. Bất quá càng thần kỳ hơn là, cái game này vốn cũng chỉ có hai server, Telecom và Netcom*.

**Hai nhà cung cấp mạng lớn của TQ, tức China Netcom và China Telecom.*

Thời đại Hàng hải chọn dùng là một loại cơ cấu server kiểu mới, đó là phân chia các server của game online truyền thống theo hải vực, trên thực tế mỗi hải vực là một server của chính nó, mà lần này hợp server, bất quá là giải quyết nan đề Telecom và Netcom song tuyến tiếp nhập cho công ty mà thôi.

Từ đó có thể thấy, ngay từ khi trò chơi mới bắt đầu, công ty đã sớm có dự tính hai server hợp nhất, tất cả tên hải vực và hải đảo đều không trùng lặp, bởi vậy cho dù hợp server cũng sẽ không xuất hiện loại chuyện tào lao như có hai đảo Thiên Đường, ngay cả tên người chơi cũng là duy nhất, nếu ở Telecom lập nhân vật tên ‘Thanh Kỳ’, thì ở Netcom nếu đặt tên giống vậy sẽ báo ‘nickname này đã được đăng kí’.

Trong trò chơi, lần hợp server này được xử lý thành ‘*Do địa chấn và sóng thần khiến khối đại lục di động*’, vị trí mỗi hải vực đều kín đáo phát sinh thay đổi, lấy hải vực Kim Cương làm ví dụ, người bạn cũ của nó hải vực Tinh Thần nay ở hướng Đông Bắc của nó, phía Tây hơi chệch về Nam là hải vực Mã Nào mới nhập vào, hướng chính Nam cũng gia nhập hải vực Trân Châu nguyên bản thuộc server Netcom.

Vị trí lục địa thay đổi mang đến biến hóa nghiêng trời lệch đất cho nền kinh tế chính trị trong game, hòn đảo Vô Nhân (*không người*) ở giao giới hai hải vực trở thành chiến trường khói súng tràn ngập, chỉ cần chiếm lĩnh đảo này là có thể hưởng tài nguyên của đảo, dù hoặc về lợi ích cực lớn như thế dẫn tới chiến hỏa không ngừng giữa các hải vực.

Tiếp nối sự khuếch trương phát triển của những đội thuyền có thực lực lớn, những đội thuyền có năng lực thống trị khai phá đảo tầng tầng lớp lớp, những đảo thủ phủ của các hải vực lớn đều lần lượt xuất hiện Tổng đốc. Trong đó đảm nhiệm chức Tổng đốc hải vực Tinh Thần không phải ai khác, chính là anh rể của Lăng Viễn trong game, chồng của Lăng Lộ, Elune, mà Lăng Lộ cũng vì vậy phải cáo biệt Lăng Viễn, di dân gả qua Tinh Thần.

Ngày cưới, Elune phái chín chín tám mươi mốt chiến thuyền vàng đỏ đan xen, chậm rãi xuất phát từ đảo Ác Ma thủ phủ hải vực Tinh Thần, đến cảng Thiên Đường đón tân nương của mình, đây là hôn lễ quy mô lớn nhất kể từ khi Thời đại Hàng hải mở cửa đến nay, hấp dẫn vô số người hải vực xa gần đến xem lễ.

Sau hội họp mặt game thủ, quan hệ của Naga nữ vương và Thanh Kỳ cũng được sáng tỏ, ai cũng biết đây là một hôn lễ thế kỷ của chị ruột Tổng đốc Thiên Đường gả cho Tổng đốc Ác Ma, trong những năm tháng chiến hỏa lan tràn này, thật rất có vài phần vị đạo hôn nhân chính trị.

Lăng Viễn đứng ở cảng Thiên Đường đưa tiễn Lăng Lộ, trong lòng lại dâng lên loại thương cảm “Ta tiễn người đi, xa ngoài ngàn dặm*”.

**Đây là lời bài Thiên lý chi ngoại của Jay Chou nha, câu đầu của điệp khúc.*

Lăng Lộ nhìn bến tàu sóng người dào dạt, cũng kì lòng không đậu tâm sinh cảm khái, đây bất quá chỉ là một hôn nhân trong game hư cấu, lại không chỗ nào không tràn ngập thể nghiệm chân thật, cô luyến tiếc đảo Thiên Đường mà khi vừa sinh ra đã sớm chiều ở chung, càng luyến tiếc đứa em trai bảo bối của mình.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Lão đệ, cương nói coi chị như vậy có tính là quận chúa bị phái ra biên cương cùng phiên bang hòa thân không?

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Chị có thấy qua ai hòa thân mà đôi bên được tự do yêu đương chưa?

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Aiz, chị chợt có loại cảm giác thê lương Chiêu Quân xuất tái*

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Cổ hương dương liễu nhưng phát diện, chuyển nhãn khương địch bạn chăm miên. Phật Tổ như nhược vẫn lai thế, định bất sinh vu để vương gia**.

**Hay còn gọi “Chiêu Quân xuất tái”: Là câu chuyện về nàng Vương Chiêu Quân (một trong Tứ đại mỹ nhân của TQ), nàng tình nguyện lấy vua Hung Nô góp phần mang lại 60 năm hòa bình giữa Hung Nô và nhà Hán. Từ ‘xuất tái’ nghĩa là Ra biên ải.*

***Có lẽ là thơ tác giả tự làm vì không tìm thấy trong bài nào hết. Tạm dịch nghĩa: Dương liễu nơi quê nhà vẫn phát qua mặt, chớp mắt đã bầu bạn cùng cây sáo hằng đêm. Ví như Phật Tổ có hỏi đến kiếp sau, nhất định không sinh vào dòng dõi vua chúa nữa.*

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Hôm nay từ biệt, từ đây người ta trời nam đất bắc, năm tháng sau này, biết còn có ngày gặp lại được nhau chăng.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Vương đệ*, ta...

**Vương đệ: Là người em trai trong hoàng tộc*

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:...Chị, nhớ em thì mặt em, trong vòng một phút em có thể kéo chị qua.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Chú không thể phối hợp với chị chút được sao? Thật làm hỏng bầu không khí.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ: Xin lỗi, không phải khoa diễn xuất, không biết diễn.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Chị vẫn thích tiểu Lăng Viễn trước đây hơn, sau khi em cùng cái tên nói rất nhiều nào đó hẹn hò, đều nhiễm thói hư rồi.

[Trò chuyện riêng] Thanh Kỳ:... Khiến chị thất vọng rồi thực xin lỗi.

[Trò chuyện riêng] Naga nữ vương: Bỏ đi, em làm chị thất vọng cũng không phải mỗi lần này.

Naga nữ vương lên thuyền của Elune, hai cái acc nữ trước mặt công chúng khanh khanh ta ta diễn ân ái. Hôm sau ngày Lăng Lộ lấy chồng xa, hải vực Kim Cương và hải vực Tinh Thần tuyên bố chính thức kết làm đồng minh chính trị, vĩnh không xâm chiếm nhau, đối ngoại cùng ngăn địch, đối nội miễn thuế mậu dịch, bổ sung cho nhau, đôi bên cùng có lợi cùng tồn tại.

Một vị hàng xóm mới của hải vực Kim Cương - hải vực Mã Nã, lúc này đang mệt mỏi ứng phó hải vực Ngân Hà tổng hợp thực lực cường đại vốn thuộc server Telecom, sau khi khối lực địa thay đổi, khoảng cách giữa hai hải vực trở nên gần nhau ngoài ý muốn, điều này cũng khiến chiến hỏa giữa chúng càng mãnh liệt hơn so với những hải vực khác.

Để tránh hai mặt thù địch, Tổng đốc đảo thủ đô của hải vực Mã Nã cùng Thanh Kỳ ký hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, song phương hòa bình phân chia đảo Vô Chủ, định rõ đường ranh giới mặt biển, giao hẹn trong vòng một khoảng thời gian không chủ động xâm chiếm, cũng đăng hiệp ước công khai lên chuyên mục mới mở ‘Chính trị các khối lực địa’ trong diễn đàn chính thức.

‘Chính trị các khối lực địa’ trên diễn đàn chỉ có Tổng đốc đảo thủ phủ của mỗi hải vực mới có quyền post bài, Hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau ký với Mã Nã là minh ước ngoại giao thứ hai mà Lăng Viễn ký tại Chính trị các khối lực địa, sau hiệp ước Đồng minh chính trị với Tinh Thần.

Còn lại chính là hải vực Trân Châu nằm ở hướng chính Nam, Trân Châu cùng hải vực Kim Cương mà Lăng Viễn cư ngụ có thể nói bất tự không hợp, kể từ ngày hợp server đến nay chưa bao giờ ngừng giao chiến, bắt đầu từ việc tranh đoạt đảo Vô Nhân, chiến hỏa ngày một thăng cấp, diễn biến đến nay ngay cả quyền khai phá các đảo nhỏ cũng phải tranh đoạt, bị coi là mối họa lớn nhất của hải vực Kim Cương.

Nói xong tình hình lớn, trở lại giới thiệu một chút về đổi mới nhỏ trong game.

Song song với một loạt hành động open beta, thu phí, hợp server, Thời đại Hàng hải lại ra mắt sản phẩm mới – hệ thống điền sản (*đất đai*).

Rất nhiều game có hệ thống điền sản, nói trắng ra, chính là nơi ở của game thủ trong trò chơi. Trong hai phần quà Lăng Viễn có được trong buổi họp mặt, có một cái là chỗ ở cấp bậc cao nhất trong game, một tòa biệt thự hai tầng xa hoa, còn thêm tầng áp mái, tầng hầm và một khoảnh sân.

Khoảnh sân đó là nơi Lăng Viễn yêu thích nhất, trong sân có một hồ nước thiên nhiên, bên trong trồng đầy hoa sen, trong vườn đâu đâu cũng có thể thấy thực vật đặc hữu của hải vực Kim Cương. Lăng Viễn đặt hai cái ghế nằm trong sân, nơi này đã trở thành chỗ mà khi nhàn hạ cậu và Lý Vân Đình thích lưu lại nhất, Lý Vân Đình vốn là một người chẳng bao giờ chịu ngồi yên, giờ lại cam tâm tình nguyện cùng Lăng Viễn trải qua đời sống nhàn nhã cùng thế vô tranh này, Lăng Viễn ngoài mặt tuy chưa từng biểu lộ, trong lòng vẫn có chút cảm động, cũng sẽ tận khả năng dành ra thời gian đến bồi đối phương dong buồm rời bến.

Tầng hầm được cải tạo thành một sông bạc tư nhân, các loại bàn đánh bạc mà quán rượu bố trí đều có thể tìm thấy tại đây, từ sau khi sông bạc này trang hoàng hoàn tất, người của Nightmare và Con Đường Tơ

Lụa không ghé chân đến quán rượu nữa, một khi có thì giờ rảnh liền ngâm mình ở tầng hầm nhà bọn họ mà bài bạc, so kiếm đấu rượu.

Lầu một ngoại trừ phòng khách và phòng ăn, Lăng Viễn còn vẽ ra một phòng chứa đồ, bên trong chứa đầy mấy thứ đồ chơi nho nhỏ đủ kiểu mà cậu sưu tập được, đạo cụ kỳ lạ trong Thời đại Hàng hải đặc biệt nhiều, loại thuốc lúc trước dùng để tạo thuyền u linh chính là một trong số đó, còn có rất nhiều thứ đồ chơi cổ quái ngay cả công dụng cũng không có ghi rõ, mấy thứ này đều là chiến lợi phẩm Lý Vân Đình đến mấy đảo nhỏ xa xôi đem về hoặc là đánh bại động vật biển có được. Lăng Viễn vì thế đặc biệt đặt mua hơn mười cái kết trữ đồ pha lê, đem căn phòng bố trí cứ như phòng triển lãm, khiến cho người chơi ở hải vực xa gần đều ngưỡng mộ tiếng tăm mà đến tham quan.

Lầu hai có một sảnh chính, bốn phòng, gồm một phòng ngủ chính, hai phòng ngủ cho khách, còn lại một phòng bị Lý Vân Đình cải biến thành phòng huấn luyện, bài trí các thiết bị dành để mô phỏng hải chiến và NPC huấn luyện viên đấu kiếm AI (*artificial intelligence – Trí khôn nhân tạo*), chiến tích Lăng Viễn so kiếm cùng NPC này trước mắt là 0 thắng 1 hòa 17 thua, mà kỷ lục này còn đang đổi mới không ngừng.

Tầng áp mái được dùng nuôi các loại động vật, trong Thời đại Hàng hải có mấy chục loại sủng vật phi chiến đấu, mỗi loại động vật lại có những màu sắc khác nhau, thỉnh thoảng còn có thể có loại biến dị xuất hiện. Trong động vật các màu mà Lăng Viễn nuôi, cậu ưa chuộng hổ trắng, báo đen và thú một sừng, đều là dã thú cỡ lớn hung mãnh, mà loại Lý Vân Đình thích nhất cư nhiên là một con thỏ mềm mại chỉ y như một quả bóng nhỏ, chỉ khác là có thêm đôi tai thật dài và cái đuôi ngắn.

Một lần ngẫu nhiên, Lý Vân Đình phát hiện ở lầu một phủ Tổng đốc có một phòng chụp ảnh, có thể chụp ghép ảnh với nhân vật và phong cảnh thắng địa nổi tiếng trong game, lại giả vờ ra lồng khung treo lên tường, liền kéo theo Lăng Viễn có bao nhiêu bối cảnh đều ghép một lần, treo khắp nơi trong nhà, có mấy tấm treo không hết còn cầm lên thuyền treo, biến thành Lăng Viễn đi đến đâu cũng thấy ảnh hai người chụp chung khổ lớn, khiến cậu thật không biết nói gì, người này... Cũng quá tự luyện đi.

Dựa theo thiết định trò chơi, nhà cửa ngoại trừ người nắm giữ khế nhà, còn có thể thiết trí bạn cùng nhà, biệt thự xa hoa tại phương diện này cho phép năm người, trừ Lý Vân Đình, Lăng Viễn còn thiết định luôn Robinson và Sinbad thành bạn cùng nhà. Lăng Lộ tuy đã gả đi, cậu vẫn thêm cô vào danh sách, mãi đến ngày nào đó Lý Vân Đình lên acc cậu đem mấy người ‘bạn cùng nhà’ dư thừa này xóa sạch mới thôi.

Từ khi có hệ thống điền sản, Saga lại đuổi ma chướng của y tới lĩnh vực mua bán đất đai, thiếu đi một thuyền trưởng phá của kéo chân sau y, Saga trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng trở thành một nhà đầu cơ bất động sản lớn, lần nữa đổi mới thần thoại thương giới do chính y sáng tạo ra.

Về chuyện sau đó giữa Saga và Jack, Saga chưa bao giờ chủ động đề cập, mà Lăng Viễn không phải một người thích nhiều chuyện, tự nhiên cũng chưa từng chủ động hỏi. Về việc Saga từng lợi dụng cậu mà cho Jack một kích, cậu vốn đã chẳng lưu tâm gì, càng khỏi nói tới ghi thù, huống chi đối phương cũng đã chủ động khôi phục trong sạch cho cậu.

Quan hệ giữa hai người hiện tại vẫn thực vi diệu, vừa không phải địch nhân, cũng không phải bằng hữu, nếu thật phải nói, đại khái chính là đội hữu cùng thuộc một đội thuyền kiếm đối tác thương nghiệp chính trị mà thôi, dù sao các thủ tục bất động sản của Saga đều phải do Lăng Viễn phê chuẩn. Lăng Viễn ban đầu là cùng Lý Vân Đình thương đạo hợp mưu (*thương nhân hợp tác với đạo chích*), nay lại cùng Saga

quan thương cầu kết (*tiểu thương cầu kết quan lại*), ngay chính cậu cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải bị cái game này đẩy đến bước đường tam quan bất chính rồi không.

Jack và Tư Lạc từ sau hội họp mặt game thủ chưa từng login, Lăng Viễn còn vì thế mà tiếc hận một hồi, đương nhiên không phải tiếc vì hải vực tổn thất một vị thuyền trưởng như vậy, mà là tiếc cho NPH vừa bắt đầu thu phí liền tổn thất một người chơi nhà giàu chuyên đốt tiền như thế.

Hôm nay, Lăng Viễn xử lý xong một ngày chính vụ tại phủ Tổng đốc, trở về biệt thự nhà mình, đã thấy một người khiến cậu không tưởng được đang đứng ở cửa chờ cậu.

“... Jack?”

“A, là tôi. Đã lâu không gặp, nhà của cậu khí phách quá.”

“...Cũng tạm, anh quay lại chơi rồi sao? Vào trong ngồi đi.”

Jack có chút im lặng thành thật ngồi trên sofa nhà Lăng Viễn, dường như hơi khác với con người khỏe khoắn hiếu động ngày xưa.

Cậu ta không yên nửa ngày mới mở miệng, “Kỳ thật lần này tôi đến chính là muốn nói với cậu, tôi sắp phải đi rồi.”

Lăng Viễn ngẩn ra, ‘phải đi’ là ý gì? Mặt khác, trước buổi họp mặt hai người chưa bao giờ cùng xuất hiện, đơn độc ngồi nói chuyện thế này vẫn là lần đầu tiên, vì cái gì đi lại muốn đặc biệt đến báo cho mình?

Jack đại khái là đoán được suy nghĩ trong lòng cậu, buồn bực bới bới tóc, “Ai, tôi cũng không biết nên nói thế nào, có mấy lời không thể nói với anh Tư Lạc, cũng không thể nói với bạn bè quen biết, nên chỉ có thể tới tìm cậu.”

Lăng Viễn im lặng chờ cậu ta nói tiếp.

“Tôi, tôi muốn biết,” chẳng hiểu sao cậu ta trở nên lắp bắp, “Cậu có phải trời sinh đã thích, thích đàn ông?”

Lăng Viễn sửng sốt, không nghĩ tới người này cứ nhiên lại hỏi vấn đề này. Trời sinh thích đàn ông sao? Cậu không biết, chỉ là đối tượng thích trước sau hai lần đều là đồng tính, trừ hai lần này ra cũng chưa từng động tâm với nữ giới, như cậu hẳn xem là trời sinh là GAY đi. Nghĩ vậy, cậu ngập ngừng gật gật đầu.

Jack thoát nhìn rất nghi hoặc, “Tôi kỳ thật không hiểu lắm, vì sao lại có người cảm thấy hứng thú với đồng tính chứ, chẳng lẽ ôm một em gái thơm mát lại mềm mại không phải thoải mái hơn sao?”

Lăng Viễn nhíu nhíu mày, “Anh chẳng lẽ một lần cũng không có, cho dù là trong nháy mắt, động tâm với đồng tính?”

Jack đỏ mặt, kiềm nén nửa ngày, nói ra một chữ, “Có.”

“Khi nào?”

“Là, là... Ngày đó bên ngoài lễ đường... Lúc cậu cười với tôi...”

“... ..”

Lăng Viễn nháy mắt giống như bị sét đánh trúng.

“A, cậu đừng hiểu lầm! Tôi không có ý đó với cậu! Tôi chỉ là ôm góc độ thường thức đơn thuần, thật đó!”

Lăng Viễn xấu hổ gật gật đầu, người trước mặt này luôn có thể đổi mới giới hạn nhận thức của cậu.

“Kỳ thật, tôi cũng không biết nên nói sao, tôi đây từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên biết, có một người đàn ông ôm tâm tư này với mình, lại còn là người từ nhỏ đến lớn sớm chiều ở chung... Nhưng mà tôi, tôi đối đồng tính... Cậu hiểu mà?”

Lăng Viễn thật sự không biết nói gì, đành phải tiếp tục gật đầu.

Jack lại vò cái đầu tóc đã bị cậu ta tra tấn tới rối mù, “Trong nhà quyết định đưa tôi đi du học, nhưng tôi không biết tiếng Anh, anh ấy cũng sẽ đi cùng tôi, có lẽ cho tôi thêm một chút thời gian tôi sẽ hiểu được.”

Lăng Viễn cúi đầu, lại một lần nữa gật gật.

Trước khi Jack đi, Lăng Viễn thuận miệng hỏi một câu về tình huống Saga.

“Cái tên nhóc đó hả, nó đã được đón về rồi, bắt quá tạm thời còn chưa công khai ra ngoài, nó cũng đang học tiếng Anh, nghe người trong nhà nói là muốn tẩy trắng thân phận nó, nói nó mới từ nước ngoài về gì đó...”

“Lại nói nó vừa ra đời không lâu đã bị mẹ chúng tôi mang theo bỏ trốn cùng người khác, ngay cả Tư Lạc cũng không nhớ tôi còn có em trai song sinh... Bọn họ luôn nói nó từ nhỏ không có cha ruột thương yêu rất đáng thương, nhưng tôi từ nhỏ cũng không có mẹ mà, chẳng lẽ tôi không đáng thương sao?”

Lăng Viễn mấp máy môi, lời nói vài lần sắp nói ra miệng rồi lại nhin xuống, cuối cùng vẫn không còn cách

nào khác đành gật gật đầu tiếp.

Tiến bước Jack, nhà Lăng Viễn lại nghênh đón khách mới, đáng sợ là vị khách nhân này không phải người thường, mà là một vị phía trước danh tự có thêm tiền tố GM (*Game Master*) Hải thần, vừa thấy đối phương Lăng Viễn liền có dự cảm bất hảo, không chờ đối phương mở miệng, cậu giành trước nói:

“Tuy không biết mục đích ngài đến đây, nhưng vừa rồi tôi đã đem phần lưu lượng gặt đầu của tháng này dùng hết rồi, kế tiếp vô luận ngài muốn nói gì, tôi đều cự tuyệt.”

**Ý ẻm là nãy giờ ẻm gặt đầu nhiều bằng cả tháng rồi nên giờ không thể gặt nữa.*

32. Chương 32: Thời Đại Toàn Thịnh Của Hải Vực Kim Cương

“Tuy không biết mục đích ngài đến đây, nhưng vừa rồi tôi đã đem phần lưu lượng gặt đầu của tháng này dùng hết rồi, kế tiếp vô luận ngài muốn nói gì, tôi đều cự tuyệt.”

Hải Thần Tiểu Cửu đến làm thuyết khách nghe câu đó liền buồn bực, “Nhưng tôi còn chưa có nói gì mà, lỡ là chuyện tốt thì sao?”

“Tôi trực giác chẳng phải chuyện gì tốt.”

“Thật là chuyện tốt đó, công ty chúng tôi muốn mời anh đảm nhiệm người phát ngôn đại diện cho người chơi của hải vực, anh sẽ được chúng tôi nhào nặn thành ngôi sao, thu hoạch vô số danh dự và vinh quang, đến lúc đó còn có thể có rất nhiều fan thời thời khắc khắc chú ý nhất cử nhất động của anh.”

“...Thoạt nghe đúng là ác mộng, tạm biệt.”

“Đậu xanh rau má Smecta (*Smecta là thuốc trị tiêu chảy*) !!”

Ra là Thời đại Hàng hải đưa ra một Kế hoạch ngôi sao, ở mỗi hải vực tuyển ra một ngoại gia làm người phát ngôn của địa khu đó, lấy “Người chơi chính là chúa tể trò chơi” làm mảnh lời tuyên truyền để tiến hành mở rộng thị trường. Xét thấy biểu hiện ưu việt của Lăng Viễn trong hội họp mặt game thủ, cậu đã được liệt vào vị trí được đề cử số một tại hải vực Kim Cương.

Xét thấy đặc điểm của mỗi người chơi đều không giống nhau, nhiệm vụ mà NPH sắp xếp cho Lăng Viễn trừ chụp hình áp phích và quay phim tuyên truyền, còn có biểu diễn ca khúc chủ đề của Thời đại Hàng hải, nghe nói ngay cả ca khúc chủ đề cũng là do người phát ngôn của hải vực nào đó đảm nhiệm viết lời soạn nhạc, có thể thấy quyết tâm đi trên con đường đào tạo minh tinh này của NPH đen tối đến mức nào.

Đương nhiên loại công việc người phát ngôn thương mại kiểu này không thể nào bắt người ta làm không công, công ty vẫn chịu chi trả một xú phí phát ngôn, chỉ là khoản phí này phải ít hơn 1/16 lần tổn thất khi mời một ngôi sao đang nổi, dù sao bọn họ phải mời mười sáu cá nhân khác nhau đại biểu cho mười sáu hải vực.

Theo cách nói của Hải Thần Tiểu Cửu thì, nếu không phải nhờ cậu ta giản lược bảng tổng hợp thực lực cá nhân một chút, loại mỹ sự danh lợi song thu này làm sao tới phiên Lăng Viễn được.

Lăng Viễn kiên nhẫn nghe đối phương giảng giải xong, phi thường kiên định, khẳng định, xác định, cho ra đáp án phủ định.

Hải Thần Tiểu Cửu lập tức quỳ xuống trước Lăng Viễn, “Anh trai à, đáp ứng tui đi mà, ông chủ bọn này nói, người phát ngôn của hải vực Kim Cương không phải anh thì không được, ổng còn nói nếu thuyết phục anh không được thì ngày mai tui khỏi cần đi làm, hôm nay nếu anh không đáp ứng, thì tui... Tui quỳ mãi không dậy!”

Lăng Viễn đồng tình vỗ vỗ đầu đối phương, vào nhà cầm ra cho cậu ta một cái đệm mềm.

Điện thoại trong nhà Lăng Viễn vang lên, cậu cầm lấy nhìn cư nhiên là giáo sư gọi tới, vội vàng ấn nghe. Nếu là người khác thì miễn đi, nhưng vị giáo sư này chính là người mà cậu không dám thất lễ nhất, kế hoạch cậu lập ra cho nhân sinh của mình chính là cứ thông thả từ từ mà học nghiên cứu sinh, tốt nghiệp lưu lại trường làm cái chức vị nhân tản, mà vị giáo sư này là người có khả năng cử cậu đi học nhất.

Giáo sư vừa mở miệng liền nói muốn Lăng Viễn chuẩn bị cùng thầy đi diễn tour, nói hoa mỹ là, rèn luyện.

Loại tour diễn này năm nào cũng có, phải đi rất nhiều địa phương trong nước, tham gia rất nhiều buổi diễn, mỗi giáo sư đều sẽ có cơ hội này, người được mang theo đều là học trò đặc ý, bao nhiêu người tranh cơ hội này tranh tới sứt đầu mẻ trán, dù chỉ là lên sân khấu hát cái bè thôi cũng là thêm một nét bút đậm vào cái danh sách kinh nghiệm đi diễn ngày sau.

“Cái đó, thưa giáo sư, em gần đây thân thể không thoải mái lắm, thầy xem có thể không đi được không...?”

“Không đi? Tôi biết ngay cậu sẽ nói vậy mà, hừ, điểm môn xã hội cậu không muốn nữa?” Vị giáo sư này của Lăng Viễn dường như đã lớn tuổi, nói chuyện cứ y như con nít.

Lăng Viễn lại bắt đầu đau đầu, kỳ thật khoa của bọn họ căn bản không tồn tại cái loại môn xã hội này, chẳng qua là cái tên mọi người gọi đùa cho việc thực tập ngoài xã hội, dù sao đối với sinh viên trường nhạc, hoạt động cộng đồng là một giai đoạn vô cùng quan trọng. Những bạn học cùng khóa với Lăng Viễn, từ rất sớm đã ra ngoài tham gia các loại show diễn các loại thi thố, vừa bồi dưỡng vừa tranh tài, từ lâu đã có bước chuẩn bị để xâm nhập giới giải trí hoặc giới âm nhạc, loại chẳng mang chút lý tưởng gì giống Lăng Viễn rất ít.

“Cái đó, không phải, kỳ thật em đang chuẩn bị ký một hợp đồng làm việc ngắn hạn, cho nên trong khoảng

thời gian ngắn không đi được...”

“Cậu? Ký với người ta? Mặc cười hông, mang hợp đồng tới gặp tôi.” Cạch — cúp máy rồi.

Lăng Viễn vô lực đỡ đỡ trán, trở lại trước mặt Hải Thần Tiểu Cửu vẫn còn nước mũi nước mắt rùng rùng quỳ gối chỗ đó, “Cái đó, kế hoạch cậu vừa nói, xin gửi văn kiện chính thức tôi xem một chút cảm ơn...”

Đêm đó Lý Vân Đình trở về nghe tin, cũng cảm thấy thật thần kỳ.

“Rất tốt a, anh cũng thấy là người phát ngôn hải vực Kim Cương không phải em không được, người khác đều không xứng với vị trí này.”

“... Anh đừng chọc em nữa.”

“Thật mà, ai dám nói không thích hợp, anh đi tính sổ với người đó.” Lý Vân Đình trên mặt cậu cợt nhả một phen, dù hai người đã chính thức quen nhau được một thời gian, Lăng Viễn vẫn không tránh khỏi đỏ mặt.

Kỳ quái, mình trước đây rõ ràng không phải người hay ngượng ngùng như vậy.

“Bảo bối nhi, anh biết em rất muốn, bắt quá trước mắt chúng ta còn có chính sự phải làm.”

“Ai, ai muốn...”

“Kỳ quái, tiểu hài tử trắng thẩn trong game lớn mật tỏ tình cùng bạn net chưa từng gặp mặt đi đâu rồi, em thấy anh có cần qua gặp đồng sự bên ban tìm người mất tích báo cái án không?”

Lăng Viễn thở phì phì nhìn anh.

Lý Vân Đình cười liếc nhìn một cái liền không tiếp tục trêu cậu nữa, lên game điều xuất bản đồ thế giới. Sau khi hợp server, ban đầu tám hải vực giờ biến thành mười sáu, khoảng cách giữa các hải vực cũng bị kéo giãn, ngày xưa cần năm sáu giờ di chuyển là có thể đến đảo Lưu Khắc, nay thì ước chừng phải mười mấy tiếng mới đến được.

Lý Vân Đình công tác bận rộn, Lăng Viễn làm việc và nghỉ ngơi lại ổn định vô cùng, hai người rất khó rút ra một khoảng thời gian liên tục dài như vậy, vì thế chuyện đi đảo Lưu Khắc ly hôn kiêm kết hôn cứ luôn bị gác lại đến nay, vẫn là một cái gai trong lòng Lý Vân Đình.

Rốt cục anh quyết định thay đổi sách lược, không đi một lèo đến đảo Lưu Khắc, mà đem hành trình phân thành nhiều đoạn, mỗi ngày tiến hành một phần, nghỉ ngơi ở ven mấy đảo dọc đường, như vậy tuy rằng số hành trình nhiều hơn, thời gian tiêu phí cũng càng nhiều, nhưng ít ra có thể phân giai đoạn tiến hành.

Anh chấm chấm vẽ vẽ trên hải đồ, cuối cùng vạch ra một kế hoạch hải trình ba ngày, tới và về ước chừng cần một tuần. Lăng Viễn vẫn là lần đầu tiên đi xa nhà như vậy, mỗi khi đến một hòn đảo mới đều phải rời thuyền du lịch một phen, thuận tiện thu thập đặc sản trên đảo, khảo sát giá hàng địa phương, bởi vậy, hành trình đã bị kéo ngày càng dài ra, nếu không phải Lý Vân Đình nhìn ra được Lăng Viễn là thật tâm cảm thấy hiếu kỳ với sự vật trên đảo, thì chắc anh đã nghĩ cậu đang cố ý kéo dài thời gian ly hôn.

Thời điểm hai người cuối cùng đặt chân lên đảo Lưu Khắc, đã là chạng vạng ngày thứ năm trong hiện thực, đôi linh hồn tình lữ vẫn cùng nhau đi dạo trên bờ cát, ngày qua ngày, năm lại năm.

Sau khi Lăng Viễn đề xuất yêu cầu ly hôn với NPC, linh hồn Patroclus chậm rãi xuất hiện trong không khí, chàng vẫn không nói nhiều lắm như trước, lời thoại vẫn chỉ có bốn chữ: “Người có hối hận?”

Dù biết chàng chỉ là trí năng nhân tạo không nghe được lời nói của mình, Lăng Viễn vẫn vô cùng nghiêm túc trả lời, nội dung chính là câu mà bản thân Patroclus đã nói vô số lần kia:

“Tôi không hối hận.”

Có thần quan làm chứng, đôi tình nhân đồng tính Tát Cổ Tư và Thanh Kỳ, trải qua bao phen gian nan thăng trầm, cơ duyên xảo hợp, rốt cục trong trò chơi chính thức kết làm bạn lữ. Hiện trường không có người xem, không có pháo hoa, không có chúc phúc, tình cảm của hai người họ cho đến nay không cần người khác tới khẳng định, tới tán thành.

Sau khi giúp Naga nữ vương và Elune hoàn thành đăng kí kết hôn cho nhân vật đồng tính, hai người mới nhở neo quay về, lại trải qua ba ngày ròng rã trở lại đảo Thiên Đường, nhìn trời xanh mây trắng nơi bến tàu quen thuộc, Tát Cổ Tư và Thanh Kỳ nhìn nhau cười, đính danh hiệu bạn lữ của nhau quang minh chính đại xuống khỏi thuyền Lăng Vân.

Tin tức Tổng đốc Thiên Đường từng ở hội họp mặt game thủ công nhiên come out ly hôn rồi lại tái hôn nhanh chóng truyền khắp toàn hải vực, trong nháy mắt kích khởi ngàn tầng sóng, đại đa số dư luận đều đứng về phía nguyên phối (*dùng để chỉ chồng/vợ đầu*) của Thanh Kỳ - Lăng Tiêu, công kích Thanh Kỳ đứng núi này trông núi nọ, không tuân thủ phụ đạo (*đạo làm chồng*), Tát Cổ Tư hai lần không địch lại Lăng Tiêu bị đánh chìm thuyền, liền quay lại đào góc tường nhà người ta, thủ đoạn ti bỉ, làm người ta giận sôi.

Ngay cả Hải Thần Tiểu Cửu cũng tới du thuyết*, “Tuy nói tình đồng chí chưa được xã hội rộng rãi tán thành, nhưng sự tích trước kia của hai người đã cảm động rất nhiều người, thậm chí nhiều ngoại gia mộ danh mà đến, khó được anh có hình tượng chính diện như vậy, vì sao lại cam tâm tự hủy chứ?”

**Du thuyết: Từ thời xưa dùng cho các chính khách đi thuyết khách, đến quốc gia khác dùng tài ăn nói thuyết phục vua nước khác theo chủ trương của mình...*

“Anh hiện tại là người phát ngôn của hải vực, nhất cử nhất động đều bị đại chúng chú ý, càng phải quý trọng hình tượng của chính mình trước công chúng. Hay là chúng ta tuyên bố với bên ngoài là hệ thống có sai lầm, anh ly hôn với vua hải tặc rồi lại cùng Lăng Tiêu đại đại phục hôn anh thấy thế nào?”

Lăng Viễn lắc đầu, “Tình đồng chí sở dĩ không được tán thành, chính là bởi vì rất nhiều người quá để ý tới ánh mắt người khác, tôi cũng từng một lần lưu tâm, kết quả chính là những ngày tháng đó tôi nhẩn nhẩn thật sự vất vả. Nay mỗi một quyết định của tôi đều có lý do của mình, nhưng tôi không có nghĩa vụ giải thích với người khác. Nếu công ty cảm thấy không ổn, có thể hủy bỏ tư cách người phát ngôn của tôi, tôi không có nghi vấn.”

Giờ đây Lăng Viễn rốt cục hiểu ra, nguyên nhân chân chính cậu và Tiêu Trấn không thể đi đến cuối cùng, không phải bởi vì không yêu, mà là trời sinh tính cách khác biệt. Lăng Viễn là một người chỉ lo hoàn thiện mình, người khác nhìn cậu thế nào, cậu đều không để ý; Lý Vân Đình là một người duy ngã độc tôn, người khác nhìn anh thế nào, anh căn bản không quan tâm, hai người tuy điểm xuất phát bất đồng, nhưng kết quả lại bất mưu nhi hợp (*không hẹn mà lại tình cờ giống nhau*).

Nhưng Tiêu Trấn, hẳn là người rất để ý đến hình tượng bề ngoài của mình, trong mỗi một lĩnh vực hẳn đều duy trì ấn tượng hoàn mỹ của chính mình, bao gồm cả tính hướng, hẳn không thể khoan nhượng cho chính mình trở thành đồng tính luyến ái dễ tiện trong lời người khác, dù là come out, cũng phải làm đến phong phong quang quang*, phiêu phiêu lượng lượng. Lúc trước Lăng Viễn bị một mặt chân thật của Tiêu Trấn hấp dẫn, lại bởi vì bộ mặt Tiêu Trấn ngụy trang kia mà phân ly, đây tựa hồ là kết quả mà định mệnh đã chú định, không thể thay đổi.

**Phong quang: Kiểu phải nở mày nở mặt*

Lăng Viễn xử lý xong chính vụ một ngày ở phủ Tổng đốc, cùng ngày đó hải vực Trân Châu lại có hai lần xâm chiếm, cướp đoạt quyền sở hữu một đảo hoang vốn thuộc về hải vực Kim Cương, chuyện thế này mỗi ngày đều phát sinh, Lăng Viễn quen tay hay việc hướng hải quân Thiên Đường hạ lệnh phản công.

Có người gõ cửa văn phòng Tổng đốc.

“Vào đi.” Cậu đầu cũng không ngẩng lên nói.

Người tới đẩy cửa vào, từng bước một đi đến trước bàn làm việc của cậu, không nói lời nào.

Lăng Viễn cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu vừa nhìn, người tới chính là Tiêu Trấn.

Sau lần từ biệt hôm họp mặt game thủ, không biết Lăng Lộ nói gì với hắn, Tiêu Trấn vô luận tại trò chơi hay trong hiện thực đều chưa từng quấy rầy Lăng Viễn, nếu không phải trong game thường xuyên nghe được cái tên Lăng Tiêu luôn đặt song song cùng tên mình, Lăng Viễn đều sắp cho rằng đối phương đã biến mất khỏi sinh mệnh của cậu.

Quân hàm Lăng Tiêu nay đã lên tới thiếu tá, nhưng bên dưới danh tự hắn trống không, danh hiệu gì cũng không có, năm chữ “bạn lữ của Thanh Kỳ” từng ở đó, vào ba ngày trước khi Lăng Viễn ly hôn đã vĩnh viễn tiêu thất.

“Ách, có việc?” Lăng Viễn cảm thấy không khí có hơi xấu hổ, chủ động mở miệng phá vỡ yên tĩnh.

“Có phải là, giờ vô luận anh nói gì, đều đã muộn?” Tiêu Trấn nhìn chăm chăm danh hiệu ‘Bạn lữ của Tát Cổ Tư’ không chút nào che giấu trên đầu đối phương.

Lăng Viễn hơi cúi đầu xuống, không đành lòng đối mặt Tiêu Trấn như vậy, “Tiêu Trấn, anh biết rõ, chúng ta không phải một loại người... Tôi không biết nên nói thế nào...”

“Anh biết,” Hắc đánh gãy lời cậu, “Em muốn nói anh quá để ý cái nhìn của người khác, mà đó lại chính là thứ mà em xem thường.”

Lăng Viễn trầm mặc, cậu không thể tưởng được thì ra đối phương cũng đã nghĩ đến một tầng đó.

“A, em cùng chị mình không hổ là chị em ruột, cả lời nói cũng giống nhau.”

Lăng Viễn thở dài, “Tiêu Trấn, anh đừng như vậy, ít nhất anh còn thu hoạch được một thanh danh tốt không phải sao?”

Tiêu Trấn nghe vậy cúi đầu, cười khổ một tiếng, “Em nói đúng, anh bây giờ cũng chỉ còn lại một cái thanh danh tốt mà thôi.”

Tiêu Trấn nói xong câu đó, xoay người rời đi, chỉ lưu cho Lăng Viễn một bóng lưng. Lăng Viễn từng vô số lần nhìn bóng lưng người đàn ông đó, với rất nhiều cảm xúc khác nhau, có ái mộ, có sùng bái, có bi thương, có mất mát, nhưng chưa bao giờ có thương hại.

Nhưng giờ phút này, không hiểu sao cậu cảm thấy, bóng dáng rời đi đó lại cô đơn như thế.

Ngày hôm đó, Lăng Tiêu ra khỏi phủ Tổng đốc, lên tàu Trấn Viễn, xuôi thuyền nam hạ, từ đó về sau trấn thủ Nam Hải, bảo vệ lãnh thổ, chưa từng đặt chân trở lại Thiên Đường nữa bước.

Áp phích đầu tiên Lăng Viễn làm người phát ngôn được in ấn, dán đầy trong mấy quán internet trong trường, Lăng Viễn đi trên đường có khi còn bị người ta nhận ra, cậu cảm thấy cực độ không thích ứng với việc này.

Mặc kệ hình tượng của cậu trong mắt công chúng lúc này là tốt hay không, ít ra cậu là một nhân vật trong một đề tài có tính tranh luận, điều này cũng khiến cho rất nhiều người mới vào lúc gia nhập lựa chọn trú đóng tại hải vực Kim Cương, để có thể gần gũi đoạn bất quá có một không hai này.

Sau khi thương nghị cùng Saga, Lăng Viễn quyết định thay đổi hình thức lũng đoạn nền kinh tế hải vực Kim Cương, dốc sức tu kiến cửa hàng, giảm bớt tiền thuê, hạ thấp thuế suất, khuyến khích người chơi lên đảo mở tiệm. Loạt hành động này hấp dẫn tầng lớp tư sản trong hải vực và ở cả những hải vực phụ cận đầu tư vào Thiên Đường, trong nhất thời trăm hoa đua nở, thực lực kinh tế của hải vực Kim Cương nhảy lên đứng đầu server.

Kinh tế phồn vinh trực tiếp kéo theo sự tăng trưởng của dân di cư, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhân khẩu đăng ký vào hải vực Kim Cương đã trở mình một phen.

Để thỏa mãn nhu cầu cửa hàng ngày càng lớn, một số đoàn hải tặc đánh hơi được cơ hội buôn bán, ào ào thay đổi hình thức thành Vì thương đội ra biển áp thương, gián tiếp kéo nền kinh tế của những đảo khác trong hải vực Kim Cương phát triển, tạo nền móng kiên cố cho lưu thông mậu dịch trong hải vực.

Vì phần lớn tinh lực của Lăng Viễn đều đổ dồn vào cuộc chiến với hải vực Trân Châu, rất nhiều sự vụ buôn bán cậu không thể không nhờ Saga quản lý thay, chủ quản kinh tế đội thuyền ngày xưa nay đã thăng chức thành đại thần kinh tế Tổng đốc phủ.

Lúc trước trong quá trình đi đảo Lưu Khắc, Lăng Viễn ở dọc đường đã khảo sát giá hàng trên các đảo, phát hiện mỗi hòn đảo đều có ngành sản xuất đặc sắc và tài nguyên hiếm của mình, hơn nữa mỗi hòn đảo thủ phủ đều sẽ khai quật một loại bảo thạch hi hữu, bảo thạch này rời nơi sản xuất càng xa lại càng đáng giá, suy tính như thế, bảo thạch mỗi hải vực vận chuyển lên các đảo theo đường chéo bản đồ bán ra có thể đạt được lợi nhuận lớn nhất.

Lăng Viễn tìm đến Sinbad, hai người lại lần nữa ăn nhip với nhau, từ chính phủ phái xuất thương đội chuyên trách, dưới sự dẫn dắt của Sinbad, tiến hành mậu dịch xoay vòng giữa các đảo. Dựa theo lộ tuyến Lăng Viễn hoạch định, đi đúng một vòng quanh thế giới vừa vặn cần thời gian mười lăm ngày, mỗi khi Sinbad tới một thủ đô, liền sẽ mua bảo thạch mới, cũng nhân khi giá bảo thạch bán ra đạt tới cao nhất thì xuất thủ. Ngoại trừ bảo thạch, cậu còn thuận tiện vận chuyển và buôn bán các loại tài nguyên hiếm, cũng tích cực ngoại giao với chính quyền địa phương, dâng lễ vật Lăng Viễn chuẩn bị, thu hoạch đáp lễ từ các Tổng đốc.

Mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt, chỉ trừ hải vực Trân Châu tựa hồ vĩnh viễn không muốn để Lăng Viễn trải qua những ngày tháng an giấc vô ưu, dưới xu thế của lợi ích, bọn họ bắt đầu ồ ạt xâm chiếm những đảo bên cạnh hải vực Kim Cương, thậm chí đánh chủ ý lên bảy đảo chính.

Người của hải vực Trân Châu đã làm một bài tính không tồi, bọn họ âm thầm quyết định vào năm giờ sáng chủ nhật tiến hành tập kích bất ngờ một trong bảy đảo chính của hải vực Kim Cương – đảo Ngõa Lịch (*ngõa lịch nghĩa là Ngói vụn*), một khi chiếm lĩnh thành công, có thể lập tức treo biển Miễn chiến để có thời gian bảo hộ 48 giờ, không những đạt được lợi ích kinh tế của đảo trong hai ngày, còn có thể đánh một đòn phủ đầu áp đảo đối phương.

Bởi vì thời gian đó cơ hồ không ai online, người hải vực Trân Châu rất tự tin, chỉ phái mười chiến thuyền đi trước, cho rằng hạ đảo Ngõa Lịch là chuyện nắm chắc trong lòng bàn tay rồi.

Nhưng bọn họ đã xem nhẹ một chuyện, đó chính là trước khi bất ngờ tập kích không suy xét đến việc Tổng đốc bên đối phương là sinh viên trường nhạc.

Lý Vân Đình vẫn luôn cảm thấy C âm là một chỗ rất thần kỳ, công trình chiếm số đông ở phụ cận mấy trường khác đều là khách sạn và tiệm net, chỉ có chung quanh C âm phân bố đều là hiệu đàn.

Mỗi ngày lúc trời tờ mờ sáng các bạn nhỏ hệ thanh nhạc liền cần lao lên ban công nhà mình đứng luyện thanh.

Nếu như chỉ có tiểu Lăng Viễn nhà anh như vậy thì cũng thôi, nhưng cổ tình còn có rất nhiều giọng nam trầm, giọng nữ cao lẫn trong đó...

Dưới loại điều kiện này, anh cũng bị bức dưng thành thói quen dậy sớm, thậm chí có một dạo còn nghiêm túc suy xét bởi dưỡng đam mê mới là đánh Thái Cực quyền. Có thể tưởng tượng, lúc này nếu có chuyện vui gì cho anh giải sầu, sẽ khiến anh hưng phấn cỡ nào chứ...

Một cú điện thoại đánh thức Tiểu Hồ, hai người đích đặc điều khiển hai chiến thuyền, ngay cả thủy thủ cũng không dùng tới, chỉ tùy tiện tuyển vài NPC lên thuyền, thẳng đường tới đảo Ngõa Lịch đánh chìm hết mười chiếc thuyền dám có can đảm xâm chiếm cứ như chặt dưa thái rau.

Sau đó bọn họ còn chưa đã ghiền, lập tức dong thuyền qua lãnh hải Trân Châu, lúc này các thành viên khác của Nightmare cũng lục tục nhận được tin login, người của toàn đội thuyền xuất mã, khai hỏa từ bảy đại chủ đảo của Trân Châu, đập tan từng cái một, một đường đánh tới thủ đô của đối phương.

Hải vực Trân Châu vốn định chọn thời cơ phòng ngự đối phương yếu nhất mà ra tay, không nghĩ tới điều này cũng trở thành nhược điểm trí mạng của chính nó, lúc này căn bản không có đủ nhân thủ online, người có mặt lại hoàn toàn không thể so cùng Nightmare, chỉ có thể trở mặt nhìn đối phương tiến quân thần tốc, thế mạnh áp đảo phòng tuyến bên mình, hoàn toàn không có chút lực trả đòn.

Đợi đến ban ngày lực lượng trung kiên của hải vực Trân Châu lần lượt login thì, chi viện của hải vực Kim Cương và quân đồng minh là hải vực Tinh Thần cũng lục tục đến, mắt thấy thủ đô sắp thất thủ, Tổng đốc hải vực Trân Châu rơi vào đường cùng đành gương cờ trắng.

Thanh Kỳ vì thế lại lên trang chính trị ký tiếp minh ước ngoại giao thứ ba, nhận thông điệp xin hàng của hải vực Trân Châu, đối phương ngoại trừ cắt đảo bồi thường, còn đúng thời hạn tiền cống, tuy nói chiến tranh không thể nào ngưng vĩnh viễn, nhưng ít ra có thể giữ cho Nam hải nhất thời không lo.

Từ đó, hải vực Kim Cương chiếm cứ địa vị dẫn đầu quan trọng trên địa đồ nam bộ, phóng mắt nhìn ra thế giới, chỉ có hải vực Lưu Ly ở bắc bộ có thể ngang tài đối kháng. Sau khi thành phố Atlantis dưới đáy biển mở ra, lại đẩy lên một lần sóng tranh đoạt trong phạm vi toàn server, hai phía trở thành kinh địch chính trên chiến trường của đối phương, cái này nói sau.

Sau này, mọi người khi nhắc tới hải vực Kim Cương, đều sẽ nhắc tới Tổng đốc thứ hai của đảo Thiên Đường - Thanh Kỳ và bốn danh tài tướng đắc lực dưới tay cậu:

Phụ trách xâm lược – vua hải tặc Tát Cổ Tư, điều khiển Lăng Vân hào nhiều năm liên tục đánh Đông dẹp Bắc, vì hải vực Kim Cương gây dựng vạn dặm giang sơn;

Phụ trách phòng ngự - Tổng đốc hải quân Lăng Tiêu, suất lĩnh Trấn Viễn hào đóng ở biên cương, bảo hộ

lãnh hải của hải vực Kim Cương vững như thành đồng, không thể phá vỡ;

Phụ trách tài chính - đại thần kinh tế Saga, chỉ trong lúc nói cười mà thay đổi cách thức lũng đoạn, dẫn dắt hình thức kinh tế đi theo phương hướng của thời đại mới ‘bách gia tranh minh’*;

**Bách gia tranh minh: Trăm nhà đua tiếng, ý chỉ sự cạnh tranh đa dạng của các loại tư tưởng.*

Phụ trách mật dịch - đại sứ ngoại giao Sinbad, suất lĩnh thương đội chính phủ đi sứ đến các đảo, chân chính mở ra một Con đường tơ lụa trong game.

Dưới sự dẫn dắt của năm người, hải vực Kim Cương vô luận về mặt quân sự, chính trị, kinh tế, hay ngoại giao, đều đạt tới đỉnh cao nhất xưa nay, đoạn lịch sử này cũng được vĩnh viễn ghi khắc trên bia văn trên đảo lưu truyền qua nhiều đời, được hậu nhân ca tụng là thời đại toàn thịnh của hải vực Kim Cương.

33. Chương 33: Cảnh Sát Kiểm Tra Không Được Nhúc Nhích!

Theo thời gian trôi, việc Lăng Viễn thu âm ca khúc chủ đề cho Thời đại Hàng hải cũng dần dần bắt đầu lộ trình. Để tránh đến lúc đó có chuyện mới đi ôm chân Phật, cậu trước tiên lấy bản DEMO được người soạn nhạc ghi âm từ chỗ Hải Thần Tiểu Cửu, vượt ngoài dự kiến của cậu, bản nhạc do soạn giả nghiệp dư soạn ra thể mà dễ nghe vô cùng.

Hôm nay cậu hẹn tốt thời gian với nhóm ghi âm xong liền nhận được điện thoại của Lý Vân Đình.

“Ngày mai anh được nghỉ, có muốn thu xếp ra ngoài chơi không?”

“Em hẹn nhóm ghi âm rồi... Bất quá chỉ là bản thu thử, chắc không mất nhiều thời gian.”

“Được, vậy buổi tối tính.”

Đến tối, nghe được bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Lăng Viễn từ trong phòng ra ngoài đón.

“Anh về r...” Một câu bị ngắt ngang, Lý Vân Đình nhìn Lăng Viễn ra đón mình đang ngây ra tại chỗ, khóe môi mang theo vài phần ý tứ muốn cười.

“Đẹp trai quá cho nên nhìn tới ngốc luôn phải không?” Lý Vân Đình cố ý đề thấp thanh âm khiêu khích nói.

Lăng Viễn vừa cẩn thận cao thấp đánh giá một phen, đây là lần đầu tiên cậu thấy Lý Vân Đình mặc cảnh

phục, thành thực mà nói, cảm giác Lý Vân Đình cho cậu rất không giống cảnh sát, cậu vẫn cho là đối phương không hợp với cảnh phục, càng chưa từng ảo tưởng bộ dáng đối phương mặc chế phục bao giờ.

Giờ ngắm Lý Vân Đình mặc, thật là có chút... Chẳng hiểu sao Lăng Viễn hơi đỏ mặt.

“Em không biết là anh cũng phải mặc cái này.”

Lý Vân Đình nhún nhún vai, “Ngành này của tụi anh chỉ có hai loại thời điểm cần mặc thứ này, một là hi sinh vì nhiệm vụ, hai là lập công được tuyên dương.”

“A... Vậy em đoán đây là cái sau?”

Lý Vân Đình cạn lời, “Thoạt nhìn em đoán rất nghiêm túc đó.”

Lăng Viễn mỉm cười, lúc này mới trả lời câu hỏi đầu tiên khi Lý Vân Đình vào cửa, “Rất đẹp trai.”

Lý Vân Đình nhân châu vừa chuyển, đột nhiên nhớ tới vụ án hồi trước.

“Còn nhớ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ở quán bar không?”

Lăng Viễn lắc đầu, “Nhớ không rõ lắm.”

Đã đoán được đại khái sẽ là đáp án này, Lý Vân Đình cũng không ngại, tiếp tục kiên nhẫn gợi nhớ cậu, “Lúc đó gặp cảnh sát kiểm tra, có một tiểu cảnh sát soát người em...”

Lăng Viễn ngẫm lại, tựa hồ nhớ tới cái gì, “A” một tiếng, biểu tình có hơi mất tự nhiên.

Lý Vân Đình nheo mắt, “Lúc ấy em hưng phấn đúng không?”

“Anh, anh...” Lăng Viễn hai chữ “anh” cứ ngắc ngứ không nói được, mới đầu định hỏi làm sao anh biết, nhưng cẩn thận nghĩ một hồi, trước mặt người đàn ông này bản thân mình dường như vĩnh viễn không giấu nổi bí mật.

Lý Vân Đình đi từng bước một cười xấu xa sát tới gần, “Có muốn chúng ta cũng thử chút không?”

Những lời này rõ ràng là một câu hỏi, nhưng không đợi Lăng Viễn đồng ý hay cự tuyệt, giây tiếp theo, Lý Vân Đình đã bẻ ngoặt cánh tay Lăng Viễn, lật cậu qua ép lên tường, đến gần bên tai cậu vừa áy náy vừa nghiêm lệ nói, “Không được nhúc nhích, cảnh sát kiểm tra.”

Vào lúc Lăng Viễn vẫn còn đang ngẩn ra, tay Lý Vân Đình đã không thành thật dò vào trong áo Lăng Viễn, thô bạo vuốt ve da thịt bóng loáng của cậu, còn đặc biệt chiều cổ hai điểm trước ngực.

“Đừng.....” Lăng Viễn nhin không được thốt ra.

“Câm miệng! Hỏi cậu cái gì đáp cái đó, không hỏi cậu thì không được nói chuyện!” Lý Vân Đình dùng sức bóp vào điểm đỏ trước ngực, Lăng Viễn ăn đau, nhưng quả nhiên ngoan ngoãn cắn môi không hé răng.

“Tên gọi là gì?”

“Lăng Viễn.”

“Bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi tuổi.”

“Gạt người chứ gì, vừa nhìn là thấy khuôn mặt này vốn chưa trưởng thành,” Lý Vân Đình miệng hỏi khẩu cung, tay thì vẫn một khắc cũng không dừng, liên tục vuốt ve trước ngực rồi thất lưng đối phương, lại còn có xu thế càng sờ càng xuống thấp, gương mặt Lăng Viễn cũng theo tiết tấu của đối phương trở nên càng ngày càng đỏ.

“Cậu là ra ngoài bán chứ gì, hửm?”

“Không phải.”

“Thật sự không phải?” Tay Lý Vân Đình rốt cục vói vào quần đối phương.

“Thật... A,” Lăng Viễn hơi cong người lại.

“Trốn cái gì mà trốn, mang theo hung khí sợ bị phát hiện sao?” Lý Vân Đình không định buông tha đối phương, bàn tay đang chế trụ cánh tay Lăng Viễn hơi dùng lực, lại lật thân mình đối phương về.

“A..... Không,” Lăng Viễn dưới hai tầng kích thích ngôn ngữ và động tác đối phương có chút thở gấp.

“Không mang vũ khí? Vậy đây là cái gì?” Lý Vân Đình xoa nắn hạ thân đã hơi ngẩng đầu của Lăng Viễn, mặt Lăng Viễn đỏ đến mức có thể nhỏ máu.

Lý Vân Đình đột nhiên buông lỏng tay, rút về, tay kia cũng buông cánh tay Lăng Viễn, “Bây giờ hoài nghi cậu mang theo ma túy phi pháp, mời cởi quần ra phối hợp chúng tôi kiểm tra.”

Lăng Viễn nghe lệnh chỉ đành run run rẩy rẩy cởi nút quần, vì tay run quá kịch liệt cậu cởi mấy lần mới xong, xong rồi lại vì do dự mà chậm chạp không có động tác.

“Cởi mau!” Trong giọng nói Lý Vân Đình đã hoàn toàn không nghe ra là đang diễn, Lăng Viễn nghe đến loại mệnh lệnh như thế liền rùng mình, nhẹ buông tay quần liền trượt xuống, rơi dưới chân.

Lý Vân Đình thành thạo kéo Lăng Viễn về sau một bước, dùng chân mình tách chân cậu, lại áp tay đối phương lên tường, “Đứng vững, chân dạng ra, hai tay áp vào tường, cúi đầu.”

Theo độ cao mà Lý Vân Đình đặt tay mình, Lăng Viễn không thể không nửa cong thắt lưng đỡ tường mà đứng, không cần nhìn cậu cũng biết chính mình đang bày ra tư thế sỉ nhục đến độ nào. Dưới kích thích của loại nhục nhã gần như chân thực đó, thân thể cậu càng thêm trung thực tỏ rõ dục vọng nơi đáy lòng.

“Như vậy mà cậu cũng cứng được ha,” Lý Vân Đình cười nhạo, “Nói cậu không phải đi bán ai mà tin?”

Lăng Viễn lại theo bản năng cắn chặt môi dưới, bàn tay đặt trên tường không tự chủ phát run, giấy tiếp theo, cậu cảm nhận được nơi bí ẩn của mình bị ngoại vật xâm nhập.

“Cậu có biết không, rất nhiều tên buôn lậu thuốc phiện đều giấu hàng ở chỗ này để qua mắt hải quan,” Lý Vân Đình vừa giải thích vừa vẽ vòng nơi đó, đầu mút dây thần kinh ở huyết khẩu Lăng Viễn đặc biệt mẫn cảm, chỉ với khiêu khích ở mức độ này đã đủ khiến cậu hai chân như nhũn ra, cậu theo bản năng đóng đưa mông, muốn thoát khỏi sự quấy rối của Lý Vân Đình.

Nhưng rõ ràng mục đích của Lý Vân Đình không chỉ có thế, nương theo động tác của Lăng Viễn ngón tay thuận thế xâm nhập, tới nơi càng tư mật hơn, “Đến, để chú cảnh sát đây kiểm tra xem cậu có giấu thứ không nên giấu không.”

Lý Vân Đình kích thích điểm mẫn cảm lực độ vừa phải, Lăng Viễn thốt ra một tiếng nhỏ, rất nhanh thân phục dưới thế công của đối phương, nếu không phải Lý Vân Đình ở phía sau cố ý vô tình đỡ cậu, Lăng Viễn cơ hồ không thể đứng thẳng.

“Ây da da, hình như tìm không thấy, cậu vẫn là tự mình nộp ra đi, không thì mang về dùng thiết bị khuếch trương đến lúc đó chịu khổ chính là cậu đó.”

Lăng Viễn thống khổ lắc đầu, “Tôi không có.”

“Nga? Đừng trách chú đây không nhắc nhở cậu nha, chủ động khai thật có thể được xử nhẹ, chứ nếu như để bị điều tra ra, vậy chỉ còn nước bị đưa vào cho đám phạm nhân cơ khát kia cưỡng dâm, cậu cần phải hảo hảo nghĩ cho rõ ràng.” Lý Vân Đình lại dùng sức chọc chọc vào chỗ kia một chút, thuận tiện thêm một ngón tay đi vào.

Bị trường hợp Lý Vân Đình miêu tả dọa đến, Lăng Viễn sợ tới mức run lên, “Chú cảnh sát, đừng...”

Một tiếng “Chú cảnh sát” này kêu đến mức động tác Lý Vân Đình bị kiềm hãm, ngừng ba giây, cúi đầu nhẹ mắng một tiếng ‘kháo’, rút mạnh ngón tay ra, lật thân mình đối phương qua dùng sức đè xuống, khiến cậu phải quỳ rạp xuống đất, cởi khóa kéo móc gia hỏa ra liền nhét vào miệng đối phương, thanh âm nói chuyện cũng mang theo vài phần hấp tấp, “Vây trước lau cho sạch súng của chú đi đã!”

Lý Vân Đình túm tóc Lăng Viễn không phân minh gì bắt đầu tùy tiện làm càn trong miệng cậu, một bên hưởng thụ khoái cảm khoang miệng ôn nhuận bao lấy tính khí, một bên từ trên cao nhìn xuống thưởng thức biểu tình cau mày thống khổ của Lăng Viễn.

Tuy rằng Lăng Viễn là bên bị cưỡng bách, nhưng điều này vẫn không thể ngăn cản việc bị ép khẩu giao mang cho cậu từng cơn sóng khoái cảm về mặt tâm linh, cảm giác đau do tóc bị Lý Vân Đình nắm chặt vừa vặn khiến loại khoái cảm này tăng gấp bội. Một loại hưng phấn khó có thể nói rõ bằng lời từ da đầu truyền đến đan điền, hạ thể thật lâu không được môn trớn gào thét muốn được phóng thích, Lăng Viễn buông lỏng tay phải vụng trộm di chuyển về phía phân thân của mình.

Chút động tác nhỏ đó của cậu làm sao thoát được ánh mắt Lý Vân Đình, đối phương nhấc mũi giày, nhẹ nhàng giẫm lên tay phải tự chủ trương của Lăng Viễn, “Cậu bạn nhỏ, cậu lại tự cho mình thông minh, đúng là không ngoan nha.”

Lăng Viễn không thể nói chuyện, chỉ có thể ra sức co rút cơ miệng, ý đồ cho đối phương kích thích càng chặt chẽ, dự Lý Vân Đình phát tiết sớm được một chút, để bản thân sớm được giải thoát.

Ý thức được mục đích của Lăng Viễn, Lý Vân Đình thẳng thắn phối hợp đối phương, khu động hạ thể, làm một trận nước rút mãnh liệt, “Chú muốn nổ súng, không được lãng phí một viên đạn nào biết chưa?”

Lăng Viễn yên lặng nhắm mắt lại, thật có chút tư thế thấy chết không sờn.

Lý Vân Đình cảm thấy buồn cười, cong khóe môi, lại là vài lần cầm rút cường liệt, bạch trọc nóng bỏng như từng luồng đạn từng cỗ từng cỗ bắn vào sâu trong yết hầu đối phương, tản ra hương vị mạnh mẽ nam tính.

“Vị đạo thứ đó của chú thế nào?” Lý Vân Đình bắn rồi vẫn không định lấy ra, tiếp tục dùng trong miệng đối phương, tay thỉnh thoảng vuốt ve tóc Lăng Viễn.

Lăng Viễn miệng vẫn như cũ bị lấp kín, chỉ có thể dùng ánh mắt ủy khuất ngược nhìn Lý Vân Đình cao cao tại thượng.

“Muốn sao?”

Lăng Viễn nháy mắt mấy cái tỏ ý khẳng định.

“Nhịn đi.”

Biểu tình Lăng Viễn lập tức trở nên rất thống khổ.

Lý Vân Đình rút ra, sửa sang lại dáng vẻ, cảnh phục cần thận tỉ mỉ mặc trên người, tựa như bộ dáng một cảnh sát nhân dân đạo mạo trang nghiêm.

Trái lại Lăng Viễn, đầu tóc hỗn độn, sắc mặt ửng hồng, áo tui còn mặc trên người, hạ thân lại hoàn toàn trần trụi, khoe môi còn một tia chất lỏng bạch sắc khiến người ta phải nghĩ ngợi miên man.

Lý Vân Đình nhắc mũi giày đang giẫm tay Lăng Viễn lên, cọ cọ lên dục vọng sắp nổ tung của cậu, phân thân chịu kích thích nhịn không được bắn ra một tia.

“Tôi cho phép cậu bắn dưới chân tôi, bất quá cậu phải chịu trách nhiệm thu dọn sạch sẽ biết chưa?”

Được xá lệnh, Lăng Viễn vội vàng gạt đầu, điều chỉnh tốt tư thế, khẩn cấp phủ tay lên phân thân chính mình, tính khí ẩn nhẫn đã lâu không chịu nổi giày vò, vài cái liền buông vũ khí đầu hàng, lưu lại dấu vết dâm uế trên giày da của Lý Vân Đình.

Lý Vân Đình lười biếng đứng đó, bề thị Lăng Viễn dùng đầu lưỡi thanh lí sạch sẽ bề mặt giày da của mình, cảm giác chinh phục cường đại lại lần nữa bốc lên, bàn tay anh nhìn như tùy ý cắm vào túi quần nắm chặt, móng tay khảm nhập vào thịt, dùng nó để đối kháng dục vọng chính mình, như thế mới duy trì nổi biểu tình không chút để ý ngoài mặt.

Đây vẫn là lần đầu tiên từ khi Lý Vân Đình có kinh nghiệm tới nay nhẫn đến vất vả như vậy, ban đầu muốn dùng đồng phục quyền rũ đối phương, không nghĩ tới cuối cùng người cận kề sự thất khống ngược lại là chính mình. Anh nhớ tới lời một tiền bối dẫn anh nhập giới đã từng nhắc nhở, *đừng tùy tiện động tình, xem nó như một loại trò chơi, thì cậu có thể tùy ý thao túng dục vọng đối thủ, nhưng một khi động tình, thì ai nô dịch ai còn chưa chắc đâu.*

Nay nghĩ đến, tiền bối nhất định là dựa theo kinh nghiệm bản thân, từng lời từng chữ đều từ phế phũ, đáng tiếc mình đã định sẽ cô phụ một phen ý tốt của anh ta rồi.

Lý Vân Đình cúi người xuống, ôn nhu ôm lấy Lăng Viễn, đối phương nhận thấy nội dung trò chơi thay đổi, nửa mở đôi mắt tràn ngập sương mù nghi hoặc nhìn anh, tùy ý Lý Vân Đình ôm cậu kiểu công chúa lên giường, ngay sau đó hai tay bị nhắc hướng lên trên, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì, đã bị Lý Vân Đình nhanh đến mức thấy không rõ động tác cố định hai tay, Lăng Viễn theo bản năng giãy giụa giữa một cái, cổ tay truyền đến xúc cảm cứng chắc băng lãnh và thanh âm kim loại va chạm.

“Đừng lộn xộn,” Lý Vân Đình ngăn chặn tay cậu, thanh âm trở nên dịu dàng đi rất nhiều, “Cồng tay của anh không phải loại tình thú, sẽ làm em bị thương.”

Lăng Viễn nghe vậy an tĩnh trở lại, tận lực thả lỏng thân mình, cậu nhắm mắt lại, biết Lý Vân Đình cởi áo mình, cậu biết bộ dáng chính mình hiện tại quần áo nửa mở so với trần trụi hoàn toàn càng mê người hơn, che chắn thị giác rồi, xúc giác thân thể trở nên mẫn cảm khác thường, mỗi một tắc da thịt được Lý Vân

Đình hôn môi và vuốt ve đều như bốc lửa.

Bàn tay to rộng mạnh mẽ của Lý Vân Đình rót cực cầm nơi yếu ớt của cậu, dùng đầu súng ma sát bộ vị mẫn cảm của cậu, xúc cảm kỳ quái khiến cậu vừa muốn trốn tránh lại nhịn không được tiếp cận, đối lập với thỏa mãn mặt trước, cảm giác trống rỗng mặt sau lại dần dần tăng lên, Lăng Viễn nhịn không được hơi nhẹ nâng nâng mông, đối với người hay xấu hổ ngượng ngùng như cậu, trừ phi bị bắt nói ra miệng, đây đã là ám chỉ mức độ lớn nhất mà cậu có thể làm.

Lý Vân Đình làm sao lại không hiểu, anh đã chờ đợi tín hiệu này từ rất lâu, nếu đối phương không tỏ ý, anh sợ là sẽ nhịn không được xách súng tiến lên, nếu không phải nhờ lực tự kiềm chế mà anh luôn lấy làm kiêu ngạo hết lần này đến lần khác nhờ anh phải đến khi đối phương không thể nhẫn nại nổi nữa mới được ra tay, thì anh đã sớm nuốt chửng đối phương vào bụng rồi.

Tiền diễn đông dài cũng mang đến hiệu quả tương ứng, ngay trong khoảnh khắc khi Lý Vân Đình tiến vào, Lăng Viễn phát ra một tiếng hô vô cùng mừng rỡ, khoái cảm khó thể gọi tên tràn đến từ bốn phương tám hướng, xâm nhập lực phủ ngũ tạng Lăng Viễn, cậu cảm thấy trên vòng mạc tựa như có hai cái la bàn đang xoay tít, vòng ngoài xoay thuận chiều kim đồng hồ, vòng trong thì ngược chiều, theo động tác Lý Vân Đình dần dần gia tốc, la bàn càng chuyển càng nhanh, giống như muốn đem mọi dây thần kinh quanh thân cậu đều quấn cùng một chỗ, khiến cho cậu tay chân đều gần như co rút lại.

Nếu như nói, còn có dục vọng gì có thể làm dậy lên sóng to gió lớn trong lòng thiếu niên đam bạc như nước này, thì đó nhất định là cơn tình dục giờ phút này khiến cậu phải chìm vào trong đó không thể tự kiềm chế, Lăng Viễn chưa bao giờ nghĩ tới cậu sẽ có lúc vong ngã như hôm nay, cảnh báo của Lý Vân Đình đã sớm bị cậu quẳng đầu mất biển, vong tình giây dựa khiến cho cạnh biên của còng tay cứ một lần lại một lần siết vào cổ tay cậu, thanh âm kim loại va chạm mang thêm vài phần sắc thái cảm kỳ cho hồi cá nước thân mật này, đánh thức nhân tố thích ngược đãi ẩn náu trong cơ thể Lăng Viễn, khiến mỗi một sợi lông tóc trên thân cậu, mỗi một tế bào đều sa thật sâu vào sự sùng bái cùng thần phục đối với người đã ban cho cậu khoái cảm.

Một khắc phóng thích đó, Lăng Viễn hét thành tiếng, dây xích trên còng tay căng đến cực hạn, thất lưng cổ hết sức uốn lên, rời khỏi mặt giường, lơ lửng thật lâu sau mới vô lực rơi xuống, cả người nhể nhại mồ hôi, khí lực còn lại chỉ đủ để thở dốc.

Đây là một cơn tình ái bất luận hậu quả, không tiếc trả giá, hai người thể lực cạn kiệt ngay cả cơn tối cũng chưa ăn liền ôm nhau trầm trầm ngủ mất, thẳng đến sáng hôm sau, khi Lăng Viễn vốn luôn nhất quán bảo trì thói quen tốt năm giờ rời giường mở mắt rốt cục bất đắc dĩ phát hiện, bị kịch nhất không phải người mà đồng hồ sinh học còn chuẩn hơn cả đồng hồ báo thức như mình lại ngủ muộn, cũng không phải cả người đau nhức không chịu nổi rời giường khó khăn, lại càng không phải vết bầm sưng đỏ rõ ràng trên hai cổ tay, mà là –

Cậu tắt tiếng rồi

34. Chương 34: (chương Cuối) – Chinh Đồ Của Hai Người

Lăng Viễn cảm giận thúc tỉnh Lý Vân Đình vẫn đang ngủ say một bên, không hổ là người được trường cảnh sát cứ động một tí lại tuyết còi triệu tập khẩn cấp giữa đêm huấn luyện ra, không có cái loại quá trình mơ hồ *nhìn như tỉnh nhưng thực chất chưa tỉnh* của người bình thường, Lý Vân Đình chỉ dùng vài giây ngắn ngủi đã mở to mắt hoàn toàn thanh tỉnh.

“Làm sao vậy?” Lý Vân Đình hỏi Lăng Viễn trông có vẻ bực dọc đang dùng ánh mắt trừng mình, rõ ràng tối hôm qua đã rất thỏa mãn em ấy rồi mới đúng, sao sáng nay lại hiếm thấy giận dữ thế này.

Lăng Viễn chồm qua thân Lý Vân Đình, lấy cái đồng hồ Lý Vân Đình đặt ở đầu giường đưa cho anh, chỉ chỉ mặt đồng hồ, ý bảo anh xem.

“Mấy giờ?” Lý Vân Đình theo Lăng Viễn chỉ thị liếc nhìn, “Ây da, bảy giờ rưỡi rồi à... Nhưng mà hôm nay anh được nghỉ.”

Lăng Viễn cau mày, chỉ chỉ cái mũi của mình.

“Nga.....” Lý Vân Đình nhớ ra, “Em hẹn bên ghi âm mấy giờ?”

Lăng Viễn mở tay trái, tay phải giơ ra ba ngón.

“Tám giờ? Vậy chuẩn bị nhanh chút vẫn đến kịp, anh đưa em đi.” Lý Vân Đình hất chặn một cái liền muốn xuống giường, lại bị Lăng Viễn đè lại.

“Này không phải trọng điểm... Khụ,” Lăng Viễn vừa mở miệng liền cảm giác cổ họng đau muốn rách, thanh âm nói ra khàn khàn đến kỳ quặc.

Lý Vân Đình nghe tiếng cậu, ngốc ngốc nhìn cậu nửa ngày, rốt cục nhịn không được “Phốc” một tiếng bật cười, hơn nữa càng cười càng khoa trương, quả thực không chế không nổi.

Lăng Viễn xụ mặt, nện một đấm vào ngực cái tên đầu sỏ đang cười đến đầy mặt sung sướng khi người gặp họa kia.

Lý Vân Đình cười bò ra trên giường.

Nửa tiếng sau, Lý Vân Đình gọi điện thoại cho bên ghi âm giải thích Lăng Viễn ngoài ý muốn bị lây nhiễm phong hàn, cũng do Lăng Viễn tự mình “dâng giọng nói ra để chứng minh” nên đối phương không chút nghi ngờ tin sự thật này, cũng vạn phần dặn dò Lăng Viễn chú ý nghỉ ngơi, làm hại Lăng Viễn càng thêm ngượng ngùng.

Lý Vân Đình khó được dịp nghỉ ngơi, nhất định muốn mang Lăng Viễn đến một cửa tiệm mà anh thích để ăn sáng, dùng xe mà cũng mất đến mười lăm phút.

Lăng Viễn lúc trước còn tưởng là giống tiệm ăn sáng đơn sơ dưới lầu nhà cậu, đến rồi mới biết thì ra là một quán nằm ở mặt tiền đường, được trang hoàng thu dọn rất sạch sẽ.

Hai người cùng một chỗ, mấy chuyện như ăn cái gì này nọ phần lớn là do Lý Vân Đình quyết định, Lăng Viễn vốn không có yêu cầu gì với việc ăn mặc, có người nguyện ý giúp cậu quyết định cậu ngược lại vui lòng thoải mái, lúc Lý Vân Đình chọn món tư duy Lăng Viễn liền tiếp tục không tập trung, nhớ tới một bộ tiểu thuyết cậu mới xem gần đây, nữ chính quyết tâm chia tay bởi vì bạn trai luôn xem nhẹ cảm thụ của mình, lúc đi ăn luôn tự cho là đúng giúp mình gọi món mà cũng chẳng thèm hỏi mình muốn ăn cái gì, không khỏi cảm khái thật sự là nỗi nào úp vung nấy mà.

Bất quá đừng thấy Lăng Viễn bề ngoài không kén ăn, kỳ thật kiêng kỵ rất nhiều, thuốc lá và rượu tuyệt đối không thể dính, còn không thể ăn cay, không thể đụng vào tất cả những đồ ăn thức uống kích thích đến cổ họng, có mấy người chính là bởi vì chịu không nổi việc này mà buông tha nghiệp ca hát, nhưng với Lăng Viễn, này cơ hồ không phải là vấn đề, cậu cũng chẳng có yêu chuộng gì đặc biệt với thức ăn.

Đương nhiên Lăng Viễn không biết, Lý Vân Đình đã hiểu rõ những tin tức này từ sớm, lúc chọn món sẽ tránh mấy thứ đó ra, cho nên hai người chưa từng có lúng túng trên bàn cơm. Hai người, một chủ động lại tôn trọng đối phương, một bị động vẫn có lập trường, bất tri bất giác liền hình thành quan hệ hài hòa bổ trợ cho nhau.

Trong quá trình chờ đợi, ánh mắt Lý Vân Đình thủy chung dừng nơi Lăng Viễn, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, mà tâm tư Lăng Viễn đã từ tình tiết trong tiểu thuyết bay tới tận chân trời, tám con ngựa cũng kéo lại không nổi, đột nhiên một thanh âm đánh vỡ an tĩnh giữa hai người.

“Ấy da, đây không phải Lý Sir sao, đã lâu không gặp ha.” Một người đàn ông tóc chải kiểu vuốt ngược ra sau, mặc tây trang lưu nhàn xuất hiện trước mặt bọn họ, đỉnh đạc cất lời chào.

Lý Vân Đình liếc xéo người kia một cái, “Lý Sir cái gì chứ, chú coi phim Hongkong nhiều quá rồi đó.”

“Hắc, ra vẻ Tây chút cũng không được?” Người kia không chút để ý Lý Vân Đình lãnh đạm, tiếp tục nói tràn giang, “Lý Sir đã lâu không ra ngoài chơi rồi ha, sao thế, đổi tính?”

Nói xong, hắn đầy hứng thú liếc mắt đánh giá Lăng Viễn một bên một cái, ý vị thâm trường nói: “Hay là, có bạn cố định?”

Lý Vân Đình nheo mắt lại, dùng ánh mắt uy hiếp: “Bạn cố định gì chứ, cậu ấy là vợ anh, chú thử lặp lại ba chữ đó coi?”

Tóc chải ngược* dùng hai ngón trỏ bắt chéo trên miệng, “Em biết, em biết, chị dâu nha.”

**Lại là phong cách dùng đặc tính nhân vật để gọi người ta của Dịch tỷ:)*

Hắn lui về phía sau, tay đặt trước ngực làm cái động tác đấy, “Hai người từ từ ăn, tiểu đệ không quấy rầy.”

Lăng Viễn nhìn Lý Vân Đình đang chẳng có biểu hiện gì, hơi hơi nghiêng đầu.

“Đừng nghe cậu ta nói bậy.” Lý Vân Đình nhú mày nói, “Em ở đây chờ anh một chút, anh đi mua cái này rồi quay lại.” Nói xong đẩy cửa quán đi ra ngoài.

Lăng Viễn nhàm chán đợi trong chốc lát, đối diện có người ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn một cái, không phải Lý Vân Đình đã trở lại, mà là cái người mặc tây trang tóc chải ngược vừa rồi.

Lăng Viễn còn đau cổ họng, không muốn mở miệng nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt hỏi.

“Cậu đừng lo lắng, tôi không có ác ý, chỉ là tôi cảm thấy hiếu kỳ,” Người kia thấy ánh mắt Lăng Viễn có ý tứ đề phòng, vội vàng giải thích, “Dù sao tôi chưa từng thấy qua Lý sir có bạn cố định, ảnh cơ hồ chưa dẫn ai ra ngoài bao giờ.”

Lại nghe đến ba chữ vừa rồi Lý Vân Đình không cho nói đó, Lăng Viễn hơi nhú nhú mày rất khó nhận ra.

Tóc chải ngược sắp tới, “Tôi biết, kỳ thật cậu là... Cái đó đó của ảnh chứ gì?”

Lăng Viễn thấy khó hiểu.

“Đừng có giả bộ nữa mà, tôi thấy hết rồi.” Ánh mắt Tóc chải ngược ái muội dừng trên cổ tay Lăng Viễn, trên da thịt trắng nõn lưu lại vết dây yêu diễm, như ẩn như hiện giữa cổ tay áo. Lăng Viễn kỳ thật cũng không để ý gì lắm, cũng không đặc biệt che giấu, lý do cậu mặc áo tay dài bất quá là vì, mùa này thì chắc là nên mặc dài tay vậy thôi... Giờ phút này bị Tóc chải ngược chỉ ra, cậu mới bất giác xấu hổ.

“Bất quá nói thật, vận khí cậu không tệ nha, có thể cặp với Lý sir, cậu không biết đâu, gia hỏa đó từ trước đến nay không có tìm cố định, lần này lâu như vậy không thấy ảnh ra ngoài, mọi người đều nói ảnh nuôi tư sủng (*tình nhân bí mật*), thì ra là cậu a, hắc hắc... Đúng rồi, có phải tôi là người đầu tiên thấy cậu không thể? Ai nha tôi phải lên cho nổ weibo mới được, tôi đoán trúng phúc*!”

Lăng Viễn nghe thấy nhàm chán, cúi đầu dùng muỗng khuấy sữa đậu nành trong chén, nghĩ thầm, tôi còn có hoa tiêu** đây nè.

**Nguyên văn QT: Tôi có đại liễu, chữ ‘liêu’ là dự đoán, lường trước tình thế..., ‘đại’ đồng âm với ‘thái’ là quá, ý (có lẽ) là “Tôi thật có tài tiên đoán”. Nhưng chữ “đại liễu” đi chung thì là tên một loại cây là “Cây hồi hương” hoặc “cây đại hồi”, một loại cây làm hương liệu, nguyên liệu nấu ăn.*

***Hoa tiêu: Là cây Tần bì gai, cũng là một nguyên liệu nấu ăn nha. Lăng Viễn đang chơi chữ.*

“Cậu đừng cho là tôi đang nịnh nọt cậu a, lời tôi nói đều là thật đó, tôi thấy cậu cũng không giống người trong giới, người ngoài giới cứ tưởng người thích chơi S nhiều, chịu làm M ít, kỳ thật M trong giới quơ một cái được cả bó to, ngược lại S tốt không nhiều, ưu việt như Lý sir lại càng ít, không biết có bao người nguyện ý quỳ xuống liếm giày cho anh, cho nên mới nói vận khí cậu không phải tốt bình thường.”

Lăng Viễn cạn lời, cái này mà cũng có giới? Quý giới* thật loạn...

**Quý: Thêm vào trước danh từ chỉ sự tôn kính, VD ‘quý giáo’ nghĩa là ‘giáo phái của quý vị’...*

Vì đau họng, cậu từ đầu đã không muốn nói chuyện, nhưng hình như đối phương đang càng chạy càng xa trên con đường YY rồi. Cậu cố thanh thanh yết hầu, định khiến thanh âm mình nghe sao cho đừng tệ quá, “Cái đó, quan hệ của chúng tôi kỳ thật không giống như anh nghĩ...”

Tóc chải ngược giống như nghe được chuyện gì buồn cười lắm, cười ha hả, “Vậy hai người là quan hệ gì? Đừng nói với tôi hai người đang yêu đương nha, rất là mắc cười đó ha ha ha ha...”

“Có chuyện gì buồn cười dữ vậy, chia sẻ để tôi cũng vui chung cái coi a.” Một thanh âm âm trầm từ phía trên truyền xuống.*

**Chỗ này đối xứng hô của anh Đình, hết còn thân mật như hồi nãy, để cho thấy là anh bức rồi:)*

Tóc chải ngược ngẩng đầu nhìn, mặt liền tái mét, “Lý, Lý sir, thực, thực xin lỗi.”

“Cút cho tôi.”

Vù – một tiếng đối phương liền biến mất tăm, so với thần linh trên chín tầng trời còn lẹ hơn.

Lý Vân Đình lạnh mặt ngồi xuống, từ cái gói to mua trong tiệm thuốc lấy ra một hộp thuốc giúp thanh cổ họng đưa cho Lăng Viễn ngồi đối diện, “Cậu ta nói gì với em?”

Lăng Viễn tiếp nhận hộp thuốc mở ra, lấy một viên bỏ vào miệng, cảm giác mát lạnh nháy mắt tràn ngập khoang miệng, cậu rốt cục cũng tìm về được một chút thanh âm của mình, “Anh ta nói, anh ta nói có rất nhiều người, rất nhiều người nguyện ý...”

Lăng Viễn mím mím môi mãi cũng không nhin được cười, liền đặt tay lên miệng để che giấu, quả nhiên loại lời này cậu không thể tự nhiên nói ra khỏi miệng như Tóc chải ngược được.

Lý Vân Đình nhìn biểu tình Lăng Viễn, cũng đại khái đoán được Tóc chải ngược lên truyền bá cái gì cho

cậu, “Em đừng nghe cậu ta nói vớ vẩn.”

Lăng Viễn lắc đầu, tỏ vẻ cậu không có ý đó, không giận ngược lại còn cười, “Em hẳn nên cảm thấy kiêu ngạo nhỉ?”

Lý Vân Đình ngậy ra, nhìn đối phương cười quá chân thành, cũng không biết lời cậu rốt cuộc là đang nói thật hay nói dối, suy xét nhiều lần, anh quyết định trực tiếp một chút, tránh sau này lại đánh đổ nhau.

“Anh có thể cam đoan với em, từ một khắc bày tỏ với em đến bây giờ, cả cho đến mỗi một ngày được bên em trong tương lai, anh sẽ không tìm người khác.”

Lăng Viễn gật gật đầu, “Ừm.”

Lăng Viễn đáp ứng quá dễ dàng, Lý Vân Đình ngược lại bất an, cứ như vậy?

“Em đều không để ý phải không?” Lý Vân Đình nhớ tới tên bạn trai trước căn bã lăng nhăng của Lăng Viễn, nghĩ tới cậu ta ngay trước mặt Lăng Viễn mà như con bạch tuộc vươn chân tới khắp nơi (*ý anh nói Tiêu Trấn như con bạch tuộc 8 chân là túm tùm cô ngay trước mặt LV*), Lăng Viễn đều nhin hết, nghĩ đến đây anh liền cảm giác cực kỳ khó chịu.

Thể chất M và tự hạ thấp chính mình là hai chuyện khác nhau!

“Em không phải thánh mẫu.” Lăng Viễn đột nhiên mở miệng, đánh gãy dòng suy tư miên man của Lý Vân Đình.

Lý Vân Đình an tĩnh chờ đợi câu sau của cậu.

Lăng Viễn vươn tay qua đặt lên lưng bàn tay anh, “Chỉ là em tin anh.”

Nét âm trầm trở thành hư không, trên mặt Lý Vân Đình lại khôi phục vẻ mặt tươi cười đắc ý.

“Haiz, em biết ngay nói ra rồi anh sẽ lên mặt mà.”

Lý Vân Đình: “...”

Hai người dùng xong bữa sáng ra cửa, Lý Vân Đình đi lấy xe, Lăng Viễn đứng ở cửa quán đợi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Tiêu Trấn cũng đang nhìn cậu, hai người cách một con đường mà vọng nhìn nhau, thỉnh thoảng có chiếc xe

xuyên qua giữa hai người.

“Tiểu Viễn!” Lý Vân Đình từ ghế lái ló đầu ra gọi cậu.

“Vâng!” Lăng Viễn quay đầu đáp một tiếng, lại xoay qua nhìn Tiêu Trấn bên kia đường, cười cười với hắn, rồi chạy qua ngồi vào ghế phó lái, Lý Vân Đình khởi động xe tuyệt trần mà đi, lưu cho Tiêu Trấn một bóng dáng không thể chạm đến.

Vô luận bao nhiêu lần nghe được lời cự tuyệt từ miệng Lăng Viễn, cũng không rung động Tiêu Trấn bằng cái mỉm cười vô thanh này. Trong khoảnh khắc đó, nam sinh kiêu ngạo này rốt cục hiểu được, chính mình đã vĩnh viễn mất đi thiếu niên từng coi mình là cả bầu trời đó.

Thân hình hắn lung lay, tựa hồ có cái gì đó đã sụp đổ.

Giờ phút này trong xe, Lý Vân Đình đang nổi cơn tam bành, “Em hồi nãy vậy mà cười với cậu ta.”

“Không vậy thì sao, chẳng lẽ phải hôn gió với cậu ấy?” Lăng Viễn ủy khuất nói.

“Em còn học người ta miệng lưỡi nữa?”

“Gi? Vì sao không thể, chúng ta chẳng phải đang yêu đương sao?”

Lý Vân Đình ghen lời, “...Được, em nói tiếp đi.”

“Em còn có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Em đã hẹn bạn lại thứ ba sẽ ghi âm.”

“Cho nên?”

“Cho nên trước đó phiền anh đừng có làm.”

Lý Vân Đình cười nhạt, “Chẳng phải chỉ là em sợ la đến tắt tiếng sao, cái này có gì mà khó.”

“Hửm?”

“Lát về mua cái nhét miệng mang vào chẳng phải em sẽ la không được nữa sao?”

Lăng Viễn đỏ mặt, “Em không phải, không phải có ý đó.”

Lý Vân Đình khoát tay, “Quyết định vậy đi.”

.....

Vì hợp server, bản đồ thế giới vốn đã gom được bảy tám phần giờ toi công hơn phân nửa, Lý Vân Đình rốt cục quyết định không đợi nữa, lên đường vừa du lịch vòng quanh thế giới vừa sưu tập hải đồ, đến khi nào sưu tập đầy đủ mới thôi.

Lăng Viễn giao vị trí tổng đốc cho Robinson tạm giữ, tiểu Hồ thì tiếp nhận chỗ của Lý Vân Đình, trở thành thế hệ bá chủ biển cả mới.

Lăng Viễn đứng trên boong thuyền Lãng Vân, tựa vào mạn thuyền lẳng lẽ hướng về cảng Thiên Đường vô cùng quen thuộc với cậu nói lời từ biệt, đó là nơi cậu và Lý Vân Đình lần đầu tiên gặp nhau trong trò chơi, lúc ấy cậu đã đem một túi đựng năm trăm vàng giao dịch cho đối phương, khi đó cậu làm sao có thể nghĩ đến, sẽ có một ngày cậu đem cả chính bản thân, không giữ lại chút gì, trao cho đối phương.

Lý Vân Đình hạ lệnh Lãng Vân hào khởi hành, phong cảnh bến tàu bắt đầu chậm rãi lùi dần.

Lăng Viễn quay đầu nhìn Lý Vân Đình đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đế vương, đối phương cũng đang ngưỡng vọng nhìn cậu, ánh mắt dịu dàng.

Hai người đối diện thật lâu, tay phải Lý Vân Đình đang khoát trên đầu gối khe lạt, mở lòng bàn tay hướng lên trên.

Lăng Viễn hiểu ý đi qua, quỳ xuống dùng hai má cọ cọ tay anh.

“Còn nhớ lúc trước từng nói với em chính đồ của anh không?” Tát Cổ Tư hỏi.

“Đương nhiên.”

Lý Vân Đình từng câu từng chữ lặp lại: “Giấc mơ lớn nhất của anh, chính là thấp sáng mỗi một ngôi sao trên bản đồ, một ngày nào đó, anh muốn điều khiển Lãng Vân, cùng em, dạo khắp mỗi một góc thế giới, trên mỗi một hòn đảo đều lưu lại dấu chân anh, đây chính là chính đồ của anh.”

Lăng Viễn nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, “Ác mộng đổi thành Lãng Vân.”

“Và còn nhiều hơn hai chữ,” Lý Vân Đình nắm tay Lăng Viễn, “Cùng em.”

Lăng Viễn cũng vươn hai tay nắm lại tay anh, “Đó cũng chính là chinh đồ của em, chủ nhân của em.”

<Toàn văn hoàn>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-hai-tac-vuong-dich-nam-nhan>